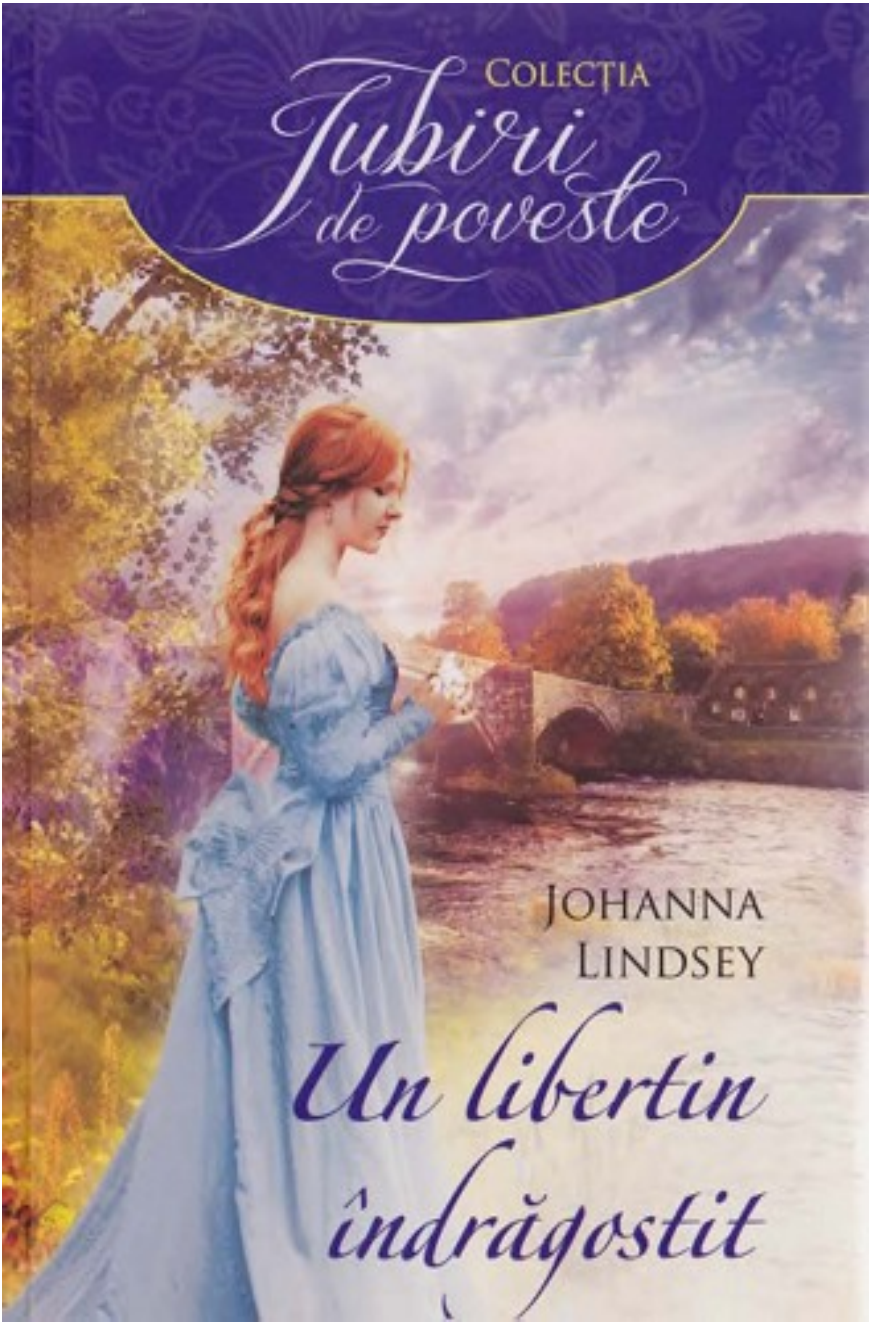
COLECȚIA
Iubiri de poveste
JOHANNA LINDSEY
Un libertin îndrăgostit

JOHANNA LINDSEY
UN LIBERTIN ÎNDRĂGOSTIT

A loving scoundrel by johanna Lindsey

Prolog

Ploaia nu luă cu ea duhoarea, şi nici nu îmblânzi căldura. Părea chiar să le fi înrăutăţit pe amândouă. Gunoiul era aruncat în mormane înalte pe alee – cutii, mâncare stricată, lăzi, vase sparte, tot soiul de lucruri pe care nu le mai voia nimeni. Femeia şi copilul se târâseră într-una dintre lăzile mai mari de la marginea mormanului de gunoaie – pentru a *se* ascunde. Copila nu ştia de ce trebuiau să se ascundă, dar simţea teama femeii.

Fusese ceva constant, teama aceea, în expresia femeii, în vocea ei, în mâna tremurândă ce o ţinea pe cea a copilei şi care o trăgea noaptea de pe o alee pe alta, niciodată în timpul zilei, când ar fi putut întâlni alţi oameni.

Miss Jane, aşa îi spusese femeia să o numească. Copila credea că ar fi trebuit să cunoască acel nume, dar nu era aşa. Ea nu îşi cunoştea nici propriul nume, cu toate că femeia îi spunea „Danny, copilă”, deci acesta trebuia să fie.

Miss Jane nu era mama ei. Danny întrebase şi i se spusese: „Nu, eu sunt dădaca ta”. Ea nu se gândise însă să întrebe ce este o dădacă, deoarece suna de parcă ar fi trebuit să ştie. Miss Jane fusese cu ea de la început, de la începutul amintirilor ei adică, iar acestea erau vechi de doar câteva zile. Se trezise culcată alături de femeie pe o alee asemănătoare cu aceasta, amândouă acoperite de sânge, şi de atunci fugeau şi se ascundeau pe asemenea alei.

Cel mai mult sânge fusese al lui Miss Jane. Avusese un cuţit implântat în piept şi alte răni asemănătoare unde mai fusese înjunghiată. Reuşise să îşi scoată cuţitul când se trezise, dar nu îşi îngrijise acele răni. Singura ei grijă fusese copilul, să oprească sângele care îi curgea lui Danny de la ceafă – şi să plece din acel loc în care se treziseră.

— De ce ne ascundem? întrebase Danny la un moment dat, când devenise evident ce făceau.

— Pentru ca el să nu te găsească.

— Cine?

— Nu ştiu, copilă. Credeam că este doar un hoţ care a intrat într-un delir ucigaş pentru a nu lăsa în urmă martori. Dar acum nu mai sunt atât de sigură. Avea evident un scop şi era prea hotărât să te găsească. Dar eu te-am adus în siguranţă şi te voi ţine astfel. Nu te va răni din nou, îţi promit.

— Nu-mi amintesc că am fost rănită.

— Amintirile îţi vor reveni, Danny, copilă, nu-ţi face griji din cauza asta, cu toate că putem spera să nu se întâmple prea devreme. Este o adevărată binecuvântare că nu le mai ai acum.

Danny nu era supărată pentru că nu îşi putea aminti nimic înainte de sânge. Era prea mică pentru a se îngrijora de ceea ce s-ar putea întâmpla în continuare. Grijile ei erau doar cele imediate, foame şi disconfort, şi de faptul că Miss Jane nu se trezise din ultimul lor somn.

Dădaca ei crezuse că vor găsi ceva folositor în gunoiul îngrămădit în jurul lor, dar fusese prea slăbită să mai caute. Se târâseră în ladă la miez de noapte, şi Miss Jane dormise toată ziua.

Era noapte din nou, şi ea încă mai dormea. Danny o scuturase, dar Miss Jane nu se mişcase. Era rece şi ţeapănă. Danny nu ştia că acest lucru însemna că era moartă, şi ea era şi cauza principală a mirosului greu.

Într-un final, Danny se târî afară din ladă pentru a profita de ploaie, cât mai ţinea, pentru a-i spăla ceva din sângele uscat ce o acoperea. Nu îi plăcea să fie murdară şi astfel trase concluzia că nu era obişnuită cu acest lucru. Se simţea confuză să ştie astfel de lucruri simple, dar să nu aibă nicio amintire care să îi sprijine cunoştinţele despre ele.

Bănuia că ar putea să caute prin gunoaie, după cum intenţionase Miss Jane, cu toate că nu ştia ce anume să caute, ce ar putea fi considerat „folositor”. În final, adunase câteva lucruri ce îi păruseră interesante: o păpuşă din cârpe, murdară şi fără o mână, o pălărie bărbătească pentru a-i proteja ochii de ploaie, o farfurie ciobită de pe care ar fi putut mânca, mâna lipsă a păpuşii.

Miss Jane schimbase cu o zi în urmă un inel pe care îl purtase pentru nişte mâncare. Fusese singura dată când se aventurase afară pe timpul zilei, înfăşurată strâns în şalul ei pentru a acoperi cele mai multe dintre petele de sânge.

Danny nu ştia cu siguranţă dacă mai avea inele pe care să le schimbe, nu se gândise să se uite. Dar aceea fusese ultima dată când mâncase. Printre gunoaie era mâncare stricată, şi, cu toate că îi era foame, nu s-ar fi atins de ea. Nu fiindcă ştia că nu era bine, ci pentru că nu ştia cum era să fii disperat, iar mirosul o deranja.

Probabil că până la urmă ar fi murit de foame, cuibărită în ladă alături de leşul lui Miss Jane, aşteptând răbdătoare ca aceasta să se trezească. Dar ea urmă sunetele ce veneau de la altcineva care căuta în gunoaie în acea noapte şi dădu peste o tânără. Era o fată, nu mai mare de doisprezece ani de fapt, dar, fiind cu mult mai mare decât ea însăşi, Danny o consideră la început ca fiind adultă.

Astfel, tonul ei fu respectuos, chiar dacă puţin ezitant, când spuse:

— Bună seara, doamnă.

O luase prin surprindere pe fată.

— Ce cauţi afară pe ploaia asta, copilă?

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Ce?

— Acesta este numele meu, Danny-copilă.

Se auzi o chicoteală.

— Mai degrabă doar jumătate din el, drăguţă. Stai

prin apropiere?

— Nu, nu cred.

— Atunci unde e maică-ta?

— Nu cred că mai am una, fu Danny obligată să recunoască.

— Da’ ai tăi? Rudele? Eşti prea îngrijită să fi fost lăsată în plata Domnului. Cu cine eşti?

— Cu Miss Jane.

— A, aşa, fetiţo, zise fata uşurată. Şi pe unde e?

Danny arătă spre lada din spatele ei, făcând-o pe fată să se încrunte neîncrezătoare. Totuşi, aruncă o privire, apoi se uită mai atent, strecurându-se în ladă. Danny preferă să nu intre şi ea acolo, aşa că nu o făcu. Mirosea mult mai bine aici afară, cu gunoiul.

Când fata se întoarse, trase adânc aer în piept şi tremură. Apoi se aplecă jos la nivelul lui Danny şi îi adresă un zâmbet slab.

— Sărăcuţa de tine, ea era tot ce aveai pe lumea asta?

— Era cu mine când m-am trezit. Eram amândouă rănite. Ea a spus ca rana de la cap mi-a luat amintirile, dar că o să le recapăt într-o zi. Ne-am ascuns de atunci, ca să nu ne găsească omul care ne-a rănit.

— Of, mare păcat. Cre’ că aş putea să te iau acasă cu mine, chiar dacă nu e tocma’ casă, doar o groază de copii ca tine, făr’ de părinţi care să aibă grijă de ei. Da’ ne-om descurca cât de bine om putea. Toţi ne câştigăm pâinea, chiar şi cei mai mici, aşa ca tine. Băieţii buzunăresc, şi că veni vorba, fetele la fel, până îs destul de mari să-şi câştige pâinea stând pă spate, ceea ce o să fac şi io în curând dacă nenorocitu’ ăla dă Şiş primeşte ce vrea.

Ultima parte fusese scuipată cu dezgust, făcând-o pe Danny să întrebe:

— E o slujbă rea asta?

— Cea mai rea, drăguţă, sigur te alegi cu frenţie şi cu

o moarte de tânără, da’ ce îl doare pă Şiş câtă vreme îi pică lui banu’?

— Atunci nu vreau slujba aia. O să rămân aici, mulţumesc.

— Nu poţi… începu fata, apoi se înmuie. Ascultă, am o idee. Aş vrea să o fi făcut şi io, da’ nu ştiam atuncea ce ştiu acu’. Îi prea târziu pentru mine, da’ nu şi pentru tine – nu dacă te-or crede băiat.

— Dar eu sunt fată.

— Sigur că eşti, copilă, dar putem să îţi facem rost dă nişte nădragi, îţi tundem păru’ şi… Fata chicoti. Nici n-o să fie nevoie să le zicem ce eşti. Or să te vadă în nădragi şi or să creadă că eşti băiat. O să fie ca un joc de-a prefăcuta. O să fie distractiv, o să vezi. Şi o să poţi să te hotărăşti singură ce slujbă vrei să faci când ăi fi mare, în loc să-ţi spună că de tine e o singură slujbă, că eşti fată. Cum ţi se pare? Vrei să încerci?

— Nu cred că m-am mai jucat vreodată de-a prefăcuta, dar sunt dispusă să învăţ, doamnă.

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbeşti prea frumos, Danny. Nu ştii să vorbeşti altfel?

Danny dădu să zică un alt „Nu cred”, dar în loc de asta îşi scutură capul, ruşinată.

— Atunci nu vorbi dăloc, da, până nu poţi să vorbeşti ca mine. Nu vrem să atragi atenţia cu vorbele alea ale tele. O să te învăţ eu, stai făr’ de grijă.

— O să poată să vină şi Miss Jane cu noi când se va simţi mai bine?

Fata oftă.

— E moartă. Prea multe răni, aşa părea, care nu s-au închis. Am acoperit-o cu şalul ăla mare – nu plânge acu. Mă ai pe mine să-ţi port de grijă acu’.

Capitolul 1

Jeremy Malory mai fusese şi alte dăţi în taverne sordide, dar aceasta era probabil cea mai rea dintre toate. Nu era ceva surprinzător, deoarece era situată la marginea a ceea ce era cu siguranţă cea mai rău famată mahala a Londrei, o zonă lăsată în seama hoţilor şi a tâlharilor, a prostituatelor şi a bandelor de copii orfani care erau fără îndoială condamnaţi să devină următoarea generaţie de infractori.

El nu avusese curajul să pătrundă în inima acelei zone. Dacă ar fi făcut acest lucru, probabil că familia sa nu l-ar mai vedea vreodată. Dar această tavernă, chiar la graniţa acelui bârlog al hoţilor, era tocmai pentru ca naivii să dea peste ea, să bea câteva pahare şi să se aleagă cu buzunarele golite sau, dacă erau suficient de proşti ca să ia o cameră peste noapte, să se trezească jefuiţi de tot ce aveau, inclusiv de haine.

Jeremy plătise pentru o cameră. Şi nu doar atât, ci se şi arătase cu dare de mână, făcând cinste cu un rând celor câtorva clienţi ai tavernei şi prefăcându-se pilit. Crease intenţionat condiţiile pentru o tâlhărire – cea a sa. Dar până la urmă acesta era motivul pentru care el şi prietenul său, Percy, se aflau aici – pentru a prinde un hoţ.

În mod uimitor, Percy Alden îşi ţinea şi el o dată gura. Era un palavragiu din fire, şi pe deasupra şi destul de împrăştiat. Faptul că tăcuse în cea mai mare parte a acestei aventuri neobişnuite dovedea cât de nervos era. Ceea ce era de înţeles. Chiar dacă Jeremy se simţea ca peştele în apă, dat fiind faptul că se născuse şi crescuse într-o tavernă până la vârsta de şaisprezece ani, când dăduse peste el tatăl său, Percy făcea parte din lumea bună.

Jeremy îl moştenise cumva pe Percy când cei mai buni

prieteni ai lui, Nicholas Eden şi vărul lui Jeremy, Derek Malory, fuseseră îmblânziţi şi fuseseră prinşi în jugul căsătoriei. Şi precum Derek îl luase pe Jeremy sub aripa lui protectoare când acesta, împreună cu tatăl său, James, se întorsese la Londra după ce lunga înstrăinare de familie a lui James luase sfârşit, era destul de normal că Percy îl considera acum pe Jeremy însoţitorul său de bază la ieşiri pentru cei încă neîmblânziţi.

Pe Jeremy nu îl deranja acest lucru. Percy îi era destul de simpatic după ce fraternizaseră în ultimii opt ani. Dacă nu ar fi fost astfel, cu siguranţă nu s-ar fi oferit să îl scoată pe Percy din ultima încurcătură în care se băgase – să se lase jecmănit în stil mare de unul dintre prietenii cartofori ai lordului Crandle la petrecerea de la casa acestuia din săptămâna ce trecuse. Pierduse trei mii de lire, trăsura şi nu una, ci două bijuterii de familie. Fusese îmbătat atât de bine încât nici măcar nu mai ţinea minte aceste lucruri, până când unul dintre musafiri îl compătimise ziua următoare şi îi spusese totul.

Percy fusese de-a dreptul terminat, şi pe bună dreptate. Că pierduse banii şi trăsura era fix ce merita pentru că fusese în asemenea hal de credul, dar cele două inele erau cu totul altceva. Unul din ele era atât *de* vechi încât ajunsese sigiliul familiei, iar celălalt, destul de valoros datorită pietrelor sale preţioase, fusese transmis de cinci generaţii în familia lui Percy. Percy nu le-ar fi pus gaj niciodată. Trebuie să fi fost *forţat, momit* sau înşelat cumva pentru a *le* pune la bătaie.

Acum toate acestea aparţineau lordului John Heddings, şi Percy îşi ieşise din minţi când Heddings refuzase să îi vândă înapoi inelele. De bani nu avea nevoie lordul. De trăsură nu avea nevoie. Inelele probabil că le considera trofee, o mărturie a talentului său la joc. Mai degrabă o mărturie a talentului său la trişat, dar Jeremy nu avea cum să dovedească acest lucru dacă nu fusese acolo

ca martor.

Dacă Heddings ar fi fost un om cumsecade, l-ar fi trimis pe Percy la culcare în loc să îl ademenească mai tare cu băutură şi să accepte inelele ca mizã. Dacă ar fi fost cumsecade, l-ar fi lăsat pe Percy să le răscumpere la valoarea lor. Percy fusese chiar dispus să plătească mai mult decât valorau. Până la urmă, nu era un sărăntoc, căci intrase în posesia moştenirii sale când îi murise tatăl.

Dar pe Heddings nu îl interesa să se fie cumsecade. În schimb, se enervase din cauza insistenţei lui Percy şi povestea devenise de-a dreptul neplăcută la final, când îl ameninţase cu bătaia pe Percy dacă îl mai deranja. Acesta fusese lucrul care îl enervase pe Jeremy suficient de tare încât să sugereze această alternativă. Percy era destul de convins că, până la urmă, mama sa avea să-l dezmoştenească pentru această ispravă. O evitase de la acea întâmplare, pentru ca ea să nu observe că îi lipsesc inelele de pe degete.

De când se retrăseseră în camera de sus a tavernei, cu câteva ore în urmă, avuseseră loc trei încercări de a-i jefui. Încercări stângace toate, şi după ultima dintre ele Percy începuse să îşi piardă speranţa de a găsi un hoţ pentru a îndeplini treaba. Trei încercări în două ore însemnau că vor mai fi încă multe până se crăpa de ziuă.

Uşa se deschise din nou. Nu era lumină în cameră. Nu era lumină nici pe coridor. Dacă acest nou hoţ era bun de ceva, nu va avea nevoie de lumină, căci ar fi aşteptat destul pentru ca ochii să i se adapteze la întuneric. Paşi, puţin prea zgomotoşi. Un chibrit scăpără.

Jeremy oftă şi, cu o mişcare fluidă, părăsi scaunul de lângă uşă, unde stătea de pază. Era mai silenţios decât fusese hoţul când intrase în cameră şi apăru deodată acolo, blocându-i drumul, un munte de om, cel puţin în comparaţie cu hoţul cel scund, dar destul de mare cât să bage spaima în oasele golănaşului care sări imediat înapoi

de unde venise.

Jeremy închise uşa în urma lui. Tot nu era descurajat. Noaptea de-abia începuse. Hoţii nu ajunseseră încă disperaţi. Şi dacă se ajungea acolo, ar fi reţinut pe unul dintre ei până când erau de acord să îl aducă pe cel mai bun.

Percy însă pierdea rapid speranţa. Acum şedea în pat, cu spatele sprijinit de perete – fusese îngrozit de ideea de a se băga în *acele* aşternuturi. Dar Jeremy insistase ca el să se aşeze pe pat, pentru ca măcar să lase impresia că doarme. Însă o făcuse peste pătură.

— Trebuie să fie o modalitate mai simplă pentru a angaja un hoţ, se plânse Percy. Nu există vreo agenţie sau aşa ceva?

Jeremy reuşi să nu pufnească în râs.

— Răbdare, bătrâne. Te-am avertizat că asta o să dureze probabil toată noaptea.

— Ar fi trebuit să îi spunem tatălui tău, mormăi Percy.

— Ce-ai zis?

— Nimic, amice, absolut nimic.

Jeremy scutură din cap, dar nu mai spuse nimic. Percy nu putea fi învinuit cu adevărat pentru că nu era sigur dacă Jeremy se putea descurca singur cu încurcătura asta. Jeremy era, până la urmă, cu nouă ani mai tânăr decât el, şi Percy, împrăştiat cum era şi incapabil să păstreze un secret, nu cunoştea trecutul real al lui Jeremy.

Faptul că trăise şi muncise într-o tavernă primii şaisprezece ani din viaţă îl lăsase cu nişte talente nebănuite. O rezistenţă la băuturi spirtoase care îi permitea să îşi bage toţi prietenii sub masă, inconştienţi, şi el să fie doar puţin ameţit. Un stil de a se lupta care putea fi şi incorect dacă era nevoie. Şi un ochi format pentru a deosebi o ameninţare reală de o simplă neplăcere.

Educaţia lui nonconformistă nu se limitase doar la acestea, atunci când tatăl său îl descoperise şi fi luase în

grija lui. Nu, în acel moment, James Malory era încă rupt de numeroasa lui familie şi ducea un trai fără griji ca pirat în Caraibe, sau, după cum prefera să fie numit, un pirat gentleman. Şi echipajul pestriţ al lui James îl luase în grijă pe Jeremy şi îl învăţase şi mai multe lucruri pe care un băiat de vârsta lui nu ar fi trebuit să le ştie.

Dar Percy nu ştia nimic din toate acestea. Tot ceea ce i se permisese să vadă erau aparenţele – o canalie fermecătoare, care nu mai era atât de uşuratic acum, la douăzeci şi cinci de ani, dar încă fermecător şi atât de chipeş încât Jeremy nu putea păşi într-o încăpere fără ca toate femeile să se îndrăgostească un strop de el. În afara femeilor din familia sa, desigur. Ele îl adorau pur şi simplu.

Jeremy semăna la înfăţişare cu unchiul său Anthony; de fapt, oricine îl vedea pentru prima dată ar fi putut jura că este fiul lui Tony mai degrabă decât al lui James. Unchiul său era înalt, cu umeri laţi, o talie îngustă, şolduri suple şi picioare lungi. Amândoi aveau o gură generoasă, un maxilar puternic, arogant, un nas mândru, acvilin, piele oacheşă, bronzată şi păr des de culoarea abanosului.

Dar ochii dezvăluiau cel mai mult – erau semnul distinctiv pentru doar câţiva din familia Malory, de albastrul cel mai pur, cu o vagă tentă de migdalare exotică, încadraţi de gene negre şi sprâncene arcuite. Ochi de ţigan, se zvonea, moşteniţi de la stră-străbunica lui Jeremy, Anastasia Stephanoff, despre care familia descoperise de-abia cu un an în urmă că fusese într-adevăr pe jumătate ţigancă. Într-atât de puternic îl fermecase pe Christopher Malory, primul marchiz de Haverston, încât o luase de soţie a doua zi după ce se cunoscuseră. Dar aceasta era o poveste de spus doar în familie.

Era de înţeles că Percy îşi dorise să îl implice pe tatăl lui Jeremy în locul acestuia din urmă. Nu se dusese şi cel mai bun prieten al său, Derek, direct la James atunci când se aflase în situaţii neplăcute? Poate că Percy nu ştia

adevărul despre epoca de pirat a lui James, dar oare cine nu ştia că James Malory fusese unul dintre cei mai faimoşi crai ai Londrei înainte de a lua calea mărilor, şi că rar se găsea cineva care să îl înfrunte pe James, atunci sau acum, fie în ringul de box, fie în duel.

Percy se lăsase pe spate în pat pentru a da impresia că doarme. După alte câteva bombăneli şi ceva foieli, făcu linişte în aşteptarea următoarei incursiuni a hoţilor.

Jeremy se întrebă dacă ar trebui să menţioneze că dacă s-ar duce cu această problemă la tatăl lui nu ar rezolva-o mai rapid, deoarece James plecase la Haverston pentru a-şi vizita fratele chiar a doua zi după ce Jeremy îşi primise casa din oraş. Acesta era destul de sigur că tatăl său plecase la ţară o săptămână sau două ca nu cumva Jeremy să-l târască după el ca să îşi aleagă mobila.

Lui Jeremy aproape îi scăpă umbra care se mişca uşor prin cameră spre pat. De data asta nu auzise uşa deschizându-se, nu o auzise nici închizându-se, de fapt nu auzise niciun afurisit de zgomot. Dacă cei din cameră ar fi dormit cu adevărat, după cum era de aşteptat, cu siguranţă nu ar fi fost treziţi de acest intrus.

Jeremy zâmbi în barbă chiar înainte de a aprinde un chibrit şi de a-l trece pe deasupra lumânării de pe masa pe care o aşezase lângă scaunul său. Ochii hoţului fură atraşi instantaneu către el. Jeremy nu făcuse vreo altă mişcare, şedea destul de relaxat. Hoţul nu avea de unde să ştie cât de rapid se putea mişca pentru a-i împiedica fuga. Dar nici hoţul nu se mişca, aparent era îngheţat de surpriza de a fi fost prins.

— O, ia uite, îşi ridică Percy capul. Am avut noroc într-un final?

— Aşa aş spune, răspunse Jeremy. Nu l-am auzit deloc. El e omul nostru, sau băiatul, după cum se pare.

Hoţul începuse să îşi revină din surpriză şi probabil nu îi plăcea ce auzea, dacă era să judeci după privirea

suspicioasă, printre pleoapele mijite, adresată acum lui Jeremy. Acesta o ignoră şi se uită mai întâi după o armă, dar nu observă ca hoţul să aibă vreuna. Desigur, Jeremy avea propriile arme ascunse în buzunarele hainei, câte un pistol în fiecare, deci numai pentru că nu vedea niciuna nu însemna că nici nu exista vreuna.

Mult mai înalt decât răufăcătorii care încercaseră să îi jefuiască până atunci şi pe deasupra slab, acest hoţ nu părea să aibă mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani, dacă judecai după obrajii fără urmă de barbă. Păr blond-cenuşiu atât de deschis la culoare încât părea mai mult alb decât galben, cârlionţat, tuns scurt.

O pălărie neagră diformă, ieşită din modă de secole. Purta haina de catifea verde-închis a unui gentilom, fără îndoială furată, care acum arăta destul de soioasă, de parcă s-ar fi dormit în ea deseori. O cămaşă albă, decolorată, cu câteva volane la gât, pantaloni negri lungi şi fără încălţări. Băiat deştept, nu era de mirare că nu făcuse niciun zgomot încă.

Arăta tare extravagant pentru un hoţ, dar probabil pentru că era aşa un tânăr chipeş. Şi cu siguranţă îşi revenise din surprindere. Jeremy ghici exact secunda când o ţâşni spre uşă şi fu acolo înaintea lui, sprijinindu-se de ea, cu braţele încrucişate pe piept, îi adresă un zâmbet leneş:

— Nu vrei să pleci încă, băiete. Nu ne-ai auzit încă propunerea.

Hoţul rămăsese iar cu gura căscată. Ar fi putut fi din cauza zâmbetului lui Jeremy, dar mai degrabă se datora vitezei cu care acesta ajunsese primul la uşă. Dar Percy observă de data asta şi se plânse:

— La naiba, se holbează la tine cum o fac muierile. Avem nevoie de un bărbat, nu de un copil.

— Vârsta nu contează, bătrâne, răspunse Jeremy. Noi avem nevoie de talent, şi deci ambalajul în care vine nu contează prea tare.

Băiatul, roşind acum, era aparent insultat, şi cu o încruntătură aruncată lui Percy vorbi pentru prima dată:

— Nu văzui vreodată un bogătan aşa drăguţel, asta-i tot.

Cuvântul „drăguţel” îl făcu pe Percy să râdă. Jeremy nu mai era însă amuzat. Ultimul bărbat care îi spusese drăguţel îşi pierduse câţiva dinţi din această cauză.

— Ia uite cine vorbeşte, cu moaca aia de fată, zise Jeremy.

— Chiar are moacă de fată, nu? fu Percy de acord. Ar trebui să laşi ceva barbă pe obrăjorii ăia ai tăi, măcar până ţi se mai îngroaşă niţel vocea,

Băiatul iar se îmbujoră şi mormăi destul de limpede:

— Nu vrea să crească – încă. Am doar cinşpe ani – cred. Doar că îs înalt pentru vârsta mea.

Lui Jeremy i-ar fi părut rău de băiat datorită acelui „cred”, care însemna că nu ştia cu siguranţă în ce an se născuse, ceea ce se întâmpla de obicei în cazul orfanilor. Dar observase două lucruri deodată. Vocea băiatului fusese la început subţire, apoi se îngroşase înainte să termine de vorbit, de parcă ar fi fost în acea perioadă ciudată din viaţa unui băiat în care vocea începea să i se schimbe cu tonurile mai adânci ale bărbăţiei. Şi totuşi, Jeremy nu credea că era o trecere naturală, căci păruse mult prea căutată.

Iar al doilea lucru pe care îl observă la o cercetare mai atentă fu faptul că băiatul nu era doar arătos, ci de-a dreptul fermecător. Acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre Jeremy la vârsta aceea, doar că frumuseţea lui Jeremy fusese în mod clar masculină, pe când a acestui băiat era la fel de clar feminină. Obrajii moi, buzele pline, năsucul cârn – şi mai erau şi alte indicii. Bărbia era prea moale, ceafa prea îngustă, chiar şi poziţia o dădea de gol, cel puţin în faţa cuiva care cunoştea femeile atât de bine cum le cunoştea Jeremy.

Cu toate acestea, Jeremy poate că nu ar fi ajuns la

această concluzie, cel puţin nu atât de rapid, dacă propria mamă vitregă nu ar fi folosit aceeaşi prefăcătorie când îl cunoscuse pe tatăl său. Era disperată să se întoarcă în America, şi să se angajeze ca mus al lui James păruse a fi singura opţiune. Desigur, James ştiuse de la început că ea nu era un flăcău, şi, dacă era să te iei după el, se distrase pe cinste câtă vreme se prefăcuse că o crede cu adevărat băiat.

Jeremy se putea înşela în acest caz. Exista şi această mică posibilitate. Totuşi, el se înşela doar rareori când era vorba de femei.

Dar nu era nevoie să o dea de gol. Orice motiv o fi avut să îşi ascundă sexul era treaba ei. O fi fost el curios, dar învăţase cu multă vreme în urmă că răbdarea aducea cea mai mare răsplată. Şi pe lângă aceasta, lucrul de care aveau nevoie de la ea era talentul ei.

— Cum îţi zice, tinere? întrebă Jeremy.

— Nu-i treaba ta.

— Nu cred că şi-a dat seama că vrem să-i oferim o afacere bună, observă Percy.

— Pregătişi o capcană…

— Nu, nu, trebuie să o vezi ca pe o ofertă de muncă, îl corectă Percy.

— O *capcană,* insistă hoţul. Şi n-am nevoie de orice oi oferi.

Jeremy ridică o sprânceană.

— Nu eşti măcar un pic curios?

— Nu, răspunse hoţul şi mai încăpăţânat.

— Păcat. Lucrul bun la capcane este că nu ieşi din ele până nu ţi se dă drumul. Ţi se pare că avem de gând să-ţi dăm drumul din asta?

— Îmi pare că vă pierdurăţi naibii minţile. Doar n-oi crede că îs singur, ai? Or să vină după mine dacă nu mă-ntorc când trebuie.

— Or?

La această întrebare, Jeremy se alese cu o altă uitătură urâtă. El ridică din umeri, nederanjat. Nu se îndoia că ea făcea parte dintr-o gaşcă de hoţi, chiar aceea care îşi trimisese pe rând oamenii la ei, unul câte unul, pentru a-i jefui pe gentilomii care intraseră pe teritoriul lor fără a bănui ceva. Dar se îndoia că ar veni după ea. Ar fi mai interesaţi să primească mai întâi punga doldora cu bani la care se aşteptau, înainte să se gândească la vreun plan de salvare. În cel mai bun caz ar fi presupus că a dat greş şi că fusese prinsă, leşinată de o lovitură sau ucisă, şi ar trimite pe următorul hoţ în cameră.

Ceea ce însemna că trebuia să termine treaba asta şi să îşi vadă de drum, acuma că îşi aveau prada în mână, astfel încât Jeremy spuse prietenos:

— Stai jos, tinere, şi-ţi voi explica pentru ce te-ai oferit voluntar.

— Nu m-am ofer…

— Ba da. Când ai intrat pe uşa aceea, cu siguranţă te-ai oferit voluntar.

— Greşii camera, încercă hoţul să argumenteze. N-ai intrat niciodată din greşeală în camera greşită?

— Ba cum să nu, dar de obicei eram încălţat, zise Jeremy sec.

Ea roşi din nou şi blestemă sănătos.

Jeremy căscă. Pe cât de mult îi plăcuse jocul de-a şoarecele şi pisica, nu avea chef să o ţină astfel toată noaptea. Şi pe deasupra mai aveau de mers o bucată bună până la casa de la ţară a lui Heddings. Adăugă o notă de fermitate în tonul lui când îi ordonă:

— Stai jos sau te voi pune eu cu mâna mea în scaunul ăla…

Nu fu nevoie ca Jeremy să termine. Ea fugi la scaun şi se aruncă de-a dreptul în el. Cu siguranţă nu voia să rişte ca el să o atingă. Jeremy îşi ascunse alt zâmbet când se îndepărtă de uşă pentru a se pune în faţa ei.

Printr-o minune, Percy aduse, în sfârşit, un dram de logică în evenimente:

— Eu zic că am putea să-i explicăm totul pe drum, nu? Ne-am găsit omul. Mai e vreun motiv pentru care ar trebui să mai petrecem vreun minut în plus în taverna asta nenorocită?

— Destul de corect. Găseşte-mi ceva de legat.

— A?

— Ca să-l legăm. Sau n-ai observat că hoţul nostru nu e câtuşi de puţin cooperant… încă?

Moment în care hoţul lor, disperat, ţâşni spre uşă.

Capitolul 2

Jeremy simţise că acesta era următorul pas, un ultim efort pentru a le scăpa din mâini înainte de a fi prea târziu. O văzuse în ochii ei chiar înainte să o zbughească pe lângă el. El însă era la uşă înainte ca ea să o poată deschide şi, în loc să se sprijine pur şi simplu de ea pentru a o ţine în cameră, el se hotărî să afle cu siguranţă dacă avusese dreptate în legătură cu sexul ei, astfel că o cuprinse cu braţele. Avusese dreptate. Aceia erau cu siguranţă sâni de femeie sub antebraţele sale, strânşi bine, dar inconfundabili la atingere.

Ea nu rămase liniştită ca să îi permită să descopere acest lucru. Se întoarse, şi Doamne, Dumnezeule, era şi mai bine astfel, deoarece Jeremy nu îi dădu drumul. Ultimul lucru peste care se aşteptase să dea în seara aceea era o femeiuşcă arătoasă care să i se zbată în braţe. Acum că era sigur că era fată, se distra copios.

— Bănuiesc că ar trebui să te caut de arme, spuse Jeremy cu o voce răguşită. Da, într-adevăr, ar trebui.

— Nu am… începu ea să declare, dar încetă cu icnet când mâinile lui alunecară pe fundul ei şi rămaseră acolo.

În loc să îi pipăie buzunarele, după cum lăsase să se

înţeleagă din remarca lui, el strânse uşor fiecare fesă. Erau suple, moi şi deodată el simţi un imbold de a face mai mult decât să o pipăie; voia să îi apese şoldurile strâns de ale lui, să tragă jos acei pantaloni ridicoli pe care îi purta, să îşi treacă degetele pe pielea ei goală şi să îi pătrundă căldura umedă. Nici nu ar fi putut să se afle într-o poziţie mai bună de a face acest lucru, cu mâinile lui cuprinzându-i sânii generoşi. Dar el deja se ridica la înălţimea situaţiei, ca să zicem aşa, şi nu voia ca ea să îşi dea seama ce efect avea asupra lui.

— Astea sunt bune? întrebă Percy, amintindu-i lui Jeremy că nu era singur cu fata.

Cu un oftat, Jeremy reveni la problemele curente, cără hoaţa lor înapoi la scaun şi o împinse jos. Se aplecă deasupra ei, cu mâinile pe braţele scaunului, şi şopti:

— Stai acolo, asta dacă nu-ţi place să simţi mâinile mele peste tot pe tine.

Ea rămase atât de nemişcată, încât el aproape pufni în râs. Dar privirea pe care i-o aruncă îi promitea revanşa. El nu o credea în stare de aşa ceva, dar ea probabil se credea.

Jeremy privi în spate şi văzu că Percy rupsese în fâşii cearşaful, găsindu-i un folos până la urmă, şi flutura în mâini nişte fâşii.

— Sunt tocmai bune, adu-le aici, zise Jeremy.

Ar fi trebuit să îl lase pe Percy să o preia de aici, dar nu făcu astfel. Şi încercă să nu o atingă mai mult decât era nevoie – chiar încercă, dar era un bărbat care iubea femeile şi pur şi simplu nu se putea abţine. Îi ţinu ambele mâini într-una din ale sale cât îi înfăşură fâşia de material în jurul încheieturilor. Mâinile ei erau calde, umede de frică. Nu avea de unde să ştie că nu doreau să îi facă rău, astfel încât teama ei era normală. El ar fi putut să o liniştească, dar Percy avea dreptate, trebuia să plece de acolo înainte ca următorul hoţ să îşi facă apariţia, astfel încât explicaţiile

puteau să mai aştepte.

Urmă căluşul, şi pe el nu îl deranjă deloc că se lipi de ea pentru a-l lega la ceafă. Probabil că ar fi trebuit să îi lege şi mâinile tot la spate, dar nu îl lăsă inima să o facă să stea într-o poziţie mai incomodă decât era neapărat necesar. Pumnul pe care îl primi în burtă când se aplecă asupra ei nu îl anticipase însă, dar nu îl iritä prea tare, căci din poziţia în care se afla nu putea lovi cu putere.

Nu se încredea însă deloc în picioarele ei. Să stea pe vine pentru a-i prinde gleznele cu o fâşie de material l-ar fi pus într-o poziţie din care ar fi fost imediat dărâmat, astfel încât se aşeză pe braţul scaunului şi aduse ambele ei picioare la el în poală. Ea chiţăi o dată în căluş, dar apoi deveni din nou tăcută şi nemişcată. Era îmbrăcată cu pantaloni lungi şi şosete, astfel încât nu avea de atins direct pielea. Şi totuşi, numai faptul că îi ţinea picioarele în poală îl afectă profund, mult mai mult decât ar fi trebuit. El îi aruncă o privire când termină, şi această privire era atât de arzătoare, încât ea nu ar mai fi avut nicio îndoială că el îşi dăduse seama de deghizarea ei – asta dacă s-ar fi uitat la el. Dar nu se uita. Încerca să îşi elibereze mâinile din legături şi aproape că reuşise.

El îşi puse iarăşi mâna peste mâinile ei şi spuse:

— Nu o face, sau în loc să te care prietenul meu de aici o voi face eu.

— Eh? De ce eu? se plânse Percy. Eşti cu mult mai puternic ca mine. Nu mă deranjează să o recunosc. Nu, cu siguranţă, mai ales când este un lucru atât de evident.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Jeremy să ducă el femeia, trebuia să gândească acum la rece.

— Deoarece unul din noi trebuie să se asigure că nu sunt obiecţii că plecăm cu flăcău cu tot. Şi cu toate că ai putea să fii în stare să o faci, bătrâne, mă îndoiesc că o vei savura la fel de mult ca mine.

— Obiecţii? zise Percy neliniştit.

— Doar nu plecăm de aici chiar la braţ unii cu alţii.

Înţelegând acum, Percy zise brusc:

— Chiar aşa. Nu ştiu ce era în mintea mea. Eşti mai bun la spart de capete decât sunt eu.

Jeremy reuşi să nu râdă, având în vedere că Percy probabil nu spărsese nicio căpăţână la viaţa lui.

Nu întâlniră prea multă împotrivire. Doar barmanul mai era pe jos, un individ imens, urât, care probabil că i-ar fi pus pe gânduri pe cei mai mulţi oameni doar dacă le arunca o privire. El mormăi:

— Iete na, n-oţ' pleca acuş cu bagaju' ăla.

— Bagaju' a încercat să ne tâlhărească, i-o tăie Jeremy, încercând încă să trateze problema amiabil.

— Şi? Atunci ori îl omori, ori îl laşi acia, da' nu îl duci la gabori. Nu-mi vine mie niciun curcan să îşi bage nasu' în trebile mele.

Jeremy mai făcu o ultimă încercare:

— Nu avem nicio intenţie de a implica autorităţile în această problemă, omule. Şi acest bagaj va fi adus înapoi până dimineaţă, fără daune.

Uriaşul începu să îşi croiască drum în jurul tejghelei cu intenţia de a bloca ieşirea.

— Pe aci avem reguli, şefu'. Ce-i aci rămâne aci, dacă pricepi ce vreau să zic.

Jeremy nu credea că spartul de căpăţâni ar putea avea efect la o căpăţână atât de mare, deci pur şi simplu scoase un pistol şi i-l băgă sub nas. Asta funcţionă perfect. Bărbatul îşi întinse braţele în lături şi începu să o ia înapoi.

— Băiat deştept, continuă Jeremy. Acuma, o să-ţi primeşti hoţul înapoi…

— Nu-i al meu, i se păru prudent să menţioneze barmanului îndesat.

— Nu contează, răspunse Jeremy în drum spre uşă. Se va întoarce de cum am terminat treaba cu el.

Nu mai apăru nicio altă încercare de a-i opri să plece

din zonă. Şi singura persoană peste care dădură la ora aceea târzie era o bătrână beată care încă mai era suficient de lucidă încât să traverseze pe cealaltă parte a străzii când îi observă, pentru a se da din calea lor.

Dar Percy îşi pierduse suflul în mod evident după ce merse patru cvartale cu hoţul legat fedeleş pe umăr. Nu lăsaseră trăsura în apropierea tavernei din motive evidente, în principal pentru că probabil nu ar mai fi găsit-o când erau gata să plece. Un loc potrivit păruse să fie la patru cvartale distanţă, într-o zonă mai sigură, bine luminată, dar fusese un pic prea departe pentru a-l căra pe hoţ. Deci nu fu o surpriză faptul că Percy pur şi simplu îşi aruncă povara pe podeaua trăsurii fără prea multă blândeţe, prea extenuat pentru altceva.

Urcându-se după Percy, Jeremy văzu că până la urmă nu are de ales şi era nevoit să o atingă iar pe femeie, pentru a o pune pe locul ei. Încercase să evite tentaţia lăsându-l pe Percy să o care. Nu era ca şi cum nu ar fi putut să o ducă el *şi* să rezolve orice problemă ar fi întâlnit pe drum. Dar o lăsase în seama lui Percy deoarece deja descoperise ce păţea când o atingea. Să se uite era una. Acest lucru nu avea vreun efect asupra unui bărbat care avea parte de mai multe femei decât avea nevoie. Însă atingerea era mult prea intimă, şi Jeremy reacţiona la intimitate la un nivel pur carnal.

Şi purul adevăr era că nu voia să o dorească pe femeiuşca asta. Era frumoasă, da, dar era o hoaţă, probabil crescută pe străzi, sau şi mai rău. Obiceiurile ei personale erau probabil atât de mult sub standardele lui încât nici nu meritau observate.

Nu avea ce face. Percy, amărâtul, era cu siguranţă atât de obosit precum părea. Dar înainte ca Jeremy să o atingă, îşi dădu seama că trecuse destul timp cât îşi analizase dilema, încât trăsura deja pornise, periferia oraşului se vedea deja şi ar fi fost simplu să îşi împiedice

trofeul să scape acum. Putea pur şi simplu să o dezlege şi astfel se aşeza şi singură pe banchetă.

Asta şi făcu acum – mai întâi picioarele – ale naibii de arătoase. Apoi mâinile. Nu se atinse de căluş. Era în stare să şi-l scoată şi singură acum şi chiar făcu acest lucru extrem de rapid. Rapid fu de asemenea şi pumnul pe care îl îndreptă spre el când se ridică de pe podea.

Fusese singurul lucru la care nu se aşteptase, cu toate că ar fi trebuit, având în vedere că încercase să îl lovească şi mai devreme. Multă vorbărie goală era de aşteptat, da, blesteme mai vulgare cu siguranţă, dar să facă ce ar fi făcut un bărbat...

Desigur că nu îl nimeri. Jeremy nu avea reflexe lente. Şi cu toate că îşi scoase maxilarul din raza de acţiune, căci acolo ţintise ea, pumnul ei alunecă pe obrazul lui şi îi lovi urechea, care îl ustura acum.

Dar înainte să i-o plătească după cum merita, Percy spuse pe un ton extrem de sec:

— Dacă vrei să-l snopeşti în bătaie, amice, te rog s-o faci în linişte. Am de gând să trag un pui de somn până ajungem.

Şi asta o făcu pe hoaţa lor să se întoarcă spre portieră. Jeremy se întinse, o prinse de guler şi o trase la el în poală.

— Mai încearcă figura asta o dată şi poţi să-ţi petreci următoarele câteva ore exact aici, zise el strângând-o în braţe atât de puternic încât nu se mai putea mişca.

Ea nu se putea elibera, dar asta nu însemna că nu avea de gând să încerce. Să se foiască în poala lui însă era probabil cel mai rău lucru pe care ar fi putut să îl facă. Poziţia era mult prea senzuală, făcându-l să aibă gânduri lascive despre ce ar fi dorit să facă – nu, despre ar face dacă ar fi singuri. Să îi scoată hainele încet, să afle cum anume îşi ascundea sânii, să o muşte uşor de umăr în timp ce o pătrundea. La naiba! Dacă ea mai continua să se mişte

astfel pe el, ar putea să îl dea afară pe Percy din trăsură pentru o vreme.

Probabil că ea îşi dădu seama că efortul ei era inutil cam în acelaşi timp când el realiză că nu mai putea să reziste la foiala şi salturile posteriorului ei pe pulpele şi coapsele lui fără să devină evident ce senzaţii îi trezea. Ea gemu, dar lui sunetul ei i se păru mai degrabă senzual decât frustrat şi îl făcu să îi dea drumul de parcă l-ar fi ars. Doamne, Dumnezeule, nu ar fi trebuit să îl afecteze atât de puternic. Va trebui să se stăpânească.

Ea căzuse din nou pe jos, dar se căţără imediat pe bancheta din faţa lor, trăgând în jos de pulpanele hainei, scuturându-şi de praf pantalonii murdari şi evitând pe cât putea să îi întâlnească ochii, şi în tot acest timp pândind contraatacul pe care îl sugerase remarca lui Percy.

Jeremy aşteptă cinci minute, cam timpul de care avu nevoie să îşi stăpânească dorinţa şi să spere că vocea lui nu îl va da de gol. În sfârşit, îşi întinse picioarele, le încrucişă, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă şi braţele, apoi spuse:

— Relaxează-te, tinere. Am prefera să nu îţi facem rău. Ne vei face o favoare, şi aşa te vei îmbogăţi şi tu. Ce-ar putea fi mai bun decât atât, ei?

— Să mă duceţi înapoi.

— Asta nu este o opţiune. Am avut parte de-o grămadă de necazuri ca să te obţinem.

— Ar fi trebuit să obţineţi nenorocitul meu de acord înainte… dom’le.

Titlul fusese adăugat ca un gând întârziat, şi încărcat de dispreţ.

Ea îl fulgera din nou cu privirea, acum că era relativ sigură că nu avea de gând să o sugrume. Jeremy încercă să nu îi studieze ochii prea îndeaproape, sperând ca lumina slabă din tavernă să îl fi înşelat. Dar lampa mai puternică a trăsurii şi apropierea îi veniră de hac. Ochii ei erau pur şi

simplu incredibili şi o făceau de nenumărate ori mai frumoasă. Erau violeţi, de un violet-închis, bogat, şi formau un contrast extrem de surprinzător cu buclele ei cenuşii-aurii. Genele erau lungi, dar nu foarte închise la culoare. Sprâncenele, de asemenea, nu erau foarte închise, ci doar mai aurii cu câteva nuanţe.

El încercă, cu adevărat, să găsească vreo urmă de masculinitate pe acea faţă, dar pur şi simplu nu era nimic de găsit. Cum ar fi putut oricine să o ia drept băiat nu îşi putea da seama. Şi totuşi, Percy nu avea nicio ezitare în a vedea un flăcău, chiar dacă unul „frumuşel”. Bănuia că înălţimea ei era motivul principal. Era un lucru rar, până la urmă, să vezi o fată care era de înălţimea tatălui său. Pentru oricine era atât de înalt se presupunea automat că era bărbat.

De asemenea, se străduise să nu reacţioneze faţă de ea după cum făcea faţă de orice femeie superbă pe care o întâlnea. Dar ochii aceia… Se dădu bătut. O va avea la el în pat, chiar înainte ca noaptea să se sfârşească. Se va întâmpla. Nu avea absolut nici o îndoială.

Odată ce cedase în faţa laturii sale lascive, schimbarea lui Jeremy fu instantanee. Unii l-ar fi putut numi farmec, dar de fapt era senzualitate pură, şi să îl priveşti atunci când se gândea la plăcerile carnale însemna să ştii că promitea unele nemaiîntâlnite.

Fetişcana reacţionă imediat la modul la care o privea, luându-şi ochii de la el, dar nu înainte să roşească. Jeremy zâmbi. Ştiuse că ea nu va fi o cucerire uşoară, dar acea roşeaţă dezvăluia multe. Nu era mai indiferentă la farmecele lui decât erau alte femei. Dar el nu avea de gând să dezvăluie micul ei secret. O va lăsa să îşi joace acum rolul de băiat – cel puţin până când rămâneau singuri. Pentru moment, remarcă:

— Ar fi trebuit să-ţi obţinem acordul înainte să ne jefuieşti? Aici se alese cu o altă îmbujorare, deci

concluzionă: Nu, nu credeam că asta îţi stă în obicei. Deci permite-mi să-ţi explic ce avem nevoie şi de ce, înainte de a refuza din nou din start. Prietenul meu de colo a fost jefuit, vezi tu, dar într-un mod legal.

— Dacă insişti să explici, îl întrerupse ea, ai putea măcar să vorbeşti cu noimă.

Doar un mormăit. Încurajator. Se părea că avea de gând să îl asculte.

— „Modul legal” pe care l-am pomenit este jocul de cărţi.

Un pufnet.

— Asta nu-i hoţie, asta e prostie. O mare diferenţă, amice.

Jeremy rânji, şi fetişcana se fâstâci vizibil din cauza asta, ceea ce îi făcu rânjetul să pară atotştiutor. Apoi îi explică faptul că John Heddings era un răufăcător care se hotărâse să nu joace cinstit, şi ea urma să ia revanşa pentru ei doi.

— Te ducem la casa de la ţară a lui Heddings, continuă Jeremy. Este destul de mare, va fi plină de servitori, şi de aceea ei sunt siguri că niciun hoţ în toate minţile nici nu se va gândi să îi jefuiască – şi pe bună dreptate. Ceea ce este în avantajul tău, băiete.

— Cum aşa?

— Uşile vor fi probabil încuiate, dar geamurile cu siguranţă sunt deschise pe vremea asta. Faptul că nu se aşteaptă să fie jefuiţi înseamnă că nici nu o să fie atenţi. Şi e trecut de miezul nopţii, deci servitorii trebuie să doarmă deja şi nu-ţi vor mai sta în drum până dimineaţa. Deci n-ar trebui să ai vreo problemă ca să intri în casă.

— Ş-apoi ce?

— Va trebui să intri neobservat în dormitorul principal. Sunt şanse ca Heddings să fie acolo când intri, dar sunt sigur că eşti obişnuit cu aşa ceva. Asemenea servitorilor, ar trebui să doarmă buştean la ora asta. Apoi fă lucrul la care

te pricepi cel mai bine. Jefuieşte-l.

— Ce te face să crezi că nu o să aibă lucrurile de valoare închise într-un seif?

— Faptul că nu locuieşte în Londra. Nobilimea se simte mult mai în siguranţă pe moşiile de la ţară.

— Şi cum arată bogăţiile alea pe care tre’ să le şparlesc?

— Două inele, ambele foarte vechi.

— Încă mai îmi tre’ o descriere, omule, dacă tre’ să le iau din morman.

Jeremy scutură din cap.

— Nu contează, deoarece nu poţi să iei doar cele două inele ale lui Percy. Asta i-ar permite lui Heddings să ne acuze direct. Treaba ta, băiete, nu este diferită de cea cu care eşti obişnuit, adică să iei toate obiectele de valoare pe care le găseşti. Câştigul tău este că poţi păstra toate celelalte lucruri, bijuterii în valoare de mii de lire, sunt sigur.

— Mii?! zise ea, holbându-se la el.

El dădu din cap, chicotind.

— Acum nu eşti bucuros că am insistat să vii cu noi?

Acei minunaţi ochi violeţi se îngustară deodată când îl priviră.

— Eşti un mare idiot dacă crezi că orice zdrăngănele, indiferent cât de preţioase, vor compensa necazurile în care intru fiin’că n-am cerut voie înainte s-o fac.

Jeremy se încruntă, dar nu din cauza insultei.

— Aşa din scurt eşti ţinut?

— Am reguli de urmat, da, şi m-ai făcut să le încalc pe cele mai multe.

Oftatul lui era lung.

— Ai fi putut să zici mai devreme.

— Am crezut că o să te oprească barmanul. Nu-l crezusem un laş, la ditamai matahala care e.

— Nimănui nu-i place să încaseze un glonţ în faţă, zise

Jeremy în apărarea barmanului. Dar nu poate el cumva să depună mărturie că n-ai avut de ales? Deci care e de fapt problema? ’

— Nu-i treaba ta…

— Permite-mi să nu fiu de acord cu tine, tocmai ai făcut-o treaba mea.

— Pe dracu. Dă-ţi seama odată, amice, că şi aşa te-ai băgat prea mult în viaţa mea. Las-o moartă sau nu mai avem ce vorbi, despre nimic.

Trecu un moment lung până ce Jeremy dădu din cap – pentru moment. Să îi facă necazuri majore hoţului lor nu fusese parte din plan. Acum va trebui să o însoţească pe fată acasă după ce îşi terminau treaba, ca să clarifice lucrurile şi să o scoată din belea.

Nu ar fi trebuit să fie belele însă, şi astfel situaţia devenea foarte ciudată. Ei ofereau unui hoţ o ocazie nemaivăzută. Orice pungaş obişnuit ar fi profitat de ea şi ar fi fost recunoscător că i-a picat în poală aşa o pleaşcă. Dar nu, ei trebuiseră să nimerească fix excepţia, un hoţ dintr-o bandă care era aparent atât de prinsă în reguli încât nici măcar nu puteau să facă vreo treabă fără să ceară permisiunea mai întâi. Ceea ce era iraţional. Ce mare diferenţă o fi când, ce şi cum, odată ce veneai acasă cu punga plină?

Trăsura se opri. Percy spuse cu un oftat:

— În sfârşit, şi continuă: Noroc, tinere! Nu că ai avea nevoie de el. Avem toată încrederea în tine, chiar aşa. Şi nu pot să-ţi spun cât de tare apreciem ce faci. E al naibii de greu să te ascunzi de propria mamă, mai ales când locuieşti cu ea în casă.

Jeremy deschise portiera trăsurii şi o zori pe fată afară înainte ca discursul lui Percy să ajungă unul nesfârşit, cum se întâmpla de obicei. Se opriseră în pădure lângă domeniul lui Heddings. El o luă de braţ şi o conduse printre copaci până când văzură casa.

— Ţi-aş ura şi eu noroc, dar nu prea cred că ai nevoie, zise el la despărţire. Am văzut cât de bun eşti la ceea ce faci.

— Ce te face să crezi că n-o s-o şterg acasă de cum nu mă mai poţi vedea?

Jeremy zâmbi, chiar dacă ea probabil nu putea să îl vadă.

— Deoarece n-ai nici cea mai vagă idee unde te afli. Deoarece e miezul nopţii. Deoarece noi te putem duce înapoi la Londra mult, mult mai rapid decât dacă ai încerca tu să găseşti drumul. Deoarece te-ai întoarce acasă mai degrabă cu buzunarele pline de nestemate strălucitoare decât goale. Deoarece…

— Au fost destui deoarece, amice, îl întrerupse ea cu un bombănit.

— Chiar aşa. Dar o ultimă asigurare. Dacă din vreun motiv de neînţeles vei fi prins, nu intra în panică. Nu te trimit în gura lupului, băiete. Voi avea grijă să fii eliberat indiferent de preţ. Poţi să te bazezi pe asta.

Capitolul 3

„Nu te trimit în gura lupului.” Pe cine credea el că prosteşte? El era nenorocitul de lup. Dar ea putea să respire din nou normal, acum că el nu mai era lângă ea, privind-o cu ochii aceia albaştri, pătrunzători.

Ea aproape că se dăduse de gol, cu toate îmbujorările alea, şi acest lucru o speriase, de asemenea – faptul că nu putea să controleze sentimentele care i le trezea. De obicei se descurca bine cu bărbaţii, până la urmă era „unul” dintre ei. Dar pe de altă parte nici nu se apropiase vreodată de unul de soiul lui Malory. Se fâstâcea doar uitându-se la el, aşa de arătos i se părea!

Danny nu mai fusese atât de tulburată în toată viaţa ei, cu o posibilă excepţie. Dar fusese prea tânără pentru a-

şi da seama în ce pericol se aflase atunci, nu ştiuse că dacă rămânea unde se afla ar fi murit cu siguranţă, ştiuse numai că era complet singură pe lume, cu nimeni căruia să-i ceară ajutorul.

Nu mai era singură, dar ar putea la fel de bine să fie. Trăia într-o tensiune continuă de câţiva ani, deoarece ajungea la o vârstă când nu mai putea ascunde faptul că nu va căpăta niciodată proporţii masculine asemenea celorlalţi băieţi. Mai devreme sau mai târziu, cineva urma să îşi dea seama şi să dezvăluie că îi înşelase pe toţi de la bun început.

Fusese uşor să ţină acest secret de-a lungul anilor, mult mai uşor decât ar fi putut spera, şi totul deoarece Lucy avusese dreptate. Să o aducă acasă la bandă cu pantaloni zdrenţuiţi, cu o cămaşă prea mare, o haină prea mică, cu acea pălărie veche pe care o găsise ea ca să îşi apere faţa de ploaie şi cu părul lung tuns până la ceafă le lăsase o impresie care nu se mai schimbase niciodată.

Ea ajunsese rapid „unul dintre băieţi”. Învăţase să fure împreună cu ei, învăţase să se bată împreună cu ei, învăţase tot ce învăţaseră şi ei – în fine, mai puţin când ei se duceau în căutarea unei companii feminine de genul căreia Danny nu voia să ştie.

Erau paisprezece acum şi locuiau într-o casă dărăpănată pentru care Şiş plătea chiria. De-a lungul anilor, fuseseră multe asemenea case, chiar şi câteva clădiri abandonate atunci când nu aveau destui bani pentru chirie.

Şiş nu stătea mult în acelaşi loc. Casa de acum avea patru încăperi: o bucătărie, două dormitoare şi o cameră mare de zi. Şiş păstrase pentru el unul dintre dormitoare. Fetele îl primiseră pe celălalt, ca să doarmă sau să muncească acolo, dacă erau deja destul de mari ca să înceapă curvăsăria. Toţi ceilalţi dormeau în camera de zi, şi Danny printre ei.

Era şi o curticică în spate. Chiar dacă nu creştea iarbă

în ea, tot era plăcut pentru copiii mai mici să se joace acolo. Şi lui Danny îi plăcuseră curţile din spate, odată ce trecuse peste aversiunea ce o avea faţă de murdărie. Să facă baie nu era o opţiune pentru ea, cel puţin nu în căzile puse la comun o dată pe săptămână în bucătărie. În schimb, ea se furişa la râu când reuşea. Şi ploaia îi devenise prietenă.

Lucy era singura ei confidentă. Lucy nu se molipsise de sifilis, cum se temuse, dar ajunsese până la urmă să îşi vândă trupul, la insistenţele lui Şiş. Danny îi înţelegea logica, chiar dacă nu îi plăcea. Fiind o fată frumuşică, Lucy ar fi atras prea tare atenţia celor pe care avea de gând să îi buzunărească. Un hoţ de buzunare trebuia să fie aproape invizibil pentru victima lui. Lucy nu putea să fie astfel, şi cum altfel să îşi câştige traiul?

Şiş fusese vârstnicul printre ei pe atunci, şi încă mai era, deci era liderul lor din principiu. La început fuseseră doar câteva reguli, nimic care să deranjeze pe cineva. Dar Şiş părea să creadă că dacă nu adăuga des noi şi noi reguli, atunci nu îşi făcea datoria.

Danny nu se certa niciodată cu el. Făcea ce i se spunea fără să se plângă. Danny era îngrijorată doar de ochiul lui atent, deoarece, în afară de Lucy, Şiş era singurul rămas de pe vremea când ea sosise printre ei alături de Lucy, şi la un moment dat urma să-i vină ideea să numere anii – şi să se întrebe de ce un bărbat de douăzeci de ani încă mai avea înfăţişarea unui băiat de doisprezece.

El însuşi avea acum vreo treizeci de ani, sau pe-acolo, treizeci de ani şi era tot capul unei bande de copii orfani. Ar fi putut să meargă mai departe. Cei mai mulţi aşa făceau când se apropiau de douăzeci de ani, dorind mai mult decât ceea ce oferea banda, dorind să poată să păstreze ce furau în loc să dea totul lui Şiş ca să cumpere mâncare, să plătească chiria şi să vină acasă uneori cu vreun flecuşteţ care îl bucura pe vreunul dintre ei. Şiş ar fi putut să treacă la infracţiuni mai productive, dar nu o făcuse.

El era bine intenţionat, chiar dacă era aspru. Danny trăsese cu ani în urmă concluzia că, undeva în pieptul lui costeliv, ascundea o inimă bună. Ca lider, probabil că era de părere că trebuie să fie aspru şi inflexibil. Dar Danny credea că el nu se considera doar şeful, ci şi tatăl lor. Şi din acest motiv nu plecase, ca toţi ceilalţi. Unii orfani li se alăturau, alţii plecau. Numărul lor nu ajunsese niciodată mai mare de vreo douăzeci, dar nici mai mic de zece. Întotdeauna se găsea cineva care avea nevoie să i se poarte de grijă.

Regula numărul unu a bandei era ca niciodată să nu jefuiască bogătanii în propria lor casă. Acesta era modul cel mai sigur şi mai rapid să îi întărâte şi să se trezească cu autorităţile scotocind prin mahalale în căutarea răufăcătorilor. Să găsească o casă plină de orfani care nu erau orfani declaraţi oficial i-ar fi dat de gol imediat. Şi poveştile de groază pe care Şiş le spunea despre orfelinatele adevărate erau suficiente pentru ca acea regulă să fie respectată. El ştia cum stau lucrurile din proprie experienţă, deoarece evadase dintr-un orfelinat cu ani în urmă. Danny încălca acea regulă în seara asta.

Nu că bogătanii erau de neatins, chiar că nu. Dar trebuiau jefuiţi doar când dădeai peste ei când se vânturau pe străzi, în taverne, la piaţă sau alt soi de cumpărături, unde s-ar fi putut nici să nu observe că le lipsesc niscaiva bănuţi, şi, dacă observau, ar fi putut crede că i-au scăpat din greşeală sau au uitat că i-au cheltuit.

A doua regulă care le era utilă era că trebuiau să rămână pe teritoriul lor şi să nu plece la furat în locuri pe care nu le cunoşteau. Şiş împărţise fiecăruia o zonă, pe care o schimba săptămânal, astfel încât locuitorii acelor cartiere să nu înceapă să îi recunoască pe vreunul. Danny urma să încalce şi această regulă.

Altă regulă era valabilă doar pentru ea şi alţi câţiva, deoarece vârsta lor o depăşise pe cea a copilăriei. Logica

era că, cu cât erau mai înalţi, cu atât mai greu le era să bage mâna într-un buzunar. Deci când ajungeau la o anumită înălţime, ei treceau la categoria „doar anumite sarcini”, ceea ce însemna că nu furau de capul lor, ci făceau doar ce le dădea Şiş de făcut. Danny încălca cu siguranţă acea regulă.

Şiş avea înţelegeri pentru acele sarcini cu trei taverne şi un han. Şi cum Danny era uşor de recunoscut după culoarea părului şi a ochilor, Şiş nu o mai lăsa să facă decât „adormiţi”. Nu mai dăduse greş până acum, dar pe de altă parte nici nu mai nimerise într-o capcană până acum.

Necazul în care era se referea însă doar la persoana ei. Dacă vreunul dintre băieţi ar fi fost prins în locul ei, nu se îndoia că Şiş ar fi numit acest lucru o excepţie şi ar fi fost bucuros de bogăţia neaşteptată care i-ar ţine pe linia de plutire pentru ceva vreme. Ar fi fost bătăi prietenoase pe spate şi o sărbătorire. Dar deoarece ea fusese cea capturată şi obligată să încalce regulile, atitudinea lui Şiş va fi exact opusul – deoarece el căuta un motiv ca să îi dea papucii.

De mai mult de doi ani, deja de aproape trei, se avea rău cu Şiş. De unde se înţeleseseră până atunci bine, glumiseră şi se distraseră, acum se părea că o dispreţuia. O scotea în faţă pentru mustrări cu orice ocazie. O critica în mod constant, pe merit sau nu. Nu putea să fie mai evident că o voia plecată, dar ea nu îi dăduse niciun motiv să o dea afară. Până acum.

Nici măcar nu ştia de ce se întorsese împotriva ei, dar începuse cam în vremea când îl depăşise în înălţime. Poate că el era de părere că, fiind cel mai mare ca vârstă, trebuia să fie şi cel mai înalt. Numai că el nu era un bărbat înalt de la bun început, avea sub un metru şaptezeci. Şi ea avea îmbrăcăminte extravagantă, în timp ce Şiş era şters. Aceste lucruri impresionau copiii. Mulţi dintre ei o imitau şi veneau la ea când aveau nevoie de ceva.

Danny bănuia că Şiş ar putea să se teamă că ea ar dori să îi ia locul. Ea nu voia asta. Nici măcar nu îi plăcea să fure ea însăşi, deci cu siguranţă nu îşi dorea responsabilitatea de a trimite pe alţii să o facă. Simţea că era greşit, un sentiment ce izvora din adâncul fiinţei ei şi de care nu reuşise să scape niciodată. Dar trăind printre hoţi nu avusese de ales în această privinţă. Oricum, ea încercase să îl asigure pe Şiş pe ocolite că poziţia lui nu o interesa, fără a discuta problema, dar nu păruse să ajute la ceva.

Ar fi putut să îl mintă pe Şiş, să spună că o luaseră pe sus din tavernă ca să o ducă la închisoare, dar că reuşise să scape şi doar îi luase mai mult până să găsească drumul spre casă. Şiş nu ar putea să o dea afară pentru că nimerise într-o capcană. Trebuia să se mulţumească cu acea speranţă.

Neliniştea ei nu izvora numai din faptul că nu ştia la ce să se aştepte când ajungea acasă. Mai era şi el, acel lord Malory. El o neliniştea atât de tare, încât nu mai putea gândi, nu putea nici măcar să respire. Dar nu numai asta, o înfricoşa deoarece o fermecase.

Danny nu îşi imaginase vreodată că cineva ar putea arăta ca el. Nu era doar chipeş. Înfăţişarea lui era cu atât de mult peste chipeş, încât ea nu putea găsi un cuvânt pentru a-l descrie. Cel mai apropiat lucru ar fi fost superb, dar într-o manieră masculină, ceea ce era o combinaţie absolut uimitoare – şi fermecătoare.

Mare minune că fusese în stare măcar să discute cu el, într-atâta o fâstâcise. Şi ea ştia exact ce o făcuse să se prostească de tot şi îi tăiase respiraţia când îl privea. O atrăgea din punct de vedere sexual, un lucru cu care nu mai trebuise să se confrunte până acum. De-a lungul vremii, şi alţi bărbaţi îi atrăseseră atenţia, dar niciunul nu o făcuse să îşi dorească să şi facă ceva în acea direcţie. Faptul că juca rolul unui băiat însemna că trebuie să ignore

asemenea lucruri, şi asta îi fusese destul de uşor. Nu şi de data aceasta. Şi acest lucru o speria cel mai tare la lordul Malory.

Ea îşi petrecuse cincisprezece ani, întreaga ei viaţa, de fapt – măcar partea pe care şi-o amintea din ea – evitând soarta lui Lucy. Şi o făcuse dintr-un singur motiv: ca să nu ajungă o târfă. Nici nu îşi schimbase vreodată părerea despre acest lucru. Poate că Lucy se obişnuise cu munca, nu se mai plânsese la fel de mult cum o făcea înainte după ce se întâmplase, dar Danny tot o vedea ca pe cea mai mare degradare.

Pentru ea, ar însemna sfârşitul vieţii, şi nu doar într-un sens metaforic, deoarece ar fi preferat să moară de foame pe vreo alee decât să accepte ca străinii să plătească pentru a-i folosi trupul. Dar iată aici un bărbat care o putea face să intre de bunăvoie în acel rol. Mai rău, el o privea de parcă i-ar fi cunoscut secretul, de parcă ar fi putut să îi vadă chiar esenţa – de parcă ar fi dorit să o atingă. Cu siguranţă că imaginaţia îi juca farse, dar nu putea scăpa de senzaţia că el ştia, mai ales când privirea lui devenea atât de senzuală încât mai că o topea.

El ar fi bun de *amant.* Denumirea lui Lucy. Lucy îi pusese pe toţi bărbaţii într-o categorie sau în alta, în funcţie de cum şi câtă vreme o foloseau. Numele pe care le dăduse erau de obicei dispreţuitoare, şi unele erau explicite, ca pipăitorii şi bestiile. Pa-Pa-Henry erau favoriţii ei pentru că nu îi răpeau prea multă vreme – intrat şi ieşit în mai puţin de cinci minute –, nu rămâneau destulă vreme cât să apuce să le spună bună, ci doar pa-pa. Amanţii, afirma ea, erau rari, bărbaţi care chiar doreau să ofere plăcere, nu doar să o primească.

Un pericol clar, asta era Lord Malory. Un pericol pentru raţiunea lui Danny, pentru liniştea ei sufletească, pentru secretul ei.

Cu cât mai repede termina treaba cu el… ei bine, nu

putea să fie destul de repede.

Capitolul 4

Însărcinarea pe care i-o dăduseră tinerii lorzi era atât de simplă în comparaţie cu gândurile ei neliniştite încât Danny o îndeplini aproape fără să se gândească la ea. Aproape fiecare fereastră a marelui conac era deschisă. Se urcă pe una din lateralul casei, îşi croi drum spre hol, apoi în sus pe scările acoperite de un covor.

Nu se lăsaseră lămpi aprinse, dar cu toate acele geamuri deschise intra suficient din lumina lunii. Nu că Danny ar fi avut nevoie de lumină, căci era obişnuită să lucreze în beznă. Dar chiar şi holul de sus avea un geam deschis la capăt.

Acolo erau o mulţime de uşi. Era o casă cu adevărat mare, mai mare decât oricare alta în care fusese până atunci. Una din laturile holului avea mai multe uşi decât cealaltă, deci îşi începu căutarea pe partea cu mai puţine, fiind de părere că acestea duceau către camere mai mari, printre care şi dormitorul principal.

Avusese dreptate. Era a doua uşă pe care o deschisese. Simpla dimensiune a încăperii o dădea de gol, ca şi silueta din pat. Heddings dormea adânc, sforăitul lui puternic făcând o zarvă neobişnuită. Era enervant. Danny se mândrea cu mişcările ei feline, fără să scoată vreun sunet, dar nu avea nevoie să fie extrem de precaută cu toată gălăgia pe care o făcea Heddings.

Se duse mai întâi la birou. Caseta de bijuterii era în al doilea sertar. O casetă mare care aproape că umplea sertarul. Nu era încuiată, nici măcar nu avea încuietoare. Mult prea încrezător, acest Lord Heddings.

Deschise capacul şi fu ameţită un moment de cât de

puternică era strălucirea ce se răspândi din casetă, nu doar inele, ci şi brăţări, broşe, chiar şi coliere. De fapt, cele mai multe bijuterii de acolo erau de femeie. Mai multe câştiguri de la joc? Danny era complet indiferentă.

Se hotărî să nu ia toată caseta. Era prea mare şi nu era sigură că ar putea să o scoată din sertar, astfel încât îşi umplu buzunarele. Îşi trecu mâna pe fundul de catifea al casetei când termină, pentru a se asigura că nu ratase nicio bijuterie mai puţin strălucitoare. Nu dorea să trebuiască să se întoarcă dacă cele două inele ale lui Percy nu erau în morman.

Cu această idee în minte, căută rapid şi prin celelalte sertare, dar nu mai găsi nimic interesant. Verifică şi masa de scris, dar aceasta conţinea doar hârtii. În cele din urmă, se duse la măsuţa de toaletă, unde găsi un teanc mare de bani, un lanţ de ceas din aur şi un alt inel care se rostogolise printre sticluţele de parfum ca şi când ar fi fost aruncat pe masă. Le înhăţă şi pe acestea, îndesând banii în buzunarele de la pantaloni, deoarece cele de la haină erau deja pline.

Nu mai avea unde să mai caute. Noptierele de lângă pat nu aveau sertare, şi ea nu luă în considerare biblioteca, gândindu-se că un om care lăsase bijuterii de o asemenea valoare neîncuiate în biroul lui nu era genul care să ascundă lucruri în cărţi.

Uşurată că aproape terminase, se îndreptă spre uşă, dar se opri brusc când pe Heddings îl apucă o criză de tuse. Danny se ghemui la piciorul patului. Tusea era destul de puternică încât să îl poată trezi. S-ar putea chiar ridica pentru o gură de apă din urciorul din capătul opus al camerei. Era pregătită să se strecoare sub pat dacă el se ridica.

Tusea se înrăutăţi. Se auzea de parcă s-ar fi înecat. Îi veni gândul înfiorător că el ar putea să moară, şi o viziune îi trecu prin faţa ochilor cum că ar fi acuzată de omor, în faţa

unui judecător, condamnată la spânzurătoare. Palmele începură să îi transpire. Pentru o clipă se întrebă dacă ar trebui să încerce să îl ajute. Un moment fu paralizată de frică şi nu se putu mişca în ajutorul lui, chiar dacă pe moment ar fi fost atât de proastă încât să o vrea.

Mai dură o clipă până îşi dădu seama că el începuse din nou să sforăie liniştit, cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată. De fapt, deveni rapid din nou un sunet enervant acum că trecuse momentul de criză, şi ea nu mai pierdu vremea şi plecă naibii de acolo.

Totul era liniştit jos. Danny se strecură rapid în camera pe unde intrase şi fu lipită imediat de un piept tare, cu o mână peste gură pentru a o împiedica să ţipe. Nu mai era în stare să şi ţipe la cum îi sărise inima din piept. Aproape că leşinase…

Şi apoi auzi şuierat în urechea ei:

— Ce a durat aşa de mult?

El! Uşurarea ei dură cam o secundă înainte ca furia să preia controlul. Se întoarse brusc şi mârâi, chiar dacă în şoaptă:

— Ţi-ai pierdut afurisitele de minţi? Ce cauţi aci?

— Eram îngrijorat din cauza ta, răspunse el parcă spăşit.

Ea pufni pentru sine. Ce minciuni sfruntate! îngrijorat că o să o tulească cu inelele lor nepreţuite mai degrabă.

— Data viitoare când ai de gând să bagi pe careva în sperieţi de să crape inima în el, bagă-te pe tine. Eu am terminat treaba aici.

— Ai luat inelele?

— Nu e ăsta locul ca să discutăm asta, îi dădu ea replica. O şterg de-aici cât de repede se poate.

— Aşa este, auzi ea în spatele ei în timp ce se îndrepta spre geam – şi se împiedică de un covor pe drum.

Căzătura o luă prin surprindere. Ea nu era deloc neîndemânatică, şi acel covor fusese aranjat frumos când

intrase. Fără îndoială că Malory îl ridicase. Se întinse după ceva care să îi împiedice căderea, dar singurul lucru din apropiere era un piedestal înalt cu un bust pe el. Piedestalul era greu şi o împiedică să cadă, dar dărâmă bustul în consecinţă. Acesta lovi podeaua cu un zgomot puternic.

Danny gemu în gând. În tăcerea nopţii, acel zgomot fusese suficient de puternic încât să te scoale din morţi, sau cel puţin să îl scoale pe vreunul dintre servitorii care dormeau pe acel etaj. Ea se întoarse să îi spună lui Malory să iasă imediat şi îl văzu pe bărbatul care stătea în uşă cu o armă îndreptată spre bogătan.

Danny rămase atât de nemişcată încât nici nu mai respira. Bărbatul era complet îmbrăcat, era evident treaz şi prin preajmă de dinainte ca ea să fi trântit bustul de pământ. Poate că Malory făcuse vreun zgomot când intrase şi omul venise să cerceteze.

Era dreptul său să îi împuşte mai întâi şi să se întrebe ce făceau acolo abia după aceea. Aşa ar fi făcut ea dacă ar fi surprins doi bărbaţi furişându-se prin casa ei la miezul nopţii.

Spatele lui Malory era către uşă. El sărise în faţă pentru a-i împiedica ei căderea, dar se oprise când ea reuşise şi singură să o facă. Încă se mai uita la ea, dar acum o privea în lumină, căci bărbatul avea în cealaltă mână o lampă. Danny nu era nici măcar sigură dacă Malory îşi dăduse seama că cineva ţinea acea lampă.

— Nu te întoarce, şopti ea pe cât de încet putea. Dacă te recunoaşte, ai mai mari necazuri decât dacă te împuşcă. Adunându-şi gândurile, îl înconjură pentru a-l acoperi cât de cât de priviri şi spuse omului care ţinea pistolul: Nu-i nevoie de arme, frate. Noi doar căutam un locşor să ne petrecem noaptea. Trăsura noastră s-a stricat în pădure, în apropiere. Stăpânu’ ista al meu crezu că a recunoscut casa. Da’ fiin’că-i beat mort, nu m-ar mira să fi greşit. Şi am bătut la

uşă. Afurisitu’ de stăpân nu s-a lăsat păgubaş când n-a răspuns nimeni şi a insistat să intrăm şi să dormim în salon. Zicea că Heddings nu s-o supăra. N-am nimerit? Nu e asta casa lu’ Heddings?

Expresia tensionată a bărbatului se schimbă imediat. Şi pistolul fu lăsat în jos, chiar dacă nu de tot. Aşa că Danny continuă şi mai şi:

— O încercat să dea vina pă mine că a căzut roata aia, chiar dacă l-am avertizat dă luna trecută că avea nevoie dă roţi noi la vechitura aia dă trăsură a lui. Da’ sigur că mai bine cheltuie tot mălaiu’ pă femei şi la masa dă joc, deci, ca de obicei, nu m-a băgat în seamă.

Bărbatul tuşi.

— Ar trebui să zici asta de faţă cu el?

Ea reuşi să râdă:

— Îi aşa dă beat că n-o să ţină minte. Nu-mi dau seama cum de mai stă pă picioare.

— Cine e?

Danny nu se pregătise să servească vreun nume, dar având în vedere cum de ajunsese ea însăşi să fie acolo, unul îi răsări rapid în minte.

— Lordul Carryway din Londra.

— Da’ de ce nu l-ai lăsat să doarmă în trăsură? continuă bărbatul cu întrebările.

— Aşa aş fi făcut, da’ am văzut mişcări prin păduri pă aproape de aci. Putea să fie vr’un animal, da’ putea să fie la fel de bine şi vro bandă dă tâlhari, mă gândeam. Nu vreau să-mi mai pună în cârcă şi că a fost jefuit. Aş vrea să rămân cu slujba, chiar dacă înseamnă să am de-a face cu un lord care e mai mult beat decât treaz.

Urmă o pauză lungă, în care Danny era sigură că omul nu îi va înghiţi cacealmaua şi avea să îi râdă în nas. Se gândea în ce parte să o ia la goană sau dacă ar fi mai bine să i se arunce spre picioare prin surprindere.

— Hai, adu-l, zise bărbatul. Avem mai multe camere

libere sus. Într-una din ele e şi o canapea confortabilă pentru tine.

Danny nu se aşteptase cu adevărat ca bărbatul să o creadă. Probabil că nu era altceva decât un servitor el însuşi, cel mai probabil majordomul, şi astfel nu îi venea uşor să gonească înapoi în pădure pe un membru al nobilimii. Poate că se gândise să îi încuie până dimineaţa, când putea verifica toate cele spuse de ea. Dar probabil că nu era bănuitor din fire, dacă o crezuse pur şi simplu.

I se oferi o ocazie bună să ţâşnească pe fereastră când bărbatul se întoarse cu spatele la ei pentru a-i conduce în sus pe scări. Dar încă nu lăsase pistolul din mână. Şi cu arma în continuare în mâna lui, Danny preferă să continue şarada şi să nu rişte să se afle în bătaia unui glonţ. Pe lângă asta, erau doi care trebuiau să iasă pe geam, şi cu siguranţă nu reuşeau să iasă amândoi fără ca unul să fie împuşcat pentru acea încercare.

Lordul nu spusese nici un singur cuvânt, slavă cerului. Ar fi stricat toată povestea dacă servitorul şi-ar fi dat seama că nu era deloc beat. Ori era suficient de deştept cât să joace rolul pe care i-l dăduse, ori destul de nervos cât să îşi ţină gura.

Nu, se îndoia că era nervos, cel puţin nu pe cât era ea. Se descurcase cu barmanul acela în seara aceea prea dezinvolt pentru a fi deranjat doar de perspectiva unor focuri de armă. Era probabil prost de curajos, şi pe deasupra un ticălos încrezut care o băgase în beleaua asta.

Ea îl apucă de braţ acum şi îl trase pe umărul ei pentru a părea că îl ţine pe picioare, apoi albi când văzu pistolul din mâna lui. Îl ţintise asupra bărbatului în tot acest timp, ascuns în spatele ei. Afurisitul de lord putea să îi fi omorât pe amândoi!

Danny i-l smulse din mână şi i-l îndesă înapoi în buzunar, doar ca să îl audă chicotind când o făcu. Doamne păzeşte-o de dobitoci!

— Sper că ştii să o faci pe beţivu', amice, şi lasă-ţi capu-n jos ca să nu-ţi vadă bine mutra.

A fost uşor să îl ducă sus. Era prea nervoasă ca să îşi dea seama de cât de apropiate le erau trupurile, şi el îşi lăsa greutatea pe ea doar când servitorul se uita la ei, în rest urca singur treptele, chiar o conducea el pe ea.

— Intră aici, zise servitorul, deschizând o uşă. Ar trebui să găsim de dimineaţă pe cineva care să vă repare trăsura ca să puteţi pleca mai departe.

— Apreciez, frate.

El îi urmă în cameră, le aprinse o lampă, apoi o luă spre uşă. Tot nu dăduse drumul pistolului mai mult de o clipă, când aprinsese lampa. Danny începu să se întrebe dacă într-adevăr îi crezuse povestea. Şi de cum închise uşa în spatele lui, se descotorosi de braţul lui Malory şi fugi către uşă pentru a auzi dacă omul chiar pleca. Ce auzi în schimb fu clinchetul slab al încuietorii de la uşă.

Capitolul 5

Încuiaţi în aşteptarea… cui?

Danny îşi pierduse orice urmă de culoare din obraji. Omul nu îi crezuse povestea sau era pur şi simplu prevăzător?

Spera să fie doar prevăzător. Până la urmă, ei erau nişte străini până când stăpânul său îi confirma contrarul. Dar dacă avea de gând să rămână afară şi să le păzească uşa, atunci beleaua asta era din ce în ce mai mare.

Ea se întoarse către Malory şi îl găsi privind-o curios, cu o sprânceană ridicată întrebător. Ea se grăbi spre el şi îi spuse:

— Ne-a încuiat aici.

— La dracu', mârâi el.

— Aci ai nimerit-o, amice. Aşa că du-te şi bagă-ţi cornu-n pernă şi treci la sforăit, da, tare şi frumos. Tre’ să creadă că am adormit ca să se ducă şi el la culcare.

Spunând acestea, ea nu mai stătu să vadă dacă el are de gând să o asculte. Se duse înapoi la uşă şi se întinse în faţa ei ca să se uite pe dedesubt. Exact cum se aştepta, se vedea încălţăminte exact de partea cealaltă. Servitorul era încă acolo, probabil încercând şi el să asculte prin uşă,

Când nu auzi niciun fel de sforăit, se întoarse şi îl săgetă pe Malory cu privirea. El îşi dădu ochii peste cap, îşi strâmbă gura plin de dezgust, de parcă sugestia ei era sub demnitatea lui. Şi nu se duse direct la pat, ci merse mai întâi la fereastră, ca să vadă cât de greu ar fi să plece pe acolo. Probabil că se hotărî că nu era o opţiune, deoarece oftă şi se aşeză pe pat, se aruncă pe el de fapt, apoi încercă câteva feluri de sforăit până când găsi unul care îl mulţumi şi începu să facă ditamai hărmălaia aşa.

Danny aproape că rânji. Malory părea extrem de nemulţumit să facă ceva atât de simplu precum sforăitul acela. Păcat. Nu ar fi fost încuiaţi într-o cameră dacă el nu ar fi intrat în casă de la bun început. Ea ar fi ieşit de acolo fără probleme în loc să zacă pe podea, sperând ca un servitor bănuitor să obosească şi să meargă la culcare.

Însă nu părea că ar face asta. Începea chiar să pară că va sta de pază acolo pe coridor toată noaptea. Putea aproape să audă cum se trântesc porţile închisorii în urma ei şi începea să i se facă rău de nervi, de la stomac.

Simţindu-se cuprinsă de disperare, se duse ea însăşi la geam să vadă situaţia. Oftatul lui Malory fusese corect. Nu era un drum uşor de plecare, nu fără o frânghie. Nu era niciun copac pe aproape în care să sară, niciun fel de cornişă care să ajute la coborât.

Ar fi putut să rupă cearşafurile ca să facă o frânghie, lucru la care nu s-ar fi gândit dacă n-ar fi făcut-o mai devreme chiar bogătanii, dar o privire aruncată prin cameră

nu arătă nimic suficient de greu cât să poată susţine greutatea lui Malory. A ei poate, dar nu pe a lui. Ar fi putut funcţiona cu patul, dar era doar unul mic, de o singură persoană, şi avea un cadru de lemn care se putea sfărâma. Probabil că oricum ar face prea multă zarvă încercând să îl mute lângă geam.

Când într-un final îşi dădu seama că servitorul poate aştepta să se stingă lampa, lui Danny îi veni să se ia la palme. „Stăpânul" ei beat nu şi-ar fi făcut griji în legătură cu lampa, dar de ce ar vrea vizitiul treaz să doarmă cu lumina aprinsă, doar dacă nu avea de gând să rămână treaz? Ea spera că acestea erau gândurile servitorului, şi, într-adevăr, la vreo zece minute după ce stinsese lumina, acesta plecă de-a lungul coridorului şi în jos pe scări.

În tot acest timp, Malory încercase o gamă largă de sforăieli care ar fi făcut-o pe Danny să pufnească în râs dacă nu s-ar fi convins singură că rămăseseră prinşi acolo pentru toată noaptea. Servitorul cu siguranţă că nu avea încredere în ei, altfel nu ar fi rămas la uşa lor atâta vreme. Dar ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să se ducă să îşi trezească stăpânul, ar fi putut verifica dacă lipseşte ceva din casă şi ea nu ar mai fi putut să găsească o scuză pentru buzunarele ei pline de bijuteriile lui Heddings.

Danny se duse lângă bogătan şi zise:

— A plecat în sfârşit. Să îl lăsăm câteva minute să se culce la loc.

— Şi apoi ce?

— Apoi sparg încuietoarea şi plecăm dracului de-aci.

— Ştii să faci aşa ceva?

Ea pufni.

— Sigur că ştiu, şi am şi şperaclu' meu.

Scoase din pălărie un ac subţire şi începu să se ocupe de uşă. Floare la ureche. Aşa erau de obicei uşile dormitoarelor. După doar câteva secunde, ea zise:

— Haide. Şi folosim uşa din faţă. Dacă tot ştiu că am

trecut pe aci, nu mai contează că o lăsăm descuiată.

Nu aşteptă să vadă dacă el o urmează. În secunda în care se văzu afară, o luă la goană fără să se uite în urmă şi nici nu se opri până nu ajunse la adăpostul copacilor. Doar atunci se opri, dar doar ca să îşi tragă răsuflarea şi să se orienteze. Îi luă o clipă să ochească luminile trăsurii prin frunzişul des. Malory o ajunse din urmă atunci.

O prinse de braţ şi o duse astfel tot restul drumului până la trăsură. Ea încercă să se smulgă, dar acele eforturi îl făcură doar să o cuprindă cu braţul pe după umeri. Era evident că nu avea încredere în ea să îi dea bijuteriile, acum că ieşiseră în siguranţă din casa lui Heddings.

Fără pericolul de a avea în preajmă un servitor înarmat, ea nu putea face faţă apropierii de Malory. Îl pusese mai devreme să o cuprindă pe după umeri, când urcaseră scările lui Heddings, şi nu simţise decât spaimă. Acum nu era nimic asemănător. Acum îi simţea trupul lipit de al ei, coapsa musculoasă, şoldul şi pieptul lui tare, simţea cum se potrivea perfect sub braţul lui, simţea căldura radiind dinspre el – sau era căldura ei? Îşi aducea aminte cât de afurisit de arătos era, chiar dacă nu putea să îi vadă faţa în întunericul pădurii. Îşi aducea aminte de acei ochi albaştri sexy care o cercetau în trăsură, de parcă el ar fi putut pătrunde prin deghizarea ei.

Dacă el s-ar fi oprit exact atunci şi ar fi întors-o cu faţa înspre el, ar fi fost lut în mâinile lui, orice ar fi avut de gând să îi facă. El se opri. Inima ei începu să bată atât de puternic, încât îi răsuna în urechi. O să o facă, o să îşi aplece gura peste a ei. Primul ei sărut, şi de la cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Va fi sublim. Ea o ştia şi îşi ţinu respiraţia, tremurând în anticipaţie.

El o împinse în trăsură. Se opriseră numai ca să poată deschide portiera.

Mai dezamăgită decât era dispusă să recunoască, Danny se aşeză furioasă la locul ei. Apoi îl săgetă pe Malory

cu privirea de cum se aşează pe locul din faţa ei. Mai mult de jumătate din acea privire era din cauza a ceea ce se întâmplase, sau nu se întâmplase – totul în imaginaţia ei, desigur. Dar acest lucru nu o împiedica să se simtă nemulţumită. Malory nu va şti însă acest lucru. Va da vina pentru acea privire pe subiectul pe care îl deschise.

— Ăsta fu cel mai tâmpit lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, îi zise. Îţi dai seama că fu vina ta că ne prinseră acolo! Dacă aveai de gând să intri în casa aia, puteai să-ţi furi singur inelele. La ce aveai nevoie de mine, ha?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Percy, dar fu ignorat.

— Ai fost plecat mai mult timp decât era nevoie, sublinie ţeapăn Malory. Altfel nu aş fi intrat.

— N-am fost plecat nici zece minute!

— Înseamnă că au fost zece minute neobişnuit de lungi. Dar toate astea nu mai contează acum.

— Puteam să murim din cauza ta! N-aş zice ca asta nu contează, amice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Percy din nou.

— Nimic cu care să nu se descurce tânărul acesta, cedă Malory. Apoi adăugă către Danny, de parcă nu i-ar fi gâdilat mândria cu acel compliment întâmplător: Hai să vedem dacă ce-ai luat a meritat toate necazurile.

— Mai întâi porneşte trăsura asta, zise ea, împăcată parţial că el recunoscuse faptul că ea îi salvase pielea. Nu suntem în siguranţă cât suntem pe aici prin preajmă.

— Aşa este, fu Percy de acord, şi bătu în acoperişul trăsurii, semn pentru vizitiu să pornească înapoi spre oraş. Acum, te rog, nu mă mai ţine pe ghimpi.

Câtă vreme nu lordul Malory era cel care insista, Danny nu văzu niciun motiv să îl refuze pe prietenul său. Începu să îşi golească buzunarele pe locul de lângă ea, cu tot cu teancul de bani, apoi luă tot mormanul şi îl vărsă din buzunare pe bancheta dintre cei doi boieri. Chiar îşi întoarse buzunarele pentru a le arăta că nu păstrase nimic.

Percy se năpusti imediat asupra unui inel vechi, exclamând „Da, slavă cerului!” Duse vechitura la buze şi o sărută, apoi, cu o grabă nepotrivită, şi-l puse înapoi pe deget, unde aparent îi era locul.

— Nu pot să îţi mulţumesc destul, dragă băiete! Ai… Laudele lui fură întrerupte când privirea îi fu din nou prinsă de giuvaiere. O, Doamne, uite-l pe celălalt! exclamă el şi împrăştie mai tare bijuteriile pentru a înşfăca al doilea inel din morman.

— Ai recunoştinţa noastră, băiete, termină lordul Malory ideea lui Percy.

— Recunoştinţa noastră veşnică, adăugă Percy, radiind de fericire către Danny.

— Nu aş merge chiar atât de departe, interveni Malory în discuţie.

— Vorbeşte în numele tău, bătrâne. Nu tu te ascundeai de propria mamă.

— Eu n-am nicio mamă.

— Atunci de George.

— Punct lovit, cedă Malory cu un rânjet.

— George? întrebă Danny.

— Mama mea vitregă.

— O cheamă George? rămase ea cu gura căscată.

Când tânărul lord râse, ochii lui de cobalt scânteiară fermecător.

— De fapt, o cheamă Georgina, dar tata l-a scurtat doar ca să-i facă în ciudă. Aşa îi e obiceiul, ştii tu.

Ea nu ştia şi nici nu avea de gând să ştie. Făcuse ce îi ceruseră – ce insistaseră – să facă. Şi cu succes, deci nu se punea problema să o mai facă din nou. Acum mai voia doar să se ducă acasă şi să dea ochii cu Şiş – şi să afle dacă încă mai avea o casă.

Amintindu-şi acestea, faţa ei se înnegură. Ei nu observară, încă mai priveau mormanul strălucitor. Percy ciocăni un pandantiv mare, oval, înconjurat de smaralde şi

diamante.

— Pare cunoscut, nu? îi spuse prietenului său.

— Într-adevăr. L-am admirat în repetate rânduri când împodobea pieptul lui Lady Katherine.

— Nu o credeam împătimită de joc, cel puţin nu atât de tare încât să se despartă de această bijuterie.

— Nu este. Am auzit că a fost furată acum câteva luni cât era în vacanţă în Scoţia.

— Mă iei peste picior, bătrâne?

Malory se încruntase deja.

— Nu, şi brăţara aceasta pare şi ea cunoscută. Aş putea să jur că verişoara mea Diana a purtat-o Crăciunul trecut. Nu-mi amintesc să fi spus că i-a fost furată, dar ştiu că ea nu joacă deloc.

— Oh, ce să zic, sugerezi cumva că Heddings este un hoţ?

— Aşa pare, nu?

— Dar asta este o veste minunată. Nu-ţi pot spune câtă vină încercam să trec cu vederea din cauza acestei trebuşoare neplăcute.

Malory o surprinse pe Danny dându-şi ochii peste cap la această observaţie. Ea îşi putea da seama că el se chinuia să nu îi rânjească complice. Însă Percy nu terminase încă, şi următoarea lui întrebare îl făcu din nou serios pe tânărul lord.

— Dar ce putem face în legătură cu asta?

— Nu putem face nimic fără să ne implicăm pe noi şi pe tânărul nostru prieten de aici.

— Ce păcat! Nu-mi place să văd cum scapă un hoţ nepedepsit şi îşi vede liniştit de treaba lui fără să plătească în niciun fel pentru… ăăă… Percy observă privirea fixă a lui Danny şi tuşi. Cei de faţă sunt excluşi, desigur.

— Hai să nu ne facem că uităm, mârâi Danny. Nu a fost ideea mea să fur toate podoabele alea.

— Destul de adevărat, zise Percy îmbujorându-se.

Dar lordul Malory observă cu neplăcere:

— Nu, ideea ta a fost să ne goleşti nouă buzunarele, deci nu e cazul să ne arătăm cu degetul pe aici.

Căldura de la îmbujorarea pe care o cuprinse atunci ar fi putut aprinde vasul de mangal al trăsurii. Danny ura să i se întoarcă vorba, cu adevărat. Nu se îndoia că venirea aici fusese ideea lui.

Mare păcat că nu era un prostănac asemenea prietenului său. Poate că îl numise mai devreme astfel în gând, dar ştia că nu era adevărat. Probabil că ar fi reuşit să îi convingă să o lase în pace dacă ar fi fost un prostănac. Probabil că tot ar mai fi putut – dacă nu ar fi fost aşa de afurisit de arătos. Dar îi era greu să gândească când o privea cu ochii aceia de cobalt. Viclenia şi isteţimea ei se duseseră pe apa sâmbetei şi lăsaseră în urma lor o femeiuşcă fără minte, departe de tot ce îi era familiar.

Capitolul 6

Drumul de întoarcere în oraş părea să dureze mult mai mult decât durase să vină la conacul lui Heddings. Danny nu avea ceas, dar nu ar fi fost surprinsă dacă soarele ar fi răsărit în curând. Era obosită, chiar extenuată, din cauza atâtor emoţii cu care nu era obişnuită. Începuse să i se facă şi foame. Şi tot mai avea o grămadă de lucruri de rezolvat când ajungea acasă.

De fapt, spera ca Şiş să doarmă, astfel încât să prindă şi ea un pui de somn. Ar fi mult mai uşor să dea explicaţii, sau să mintă dacă veni vorba, cu o minte limpede, care nu era amorţită de extenuare.

Percy picotea din nou, băiat deştept. Danny îşi dorea să fi putut face la fel, dar cu lordul Malory încă treaz, nu îndrăznea. Nu deoarece credea că i-ar fi făcut ceva în

timpul somnului. Avea doar nevoie să pândească o ocazie în care să evadeze într-o zonă pe care o cunoştea.

Nu se îndoia că aveau de gând să o lase să plece, acum că făcuse ce voiau, dar se îndoia că o vor duce înapoi unde o găsiseră. De ce s-ar obosi, aşa târziu cum era? Şi să o lase în partea lor de oraş ar fi însemnat că ar fi fost rătăcită fără speranţă şi ar fi pierdut mai multe ore încercând să găsească drumul spre casă. O fi crescut ea în Londra, dar era un oraş mare, şi ea cunoştea doar o mică parte din el.

Ştiu exact secunda în care ochii lui o priviră din nou. Aruncându-i o privire, confirmă acest lucru. El era preocupat de ceva. Privirea pe care i-o adresa era mult prea gânditoare.

— Apropo, unde ţi-ai lăsat pantofii?

Întrebarea o surprinse. Cu siguranţă nu era ce s-ar fi aşteptat să audă, luând în calcul încruntarea lui dusă pe gânduri. Şi de fapt, era surprinsă că nu o întrebase mai devreme, având în vedere că o pusese să meargă prin pădure în şosete. Şi îi şi legase gleznele. Ar fi trebuit să fie orb ca să nu observe că era desculţă.

— Aceştia sunt pantofii mei, răspunse ea, şi ridică un picior astfel încât el să poată vedea talpa de piele moale cusută la ciorapii de lână.

— Ingenios.

Ea roşi uşor, dar numai pentru că era destul de mândră de încălţămintea ei improvizată. O făcuse ea singură. Avea o pereche de pantofi obişnuiţi, deoarece să se plimbe în ceea ce păreau a fi şosete pe timpul zilei ar fi atras prea multă atenţie. Acestea le purta doar când lucra.

— Te deranjează dacă mă uit mai bine? întrebă el.

Repede, ea îşi ascunse picioarele sub banchetă, cât de departe de el se putea, şi îi aruncă o privire revoltată. El doar ridică din umeri. Apoi o uimi când adăugă:

— Eşti mult mai isteţ decât mi-aş fi închipuit. Ce mai

poveste ai scornit acolo pe loc. Lord Carryway? De cum o spuse, chicoti.

Danny ridică din umeri.

— Se potrivea.

— Bănuiesc că da, căzu el de acord, dar curiozitatea lui nu era stăvilită. Eşti prins de multe ori şi trebuie să te scoţi din încurcătură cu vorba?

— Nu. N-am fost prins, niciodată – până azi. De două ori într-o seară, şi de amândouă dăţile din cauza ta.

El tuşi uşor. Dar pentru a evita aruncatul vinei de la unu la altul din nou, Malory începu cu ceea ce îl preocupa cu adevărat.

Puse mâna pe pandantivul şi pe brăţara de lângă el, despre care vorbiseră mai devreme, şi zise:

— Ai dori să returnezi aceste două lucruri proprietarilor de drept? Anonim, desigur. Îşi drese vocea şi păru clar jenat când adăugă: Te-ar deranja, tinere?

— De ce să mă deranjeze?

— Pentru că mormanul acesta e al tău.

Ea pufni. Deja se hotărâse că nu voia nimic din podoabele alea. Imaginea cu ea prinsă şi spânzurată îi era încă proaspătă în minte. Dar faptul că ştia că giuvaierele erau furate de două ori le făcea şi mai riscante, şi i-o spuse:

— Una e să scapi de aşa ceva când sunt furate prima dată, e doar o chestie de viteză. Dar să încerci să scapi de lucruri furate care erau deja furate e ca şi cum te-ai ruga să te prindă careva. Unele dintre lucrurile alea, dacă nu toate, sunt deja căutate. Mai degrabă le-aş arunca pe geam decât să pun iar mâna pe ele.

El scutură din cap.

— Asta nu e bine. Ţi-am promis o avere în…

— Revino-ţi, amice. Dacă o să doresc ceva de la tine, o să ştii.

Oh, Doamne, privirea lui deveni dintr-odată din nou senzuală, înfierbântându-i gândurile, trezindu-i fiori în

măruntaie. Dacă ar mai fi spus ceva atunci, ar fi fost numai prostii. Cum de putea să facă aşa ceva doar cu o privire? Şi ce spusese ea ca să îi schimbe astfel expresia? Că menţionase dorinţa? Asta ar fi însemnat că el ştia că este femeie, dar nu avea de unde. Nimeni nu ştia.

Şi nu avea cum să ghicească. Ea nici nu mai ştia cum să se poarte ca o femeie, atât de multă vreme jucase rolul de băiat, şi nu făcuse nicio greşeală pentru a se da de gol.

El o eliberă din vrajă când renunţă la privirea lui carnală. Fusese din cauza foitului ei? El ridică teancul de bani, îi răsfoi scurt, apoi îi aruncă pe scaunul ei.

— Nu sunt chiar o sută de lire, dar bănuiesc că ajung pentru moment.

De ce vorbea de parcă nu şi-ar fi terminat treburile?

— E mai mult decât am văzut la un loc vreodată, sau adunaţi în două sau trei locuri, se grăbi să îl asigure. E destul pentru mine.

El se mulţumi să zâmbească, şi ea începu din nou să privească pe geam. Ochii ei se măriră când văzu acum partea cealaltă a Londrei. Nu recunoscu nimic, dar tot spuse, cu o urmă de disperare în glas:

— Poţi să mă laşi aci, amice. Mă descurc…

— Nicio şansă, băiete. O să te duc la uşă acasă şi o să explic tot ce e nevoie, ca să te scot din beleaua de care ai zis. Doar o să îl lăsam înainte pe Percy acasă. Nu o să dureze mult.

Şi să fie singură cu el şi cu blestemaţii ăia de ochi care o dezbrăcau? Nu trebuia să fie nicio şansă.

— Am exagerat, minţi ea. Banii ăştia o să răscumpere taman bine timpul în care am lipsit.

— Insist, zise el, fără să îi creadă minciuna. Nu aş putea dormi dacă aş crede că trebuşoara asta afurisită ar avea urmări neplăcute pentru tine.

— De parcă mă doare pe mine de somnu’ tău? se răsti ea necioplit. Ce zici tu că e favoare zic eu că-i

înmormântare, deci nu mă mai freca. O să am şi mai multe necazuri dacă îţi arăt unde îmi stau prietenii. Cu ceva noroc, ar fi vorba doar de o bătaie soră cu moartea pe vreo alee.

— Te aştepţi la o bătaie pentru…

— Nu eu, îi tăie ea vorba.

El chicoti.

— Bine, m-am prins. Dar te duc înapoi la taverna aceea. Măcar atâta pot face.

Ea nu credea că s-ar mulţumi cu atâta odată ajuns acolo, astfel că nu avu de ales şi zise:

— Nu.

— Nu-ţi ceream permisiunea, băiete.

Danny deschise gura să îi zică ceva urât, dar pentru că nu ar fi ajutat la nimic, se hotărî să îşi păstreze puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

Capitolul 7

Danny trebui să aştepte până când bogătanul îşi luă ochii de pe ea înainte să îşi facă mutarea. Când el o făcu în sfârşit, ea nu se mai gândi de două ori, doar ţâşni spre portiera trăsurii, sări jos şi o luă la goană.

Prea uşor, exact cum îşi imaginase că va fi, chiar dacă subestimase cât trebuia să se aplece ca să iasă pe uşă. Nefiind un pasager frecvent în trăsuri, şi niciodată în vreuna aşa elegantă ca asta, nu luase în calcul înălţimea ei peste medie când sărise afară. Era norocoasă că îşi dărâmase doar pălăria, şi nu şi pe ea însăşi.

Îi va fi dor de pălărie. Chiar îi plăcea pălăria aia, o câştigase într-o bătaie în cartier anul trecut. Îi dădea un „aer” special care o făcea să se simtă bine, probabil pentru că era în ton cu vanitatea ei feminină. Dar era dusă acuma,

rămasă pe podeaua trăsurii bogătanului, şi ce zi proastă ar fi dacă ar risca să dea iar de tânărul lord pentru a-şi recupera pălăria.

Nu încetini pasul, nu avu nevoie căci încă mai avea suflu. Dar la un cvartal distanţă se gândi că ar fi mai bine să se oprească din alergat înainte să se extenueze. Încetini, apoi în sfârşit auzi pe cineva alergând în urma ei. O privire aruncată înapoi şi ţâşni din nou cât putu de repede.

Pur şi simplu nu îi venea să creadă. Blestematu' de lord o urmărea! Şi nu doar pe o distanţă scurtă. Ar fi trebuit să renunţe după primul cvartal, dar nu o făcuse.

Nu avea nici o noimă, deoarece nu mai aveau nicio treabă unul cu altul. Ea făcuse ce voiseră ei, şi ei o aduseseră înapoi în Londra. De ce naiba s-ar deranja doar ca să o lase mai aproape de casă când ea în mod clar nu dorea să fie dusă mai departe?

Alergase acum deja trei nenorocite de cvartale şi tot nu se oprea! începea să rămână şi ea fără suflu. Picioarele lui erau mai lungi. Încet, încet o ajungea din urmă. Aproape se opri şi renunţă, dar o luă după un colţ şi dădu peste o trăsură care tocmai trecea. În acele câteva secunde în care ieşire din raza de observaţie a lui Malory, ea se aruncă pe sub birjă, se agăţă de osie pentru a se ridica de la pământ, se prinse cu picioarele zdravăn de ea şi aşteptă până când văzu picioarele lui Malory trecând în fugă de ea.

Lipită bine de partea de jos a trăsurii, nu mai putea fi văzută de Malory. El continua să fugă, acum în direcţia opusă ei, ceea ce îi permise să se lase să cadă pe jos când vizitiul coti din nou.

Încă avea răsuflarea întretăiată, cu inima bătându-i nebuneşte, chiar mai înfometată acum, şi aproape cădea din picioare din cauza epuizării. Dacă nu ar fi fost convinsă că dacă întârzia şi mai mult lucrurile ar fi fost şi mai rele acasă, atunci ar fi căutat o alee confortabilă unde să doarmă restul zilei.

Se rătăcise, desigur, într-o parte a oraşului în care nu mai fusese niciodată. Şi atrăgea prea multă atenţie. Fără pălăria care să îi ascundă auriul deschis al părului, buclele ei erau asemenea unui far, mai ales în contrast cu jacheta ei de catifea verde-închis. Atrăgea atenţia pe oriunde trecea, lucru care o deranja mai mult decât era dispusă să recunoască.

Mai dură o oră până găsi o clădire pe care o recunoscu, acum putea să se oprească din mersul în cerc, după cum făcuse până atunci, şi să înceapă să meargă în direcţia corectă. Mai dură încă vreo oră jumătate până ce ajunse într-un final acasă în ritmul lent de care era în stare, la cât de obosită era şi la cum o dureau toate.

Şi tot mai avea senzaţia că era urmărită de cineva. Ştia bine că scăpase de Malory, deci nu era el. Dar de fiecare dată când privea în urmă, zărea doar oameni care îşi vedeau de treaba lor. Erau prea multe alei pe drum însă, astfel încât cineva care ar fi vrut neapărat să o urmărească putea să intre pe ele şi doar să arunce câte o privire pentru a nu o pierde din ochi. Într-un final, trase concluzia că se purta prosteşte, că epuizarea şi imaginaţia ei prea vie îi jucau feste.

Şi era îngrijorată. Acesta era probabil motivul principal pentru care era nervoasă şi îşi imagina tot felul de lucruri. Era din ce în ce mai rău cu cât se apropia mai mult de casă, deoarece nu era sigură că ar mai fi avut o casă la sfârşitul zilei.

*

Tyrus Dyer nu îşi putea crede ochilor. Ori îşi pierdea minţile, deoarece ştia că femeia nu ar fi putut să se întoarcă în timp şi să fie din nou tânără, ori o vedea pe fata care se presupunea că este moartă. Era ori una, ori alta, trebuia să fie, şi el mai prefera să creadă că nu îşi pierde

minţile, deci evident că fata nu murise. Şi după ce crescuse, arăta exact ca mama ei.

Tyrus era cel care fusese angajat să îi omoare – pe ea şi pe tatăl ei. Să scape de bărbat nu fusese o problemă. Copilul ar fi trebuit să nu fie nici măcar atât de dificil. Dar avea o bonă care o păzea, şi acea femeie se luptase ca o posedată. Cu toate că o rănise de moarte, ea tot mai reuşise să îl lovească cu propria lui bâtă atât de tare încât îl lăsase fără cunoştinţă. Nu rămăsese multă vreme astfel, doar cât avusese nevoie dădaca să ia fata din casă şi să o ascundă pe undeva.

Când nu putuse să o găsească, el se gândise că se ascunsese pe undeva ca să moară, şi corpul ei nu fusese găsit. Dar această explicaţie nu îl mulţumise pe angajatorul său. Era vorba de bani, mulţi bani, şi bărbatul fusese atât de furios din cauza incompetenţei lui Tyrus încât nu numai că refuzase să îl plătească, ci chiar încercase să îl împuşte. Dar Tyrus bănuise ce urma şi reuşise să scape de gloanţe şi să fugă.

Tyrus fusese furios el însuşi câţiva ani după aceea. Făcuse jumătate din treabă. Dar după acea întâmplare, îţi pierduse în aşa măsură norocul, de parcă treaba aceea neterminată îl blestemase. Nu conta ce făcea, acum o dădea în bară. Ca urmare, fusese dat afară de atâtea ori, că le pierduse socoteala.

Dar ghinionul lui tocmai îşi făcuse apariţia. Nu mai era doar o plăsmuire. Era în carne şi oase. Şi tocmai primise ocazia să scape de el cu adevărat. Era nevoie să chibzuiască un pic. Nu voia să se grăbească şi să o dea iar în bară. Dar acum ştia unde trăieşte. Ascunsă în ghetouri în toţi aceşti ani, cine s-ar fi gândit! Avea să se întoarcă el…

Capitolul 8

Ar fi fost prea mult să spere ca Şiş să nu fie treaz.

Soarele răsărise deja de ceva vreme şi el şedea la masa de bucătărie, bând o ceaşcă de ceai pe care i-o făcuse Nan. Şase dintre copii erau în camera de zi, fără a-i socoti pe cei care încă mai dormeau acolo. Toţi aruncară o privire către Şiş, care o fixa cu privirea prin deschiderea boltită care dădea în bucătărie, şi ieşiră din casă.

Danny păşi în bucătărie şi se lăsă să cadă pe scaunul din faţa lui Şiş.

El era un bărbat cu o înfăţişare comună, dar. Cicatricea lungă de pe bărbie şi cea scurtă de sub ochiul stâng îi dădeau un aer meschin. Părul lui lung, castaniu, era încâlcit, ochii injectaţi. Acum era şi palid la faţă. De fapt, arăta exact la fel de obosit pe cât era ea. Bănui atunci că el nu se culcase deloc, ci o aşteptase să se întoarcă. Nu era din cauză că era îngrijorat din pricina ei. Nu, când nu se întorsese atunci când trebuia, îşi dăduse seama că îi oferise pretextul pe care îl căuta pentru a scăpa de ea. Nu era prost. Ar fi putut să îl ducă uşor cu vorba dacă ar fi fost prost.

Era prea obosită pentru a minţi în legătură cu ce se întâmplase. S-ar încurca dacă ar încerca. Dar înainte de a scoate vreun cuvânt, scoase teancul de bani din buzunar şi îl aruncă pe masă între ei. Nimeni nu mai adusese acasă atât de mult. O sută de lire erau o adevărată avere pentru ei. Şiş abia de le aruncă o privire, şi ea îşi dădu seama prea târziu că gestul făcea să pară că încălcase de bunăvoie regulile.

— O să asculţi ce am de zis, Şiş? întrebă ea. Nu am avut prea mult de ales de când am plecat de aici noaptea trecută.

— Ştiu că ai fost prins, dar ştiu şi că nu ai fost dus la închisoare.

— Tot fu o capcană. Voiau pe un hoţ să fure ceva pentru ei.

— Şi nu ştiai ce e de făcut? De ce nu i-ai refuzat?

— Da’ de ce crezi că m-au luat pe sus, legat fedeleş? răspunse ea.

— Da’ doar nu ai rămas legat fedeleş, ai? replică el aruncând o privire cu înţeles teancului de bani de pe masă. Ai fi putut să o ştergi mai repede.

Asta era adevărat. Obosită, explică:

— Asta m-ar fi împotmolit la ţară fără să ştiu cum oi ajunge ’napoi la Londra.

— Ai ieşit din Londra!

Ea tresări la strigătul lui.

— De aia n-am fugit mai repede. N-am mai ieşit până acu’ din Londra. Probabil că mi-ar fi luat o săptămână să ajung înapoi acasă. Dar au jurat că mă aduc înapoi imediat după ce jefuiesc lordu’ ăla pentru ei.

— Un lord! Acel strigăt fu şi mai puternic decât cel de dinainte. Bănuiesc că şi în nenorocita lui dă casă, ai?

Ar fi putut să mintă acum, ar fi trebuit. Asta era regula numărul unu, la urma urmei. Dar ea ştia, putea să ghicească chiar din întrebările pe care el i le pusese că răspunsul ei nu ar conta absolut deloc.

— Fă-ţi bagajele şi cară-te. E ultima oară când încalci vro regulă pă aci.

Danny nu mişcă niciun muşchi. Ştiuse că asta urma să audă, indiferent de ceea ce-ar fi spus. Dar tot nu era pregătită pentru strângerea de inimă ce urmă sau pentru nodul din gât. Şiş fusese pentru ea „familie” în ultimii cincisprezece ani. Faptul că o dorea plecată era lucrul care o durea cel mai tare.

Nu avea de gând să plângă. Nu trebuia să fie o femeie care ar fi putut. Nu mai era un copil care ar fi făcut-o. Trebuia să fie un bărbat care nu ar făcut-o, deci nici ea nu putea. Dar nu era ceva ce putea stăpâni, deci fugi împleticit de la masă înainte ca Şiş să-i poată observa lacrimile care îi umpleau ochii.

Se duse direct la salteaua ei de paie de pe podeaua

camerei de zi. Era a ei. O va face sul şi o va lua cu ea, chiar dacă nu îşi putea imagina unde avea să o întindă data viitoare. Sacul ei cu haine era alături, nu unul mare. Hainele de pe ea erau favoritele ei, deci le purta zilnic, şi se schimba doar ca să le spele. Animăluţul ei era acolo în cutiuţa lui. Reuşi să o îndese în sac pentru a o duce mai uşor.

Cei doi copii care mai dormeau se ridicaseră acum pe saltelele lor, plângând făţiş. Ea se opri pe la fiecare şi îi îmbrăţişă. În mod normal ar fi încercat să îi înveselească, dar încă nu putea să vorbească din cauza nodului din gât, deci nu încercă.

Deschizând uşa însă, găsi şi restul de copii aliniaţi afară, cei mai mulţi plângând şi ei. Ascultaseră la uşă, ştiau că nu aveau să o mai vadă. Li se rupea inima. Ea fusese eroul lor atât de multă vreme. Probabil că ar fi urmat-o dacă le-ar fi cerut. Dar ea nu putea să îi facă aşa ceva lui Şiş, indiferent de cât de nemilos se purtase cu ea. Ei erau tot ce avea Şiş. Se desprinse de ei şi o luă în jos pe stradă.

În mod ironic, de ani întregi voia să plece, să îşi găsească o slujbă bună, respectabilă, ca să nu mai fie nevoită să mai fure. Şiş doar o obliga să îşi pună visul în practică mai devreme decât se aşteptase. Spera să poată să îi fie recunoscătoare într-o zi pentru acest lucru, spera ca durerea să nu ţină prea multă vreme.

Faptul că îşi amintea singură că acesta era un lucru pe care dorea să îl realizeze nu o ajuta să o doară mai puţin. Ar fi dorit să plece în bună înţelegere, să se poată întoarce să îi viziteze, poate chiar să ajute alţi copii să găsească slujbe respectabile.

— Danny!

Ea se răsuci cu un oftat şi îl văzu pe Şiş venind hotărât spre ea. Durerea îi trecu imediat. Ştiuse ea, în adâncul sufletului, că el nu putea să îi facă aşa ceva. Doar voia să o sperie, ca să nu mai încalce regulile şi să fie un

bun exemplu pentru ceilalţi copii.

El o ajunse din urmă şi ea văzu că expresia lui nu era deloc împăciuitoare. Speranţa ei proaspăt apărută fu spulberată. El tot mai era furios. De fapt, ea nu îl mai văzuse atât de furios niciodată până atunci.

— Vrei să ştii de ce, Danny? îi şuieră el. Eşti prea frumuşel pentru un bărbat. M-am surprins că te vreau, şi asta mă face aşa de scârbit de mine, că nici nu mai pot să gândesc uneori. Dar mai degrabă te-aş omorî decât să te ating, deci alegerea mai bună e să scap de tine, nu-i aşa? O să te descurci. Acuma valea înainte să mă răzgândesc şi să ajungem amândoi să ne pară rău.

Ea ar fi putut să îi spună chiar atunci că nu era nevoie să îi fie scârbă pentru că o dorea. Până la urmă, era o fată. Dar această mărturisire ar fi provocat probabil o criză de furie cum nu mai pomenise până atunci, pentru că îl înşelase intenţionat în toţi aceşti ani. Şi în afară de asta, tocmai ce recunoscuse că o dorea. Dacă ar fi ştiut că ea era de fapt femeie, ar vrea să împartă patul cu ea o vreme, apoi probabil ar pune-o la curvăsărit – sau ambele. Şi de ce îşi ascunsese sexul vreme de cincisprezece ani dacă nu tocmai pentru a evita această soartă?

Ea se întoarse şi continuă să meargă înainte să poată spune ceva ce ar regreta – şi dădu de Lucy după următorul colţ de stradă.

— Ei, pe unde ai umblat, Danny? Am scotocit fiecare… ce îi?

Asta îi puse capac. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Ar fi putut să le controleze, să plece fără să le verse pe toate, dacă nu ar fi dat de Lucy. Oricine în afară de draga de Lucy, sora ei, mama ei, singura ei prietenă adevărată…

— A făcut-o, nu? Lucy ghici imediat. Te dădu afară. La aprobarea din cap a lui Danny, adăugă: Of, iubire, ia-o mai uşor. Asta-i şansa ta, ştii tu, să faci ceva cu viaţa ta, ceva

bun. Tot vorbeai că vrei să-ţi găseşti soţ, să creşti copii, să-i creşti cum trebuie. Voiai să faci asta, da' nu puteai s-o începi cât mai erai pe aci.

— Ştiu, răspunse Danny, de-abia reuşind să vorbească cu aşa nod în gât.

— Atuncea, fruntea sus, da?

Exact când Lucy spuse aceste cuvinte, începură să îi curgă şi ei lacrimile. Se întoarse cu spatele la Danny, de parcă ar fi putut astfel să ascundă emoţia ce o cuprinsese.

— O să trimit vorbă cum îmi găsesc ceva, promise Danny.

— Ba bine că nu. N-o să mai pot dă grijă până o s-o faci. Acum du-te. E o zi foarte bună pentru tine, iubire. Trebuie să crezi asta.

Danny încercă, chiar încercă, să adune atâta optimism, dar nu putu. Se pregăti să treacă pe lângă Lucy. Acest rămas-bun era mult mai dureros decât şi-ar fi putut imagina. Dar mâna celeilalte femei o prinse de umăr şi o opri o ultimă dată.

— Fii tu însăţi, Danny, fetiţo, îi şopti Lucy printre lacrimi în timp ce o înconjură cu braţele şi o strânse puternic. Este timpul, în sfârşit. Doar fii tu însăţi, şi o să fie foarte bine pentru tine.

Capitolul 9

— Am de livrat un pachet lordului Malory. Ai idee pă unde l-aş putea găsi?

— Am auzit că e o familie Malory care stă în Grosvenor Square.

— Şi pe unde ar fi asta?

— Eşti nou în oraş, nu?

— E aşa de evident?

Un chicotit.

— O să dai de Grosvenor Square la nord de aci. Mergi în josul străzii, apoi la dreapta şi mergi tot înainte până dai de casele bogătaşilor.

O adresă ar fi fost de ajutor, dar pe de altă parte poate că nu. Danny ar fi avut atunci nevoie de o hartă şi nu ştia de unde să facă rost de una, şi oricum nu ar fi fost în stare să o citească. O adresă ar fi ajutat doar dacă ar fi putut lua o birjă, dar nu avea bani de asta.

Scoasă din mediul ei, era de-a dreptul jalnică. Simţea acut şi dezavantajul lipsei ei de educaţie. Ar fi renunţat deja dacă nu ar fi mânat-o furia.

Găsise o alee drăguţă şi liniştită unde să doarmă pe timpul zilei, dar nu dormise chiar foarte mult. Foamea o trezise mult mai devreme decât i-ar fi plăcut, şi durerea de cap pe care o provocase foamea o făcea de-a dreptul disperată.

Trebuia să găsească repede o slujbă. Dacă trebuia să recurgă la furat doar pentru a mânca, nu ar fi ajuns mai bine decât fusese până atunci. Aceasta era o ocazie pentru a deveni mai bună, nu pentru a aluneca înapoi în stradă şi în vechile obiceiuri. Dar nu va fi uşor. Ştia lucrul acesta pentru că îl mai încercase şi altă dată.

Lucy găsea scuze pentru absenţele în care Danny se ducea să îşi caute o slujbă respectabilă. Problema fusese întotdeauna înfăţişarea ei şi lipsa celei mai elementare educaţii. Ca să caute o slujbă de bărbat la care să nu fie nevoie să scrie şi să citească ar fi avut nevoie de forţă brută, pe care nu o avea. Ca să aplice la o slujbă de femeie, ar fi avut nevoie înainte de toate de haine de femeie, pe care nu le avea. Şi indiferent de slujba pe care ar reuşi să o obţină prin puterea ei de convingere, tot ar fi avut nevoie de un acoperiş deasupra capului şi de nişte bani în buzunar care să îi ajungă măcar până la prima ei simbrie.

Credea la un moment dat că rezolvase problema asta.

Slujba de servitoare avea de multe ori inclusă masa şi casa, ceea ce era ideal pentru cineva care nu avea absolut nimic. Împrumutase una dintre rochiile lui Lucy pentru interviu şi fusese atât de fericită că fusese angajată – pe toată durata celor două ore. Majordomul îi dăduse slujba, şi doar pentru că fusese fascinat de înfăţişarea ei. Imediat cum se întâlnise însă cu jupâneasa, fusese dată afară. Era vorba de o familie din clasa de mijloc care încerca să urce pe scara socială, ceea ce însemna că doreau servitori de un nivel mai înalt, sau măcar nu pe cineva care vorbea ca din mahala şi arăta ca o târfă.

Danny fusese atât de dezamăgită şi de descurajată de acea experienţă încât se oprise din căutat o slujbă decentă pentru multă vreme. Când se reapucase, pur şi simplu nu avusese noroc.

Amintindu-şi multele ei eşecuri, deveni furioasă. Adevărul era că îşi căutase de lucru sporadic, poate de patru sau cinci ori pe an. Niciodată nu o făcuse zilnic, deoarece nu fusese cu adevărat pregătită să fie de capul ei. Să fie singură. Dar acum nu mai avea de ales şi nici nu îşi permitea luxul de a se mişca încet. Trebuia să găsească ceva de lucru imediat, în aceeaşi zi. Şi avea nevoie să găsească şi ceva de mâncare chiar mai repede. Faptul că se făcea cu ou şi cu oţet pentru că nu păstrase măcar câteva bancnote din teancul pe care i-l dăduse Malory, ci îi lăsase pe toţi lui Şiş, nu îi dădea de mâncare.

Nu îi plăcea să fie de una singură. Descoperea lucrul acesta din experienţă, dar ştiuse că va fi aşa. Crescuse într-o casă plină de copii. Voia acest lucru înapoi, numai că voia să fie copiii ei, ca să poată avea un cuvânt de spus şi să îi crească aşa cum trebuie. Avea însă nevoie de un soţ care să o ajute cu astea, un bărbat bun, cu o slujbă respectabilă. Acesta era ţelul ei de multă vreme, numai că nu putuse să facă ceva serios în direcţia asta câtă vreme dusese viaţa unui băiat.

Însă nu o să-şi găsească un soţ după colţul străzii. Şi hrana era o necesitate, ceea ce însemna că o slujbă pentru ea venea mai întâi la rând. Apoi putea să înceapă să-şi caute un soţ cu care să întemeieze o familie.

Avu noroc cu mâncarea. Descoperi că unul dintre inelele din rezerva lui Heddings căzuse printr-o gaură din buzunar în căptuşeala jachetei. Nu putea să îl vândă în mod obişnuit, deoarece ar fi putut fi una dintre bijuteriile furate care erau căutate. Dar îşi aducea aminte că Miss Jane vânduse un inel pentru a cumpăra de mâncare, cu atât de mulţi ani în urmă.

Nu se mai gândise la Miss Jane de ani buni, de pe vremea când încetaseră coşmarurile. Nu ştia cu siguranţă din ce motiv încetaseră. Acestea o bântuiseră de când se ştia – adică din scurtul timp pe care îl petrecuse cu Miss Jane. Şi de obicei erau la fel, pline de sânge şi de ţipete, până când o bâtă cădea pe capul ei şi le sfârşea.

Un vis pe care îl avea mult prea rar era foarte frumos şi o făcea să se simtă confortabil, la căldură. Era un vis despre o femeie tânără, pe care nu o cunoscuse, dar doamna avea păr auriu foarte deschis la culoare, la fel ca ea, chiar dacă era aranjat într-una dintre acele coafuri complicate pe care ea le văzuse la cucoane. O femeie superbă, îmbrăcată elegant, asemenea îngerului care era, mergând într-un câmp de flori.

Lucy credea că în visul cu îngeri chiar era un înger care o chema, pentru că ar fi trebuit să moară cu atâţia ani în urmă, dar trăise. Desigur că imaginaţia lui Lucy era bogată. Dar cea a lui Danny era şi mai şi, crezând că acea doamnă minunată era chiar ea, ceva spre care să aspire. Visul îi dădea speranţă.

Avea nevoie de speranţă acum, şi de multe altele. De pe urma inelului se alesese cu mai puţin de o liră. Extrem de dezamăgitor, dar pe de altă parte cea mai mare sumă pe care o putuse primi de la un străin care părea să îşi

poată permite câte ceva.

Strâmtoarea la care se afla era numai din vina acelui tânăr lord. Dacă nu ar fi fost aşa de încrezut, dacă ar fi acceptat refuzul ei şi şi-ar fi găsit în schimb pe cineva care ar fi fost încântat să facă ce voia el, ea nu ar fi trebuit să se întrebe de unde putea face rost de următoarea masă.

Îi era dator. Şi putea să îşi plătească nenorocita de datorie, ori îl va anunţa pe lordul Heddings încotro o luase rezerva lui de bijuterii furate. În fine, nu ar merge chiar atât de departe, dar Malory ar prinde ideea.

Îşi termină mâncarea pe care o cumpărase într-o cârciumă drăguţă şi îi mulţumi chelnerului pentru mâncare şi pentru îndrumare. Ea nu îi văzu încruntarea. Dacă ar fi observat-o, nu şi-ar fi dat seama că era din cauză că nu ştiuse să îi lase un bacşiş. Ignoranţa era uneori o binecuvântare, sau ar fi putut fi.

În acest caz, chelnerul era prea supărat ca să o lase în neştiinţa ei. O urmări până afară şi strigă după ea:

— Zgârcit nenorocit! Şi asta după ce ţi-am mai şi spus pe unde să o iei, lucru pe care nu eram obligat să îl fac!

Danny se întoarse, îşi dădu seama că ţipa la ea, chiar dacă nu îşi putea da seama de ce.

— Ce tot vorbeşti acolo? Am plătit pentru amărâta de masă.

— Se vede cât de prost eşti! Crezi că servirea e gratis? Trebuia să fiu mai deştept decât să las pe unul de teapa ta să intre pe uşă.

Teapa ei? Asta o durea şi îi făcu obrajii să se îmbujoreze. Alesese prima cârciumă care îi ieşise în cale, nu observase cu adevărat că se afla într-o zonă comercială aglomerată, cu oameni bine îmbrăcaţi peste tot. Se aduna o mulţime din cauza ţipetelor chelnerului. Şi acum mai auzi şi alte şoapte supărate.

— Un hoţ, fără îndoială.

— Mai bine vă verificaţi buzunarele în caz că a lucrat

azi pe aici.

— Mai bine verificaţi buzunarele lui.

— Am vrut doar nişte mâncare, îi spuse Danny repede chelnerului. Pentru care am plătit. Dacă nu am plătit destul, ai fi putut să zici aşa. Nu trebuia să mă insulţi.

Omul arăta de parcă şi-ar fi dat seama că exagerase. Dar prea mulţi dintre clienţii lui obişnuiţi erau acum pe acolo ca să poată da înapoi şi să se scuze.

— Doar pleacă de aici şi nu te mai întoarce, avertiză el. Acesta este un cartier respectabil. Du-te înapoi în mahalale, unde îţi e locul.

Capitolul 10

Danny plecă de la acea cârciumă încercând să îşi ţină fruntea sus, chiar dacă avu nevoie de fiecare dram de voinţă pentru asta. Ar fi vrut în schimb să o ia la goană, simţea o chemare aproape irezistibilă să facă astfel, dar nu se îndoia că cineva ar încerca să o prindă, deoarece fuga ar fi făcut-o să pară vinovată. Nu s-ar fi gândit că ea îşi dorea doar să se ascundă cât mai departe şi să plângă, atât de nefericită şi stânjenită era.

Mai avusese de-a face cu acest gen de snobism şi înainte, când mai căutase de lucru. Nu ar fi trebuit să se lase afectată atât de tare acum, doar scotea în evidenţă cât de greu avea să fie să găsească o slujbă normală.

Îi luă ceva vreme să lase durerea deoparte. Când reuşi în sfârşit să o facă, aceasta fu înlocuită de nelinişte, deoarece deja a doua oară în două zile se simţea de parcă cineva ar privi-o, ar urmări-o. De data asta era probabil doar cineva care fusese în mulţimea aceea, asigurându-se că pleca din cartierul lor.

Dar când se întoarse, nu văzu nimic deosebit, cel

puţin nu aproape de ea. Un bărbat care părea să fie un lord intra într-o clădire de birouri. Un băiat cu pachete. O doamnă urmată de o servitoare încărcată cu pachete, câteva perechi care se plimbau la braţ şi zeci de alţi oameni care îşi vedeau de treaba lor. Preţ de încă două cvartale, sentimentul nu dispăru, dar de fiecare dată când privea înapoi nu îşi putea da seama cine ar fi putut fi. Pur şi simplu erau prea mulţi oameni pe străzi în această parte a oraşului.

Într-un final, se strecură într-o dugheană, continuă să meargă, apoi alergă prin spate, pe unde aveau voie doar angajaţii, şi ieşi pe uşa din dos. Alergă următoarele zece minute, o luă înapoi pe unde venise, trecu prin alte clădiri şi, în final, scăpă de acea senzaţie de urmărire. Dacă cineva o urmărise, era mulţumită că îi pierduse urma.

Era un drum lung până în Grosvenor Square. Şi se lăsă noaptea înainte să ajungă acolo. Şi cu siguranţă aleile drăguţe lipseau prin locurile pe unde trecuse. Însă erau parcuri, multe parcuri, unele atât de mari încât se îngrijorase că ieşise din greşeală din oraş. Într-un târziu, se chirci în nişte boscheţi pentru a aştepta dimineaţa şi pentru a căuta din nou.

Zorile aduseră cu ele din nou foamea, şi chiar mai multă furie din cauza ei. Dar aceasta fu dată uitării când privi cu adevărat în jur şi recunoscu parcul în care se afla, chiar dacă nu îşi amintea să fi fost vreodată în acea parte a oraşului. De-abia zărise ceva din parc noaptea trecută, atât de întuneric fusese. Dar de dimineaţă, băncile de-a lungul aleilor, stejarul bătrân, imens care le umbrea, copilul care alerga printr-un stol de porumbei ca să îi împrăştie, râzând fericit. Ea clipi, şi copilul dispăru, nu fusese niciodată acolo. O amintire!

Danny se aşeză înapoi, profund mişcată. Era prima amintire a trecutului ei care îi revenise, şi îi revenise deoarece era prima dată când se afla într-un loc pe care îl

vizitase în copilărie. Părinţii ei trăiseră în această parte a Londrei sau doar o vizitaseră? Era un hotel pe una dintre laturile parcului, într-un cartier al clasei mijlocii, cu toate că pe partea cealaltă văzu mai multe case de lux.

Încercă să îşi amintească mai multe şi să mai recunoască şi alte lucruri, dar nimic altceva nu îi mai trezi amintiri, şi o durea capul de la cât încerca. Ba nu, de la foame. Astfel că acum se grăbea, mai întrebă câţiva străini în legătură cu drumul, şi ajunse într-un final la conacul Malory dimineaţa târziu.

Era un blestemat de conac! Se înălţa singur, înconjurat de un gard, avea până şi iarbă de jur împrejur, flori frumoase şi arbuşti, şi nu semăna deloc cu ce îşi imaginase ea. Era prea intimidată pentru a se apropia de o asemenea casă, mai ales după ce se întâmplase cu o zi înainte la cârciumă, astfel că pierdu şi mai multă vreme cât aşteptă să iasă din casă cineva care arăta a servitor, într-un târziu, apăru o tânără, îmbrăcată într-o uniformă de servitoare – mă rog, nu tocmai o uniformă, dar nicio rochie elegantă de doamnă, aşa că Danny riscă şi i se adresă.

— ’Nă ziua, doamnă. Aci stă Malory cel arătos?

— Asta a fost bună, dragă, răspunse femeia cu o voce prietenoasă. Toţi sunt arătoşi.

— Da’ câţi lorzi Malory sunt?

— În casa aceasta, trei.

— Cu păr negru şi…

— Nu, aici locuieşte contele împreună cu cei doi fii ai săi. Probabil că te referi la fratele său, Sir Anthony. Casa lui este în Piccadilly. Sau poate te referi la nepotul lui, Jeremy. Aceşti doi domni au părul negru.

— Trebuie să duc un pachet, zise Danny, ciocănind cutia cu animăluţul ei, cea mai bună scuză pe care o putuse găsi pentru a ajunge la Malory. Fu un lord tânăr care a dat comanda, la vreo două’ş’cinci de ani, aşa.

— Atunci este vorba de Jeremy Malory. El locuieşte

împreună cu tatăl său, în Berkeley Square.

Danny roşi, fiind obligată din nou să mintă pentru a afla drumul.

— Sunt nou-venit în oraş. Aţi putea să-mi spuneţi cum ajung acolo?

Femeia o făcu, şi nu dură prea multă vreme până ce găsi piaţa, care la ora aceea era plină de pietoni şi de trăsuri trase la scară, aşteptând ca pasagerii lor să îşi părăsească reşedinţele luxoase. Astfel că găsi uşor pe cineva să o îndrume către casa pe care o căuta. Nu era chiar la fel de impresionantă precum cealaltă. Danny ştia destule de pe vremea când îşi căuta de lucru pentru a merge la intrarea servitorilor.

Dar pur şi simplu nu era ziua ei norocoasă, cel puţin aşa începea să bănuiască. Jeremy nu mai locuia aici, tocmai ce se mutase cu o săptămână în urmă în casa lui proprie pe Park Lane, aproape de casa vărului său. De parcă Danny ar fi dat o ceapă degerată pe toată acea avalanşă de informaţii pe care o împărtăşi fata din bucătărie în timp ce îşi dădea toată silinţa să flirteze cu Danny.

Alte indicaţii, alt drum de făcut. La naiba! Niciodată nu mersese atât de mult pe jos în toată afurisita ei de viaţă! Dar măcar era o stradă frumoasă, cel puţin aşa i se părea, când ajunse într-un târziu, deoarece pe una dintre laturi era un parc înflorit. Dar chiar dacă ajunse acolo repede, mai pierdu o oră până găsi pe cineva care îi arătă casa corectă. Deoarece Malory de-abia se mutase, majoritatea servitorilor care treceau pe stradă nu ştiau care este casa lui.

Acum, după tot acel periplu, nu se aştepta să îl găsească pe Malory acasă. La ce noroc avusese, mai degrabă o să dea de el peste o zi sau chiar două. Ceea ce însemna altă noapte, sau poate chiar două, de dormit în parcuri. Dar măcar era unul în apropiere. Şi câtă vreme nu avea aşteptări prea mari, putea să îşi menţină furia domolită. Dar acel lord tânăr urma să audă ce avea ea să-i

spună – când – dacă – mai dădea ochii cu el.

Capitolul 11

El era acasă! Nu doar atât, dar Danny fu chiar primită pe uşa din faţă!

O fată cam de o vârstă cu ea o lăsase să intre. Puţin dolofană, cu păr şaten fără strălucire, abia de o privi pe Danny, doar spuse:

— Aşteaptă aici, şi să nu atingi nimic dacă ţii la pielea ta. Apoi dispăru în sus pe nişte scări.

Danny aşteptă acolo încordată, încă uimită că fusese lăsată să intre. Îşi trecu mâna prin ciuful de bucle ca să le aranjeze. Lucy avea grijă de părul ei când erau singure, să rămână tuns scurt. Însă nu era prea bună la mânuitul foarfecei, deci de obicei era tăiat inegal. Dar Danny nu era prea vanitoasă în legătură cu părul ei, şi, pe lângă asta, nu se vedea mult din el când îşi purta pălăria, căreia îi simţea lipsa destul de puternic în acel moment.

Nu avea de gând să atingă nimic. Nici măcar nu voia să se uite la ceva, atât de nervoasă devenise deodată. Asta nu era o idee bună. Nu decisese, cât mai era încă în prezenţa lui, că Malory era prea periculos pentru a avea de-a face cu el? Furia ei o făcuse să uite acest lucru, dar acum nervozitatea i-l aduse aminte.

Se întoarse pentru a pleca, ceea ce ar fi fost cel mai isteţ lucru de făcut. Dar fu oprită de oglinda de pe peretele de lângă uşă. Nu foarte mare, era aşezată deasupra unei mese pe care era doar o tavă cu două cărţi de vizită pe ea. Imaginea propriei persoane o opri – şi o fascină.

Doar rar avea ocazia să se privească în oglindă. Nu exista aşa ceva în casele pe care le închiria Şiş. Nu erau nici în camerele de unde fura la han, cel puţin nu vreuna pe care să o observe pe întuneric. Aceasta însă o arăta până la brâu, şi fără pălăria veselă, bărbătească, îi arăta exact cât

de drăguţă era. Uimitor că putea fi luată drept băiat. Uimitor ce putea face o pereche de pantaloni pentru impresia de la prima vedere şi cea de lungă durată. Bine, la această impresie ajuta probabil şi faptul că avea pieptul plat.

Aceasta fusese una dintre spaimele ei, că îi vor creşte nişte sâni enormi, cum aveau unele femei, şi nu va putea să îi ascundă. Dar avusese noroc. Sânii ei erau de modesta dimensiune a unui căuş de palmă, de mărime mijlocie şi, mulţumită lui Lucy, uşor de ascuns.

Uşor fusese pentru că unul dintre rarii clienţi înstăriţi ai lui Lucy uitase un corset. Râseseră puţin pe seama faptului că un bărbat ar purta aşa ceva, dar apoi lui Lucy îi venise ideea că s-ar putea să îi fie de folos lui Danny peste câţiva ani, şi aşa şi fusese, în loc să îl poarte în jurul taliei, unde era locul lui, ea era suficient de subţire cât să îl poarte peste piept. Doar îl strângea în faţă, nu în spate, ca să o poată face şi singură.

Era o şmecherie ţeapănă, dar de o calitate bună, materialul care îl îmbrăca era atât de moale încât de-abia îşi mai dădea seama că îl poartă. Dar îi aplatiza tocmai bine pieptul. Asta şi faptul că stătea puţin cocoşată erau tot ce trebuia pentru a părea la fel de plată ca orice bărbat.

Zgomotul de paşi coborând scările îi amintiră lui Danny că se hotărâse că până la urmă nu voia să fie aici şi că se lungise prea mult, admirându-se singură în oglindă. Nu se întoarse însă pentru a vedea cine venea. Se întinse repede după clanţă.

— Pleci deja? zise fata. Bun. Nu te poate primi acuma oricum. Se amuză cu o prietenă. Nu i-am auzit când au intrat, dar nici nu vin des în partea asta a casei. Nu avem destul personal, altfel nu aş fi răspuns la uşă.

Danny se întoarse. Nu avusese nevoie să audă toată povestea, bănuia că fata doar avea nevoie să se plângă cuiva. Tonul ei fusese în mod clar nemulţumit.

— Eşti fata în casă?

— Nu, nu avem încă una, şi nici vreun lacheu care să deschidă uşa, ce să mai vorbim de vreun majordom. Eu lucrez la bucătărie. Şi acum fă bine şi ia-o din loc. Întoarce-te mai târziu. Prietena lui o să plece mai încolo.

Danny avea de gând să îi urmeze sfatul când îi ghiorăiră maţele. Să bântuie aiurea cu stomacul gol mai multe ore în vreme ce Malory pierdea timpul în pat cu vreo cucoană? Nu prea credea.

— O să aştept aici dacă nu te deranjează. Este important să îl văd cât de repede se poate.

— Cum vrei. Poţi să te duci şi în salon, pe aici. Dar nu te aştepta să găseşti ceva pe care să te aşezi. Casa nu este încă mobilată complet.

Fata plecă spre spatele casei. Danny nu se mişcă, era încă atât de uimită de discursul care îi ieşise pe gură. Era felul în care vorbea pe vremuri! Felul pe care Lucy insistase să îl uite dacă voia să supravieţuiască cu banda. Şi învăţase modul de a vorbi al lui Lucy, şi îl învăţase atât de bine, încât nu mai vorbise altfel în toţi aceşti ani.

Nu i se mai părea normal să vorbească în felul acesta. Nici măcar nu ştia de ce o făcuse acum. Faptul că se afla într-o casă frumoasă? Ascultând o servitoare cum se plânge – vorbind frumos? Dar era evident că o liniştise pe fată în privinţa ei, destul cât să o lase singură în casă.

Cât despre Malory, îi va acorda exact zece minute ca să termine ce făcea. Îi fusese prea des foame în aceste ultime două zile ca să îl aştepte mai mult pe acel tânăr lord înfumurat.

Capitolul 12

— Am fost plăcut surprinsă să dau de tine atât de

devreme, zise Mary Cull lăsându-se leneşă pe spate în scaunul bogat tapiţat de lângă patul lui Jeremy. Atât de neaşteptat. Eram sigură că toţi tinerii crai au obiceiul să doarmă toată ziua, dacă stau treji toată noaptea în căutare de distracţii.

Jeremy îi zâmbi doamnei în timp ce îngenunchea la picioarele ei, descălţând-o. Mary era o văduvă destul de tânără, cea mai tânără pe care o sedusese până acum. Bătrânul lord Cull murise în noaptea nunţii. Părerea generală fusese că se înhămase la o treabă prea obositoare pentru un bătrânel.

Mary nu era o frumuseţe, dar era destul de drăguţă cu ochii ei albaştri rotunzi şi părul blond-închis. Şi îi plăcuse atât de tare cum se face dragoste, încât acum oferea această distracţie în mod regulat unor anumiţi gentlemeni. Jeremy nu era unul „de-al casei”, deşi fusese invitat până acum de trei ori şi se simţise bine de fiecare dată. Astăzi, când se întâlnise din întâmplare cu ea, fuseseră mai aproape de casa lui decât de a ei, şi, aceasta fiind nouă, avusese la îndemână şi scuza că doreşte să i-o arate. Desigur că nu pierduseră prea multă vreme vizitând casa; veniseră direct sus în camera lui.

— Am avut nişte treburi de rezolvat cu unchiul meu Eduard în dimineaţa asta, răspunse Jeremy.

— Ceva legat de familia ta?

— De fapt, nu, m-am ocupat de mai multe dintre investiţiile familiei, inclusiv de una de-a mea.

Ea părea surprinsă.

— Tu? Implicat în afaceri? Glumeşti, desigur.

— Deloc. Mi-am dat seama că îmi place cu adevărat partea administrativă. Nici nu visez să îmi încerc norocul la investiţii financiare. Partea asta o las în seama unchiului meu, care are un talent de a le alege doar pe cele câştigătoare.

— Mă uimeşti, Jeremy. Sincer vorbind, eşti cel mai

arătos bărbat din oraş, şi o ştii şi tu. Familia ta este extrem de avută. Asemenea multora dintre camarazii tăi, nu ai nevoie să munceşti. Şi atunci de ce ai face-o, pentru numele lui Dumnezeu?

— Muşcă-ţi limba, draga mea. Mie nu mi se pare „muncă”, ci este ceva ce îmi place să fac. E o mare diferenţă aici, nu ţi se pare?

— Nu chiar. Ea îi adresă un zâmbet. Dar orice îţi place mai tare…

Era lucrul greşit pe care să i-l spui unui crai asemenea lui Jeremy Malory dacă doreai să porţi o conversaţie. Expresia lui deveni instantaneu senzuală, mâinile lui începură să îi ridice fusta. Inima lui Mary tresăltă. Dar când aruncă o privire spre patul lui, care era locul unde intenţionau să ajungă, ea se încruntă.

— Această cameră este cu totul mult prea… burlăcească. Există un asemenea cuvânt, dragule? Nu contează, oftă ea. Chiar mi-aş fi dorit să vii acasă cu mine. M-aş simţi mult mai confortabil în propriul dormitor.

Fusta i se ridică până la coapse şi mâna lui îşi continuă drumul, îi trase şoldurile mai aproape de el, astfel încât ea era aproape culcată pe scaun, cu picioarele în jurul taliei lui.

— Prefă-te că este patul tău.

Ea râse.

— Nu seamănă deloc cu al meu, şi o ştii foarte bine. Unde sunt aşternuturile de satin, pernele pufoase, lucrurile care te fac să doreşti să rămâi în pat? Dacă mi-au căzut ochii vreodată pe un pat de burlac, acesta este.

— Dar nu o să ştii cât de drăguţ este până nu te urci în el, nu? Îţi promit, nu o să te poţi plânge de nimic în legătură cu patul meu.

Vocea lui era atât de răguşită, încât Mary nu putu să reziste să nu-i cuprindă capul în mâini şi să i-l tragă la pieptul ei. Şi acesta fu momentul în care începură loviturile

în uşă şi cineva ţipă:

— Pregăteşte-te, amice, că intru!

Danny trepida de nerăbdare de partea cealaltă a uşii. Îl lăsase pe Malory zece minute, mai degrabă douăzeci, chiar dacă nu avea un ceas să verifice. Îi era teamă că o fi unul dintre acei „amanţi” pe care îi lăuda Lucy, că o să stea toată ziua cu femeia pe care o avea acolo cu el, şi ea nu avea de gând să aştepte atât. Aşa că în sfârşit o luase în sus pe scări şi ascultase la fiecare uşă până când auzise voci din spatele uneia.

Nu dură multă vreme însă până când uşa să fie dată de perete după ce bătuse zdravăn în ea. Malory stătea acolo, nerăbdarea transformându-se în surpriză în clipa în care dădu cu ochii de ea.

— Tu?

— Ai nimerit-o p-asta! se stropşi ea, accentul ei de stradă întorcându-se împreună cu furia.

Tonul ei îi aduse încruntarea înapoi.

— Ce naiba cauţi aici?

— Scapă de muiere, după aia vorbim.

Părea că uitase pe moment de doamna din spatele lui care se supărase la auzul cuvântului „muiere”, iar acum îşi potrivea ţeapănă fustele şi se uita după poşetă. Găsind-o, o înşfăcă şi o porni hotărâtă spre uşă.

— Nu trebuie să pleci, Mary. Asta o să-mi ia doar un minut.

— E în regulă, dragule, spuse ea oprindu-se suficient pentru a-l mângâia pe obraz drept asigurare că nu este foarte supărată din cauză că momentul lor de intimitate fusese întrerupt atât de brusc. Vino să mă vizitezi astăzi mai târziu; la mine nu vom fi întrerupţi.

Săgetând-o pe Danny cu o ultimă privire, doamna plecă. Bogătanul îşi trecu frustrat o mână prin părul negru şi se întoarse în cameră, îndreptându-se spre poliţa căminului şi spre sticla de brandy cu două pahare care se

aflau acolo. Danny îl urmă, apoi înţepeni când văzu patul. Unde îi era capul? Dintre toate locurile, tocmai în dormitor nu ar fi trebuit să dea buzna peste el.

— O să te aştept jos, zise ea neliniştită şi se întoarse spre uşă.

— Pe dracu’ ai să faci aşa. Când asta nu o opri, el adăugă: Nu mă obliga să te plachez. S-ar putea să-mi placă.

Asta o opri cu siguranţă. Dacă te luai după cât era în stare să se mişte în acea clipă, o puteai crede stană de piatră. Ar fi putut să îl întreacă din nou?

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, el adăugă un avertisment:

— Aş pune mâna pe tine înainte să ajungi în hol. Poţi să te bazezi pe asta. Mai bine ai închide uşa şi mi-ai spune ce cauţi aici.

Ea nu avea de gând să închidă uşa, dar se întoarse din nou cu faţa spre el. O rodea însă faptul că el nu se apropiase de ea; de fapt, se sprijinea de perete lângă cămin, cu braţele încrucişate, cu gleznele încrucişate, în acea blestemată poziţie pe care o folosise la tavernă. Înşelător. Nu fusese mai relaxat în noaptea aceea decât era acum.

El ridică dintr-o sprânceană neagră înspre ea.

— Deci? Mă îndoiesc că ai venit ca să mă jefuieşti. Atunci nu ai fi bătut la uşă. Sau ai fi făcut-o? Crezi că eşti atât de bun?

Ea simţi că era pe cale să roşească, dar tot atunci îi reveni şi o parte din furie, care îi dădu suficientă putere cât să îi spună:

— M-am retras din meserie. Am fost dat afară, mulţumită ţie şi înfumurării tale afurisite.

— Aşa? Ce păcat! Chiar aşa.

Nicio urmă de compătimire nu era evidentă în expresia lui pentru a-i susţine afirmaţia. Ba chiar zâmbea!

Şi acel zâmbet o nimeri în stomac, îi făcu pulsul să crească, îi vrăji ochii atât de tare, încât gândurile îi zburară auirea. Cum să îi spună vreo două când mintea ei nu funcţiona în apropierea lui?

— Ar fi trebuit să mă laşi să te duc acasă şi să explic, adăugă el cu un ton uşor mustrător.

— N-ar fi ajutat, mormăi ea. Era de mult hotărât să scape de mine. Tu doar i-ai dat pe tavă scuza de care avea nevoie.

— Şeful tău?

— Ceva de genu'.

— Deci te aşteptai la înlăturarea aceasta?

— Nu aşa de repede, şi nu fără o slujbă pregătită sau vreun penny în buzunar, mârâi ea.

— Ce s-a întâmplat cu banii pe care i-ai câştigat în acea noapte? întrebă el vag curios.

Altă îmbujorare.

— I-am predat, sperând că s-o răzgândi. Nu a făcut-o.

— Deci acum cauţi o altă bandă de hoţi căreia să i te alături? Bunule Dumnezeu, doar nu credeai că o să găseşti una aici?

Ea îşi ridică ochii şi descoperi că expresia lui era la fel de îngrozită pe cât îi fusese şi vocea. Ar trebui să răspundă că da şi să îi dea mai multe motive pentru care el se potrivea în rolul de hoţ, măcar după părerea ei. Până la urmă, nu fusese ideea ei să îl jefuiască pe lordul Heddings. Dar prefera să ajungă la miezul problemei.

— Ţi-am zis că m-am retras de la furat. Nu mi-a plăcut niciodată şi sper să nu mai trebuiască să o mai fac vreodată. Ceea ce caut eu îi o slujbă adevărată.

Acum expresia lui vădea curiozitate.

— Ce fel de slujbă?

— Nu fac mofturi, răspunse ea ridicând din umeri. Orice lucru decent cu care să îmi permită un acoperiş deasupra capului şi mâncare în farfurie. De când am plecat,

am dormit sub cerul liber. Şi asta e afurisita ta de vină, deci socot că-mi eşti dator.

— Mi se pare chiar admirabil că ai preferat să dormi pe vreo alee decât să faci ceea ce faci atât de bine.

O a treia îmbujorare, dar acum deja îşi arăta colţii.

— Nu. Tu erai varianta pe care o prefer, dacă tot îmi eşti dator, şi aş fi ajuns aici mai devreme dacă nu mi-ar fi luat atâta afurisită de vreme să te dibuiesc.

El chicoti.

— Dacă tot eşti atât de hotărât să mă învinuieşti pe mine pentru greutăţile în care te afli, nu am de gând să te trimit pe drumul tău cu buzunarele pline şi să nu aflu niciodată dacă acest lucru mă scapă de vină în mintea ta. Şi nu, înainte să propui, nu am încredere că o să mă vizitezi din când în când ca să mă informezi despre cum te descurci.

Spatele ei se încordă.

— Aveam de gând să-ţi cer bani, da' femeiuşca dă jos o zis că nu ai personal aci. Aşa că m-am hotărât să iau o slujbă la tine în loc.

— Te-ai hotărât? El pufni în râs. Şi ce ai prefera, lacheu sau servitoare?

Ea îi aruncă o privire furioasă. Nu o lua în serios. Îţi puteai da seama uşor de asta. Apoi îşi dădu seama ce anume spusese el, mai bine zis realiză cu adevărat sensul vorbelor lui. El ştia! Altfel nu ar fi pomenit de slujba de servitoare.

Nu mai avea sens să nege. Aşa că întrebă curajoasă:

— Când ai ghicit?

El plecă de la locul lui şi se apropie încet spre ea – mai degrabă asemenea unui lup care îşi încolţeşte prada, se gândi ea nervoasă. Se opri în faţa ei, ridică o mână – urma să îi atingă obrazul. Ea se aplecă pe spate, chiar dacă el se opri înainte de a o atinge.

El zâmbi când spuse:

— Nu aveam ce ghici, dragă. Am ochiul format la femei frumoase, indiferent de hainele pe care le poartă. Cu toate că, dacă e să fiu cinstit, le prefer dezbrăcate.

Nervoasă, ea se îndepărtă cu un pas de el.

— N-o să mă vezi pe mine dezbrăcată.

Sprânceana lui se ridică.

— Nu? Atunci, păcat, dar nu mai avem nimic de discutat, nu?

— Pe dracu' nu. Discutăm despre slujba ce mi-o dai.

El oftă.

— Tocmai am făcut asta, şi tu ai refuzat-o fără măcar să o iei în considerare.

— Să mă dezbrac? icni ea indignată. Asta numeşti tu slujbă?

El râse.

— Mai mult sau mai puţin. Sunt dispus să te iau ca amantă. Îmi pari destul de amuzantă. Nu mă deranjează să o recunosc. Deci sunt sigur că amândoi ne vom simţi bine o vreme.

Obrajii lui Danny deveniră roşii ca focul, dar de această dată nu de ruşine, ci de furie.

— Las-o moartă, amice. Ce caut eu este o slujbă decentă, şi o să-mi dai una, sau o să merg în vizită la lordu' Heddings. Sunt sigură că el o să mă angajeze în schimbul informaţiei pe care pot să i-o dau, adică încotro i-au luat-o bijuteriile.

Bogătanul prinsese ceva culoare în obraji la cât de supărat era acum.

— Este absurd. Nu ai nici cea mai vagă idee despre bunele maniere sau despre cum funcţionează o astfel de casă. Şi pe deasupra mai şi vorbeşti ca o mahalagioaică, zise el dispreţuitor.

— Pot vorbi cum se cuvine, răspunse Danny rar.

Însă trebuise să se gândească la ce cuvinte să aleagă, deoarece nu era tocmai obişnuită cu ele. Şi nu urma să fie

uşor, mai ales când era supărată sau nervoasă, ceea ce părea să fie mereu cazul în preajma lui Malory. După cincisprezece ani, era mai obişnuită cu argoul.

Reuşise să îl surprindă, dar doar pentru un moment.

— Deci îţi poţi imita superiorii? Dar nu ştii să te porţi asemenea lor, nu? Cum te aştepţi să te descurci aici fără să te faci de râs tu şi întreg personalul alături de tine?

— Învăţând. Da, m-ai înţeles. Voi învăţa ce trebuie să fac pentru acea slujbă împreună cu felul în care trebuie să mă port.

— De ce? întrebă el exasperat. De ce să te chinui atât când eşti mult mai potrivită pentru…

Danny încercă să îi dea o palmă. El se feri, dar probabil prinse ideea, şi anume că se săturase cu vârf şi îndesat să fie insultată pe ziua aceea. Doar pentru a fi sigură, mârâi la el:

— Deoarece o să îmi iau un soţ respectabil şi voi avea o mulţime de copii. Acesta este scopul meu, amice. O slujbă bună, un soţ, apoi să întemeiez o familie numeroasă, în această ordine. Şi tu o să mă ajuţi cu primul pas sau o să dai de dracu’.

— Pe focurile iadului, mârâi el ca răspuns, apoi rânji batjocoritor: Atunci, ce alegi? Bănuiesc că lacheu?

Bogătanul încerca să o insulte din nou şi îi reuşea tare bine. Sau doar îi sublinia cât de grea era sarcina pe care şi-o propusese? Era ea cu adevărat capabilă să se integreze în lumea acestui aristocrat arătos, fie şi numai ca fată în casă?

Capitolul 13

Jeremy era atât de furios încât de-abia se putea stăpâni. Era atât de neobişnuit pentru el să fie furios pe o femeie, dar şantaj! Pe flăcările iadului, aşa ceva ar înfuria şi

un sfânt.

Nu putea să conceapă că ea recursese la aşa ceva, dar ar fi trebuit să se aştepte. În definitiv, era isteaţă. El nu s-ar fi aşteptat la acest lucru din partea cuiva din mahalale, dar ea o dovedise în noaptea jafului, când îl scosese pe el dintr-o situaţie încurcată, chiar una destul de periculoasă.

Amintindu-şi că îi era îndatorat pentru acel lucru, supărarea i se mai domoli, chiar dacă numai puţin.

Era absurd. El ştia cum să ia femeile. Unde era afurisita lui de fineţe cu această femeie? Ar fi trebuit să vadă partea bună a lucrurilor. Acum că avea să locuiască în casa lui, nu se îndoia că va reuşi să o aducă într-un final la el în pat.

Era total încrezător în ceea ce priveşte femeile. Şi aceasta era chiar deosebită, adorabilă cu hainele ei bărbăteşti, minunată cu înălţimea ei, incredibil de drăguţă cu acei ochi mari, violeţi, şi chiar deloc receptivă la farmecele lui – încă.

Era însă atrasă de el. El ştia foarte bine când o femeie era atrasă de el. Dar ea îi indicase în toate felurile că acest lucru nu conta. Mesajul simplu care emana de la ea era: „Nu mă atinge, nu cumva să te apropii de mine”. Era şi acest lucru responsabil în parte pentru furia lui? Altă premieră pentru el. Nu, pur şi simplu nu îi plăcea să fie şantajat, mai ales de către o femeiuşcă drăguţă cu care ar fi preferat să facă dragoste. La naiba!

El oftă. Acest sunet o scoase din starea de meditaţie în care se afla şi îl informă:

— Voi lua postul de fată în casă.

— Mare păcat. Ar fi fost distractiv să te privesc cum te încurci făcând-o pe lacheul.

Ea îi aruncă o privire furioasă. El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ţi se pare? Şi, apropo, nu te încrunţi la angajatorul tău. Spui „Da, domnule”, „Nu, domnule”, „Prea

bine, domnule”, zâmbind sau fără niciun fel de expresie. Când vei fi amanta mea, poţi să te încrunţi la mine cât pofteşti.

Ea se pregăti de o replică usturătoare, dar în schimb îi întoarse spatele. O poziţie ţeapănă, plină de indignare şi furie.

— Numărăm până la zece, nu? spuse Jeremy sec.

Danny se întoarse din nou spre el, îi adresă un zâmbet mic, încordat, şi rosti printre dinţi:

— Da, domnule.

El izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putu abţine. Şi acest lucru îndepărtă pentru moment ce mai rămăsese din furia lui. Va fi distractivă, până la urmă, încercarea ei de a „deveni mai bună”. El bănuia că ar putea să îndure să fie şantajat atâta timp cât şantajista avea să ajungă în final amanta lui. Încă rânjind, spuse:

— Hai să te instalăm atunci. Să începem cu numele tău?

Ea se destinse suficient cât să răspundă:

— Este Danny.

— Nu, mă refer la numele tău adevărat. Dacă erai sinceră în legătură cu faptul că vrei un nou început, atunci vei vrea să începi de la zero.

— Acesta este numele meu adevărat, răspunse ea cu o privire împietrită.

— Într-adevăr? Nu este diminutivul de la Danielle sau…

— Este singurul nume pe care mi-l amintesc. Dacă am fost botezată altfel, nu am de unde să ştiu.

Jeremy se simţi uşor stânjenit. Desigur că era posibil ca un orfan să nu îşi cunoască numele adevărat, şi această fată orfană se părea că nu avea niciun nume de familie. Ce ciudat, să treci prin viaţă fără nume de familie.

Întrebă nesigur:

— Te-ar deranja dacă te-aş numi Danielle?

— M-ar deranja. Nu sunt nicio Danielle. Prietenii mei îmi spun Danny. Deoarece nu eşti unul dintre ei, poţi să îmi spui Dan.

Era delicios de amuzantă în încercarea ei încăpăţânată de a fi sfidătoare. Nu ar ceda un centimetru, se gândea el. De obicei, era sigur. Dar bănuia că fusese obligată să fie defensivă, crescând unde crescuse.

— Dar vom fi prieteni, fată dragă, deci bănuiesc că va trebui să mă obişnuiesc cu Danny. De fapt, este un nume frumos, sună bine.

— Las-o moartă, amice, mormăi ea, apoi, la vederea sprâncenei lui ridicate, adăugă: Domnule.

El rânji.

— Prea bine. Următorul punct. Ai vreo rochie în bocceaua aceea pe care o păzeşti cu preţul vieţii tale?

Ea scutură din cap.

— Doar animalul meu şi un schimb de haine.

— Alţi pantaloni, presupun?

— Sigur că alţi pantaloni, zise ea scurt. Am fost băiat pentru cincisprezece ani.

— Doamne, Dumnezeule, serios?

Acum se îmbujorase puternic.

— Păi, îţi dai seama că ai ales slujba la care ai nevoie de îmbrăcăminte de femeie? Poate că tata sfidează convenţiile, dar eu nu sunt tatăl meu. Nu mă aştept însă la uniforme, o asigură. Nu, chiar nu. Aceasta este reşedinţa unui burlac şi, în consecinţă, mă aştept ca servitorilor mei să le placă să muncească aici. Nu trebuie să îşi facă griji în legătură cu gulerele care nu sunt suficient de apretate, cu fustele şifonate sau alte lucruri asemănătoare.

— Mă aşteptam să trebuiască să port rochie, zise ea ţeapăn. Am menţionat că nu am bani?

— Ai menţionat, nu? El rânji din nou. Nu îţi face griji. Jupâneasa mea te va putea ajuta în această privinţă şi, de asemenea, te va instala şi îţi va da instrucţiunile cu ce ai de

făcut. Vino cu mine. Oricât de mare plăcere mi-ar face compania ta, bănuiesc că va trebui să te las pe mâinile ei acum.

Ea îl urmă, dar se opri când ajunseră la baza scărilor şi îi spuse:

— O s-o anunţi că m-ai angajat? Că nu mă poate da afară? Ultima dată când am încercat să fiu servitoare, cum am dat ochii cu jupâneasa am fost dată afară. Nu i-a plăcut cum vorbeam sau cum arătam.

— Îmi pot imagina, zise el sec.

— Ba nu poţi, pufni ea. Nu ai încercat vreodată să te faci servitoare.

— Păi, nu, nu cred că am încercat.

— Nu mai râde de mine, Malory. Nu o să înghit asta. S-a întâmplat într-o casă din clasa mai de jos, nu una aici sus în afurisita de zonă a bogătanilor.

El îşi alungă rânjetul de pe faţă.

— Deci ai mai încercat să lucrezi cinstit şi înainte?

— N-am avut nicio ocazie să o fac. Ori am fost dată afară ori nu am fost angajată deloc. Nu ştiu să citesc, ceea ce înseamnă că nu am prea mult de ales la slujbe.

— Ai vrea să ştii să citeşti? întrebă el curios.

— Sigur că da, da' acu' sunt prea bătrână de şcoală.

— Dar nu eşti niciodată prea bătrână ca să înveţi. Indiferent de asta, nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu datul afară de aici. Ca să fim cinstiţi, nu ai fost angajată în condiţii obişnuite, nu?

Jeremy fu surprins că ea chiar păru stânjenită de acea observaţie. Nu va fi uşor să se descurce cu ea. Era ca un dans printre ouă. Era atitudinea ei defensivă, înrădăcinată, care era jignită uşor. Şi nu avea nici urmă de respect. Era pur şi simplu o vagaboandă obraznică. Dar acest lucru era de aşteptat din partea cuiva care niciodată nu avusese de-a face cu oameni superiori ei – decât când îi jefuia.

— Urmează-mă, spuse Jeremy. Doamna Robertson

este probabil undeva în spatele casei. O să îţi placă mult de ea. Genul mămos. Ea…

Nu reuşi să continue, că uşa casei se deschise şi verişoara sa Regina dădu buzna înăuntru. Prost obicei avea Reggie, să nu bată la uşă. Dar, desigur, ea locuia chiar în josul străzii şi ştia că încă nu găsise un majordom.

Fu uimită de prezenţa lui acolo în hol.

— Dumnezeule, nu mă aşteptam să te găsesc aşa de repede. Te pregăteai să pleci?

— Nu, doar îmi instalam noul servitor.

Ea se uită la Danny şi îi adresă un zâmbet scurt, dar lui Jeremy îi spuse:

— Bun, deci am rezolvat.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Pot să întreb ce anume?

Reggie oftă.

— Am venit să îţi ofer pe unul dintre lacheii mei. Billings s-a întors din concediu. Trebuie să îl primesc înapoi, desigur. Face parte din familie. Dar bărbatul acela nou care l-a înlocuit s-a dovedit a fi şi el minunat. Dar eu nu am nevoie de trei lachei, doar de doi, deci speram să îl iei tu pe cel nou. Dar tu nu ai nevoie de doi, unul e suficient. Şi…

— Doamne, Reggie, nu o mai lua pe ocolite. Zi odată ce ai de zis.

Ea îi adresă o privire plină de reproş.

— Ajung acum la idee. Băiatul acesta de aici este prea tânăr ca să fie majordom, deci este evident că tocmai ai angajat un lacheu. Ceea ce este perfect…

Danny o întrerupse de data aceasta:

— Eu am luat poziţia de fată în casă, doamnă. M-am hotărât că lacheu ar fi prea uşor.

Reggie clipi spre ea, apoi îşi dădu ochii peste cap spre Jeremy.

— Tare haios. Înţeleg de ce l-ai angajat. Te va distra bine cu glumiţe ca aceasta. Acum trebuie să plec. Am o

groază de lucruri de făcut astăzi. Şi nu uita că trebuie să vii la cină.

— Să vin?

— Ai uitat! zise ea îngrozită.

El îi adresă un zâmbet.

— Nu, aş zice că tu ai uitat. Acum aud prima dată de acest lucru.

— Dar Nicholas trebuia să se oprească… Superb, bănuiesc că el a uitat. În fine, nu contează. Acum ştii, deci să nu întârzii. O să fie unchiul Tony şi Ros. Şi Drew. Derek şi Kelsey vin şi ei. L-am invitat până şi pe Percy.

— Drew s-a întors în oraş? întrebă Jeremy surprins.

Ea dădu din cap.

— Vasul lui a acostat azi-dimineaţă. Şi dacă tatăl tău şi George îl vizitează pe unchiul Jason la Haverston, îmi închipui că Drew nu va avea nimic de făcut. Cu toate că mă aştept ca George să se grăbească înapoi la Londra de cum aude că fratele ei este aici.

— Deci te-ai gândit să îl distrezi?

— Desigur. Se prea poate ca tatăl tău să îşi urască încă cumnaţii, dar nouă, celorlalţi, ne sunt destul de simpatici.

Jeremy chicoti.

— Ştii că nu îi urăşte. El doar… în fine, nu îi place. Din principiu, ştii.

— Da, exact cum nu-l place nici pe soţul meu, zise ea.

Jeremy râse.

— Păi, bătrânul Nick a încercat să-l spânzure.

— La fel au făcut şi fraţii lui George, dar cine mai stă să numere? şuieră ea pe drumul de ieşire.

Jeremy aproape că rămăsese fără suflare după această vizită scurtă. Dar aşa era Reggie, o tornadă de flecăreală. Se uită în spate la Danny şi văzu că şi ea părea puţin ameţită. Îşi imagina că acea trăncăneală rapidă nu avea niciun sens pentru ea.

Observând concluzia pe care o trăsese Reggie, asemenea lui Percy, Jeremy o întrebă curios:

— Eu sunt singurul care a văzut că eşti femeie?

Buzele ei se strâmbară dezgustate.

— Da, singurul. E de la pantaloni. De obicei îşi fac datoria, dar pe tine nu te-au dus de nas.

El se apropie un pas, dar trebui să îşi aplece privirea doar câţiva centimetri ca să îi întâlnească ochii.

— Nu, aş crede că e înălţimea. Eşti mai înaltă decât mulţi bărbaţi. Este un lucru foarte rar.

Ea mări din nou spaţiul dintre ei înainte să se oţărască la el:

— Aci nu am ce să fac.

— Nu intra în defensivă. Nu e un lucru rău să fii înaltă. Doar că, dacă stau să mă gândesc, doamnei Robertson îi va fi probabil greu să îţi găsească haine de-a gata. Să faci paturile purtând…

El îşi opri brusc acel şir al gândurilor. Gândul la ea în apropierea unui pat îl tulbura.

— Era sora ta?

Un subiect sigur, slavă Domnului.

— Nu, verişoara mea, Regina Eden. Ea şi soţul ei, Nicholas, au casa chiar în josul străzii, chiar dacă stau mai mult la Silverley, moşia lor de la ţară.

— Se vede imediat că sunteţi rude. Toată familia e aşa?

— Nu, cei mai mulţi Malory sunt înalţi şi blonzi, asemenea tatălui meu. Doar câţiva dintre noi semănăm cu neamurile din partea stră-străbunicii, şi eu mă număr printre ei. Chiar semăn atât de mult cu unchiul meu Tony încât cei mai mulţi oameni care ne întâlnesc cred că el este tatăl meu.

— Zici că ţi se pare amuzant.

— Dar chiar este.

— Pun pariu că tatălui tău nu i se pare.

El chicoti.

— Desigur că nu, dar tocmai de asta e amuzant.

Capitolul 14

Atmosfera de la cina din acea seară fu destinsă. De obicei aşa se întâmpla când de faţă erau doar membri ai familiei şi prieteni apropiaţi. Anthony nu se stăpânise să nu-i adreseze câteva împunsături lui Nicholas, desigur. Singurul lucru asupra căruia James şi Anthony Malory căzuseră de acord era faptul că Nicholas Eden, fost crai, pur şi simplu nu era suficient de bun pentru nepoata lor favorită, şi nu va fi niciodată. Faptul că fraţii fuseseră ei înşişi crai faimoşi înainte de a se căsători nu conta absolut deloc.

Reggie era specială pentru ei. Toţi cei patru fraţi Malory contribuiseră la creşterea ei după ce murise singura lor soră. Şi chiar dacă Reggie îşi adora în mod evident soţul, James şi Anthony nu îi permiteau lui Nick să uite că va avea de-a face cu ei dacă o va răni vreodată.

Dar împunsăturile lui Anthony din această seară erau mai degrabă prieteneşti decât răutăcioase, şi după ce soţia sa, Roslynn, îl lovi pe sub masă ca aducere aminte ca să se poarte frumos, el îşi îndreptă atenţia asupra lui Jeremy.

— Deci în ce stadiu mai e noua reşedinţă? Ai terminat cu personalul şi cu mobila? E pregătită de o petrecere mare?

Jeremy tuşi.

— Jumătate de personal, vag mobilată şi cât despre petreceri, poate în sezonul de iarnă.

— Ai casa ta acum, Jeremy? întrebă surprins Drew Anderson, fratele mamei sale vitrege.

Jeremy rânji.

— Tocmai am primit-o. Tony şi tata au hotărât că este timpul să-mi trăiesc adevărata burlăcie.

Acum tuşi Anthony.

— La naiba, o face să pară de parcă i-am dat liber la desfrâu.

— Cred că se descurcă foarte bine la asta şi fără frâu liber de la voi, răspunse Reggie cu un zâmbet de drăcuşor.

— Nu îl încuraja, scumpo, o mustră Anthony. Aşa canalie fermecătoare cum este, ideea era să înveţe să aibă grijă de o proprietate prin organizarea propriului menaj, să devină bărbat independent adică.

— Ei bine, nu avea nevoie de asta, îl contrazise Reggie. Se poartă ca un bărbat independent de când avea doisprezece ani.

— Nu la genul acela de independenţă mă refeream.

— Of, Tony, te prinde în plasă cu tachinările ei, se auzi vocea blândă ca un clopoţel, cu sonorităţi scoţiene, a lui Roslynn. Ştim că aţi avut intenţii bune. Chiar dacă trebuia să scoţi organizarea din scuzele tale, îl tachină ea apoi, dacă tot îl ajută pe fratele tău să vadă de investiţiile noastre deja de ceva ani.

Jeremy sări în ajutorul lui Anthony de această dată.

— Să inspectez casele închiriate, să mă îngrijesc de reparaţii şi să am grijă să rămână agenţii cinstiţi este destul de diferit faţă de a fi confruntat cu personalul unei gospodării.

— Şi servitorii buni se găsesc atât de greu, mai ales unii pe care să doreşti să îi păstrezi, adăugă Reggie. Apropo, Jeremy, cum se descurcă noul tău lacheu?

— De fapt, o să îl iau pe omul tău, răspunse Jeremy. Trimite-l mâine la mine.

— Splendid. Dar sper că nu l-ai dat afară pe tânărul acela chipeş doar pentru că eu am oferit…

— Nu, nu, nimic de genul acesta.

Jeremy nu se obosi să-şi corecteze verişoara în

legătură cu sexul noii sale servitoare. O instalase pe Danny ca fată în casă, deci nu erau prea mari şanse ca Reggie să mai dea peste ea. Şi, în realitate, el nu dorea să vorbească despre ea sau să explice din ce motiv angajase o fostă hoaţă – bine, să sperăm că o fostă hoaţă – să lucreze pentru el.

Din fericire, conversaţia o luă în altă direcţie după aceea, deoarece Jeremy, după ce îi fusese amintită, deveni destul de distras de gândurile despre noua lui servitoare. Era o experienţă nouă, să aibă de-a face cu două emoţii opuse când era vorba de ea, furie şi dorinţă. Furia ar fi trebuit să anuleze dorinţa. Dar nu o făcea, chiar deloc.

Să fie neatent în prezenţa familiei sale avea anumite dezavantaje, descoperi Jeremy când îşi dădu seama că Drew Anderson venea acasă cu el. Nu era sigur cum de fusese ales să îl găzduiască pe Drew până când se întorceau tatăl şi mama lui vitregă, cu toate că era probabil din cauză că toată familia ştia că el şi Drew se înţelesesem bine încă de la început, şi acum că Jeremy avea propria lui reşedinţă de burlac, îşi imaginau că lui Jeremy i-ar face plăcere compania. Ceea ce era destul de aproape de adevăr.

Îi plăcea Drew Anderson. Se înţelegeau foarte bine, le plăceau aceleaşi lucruri, adică femei şi alte femei. Avuseseră parte de câteva reprize de distracţie pe cinste de când fraţii Anderson începuseră să vină la Londra, după ce singura lor soră, Georgina, se căsătorise cu unul dintre bărbaţii Malory. Dar acum nu era momentul potrivit de a avea un musafir, şi mai ales nu unul atât de arătos ca Drew.

George spusese odată despre Drew că avea câte o iubită în fiecare port pe unde ancorase, şi acest lucru era probabil adevărat. Al patrulea ca vârstă dintre cei cinci fraţi Anderson, Drew era cel mai zvăpăiat dintre ei, şi la treizeci şi patru de ani rămăsese un fluşturatic în căutare de plăceri

şi fără nicio intenţie de a se limita la o singură femeie, deci nici nu se punea problema căsătoriei pentru el. Nici faptul că văzuse ce bine o ducea în căsnicie fratele său mai mare Warren, burlac înrăit şi el, cu Amy Malory, şi chiar dacă nu îl văzuse nicicând mai fericit, asta nu îl determinase pe Drew să îşi schimbe părerea. Asemenea lui Jeremy, avea convingerea neclintită că diversitatea dă gust vieţii, şi, cu cât mai mult, cu atât mai bine.

Cu o înălţime peste medie, în formă fizică maximă datorită faptului că era căpitanul propriului vas de mulţi ani, Drew era cu siguranţă un bărbat care atrăgea privirile doamnelor. Cu o coamă de bucle şatene-aurii, cu ochii atât de închişi la culoare încât era imposibil să îţi dai seama dacă aveau altă culoare decât neagră, era un bărbat extrem de arătos – şi acesta era motivul pentru care Jeremy nu l-ar fi invitat să stea la el, indiferent pe cât de scurtă perioadă, cel puţin nu acum când sub acoperişul lui Jeremy era o femeie cu care avea el însuşi planuri.

Ceea ce îl făcu pe Jeremy să întrebe pe scurtul drum ce îl aveau până la casa lui:

— Eşti sigur că nu ai prefera un hotel pentru câteva zile, Drew? Casa mea de-abia are câteva obiecte de mobilier. Până acum am luat doar paturi pentru fiecare dormitor. Celelalte camere sunt încă goale. Eu, unul, am mâncat în bucătărie.

Măcar acea cameră se umplea frumos, acum că avea o bucătăreasă şi îi dăduse mână liberă să îşi cumpere tot ceea ce avea nevoie. Şi dormitorul lui era complet mobilat, datorită insistenţelor lui George de a-şi lua cu el tot din vechea lui cameră.

Drew chicoti.

— Un pat e tot ce am nevoie.

— Este prea devreme să ne culcăm, adăugă Percy. Casa lui era la doar câteva străzi distanţă, şi deci mergea împreună cu ei. Nu o să…

— Nu în seara asta, Percy, îi tăie Drew vorba. Pentru mine a fost o zi plină. Să andochezi aici e întotdeauna o mare bătaie de cap, cu atâtea vase aşteptându-şi rândul. Şi am mai şi petrecut o mare parte a zilei la biroul de transporturi Skylark, şi trebuie să mă întorc acolo şi mâine.

— Râzi de mine, bătrâne? Credeam că voi, marinarii, sunteţi nerăbdători după companie feminină după ce aţi fost pe mare.

Drew rânji.

— Perfect adevărat, dar aş prefera să caut asemenea distracţii când sunt odihnit şi mă gândesc la paturi în alt scop decât ca locuri de dormit. Mâine-seară?

— Cu siguranţă. De-abia aştept. Jeremy? Tu eşti în dispoziţie…

Jeremy se hotărî să îl întrerupă înainte să devină tentant:

— Şi eu am nevoie de o noapte de somn sănătos, Percy. Tot nu am recuperat după ce-am venit acasă la răsărit ziua trecută.

Amintind de excursia lor în afara Londrei la casa lui Heddings, îl făcu pe Percy să cadă de acord.

— Chiar aşa. Acum că mi-ai adus aminte, patul sună destul de tentant, nu?

Jeremy însuşi nu se duse direct la culcare. Imediat după ce îi arătă lui Drew camera, se duse în a lui şi trase clopoţelul de la camerele servitorilor. Spera că jupâneasa îi explicase lui Danny ce însemna clopoţelul care sună în camera ei. Se îndoia că ea ar dormi atât de devreme, dar, pe de altă parte, ar fi fost posibil.

De fapt, s-ar putea să fie în avantajul lui dacă ar fi dormit şi clopoţelul o trezea. Danny, moale şi somnoroasă, îl făcu să se gândească la lucruri diferite decât să îi arate ce înseamnă un stăpân leneş. Planul fusese să îl servească în toate felurile, dar nu dacă ar fi fost vulnerabilă la farmecul lui. Va trebui să improvizeze, răzbunare sau maximă

plăcere.

Probabil că fusese trează, deoarece ajunse suficient de repede încât să îşi dea seama că nu se îmbrăcase mai înainte. El rămăsese îmbrăcat cu pantalonii şi cămaşa când ea bătu cu putere la uşă. Jeremy o deschise repede şi o trase înăuntru înainte ca Drew să poată cerceta cauza zgomotului.

— Gata, gata, se plânse ea şi îşi smuci mâna din strânsoarea lui.

— Fă linişte. Am musafiri în camera de vizavi.

Ea ridică o sprânceană, arătând că nu credea cu adevărat acea scuză.

— Atuncea ce vrei?

Aparent faptul că făcuse rost de o slujbă sigură, un acoperiş deasupra capului şi mâncare la îndemână nu îi îmbunătăţise dispoziţia. Dar păru că regretă cuvintele alese, deoarece imediat mări distanţa dintre ei.

Jeremy ştia bine că ar fi o greşeală să spună acum ce dorea cu adevărat. Ea nu era pregătită să audă. Expresia lui o spuse însă, un lucru pe care se părea că era incapabil să îl controleze în prezenţa ei. Dar pentru a o linişti pe moment, el răspunse repede:

— Am nevoie de o sticlă nouă de brandy. O să găseşti o rezervă în cămară.

— M-ai chemat aici sus pentru atâta lucru? întrebă ea neîncrezătoare. Când ai fi putut să ţi-o iei singur?

El făcu ochii mari, plin de nevinovăţie.

— Dar de ce-aş face aşa ceva dacă acum am o fată în casă?

Ea se pregăti să spună ceva usturător, dar închise gura şi plecă să aducă brandy-ul. Lui Jeremy îi fu greu să îşi şteargă zâmbetul de pe faţă, dar reuşi înainte ca ea să se întoarcă peste câteva minute, cu sticla în mână.

El se instalase comod într-unul din scaunele de lângă cămin. Danny se apropie şi îi întinse sticla. El doar făcu

semn din cap spre poliţa unde se afla sticla goală.

— Şi dacă tot eşti acolo, toarnă-mi un pahar, spuse Jeremy, şi continuă în batjocură: Şi sper că nu trebuie să-ţi spun să mi-l şi aduci.

Ea scoase un sunet de nerăbdare destul de puternic şi turnă aproape o treime din sticlă în pahar, mult mai mult decât era nevoie. Era evident că atât ştia.

El oftă, arătând nerăbdare faţă de lipsa ei de pricepere, şi o instrui:

— Nu mai mult de două degete data viitoare.

Spatele ei se încordă când se întoarse cu paharul spre el. Era o minune că brandy-ul nu sări pe el, cu atâta putere îi întinse paharul. Păcat. Ar fi pus-o să cureţe. Imaginea ei aplecată peste el şi ştergându-i pieptul cu o cârpă era chiar plăcută.

— Şi dacă tot eşti aici, ai putea face patul, sugeră el. Doamna Robertson ţi-a explicat ce îndatoriri ai, nu?

— Încă nu, cu toate că mă îndoiesc că făcutul patului ar fi una dintre ele.

— Sigur că este, şi mă aştept să o găsesc îndeplinită în fiecare seară. O să-ţi intri în ritm în curând, sunt sigur. Apropo, cum a fost cu doamna Robertson după ce te-am lăsat în grija ei? Vreo problemă? Păreai să ai ceva temeri în această privinţă.

Ea păru că se relaxează puţin la schimbarea subiectului şi, cu o ridicare din umeri, se îndreptă spre pat pentru a da jos cuverturile.

— E o bătrânică simpatică, chiar e. M-a pus să repet de câteva ori ce spuneam până s-a obişnuit cu felul meu de a vorbi, dar nu a părut deranjată.

— Danny, Danny, oftă el, uită-te ce dezordine ai făcut. Patul se face cu grijă, nu de parcă ai schimba cearşafurile. Mă aştept să mă strecor în aşternuturi, nu să mă lupt cu ele.

Ea roşi din cauza mustrării, dar nu se împotrivi să mai

încerce o dată. Acest lucru îl surprinse. Îl şantajase să primească slujba, deci nu era obligată să o ia în serios. Dar aparent chiar avea de gând să o facă, lucru care deschidea numeroase posibilităţi care ar putea fi plăcute pentru el, dar probabil nu şi pentru ea.

— Nu uita să scuturi şi perna, ordonă el.

Ea se încordă din nou chiar înainte de a lovi puternic cu pumnul centrul pernei. Jeremy îşi stăpâni râsul. Răzbunarea era atât de dulce.

— Acum cizmele mele.

Ea se uită la el cu o privire nervoasă şi se întoarse la accentul ei.

— Ce-i cu ele?

— Vino să mă ajuţi să le scot.

Ea nu mişcă şi părea destul de nervoasă când întrebă:

— N-ai un servitor pentru asta? Cum se cheamă postul?

— Un valet. Şi nu, n-am nevoie de unul. Te am pe tine – ca să te îngrijeşti de asemenea detalii minore.

Ea îşi închise ochii şi lui i se păru că aude un oftat, cu toate că nu era prea sigur. Chiar ajungea la ea, în ciuda dispoziţiei ei neplăcute? Sângele lui se înfierbântă. Să o vadă alături de patul lui îl făcea să îşi dorească să o vadă în el.

— Vino aici, zise el, cu vocea devenită senzuală.

Ochii ei se deschiseră larg, dar tot nu se apropie de el. Bănuia că o făcuse prea nervoasă.

Pentru a-i îndepărta temerile pe moment, aruncă o privire către picioarele lui şi îi aminti:

— Cizmele mele? Mi-aş dori să ajung cândva în seara asta în pat, dar fără ele. Ea tot nu se mişcă, aşa că el continuă apăsat: Trebuie să-ţi reamintesc că tu ai vrut, chiar ai insistat să primeşti slujba asta?

Asta o puse în mişcare. Zbură de-a dreptul prin cameră pentru a apuca una din cizmele lui şi începu să

tragă de ea. Nu ieşea astfel, desigur. Ea trase şi smuci încă puţin. Tot nu ieşea de pe piciorul lui. Într-un final, el spuse sec:

— Bănuiesc că nu ştii să faci nici acest lucru?

— Ba da, zise Danny în apărarea ei. Doar că speram că voi, bogătanii, aveţi cizme care se scot mai uşor.

— Bun, atunci nu e cazul să fii timidă cu încălecatul piciorului meu, fată dragă. Hai odată.

Ea o făcu, întorcându-i spatele şi aşteptând ca el să îşi pună celălalt picior pe fundul ei pentru avântul necesar să scoată cizma. Dar de data asta Jeremy fu cel care rămase nemişcat. Ea venise sus fără haină, purtând doar cămaşa, pantalonii şi şosetele, deci nimic nu acoperea formele frumoase ale feselor ei, care se aflau deodată în faţa lui şi la îndemână. Fu probabil unul dintre lucrurile cele mai grele pe care le făcu vreodată, să nu profite de acest lucru şi să îşi pună piciorul în locul mâinilor pe fundul ei.

Enervat de faptul că iar îl făcea să o dorească, el împinse ceva mai puternic decât era nevoie. Ea se împletici câţiva metri când cizma ieşi, dar nu părea să îşi fi dat seama că ceva era în neregulă şi se întoarse să o ia în primire şi pe cealaltă.

Într-o încercare de a-şi potoli focul, el remarcă nonşalant:

— Observ că încă ai ţinuta ta de hoţ. Nu a putut doamna Robertson să îţi găsească haine pe măsură?

Ea se întoarse pentru a-i arunca o privire lezată pentru cuvântul pe care îl folosise, dar în vocea ei nu avea nicio inflexiune când răspunse:

— Ba da. M-a dus la croitoreasa surorii ei. A spus că ar fi o pierdere de vreme să căutăm haine de-a gata pe măsura mea. A zis că nu vrea să mi se vadă gleznele.

— Asta e, păcat. Să ţi se vadă gleznele sună interesant.

Ea pufni ca răspuns la rânjetul lui.

— Prima rochie va fi trimisă mâine în timpul zilei, cealaltă în ziua următoare.

— Doar două? Nu sunt suficiente.

— Nu am nevoie de mai multe, şi aşa i-am spus.

— Sigur că ai nevoie. Nu poţi să-ţi speli hainele în fiecare zi. Pur şi simplu ar fi pierdere de vreme. O să o informez să mărească comanda. Şi camera cum ţi se pare? E satisfăcătoare?

A doua cizmă ieşi, la timp pentru ca ea să se întoarcă şi să ridice o sprânceană în direcţia lui.

— Ai schimba-o dacă n-ar fi?

El se ridică şi se aplecă spre ea pentru a-i spune într-o şoaptă conspirativă:

— Camera mea este disponibilă pentru a fi împărţită dacă preferi. Ştiu că eu aş prefera.

Spatele ei se încordă.

— Nu prea cred, amice.

El se îndreptă şi oftă la tonul ei.

— Trebuie să te opreşti din a fi atât de defensivă, Danny, pentru nişte flirturi nevinovate. Serios, nu muşc, în fine, doar dacă îţi face plăcere. De exemplu, muşcat uşor de ceafă. Vocea lui deveni răguşită. Şi urechea… şi acesta ar putea fi un moment perfect pentru tine să pleci.

Şi, la naiba, asta şi făcu.

Capitolul 15

Danny se grăbi prin hol în bucătărie. Dormise prea mult şi trebuise să fie trezită, ceea ce nu era un mod bun de a-şi începe noua slujbă. Şi era aşa o slujbă plăcută. Tot nu îi venea să creadă că va trăi şi va munci într-o casă atât de frumoasă. Până şi holul din aripa servitorilor era acoperit de covor! Dar chiar dacă avea nevoie de o fată în casă,

Malory nu ar fi angajat-o dacă nu l-ar fi şantajat. Îi părea rău pentru acest lucru. Se va revanşa însă, şi îşi jură că va fi o servitoare mai bună decât ar fi putut găsi el pe căile obişnuite.

Gândul la el aduse un fior de excitaţie pe care îl înăbuşi repede. Nu va fi uşor să ignore faptul că era atrasă de el, dar o va face, deoarece un asemenea bărbat ar fi pierzania ei.

Danny ajunse la bucătărie. Bucătăreasa era acolo, doamna Appleton. Era o femeie jovială, de vârstă mijlocie, scundă şi îndesată. Îi plăcea să cânte în timp ce gătea, şi o făcea foarte tare.

Râsese ieri când doamna Robertson o prezentase pe Danny ca fiind noua fată în casă, râsese aproape zece minute, cu pauze, de fiecare dată când o privea pe Danny. Hainele erau de vină, cel puţin Danny spera că acesta era singurul motiv care îi provoca femeii un astfel de amuzament. Probabil că nu mai văzuse înainte nicio femeie purtând pantaloni.

Ajutorul ei, Claire, era şi ea în bucătărie acum, fata cea ursuză care o lăsase pe Danny să intre în casă cu o zi înainte. Sublinie rapid, când Danny intră în încăpere:

— Ai întârziat.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Mâncarea e rece acum.

Fusese spus de parcă era vina lui Danny. Claire era cu siguranţă un soi înnegurat. Rotunjoară ca formă, cu umeri aplecaţi, părea că este veşnic încruntată – cel puţin, Danny nu văzuse încă altă expresie pe faţa ei. Sau poate că doar părea aşa în contrast cu bucătăreasa cea veselă.

— Nu am timp să mănânc acum, zise Danny cu un oftat trist în timp ce se uita la multele feluri de mâncare ce fuseseră pregătite, îi era foame.

— De ce nu? întrebă Claire. Unde trebuie să te duci? La masă ai întârziat.

— Oh. Dar n-am întârziat la muncă?

Claire pufni.

— Eu muncesc devreme, tu nu. Tu trebuie să aştepţi până când stăpânul iese din cameră ca să poţi face curat. Nu trebuie să facem zgomot sus, care să-l trezească mai devreme decât a plănuit el s-o facă.

— Şi dacă o dormi toată ziua?

— Atunci vei lucra noaptea. Şi ai grijă şi la cum vorbeşti, adăugă Claire dezgustată. Doamne, zici că eşti un copil al străzii. De unde eşti?

Danny nu răspunse, era prea ocupată să roşească. Ar fi putut vorbi mai bine chiar atunci, dar trebuia să se concentreze şi îi era prea greu când era nervoasă. Şi, pe lângă asta, faptul că îşi amintise că pe vremuri vorbea total diferit nu însemna că îi venea de la sine să o facă. Modul în care vorbea acum îi devenise cel normal, fusese impregnat în ea timp de cincisprezece ani.

Bucătăreasa ţâţâi spre ajutorul ei şi apoi îi spuse lui Danny:

— Nu-ţi face probleme din cauza asta, dragă. Doamna Robert îţi va arăta tot ce trebuie făcut şi când trebuie făcut. Doar urmează-i instrucţiunile şi o să te descurci.

Tocmai atunci intră pe uşă respectiva doamnă, o văzu pe Danny şi spuse:

— Aici erai, ai terminat de mâncat? Urmează-mă.

Deci nu avea să fie mustrată? Întârziase doar la micul dejun? Uşurarea lui Danny era imensă, dar la fel îi era şi foamea.

Cu o ultimă privire aruncată acelor multor feluri de mâncare de pe masă, înşfăcă rapid două cornuri şi le îndesă în buzunare, apoi se grăbi în urma jupânesei. Bucătăreasa văzuse ce făcuse Danny şi râsul ei o urmă pe uşă afară.

Doamna Robertson o duse la etaj, într-una dintre camerele libere, pentru a-i explica în detaliu care vor fi

îndatoririle ei. Chiar dacă pe moment camera era mai mult goală, nu va rămâne multă vreme astfel, şi doamna Robertson îi explică lui Danny ce va trebui să facă atunci când camera va fi complet mobilată.

Nu trebuia să fie niciun fir de praf în casă, niciodată. Aceasta era prima regulă a doamnei Robertson. Danny va trebui să ducă rufele murdare şi să le aducă de la spălat. Era de datoria ei să păstreze imaculate podelele, ferestrele, aproape toate lucrurile de la etaj.

Etajul va fi teritoriul ei, subliniase doamna Robertson. Lui Danny îi plăcuse cum suna acest lucru. Dar între timp, cel puţin până când va fi angajată o servitoare şi pentru parter, va trebui să dea o mână de ajutor la menţinerea curăţeniei şi în acele încăperi. Claire avea bucătăria în grijă. Şi, pentru moment, cele mai multe dintre camerele de la parter erau goale, deci să fie păstrate fără praf nu ar fi fost o sarcină deosebit de grea.

— Va trebui să aştepţi până când stăpânul Jeremy îşi părăseşte camera înainte să faci curăţenie acolo, cu excepţia momentelor când el are nevoie de ceva, caz în care probabil că va suna după tine. Dacă are musafiri, tot aşa, aştepţi ca ei să meargă la parter înainte să intri în camerele lor. În niciun caz să nu deranjezi ocupanţii camerelor de sus dacă dorm. Pentru moment, un membru al familiei sale stă cu noi, deci aceste două camere sunt ocupate.

Nu trebuie să-ţi îndeplineşti sarcinile în vreo ordine anume, doar asigură-te că sunt îndeplinite până la finalul zilei.

Doamna Robertson avu mult mai multe de spus, şi Danny reuşi să le reţină pe toate, dar tot nu i se părea că este suficientă muncă pentru a fi ocupată toată ziua. Ea remarcă acest aspect.

— Şi dacă termin mai devreme în fiecare zi?

— Va trebui să fii disponibilă dacă stăpânul Jeremy

este acasă, în caz că are nevoie de ceva. În rest, vei putea face ce doreşti, să te odihneşti, să citeşti, să ieşi în oraş, să-ţi vizitezi prietenii, orice doreşti. Vei avea duminicile libere după ce vei face paturile şi te asiguri că totul pe etajul tău este în regulă. Poate vei dori şi să petreci ceva timp în fiecare zi lucrând la dicţia ta.

— A?

— Exact. Răspunsul cuvenit ar fi putut să fie „Ce nu este în regulă cu dicţia mea?" sau „Ce înseamnă dicţie?" sau chiar „Mie îmi place dicţia mea exact aşa cum este, mulţumesc frumos".

— Dar... chiar aşa am zis, doar că le-am pus pe toate într-un cuvânt.

Femeia râse cu poftă.

— Danny, copilă, nu este ceva personal. Sincer vorbind, mie, una, accentul tău mi se pare amuzant. Îmi aduce aminte de tinereţea mea. Ştii, nu am fost întotdeauna în serviciul nobilimii. Dar vei descoperi că perfecţionându-ţi modul de a vorbi este în favoarea ta. Doar dacă nu cumva îţi place să te simţi stingherită când vei avea probleme în a-ţi exprima gândurile?

Danny fu zdruncinată de felul în care o numise jupâneasa, Danny, copilă. Îi aduse o vagă amintire cu ea, aflată într-o cameră plină de jucării, şi cineva care o ţinea de mână şi îi spunea: „Alege, Danny, copilă. Tatăl tău a spus că poţi să îţi alegi ce jucărie îţi face cu ochiul pentru această zi de naştere".

Chiar fusese viaţa ei atât de frumoasă înainte să o fi smuls cineva din ea, încercând să o rănească? Sau fusese doar un vis pe care îl avusese odată? începu să o doară capul de la încercarea de a-şi aminti mai multe, dar nimic altceva nu mai veni pentru a-i dovedi că fusese un vis – sau o amintire reală. Şi doamna Robertson aştepta un răspuns din partea ei.

— Eu... s-ar putea să ştiu să vorbesc mai bine, zise ea

ezitant. Numai că a trecut atât de multă vreme, încât am uitat cea mai mare parte. Prietena mea Lucy, ea dorea ca eu să vorbesc aşa cum o fac acum. S-a chinuit mult ca să se asigure că o fac.

— Ce ciudat! Dar oricum, pe mine nu mă deranjează să te corectez, dacă pe tine nu te deranjează să fii corectată. Şi stăpânul Jeremy a menţionat că va încerca să te sprijine în această privinţă.

— Aşa o zis?

— Da, aparent este destul de interesat de tine. Acesta este un menaj din pătura superioară. Dacă ai fi fost angajată de negustori, nu ar fi contat atât de mult. Dar servitorii nobilimii pot fi la fel de snobi ca şi stăpânii lor, şi doar îţi doreşti să te integrezi, nu-i aşa?

Danny se gândi un pic, apoi răspunse:

— Nu cred că vreau să fiu o snoabă, nu.

Doamna Robertson izbucni din nou în râs.

— Eşti o comoară, fetiţă. N-am mai râs cu atâta poftă de ani de zile. Nu-ţi sugeram să te transformi într-o snoabă. Doamne fereşte de aşa ceva. Nu cred că eu aş fi una, şi stăpânul Jeremy cu siguranţă nu este. Dar probabil vei întâlni pe stradă alţi servitori. Şi noi mai trebuie să mai angajăm personal. Ideea era că dacă te vei întâlni cu astfel de oameni şi îi vei privi cu superioritate, aşa cum vor face şi ei cu tine, nu vrei să devii ridicolă dacă nu trebuie, nu? Sigur că nu. Nimănui nu-i place să fie ridicol.

Danny nu se aşteptase la acest gen de instruire. Dar fiindcă se potrivea perfect cu dorinţa ei de a deveni mai bună, era recunoscătoare că femeia îi sugerase aceste lucruri, şi o spuse:

— Mulţumesc, doamnă. Voi fi îndatorată pentru lecţii.

— Splendid. Vom aloca o jumătate de oră în fiecare seară acestui lucru pentru o vreme? Nici nu o să ne dăm seama când o să readucem în vorbele tale acele cuvinte pierdute!

Danny râNji.

— Sunt cincisprezece ani de corectat. S-ar putea să dureze o vreme.

— Este posibil. Dar nu pleci nicăieri, nu? Deci avem timp berechet să lucrăm la ele.

Nu pleacă nicăieri? O parte din greutate i se ridică de pe umeri. Acum dacă s-ar ridica şi Malory de pe ei…

Capitolul 16

— Aaaloo! Unde e toată lumea?

Danny auzi strigătul puternic al femeii şi scoase capul de după colţul de la etaj pentru a privi pe scări în jos, de unde se auzea hărmălaia. În holul de intrare se aflau trei femei, înveşmântate după ultima modă, toate trei la fel de frumoase. Ea o recunoscu pe una dintre ele – verişoara lui Malory, Regina Eden, care dăduse buzna la el şi cu o zi înainte. Ceea ce explica modul cum intraseră chiar dacă nu era nimeni să le primească.

Danny nu avea nicio intenţie de a răspunde la chemarea doamnei. Îndatoririle ei erau încă proaspete în minte, şi nu includeau să deschidă uşi sau să aibă de-a face cu musafiri. Era conştientă de faptul că încă nu era nici un majordom sau lacheu care să se ocupe de acest lucru, dar Claire era pe acolo pe undeva, şi putuse să răspundă la uşă foarte bine cu o zi înainte.

Danny se grăbi să iasă din raza lor vizuală, dar nu fu suficient de rapidă.

— Tu de acolo! Vino, te rog.

Danny nu se mişcă. Numai pentru că părea că femeia vorbeşte cu ea nu însemna că i se adresează chiar ei. Poate că apăruse Claire. Ar fi trebuit să vină cineva până acum, cu toate ţipetele acelea.

— Ştiu că m-ai auzit, deci nu fugi. Coboară, te rog.

Danny îşi scoase din nou capul de după colţ. Cu siguranţă, Regina Eden se uita direct la ea şi o îndemnă să iasă cu o fluturare a mâinii. Nu avea ce să mai facă. Să fie nepoliticoasă nu era parte a slujbei.

Ea sări în jos pe scări cu pasul ei obişnuit, cu intenţia de a rezolva rapid treaba, apoi aproape căzu în fund pe podeaua de marmură când alunecă vreo câţiva metri. Afurisita de podea alunecoasă. Dar îmbujorarea ei nu dură mult, căci ezită în faţa celor trei femei, acum că era mai aproape şi putea să le vadă mai bine. Nu erau doar frumoase, ci nemaipomenit de frumoase.

Una dintre ele avea părul asemenea unei flăcări roşii-aurii şi ochi gri-verzui. Era minionă, cu cel puţin zece centimetri mai scundă decât Danny, şi părea să aibă puţin peste treizeci de ani.

Cealaltă necunoscută era mai tânără, poate pe la douăzeci şi cinci de ani, cu păr negru care părea ondulat natural şi ochi blânzi, gri. Lira şi ceva mai scundă, făcând-o pe Danny să se simtă de-a dreptul uriaşă pe lângă ele trei.

Malory era înrudit cu Regina Eden, dar celelalte două femei? El spusese că ceilalţi din familia sa erau blonzi, deci nu erau rude de-ale lui. Şi dacă frumuseţi ca ele veneau la el în vizită, poate că el nu era pornit să o aducă pe ea în patul lui până la urmă. Poate că doar se jucase cu ea. Ea nu era nimic în comparaţie cu aceste doamne elegante, şi ele erau cu siguranţă nişte doamne. Sângele nobil era evident în înfăţişarea lor.

— Cum îţi place slujba ta, băiete? o întrebă Regina. Lacheul meu va veni mai târziu în cursul zilei de astăzi. Sunt sigură că vă veţi înţelege splendid. Este aşa un flăcău simpatic. Dar, între timp, se pare că eşti singurul disponibil să ni-l aduci pe Jeremy. Bănuiesc că el şi Drew au făcut noapte albă după ce au plecat ieri-seară de la mine de acasă, nu că Jeremy ar fi oricum o persoană matinală, încă

mai doarme?

Era încă devreme, de-abia zece dimineaţa. Danny putea afirma sincer că Jeremy era încă la el în cameră, deoarece fusese atentă la uşa lui, pentru a fi sigură că ea va fi în spatele altei uşi când el va ieşi din cameră. Să dea de Malory pe holul de la etaj nu urma să fie o parte din rutina ei zilnică.

— Nu l-am văz’t azi, deci îhî, probabil tot mai doarme.

Acesta ar fi trebuit să le facă să plece, dar nu, Regina zise:

— Bun, atunci hai du-te să îl trezeşti. Şi spune-i să se grăbească. Avem de mers printr-o groază de magazine şi depozite astăzi dacă avem de gând să mobilăm casa asta odată.

— Îl duceţi la cumpărături?

— Într-adevăr. Dacă stăm după el să se lălăie cum îl taie capul, casa asta nu va fi terminată niciodată. Trebuie să ofere şi divertisment, dar nu are cum dacă nu e nicio canapea pe care să te aşezi.

Danny se întrebă dacă Jeremy ştia că are de primit lume. Ea zâmbea răutăcios mergând înapoi sus. Verişoara lui părea atât de insistentă, încât Danny nu ar fi fost surprinsă ca povestea cu divertismentul să fi fost ideea ei, nu a lui.

Se opri pe hol cu puţin înaintea uşii lui, dându-şi seama deodată că trebuia să îl trezească. Sperase că nu va trebui să îl vadă în această zi. Sperase să se obişnuiască măcar cu slujba ei înainte de a avea din nou de-a face cu el. După ce spusese cu o seară înainte… ea îşi ţinu respiraţia gândindu-se la asta şi la modul în care o privise.

Danny înaintă şi bătu cu putere în uşă, ţipând:

— Trezirea, amice! Ai oaspeţi!

Apoi o luă la goană pe hol pentru a se ascunde într-un dormitor gol. Dar nu destul de repede. Uşa din faţa uşii lui se deschise şi un bărbat mare şi blond ieşi şi se răsti la ea:

— Dacă aşa trezeşti tu lumea, fă bine să trimiţi o servitoare la mine la uşă, sau o să zbori una-două pe scări în jos.

Lui Danny îi venea să plângă în acel moment. Tocmai când începuse să se simtă confortabil, trebuia să o dea din nou în bară şi să enerveze pe un membru al familiei lui destul de tare cât să dea cu ea de pământ. Se întoarse, pregătită să îşi ceară scuze, şi uită ce voia să zică. Înalt, blond şi superb. Şi el era la fel de surprins ca şi ea, acum că o văzuse.

— Blestemat să fiu! Dacă tu nu eşti femeie, îmi mănânc vasul scândură cu scândură.

— Maţele pline de aşchii nu-s o perspectivă prea plăcută, zise ea în loc de confirmare.

El rânji.

— Să înţeleg că tu eşti servitoarea? Sau, mai bine să reformulez. Sper că eşti servitoarea şi nu una dintre iubitele lui Jeremy.

— Nu sunt iubita nimănui.

— Atunci e ziua mea norocoasă.

— A?

— Înseamnă că eşti disponibilă, iubito.

Danny pufni.

— Nu înseamnă aşa ceva.

— Nu mă distruge dimineaţa atât de devreme. S-ar putea să nu-mi revin.

Deoarece nu părea deloc distrus, ci doar încrezător şi vesel, ea răspunse simplu:

— Revino-ţi, amice.

Danny se întoarse din nou, cu gândul de a pleca. Nu era obişnuită ca bărbaţii să flirteze cu ea. Femeile da, oricând şi oriunde mergea. Era extrem de obişnuită cu acest lucru, dar până la urmă, ele vedeau un flăcău arătos când o priveau. Şi ea se gândise la nişte fraze-tip de-a lungul vremii, care nu insultau, dar exprimau dar că nu era

interesată. Dar bărbaţii... Şi cum naiba de îşi mai dăduse unul seama atât de uşor, în ciuda deghizării ei?

La naiba, avusese dreptate să se îngrijoreze că nu ar fi putut să se mai prefacă multă vreme bărbat. De două ori în câteva zile fusese dată de gol.

Nu reuşise să se îndepărteze mai mult de un pas când îl auzi pe Jeremy spunând, cu un ton oricum, numai prietenos nu:

— Servitorii mei nu sunt disponibili, Drew... Doar ca să ştii.

— Deci aşa e? Nu mă miră. Un asemenea chip merită chiar să renunţi la mare pentru el.

— Ceea ce nu ai nicio intenţie să faci vreodată.

Un chicotit.

— Nicio şansă.

Una dintre uşi se închise, Danny nu putu să îşi dea seama care din ele. Riscă să arunce o privire în urmă, sperând că Jeremy fusese cel care intrase înapoi în camera sa. Nu fusese. Stătea acolo privind-o şi nu era complet îmbrăcat. Avea doar pantalonii pe el.

Ea nu se putea mişca, uitând chiar să respire un moment, într-atât era de vrăjită. Era mai musculos decât lăsau să se ghicească hainele şi tare ca piatra. Chiar şi bronzul lui îi cobora în jos pe piept, ceea ce indica faptul că era culoarea adevărată a pielii sale. Şi părul îi era ciufulit de la somn, dându-i un aer atât de sexy încât aproape că fu atrasă spre el asemenea unei molii spre flacără...

O, Doamne! Căută o uşă, orice uşă, ca să ţâşnească în spatele ei, găsi debaraua, o deschise şi intră în ea. La naiba, era în debaraua unde se ţineau cearşafurile curate, alături de produse de curăţenie! Era întuneric şi abia era ceva loc între uşă şi rafturile din spatele ei. Dar nu avea de gând să iasă de acolo ca să îl vadă iar pe bărbatul acela pe jumătate gol.

El bătu la uşă. Ea oftă în gând.

— Pleacă. Nu eşti îmbrăcat.

— Ai putea să te obişnuieşti cu asta.

— Nu prea cred.

Îi auzi râsul înfundat şi scrâşni din dinţi.

— Ai avut vreun motiv să mă trezeşti pentru care aproape că mi-ai dărâmat uşa?

Ea roşi. Formulat aşa, probabil că nu ar fi trebuit să facă atâta zgomot. Că va trebui să îl trezească, în fine, bănuia că această sarcină îi va reveni din când în când şi va fi partea cea mai grea a noii ei slujbe. Va trebui să găsească un mod de a o evita, poate să cadă la înţelegere cu noul lacheu când venea. Deja se simţea mai bine, până când îşi aminti că Jeremy era de partea cealaltă a uşii, aşteptând să îi răspundă. Şi pe jumătate gol.

— Un motiv bun. Ai un cârd de femei la parter…

Ea tăcu. El deschise uşa. Se sprijinea de toc, cu mâinile încrucişate peste pieptul său gol. Era un piept lat, care se îngusta spre o talie subţire. Umerii laţi erau completaţi de musculatura ca sculptată. Era clădit mult prea bine, chiar era. Probabil că din această cauză părea întotdeauna atât de încrezător. Ştia foarte bine cât de bine arăta.

În acel moment era perfect relaxat – şi amuzat. Ea se uită la ochii lui albaştri pentru a nu se mai uita la pieptul lui.

— Să porţi o conversaţie prin uşă e destul de prostesc, nu ţi se pare? întrebă el.

— Să porţi o conversaţie de orice soi cân’ te aşteaptă musafirii e prostesc.

— Cine?

— Verişoară-ta şi alte două cucoane.

— Bănuiesc că nu au trecut pe aici doar ca să mă salute? întrebă el plin de speranţă.

Ea scutură din cap şi cu niciun preţ nu îşi putu da seama din ce motiv vocea ei avea un ton de veselie răutăcioasă când îi răspunse:

— Au de gând să te care la cumpărături.

Probabil pentru că era evident faptul că lui nu îi plăcea prea tare la cumpărături, căci altfel ar fi terminat să îşi mobileze casa şi singur până atunci.

Şi nici oftatul lui nu era fericit.

— La naiba, îmi doresc ca Reggie să mă avertizeze când face planuri pentru mine. Sigur, atunci nu ar mai fi scumpa noastră Reggie. Fii drăguţă şi adu-mi nişte pateuri cât mă îmbrac. Verişoara mea nu o să vrea să aştepte cât să mănânc un mic dejun adevărat.

Orice ca să plece de lângă el!

Dar el nu se mişca. Trebui să se strecoare pe lângă el şi nu reuşi fără să se atingă de braţul lui. Acel braţ care ţâşni spre talia ei şi o opri.

— Data viitoare când vrei să te ascunzi într-o debara – se aplecă el pentru a-i şopti la ureche – ai putea să te gândeşti să ai companie. Ai fi surprinsă ce delicii pot fi găsite în locşoare confortabile ca acesta.

Danny nu răspunse, căci nu ar fi fost în stare să scoată un cuvânt chiar dacă i-ar fi venit în minte vreun răspuns. Îşi făcu loc pe lângă el şi o ţâşni în josul scărilor. Ultimul lucru pe care îl auzi dinspre Jeremy fu oftatul lui. Singura surpriză de care avu parte fu faptul că ajunse la bucătărie fără să leşine fiindcă că se aflase atât de aproape de el.

Capitolul 17

— Nu-mi dau seama cum vei reuşi. Este un burlac convins, chiar un crai. Vine la asemenea evenimente numai pentru a-şi mulţumi familia.

Emily Bascomb îşi asculta prietena fără a fi atentă la ce spune, în timp ce îl urmărea pe Jeremy Malory în cealaltă

parte a încăperii. Ar fi ieşit în evidenţă în orice mulţime, aşa înalt cum era, dar era, de asemenea, şi indecent de frumos; fiecare femeie din mulţime îi remarcase sosirea. Ţinuta neagră de seară îi venea perfect. Părul, care îi cădea în valuri negre în jurul urechilor şi al cefei, era poate o idee mai lung decât dicta moda, dar acest lucru doar îi dădea un aer nonconformist.

Amândouă fetele erau debutante în acest sezon, chiar dacă Emily atrăsese deja atenţia datorită frumuseţii ei inegalabile. Jennifer se obişnuise cu acest lucru, deoarece copilăriseră împreună în acelaşi comitat. Cu părul blond şi ochii albaştri, minionă, desăvârşita Emily avea un succes răsunător şi se scălda în valuri de atenţie şi adoraţie.

Dar din clipa în care lui Emily îi căzuseră ochii pe Jeremy Malory, cu o săptămână în urmă, fusese vrăjită de el şi se hotărâse că va fi al ei. Nu se aşteptase însă că va trebui să depună eforturi pentru a-l avea, şi era de-a dreptul enervată de faptul că el de-abia o privise în timpul prea scurt în care li se făcuseră prezentările, şi acum, când în sfârşit îl vedea din nou, o ignora complet, de parcă nu s-ar fi cunoscut.

Era insuportabil. Pe toţi tinerii lorzi prezenţi în acest sezon îi avea la degetul mic, după cum ştia că se va întâmpla, toţi în afara lui Malory. Şi acum ea nu era interesată niciun pic de vreunul dintre ceilalţi – din cauza lui.

De ani de zile auzise zvonuri despre cât de frumos era, dar, fiindcă locuise la ţară cu familia ei şi ajunsese extrem de rar la Londra, nu avusese ocazia să îl întâlnească pentru a afla dacă zvonurile sunt adevărate. Erau adevărate. Înfăţişarea lui era de-a dreptul hipnotică.

Prietena ei Jennifer o avertiza în continuare:

— Şi singurele femei cărora le acordă vreun strop de atenţie sunt acelea – se opri pentru a adăuga în şoaptă – acelea despre care ştie că le poate lua în patul lui fără a

risca să îşi piardă statutul de burlac.

— Jen, nu înţelegi, îi răspunse Emily nerăbdătoare. O să mă căsătoresc cu el chiar dacă va trebui să mă culc cu el înainte pentru asta. Într-un fel sau altul, va fi al meu.

— Emily Bascomb, nu ai îndrăzni! se scandalizâ Jennifer.

Emily îşi strâmbă buzele dulci şi o trase pe prietena ei de o parte pentru a-i şopti:

— Sigur că nu, dar nu ar fi pentru prima dată când zvonuri despre o indiscreţie au adus un bărbat în faţa altarului, nu-i aşa?

— Ce zvonuri?

— Lasă-mi câteva minute şi mă voi gândi la unul. Dar îi voi da o ultimă şansă de a se revanşa mai întâi. Hai cu mine. Să-i amintim că ne-a cunoscut.

— Eu nu i-am fost prezentată, sublinie Jennifer, căreia nu îi plăcea deloc să fie târâtă în vreo maşinaţiune de-a prietenei sale.

— Atunci te voi prezenta eu.

— Nu poţi fi atât de îndrăzneaţă! se plânse Jennifer, rămânând în urmă. De-abia i-ai fost tu prezentată.

Emily ţâţâi şi îi dădu drumul prietenei ei.

— Cum te aştepţi să obţii ceea ce doreşti de la viaţă dacă te comporţi ca o laşă? Apoi oftă.

— Cum vrei, atunci mă voi duce singură. Este perfect adecvat să te apropii de bărbatul cu care te vei căsători.

— Dar tu… nu…

Jennifer îşi închise gura, jenată de faptul că vorbea singură, deoarece Emily plecase fără ea. Mult prea îndrăzneaţă, aşa era prietena ei, dar aşa se întâmpla dacă erai cea mai drăguţă femeie din întreaga Anglie. Îţi dădea atâta încredere cât unui membru din familia regală.

Jeremy o văzu venind şi se întoarse brusc în căutarea celei mai apropiate ieşiri, dar fu oprit de Drew, care venea să îi ţină companie.

— Ăsta nu era tocmai modul cum mă gândeam să-mi petrec seara asta, spuse Drew. Sunt mult mai bun la socializare după ce m-am culcat cu câteva muieri.

— Nu suntem toţi astfel? rânji Jeremy şi luă braţul lui Drew pentru a-l duce spre uşă. Deci, mergem? Balul ăsta a fost ideea lui Percy, fiindcă a promis că va trece pe aici. Dar acum că am făcut acest lucru, putem să…

— Jeremy, nu se poate să pleci atât de repede. Încă nu am dansat.

El ar fi putut să pretindă că nu o auzise, ar fi trebuit să o facă, dar pur şi simplu nu era atât de nepoliticos. Oftând în gând, se întoarse.

— Lady Emily, ce plăcere să vă revăd, spuse Jeremy politicos, chiar dacă cu un ton relativ plictisit, sperând ca ea să priceapă aluzia că nu era interesat de persoana ei.

Ea nu o făcu şi îl privea radioasă. Era de-a dreptul uimitoare când zâmbea astfel, cu ochii ei albastru-deschis strălucind, se gândi Jeremy. Era senzaţia acestui sezon. Şi în căutarea unui soţ, ceea ce o făcea de neatins.

— Asemenea, răspunse ea cu modestie jucată. Am avut atât de puţin timp la dispoziţie pentru a sta de vorbă săptămâna trecută, când ne-am cunoscut.

— Întârziam la o întâlnire. Şi mi-e teamă că m-aţi prins din nou în întârziere. Noi tocmai ce…

Drew îl înghionti în coaste şi spuse:

— Nu ai de gând să mă prezinţi?

Jeremy oftă.

— Lady Emily Bascomb, faceţi cunoştinţă cu Drew Anderson, unchiul meu prin alianţă.

— Fă-mă să mă simt de-a dreptul matusalemic, de ce nu, se plânse Drew, luând mâna pe care Emily i-o oferise lui Jeremy şi strângând-o cu blândeţe. Nici nu-i dădu drumul imediat. Plăcerea este de partea mea, mai ales dacă aţi venit fără soţul dumneavoastră.

— Soţ? Nu sunt căsătorită… încă.

Drew tuşi, dându-şi seama de greşeala sa, cu toate că era una de înţeles. Chiar şi un american ştia că debutantele tinere, nemăritate, indiferent dacă de această parte a oceanului sau de a lui, nu abordau burlacii fără a fi însoţite de cineva.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, răspunse Drew, uimind-o pe tânăra doamnă.

Pe Jeremy aproape că îl pufni râsul. Drew fusese destul de interesat până când auzise că era o tânără inocentă. Jeremy îl salvă, să nu fie nevoit să îşi explice remarca spunând:

— Îmi pare rău, bătrâne, dar va trebui să găseşti un alt moment pentru a-ţi aprofunda cunoştinţa cu domnişoara. Chiar trebuie să plecăm. Deja suntem în întârziere.

— Ce păcat, răspunse Drew. Dar dacă trebuie…

Şi de această dată el îi trase să plece de-acolo.

*

În ciuda plăcerii pe care i-o trezise sosirea noilor piese de mobilier în acea zi, Danny era stăpânită de o dispoziţie sumbră, care tot nu trecuse când se duse la culcare şi o împiedica să adoarmă. Nu îşi putea da seama care era cauza. Ar fi trebuit să plutească de fericire. Trecuse de prima ei zi cu o slujbă decentă şi nu fusese dată afară. Putea fi mândră că pornise hotărâtă pe drumul cel drept. Munca era uşoară. Ceilalţi servitori erau cumsecade. Jupâneasa era chiar dispusă să o înveţe să vorbească mai corect. Şi avea o cameră minunată doar pentru ea. Ar fi trebuit să fie în afurisitul de-al nouălea cer.

Şi hainele ei noi sosiseră în acea zi. Erau simple, funcţionale şi comode pentru a munci îmbrăcată în ele. Bluza albă cu mâneci lungi şi volănaşe la manşete era închisă pe gât, dar nu atât de strânsă cât să o sufoce. Fusta

era neagră şi simplă. Un şorţ alb, scurt venise în pachet, pentru a fi purtat cu ea. Era tivit cu un volănaş minuscul, dar în rest era clar un şorţ de servitoare, cu buzunare adânci de ambele părţi, chiar şi unul lung şi îngust, care părea că ar putea să ţină pământuful de praf.

Petrecuse ceva vreme admirându-se în oglindă. După ce îşi dăduse buclele după urechi, pentru a fi puţin mai aranjate, fusese uimită de cât de drăguţă era. Nu, era mai mult decât drăguţă, era exact la fel de frumoasă ca acele femei care veniseră după Malory. Astfel o văzuse el de la bun început când o privea?

Noul lacheu apăruse în jurul amiezii, cam la momentul la care începuse să sosească mobila cea nouă. Carlton era numele omului nou. Era tânăr, probabil doar cu câţiva ani mai mare decât Danny, cu o înfăţişare comună, chiar dacă avea nişte ochi drăguţi, de căprior. Vorbăreţ de fel, părea să aibă o fire bună. Danny îl studiase atent când fusese prezentat personalului, probabil un pic prea atent, deoarece îl făcuse să roşească de câteva ori. Nu era chiar atrasă de el, dar îşi dădu seama că era exact soiul de om care ar fi fost un soţ respectabil, deci se hotărî să îl cunoască mai bune când va avea ocazia.

Tot nu putea adormi. Într-un final, se ridică din pat şi se duse la etaj pentru a se asigura că toate erau încă la locul lor. Erau, mai puţin locatarii. Cei doi tineri nobili erau încă prin oraş, probabil în căutare de femei cu care să împartă patul.

Asta făceau tinerii bogaţi. Asta era ceea ce o deranja? Că Malory era plecat în căutarea unei fuste deoarece ea îl respinsese? Acest lucru ar fi trebuit să o mulţumească. Ar însemna că s-ar putea să o lase în pace. Dar acest gând nu o mulţumea deloc.

Ea se întoarse jos, la fel de supărată. Tocmai trecuse de colţul din hol când auzi uşa din faţă deschizându-se şi finalul unei conversaţii.

— Ce mai aştepţi? E doar o femeiuşcă, spunea Drew.

— Nu, nu este, răspunse Jeremy. Şi nu vreau să vorbesc despre ea.

— Deci aşa e? Şi ce e cu acea micuţă şi drăguţă Emily Bascomb, care mai că nu saliva la vederea ta în această seară la bal? Nu-mi spune că nu ţi-a trezit deloc interesul.

— Am părut eu cumva interesat?

— Chiar deloc, de aceea te întreb. De ce nu?

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu te-ai retras în secunda în care ai auzit că nu este căsătorită. Din acest punct de vedere ne asemănăm mult, bătrâne. Evit debutantele, la primul lor sezon, la al doilea sezon sau la al oricâtelea sezon. La Emily se vede cu ochiul liber că s-a hotărât că mă place, dar lucrul de care este ea interesată e căsătoria, şi eu nu sunt. Cred că ştii unde duce această combinaţie.

— Da, căsătorie sau nimic, oftă Drew. Mare păcat. Ce micuţă drăgălaşă! Şi părea să fie dispusă să-ţi ofere mult mai multe.

Resemnarea răsună în vocea lui Jeremy când spuse:

— Nu mă îndoiesc că ar face-o. Unele dintre ele nu se dau înapoi să dea laptele şi fără vacă, dar doar pentru că sunt convinse că vor obţine ce doresc la final. Am văzut mai mulţi lorzi prinşi în jug cu o asemenea greşeală.

— Ăă? O pauză lungă. Aaa, vrei să zici căsătoriţi. Bine, la naiba, asta e deprimant. Cred că o să mă rezum la slujnice din taverne sau la cameriste.

— Ţi-a mai zis cineva că vorbeşti prea mult când eşti afumat?

— Nu sunt afumat. Aş putea fi totuşi puţin beat. Şi de ce voi englezii nu vorbiţi engleza? Uneori am nevoie de un afurisit de dicţionar ca să pricep ce zici.

Un chicotit.

— Accentele pot fi destul de puternice în unele părţi ale ţării, dar probabil acum te referi la jargon. E doar o fază

trecătoare, bătrâne. Poate să dispară din vorbire peste un an sau doi.

— Şi să fie înlocuit cu ceva tot la fel de indescifrabil? se plânse Drew.

— Şi voi americanii nu aveţi jargon?

— Nimic ce nu este perfect inteligibil, zise Drew mustăcind.

— Inteligibil pentru tine, bătrâne, dar ar fi ca o limbă străină pentru mine, nu?

— Încearcă să nu foloseşti logica în conversaţiile cu mine când sunt beat, Jeremy, îmi dă dureri de cap.

Jeremy râse. Chiar şi Danny se surprinse pe cale să chicotească, ceea ce fu un indiciu că ar trebui să se ducă la culcare înainte de a fi descoperită aici în hol. Şi adormi imediat, acum că Malory era acasă.

Capitolul 18

— Diseară va avea loc un dineu aici, le anunţă doamna Appleton pe Danny şi pe Claire în dimineaţa următoare. Doamna Robertson vă va spune tot ce este de ştiut şi ce va trebui să faceţi. Am fost anunţată de-abia aseară. Dacă am destulă vreme să compun un meniu şi să fac cumpărăturile!

— Atât de repede? întrebă Danny începând să umple o farfurie. Astăzi nu avea de gând să rateze un mic dejun complet. Nu este nevoie de timp pentru a trimite invitaţii pentru petreceri?

— De obicei, da, fu de acord doamna Appleton. Dar nu când vine doar familia.

— Oh, răspunse Danny, complet dezinteresată. Bine, o să am grijă să nu încurc pe nimeni.

— Nu, nu asta vei face. Tu şi Claire veţi servi la masă.

La fel şi Carlton.

Danny se descurcase bine cu vorbitul până când auzi acest lucru.

— Să sărvim ce?

— Mâncarea şi băutura, desigur.

— Asta nu-i treb'şoara mea, sublinie Danny rezonabil.

— Ba este când nu avem destul personal, contracară bucătăreasa, spre supărarea lui Danny. Va fi nevoie de toată lumea când sunt aşteptaţi să vină în jur de cincisprezece musafiri.

— Deci nu este doar familia?

— Ba da. Familia Malory este una mare. Dar nu toţi se află la Londra acum. Marchizul de Haverston, capul familiei, vine doar rareori în oraş, din ce am auzit. Şi cele două fiice ale contelui nu sunt nici ele în oraş, ci la moşiile lor cu soţii. Una este măritată cu un duce, ştii.

Familie regală, se gândi Danny. Afurisitul de bogătan avea legături de familie cu regii! Şi doamna Appleton părea atât de mândră, fiindcă putea să menţioneze acest lucru.

— Mi-e rău, zise Danny.

— Pe dracu' îţi e, pufni bucătăreasa. Acesta va fi un test bun pentru ingeniozitatea ta, draga mea. Cu un pic de instruire, te vei descurca de minune.

Danny se îndoia de acest lucru, dar nu mai spuse nimic pe această temă. Micul dejun nu îi pică bine, deoarece aluneca într-un stomac nervos, aşa cum era acum cel al lui Danny, astfel încât nu reuşi să mănânce tot ce îşi pusese şi pomi spre etaj, pentru a se apuca de treabă. Poate dacă o evita pe jupânească restul zilei, femeia va uita să îi dea noi instrucţiuni, şi Danny nu va fi obligată să servească înalta nobilime în acea seară.

În starea ei de nervozitate, reuşi să facă pe tot etajul curăţenie până la amiază – cu excepţia camerei lui Jeremy. El încă mai era înăuntru, deci nu se apropie de ea.

Dimineaţa târziu, doamna Robertson o găsi şi o duse

în sufrageria încăpătoare pentru instruirea promisă. Chiar nu erau multe lucruri de învăţat, numai pe cine să servească mai întâi, cum să toarne vinul fără a fi observată, cum să urmărească paharele şi să le umple din nou când era nevoie. Aparent, bărbaţii se serveau singuri cu băutură înainte de cină. Ea doar trebuia să aducă o tavă pentru ceai dacă doamnele o solicitau. Însă trebuia să fie la dispoziţia lor, în salon, dacă cumva erau şi alte cereri. Trebuia numai să stea neobservată şi să nu atragă atenţia.

— Şi să fii cât se poate de îngrijită, o avertizase doamna Robertson înainte de a o trimite înapoi la curăţenie.

Danny se îmbujoră. Şi Claire menţionase răutăcios în acea dimineaţă faptul că hainele ei erau şifonate. Va trebui să renunţe la obiceiul ei de a dormi îmbrăcată, evident.

*

— Danny, vino aici te rog.

Ea oftă în gând. Până aici îi fusese cu evitarea lui Malory. El era singurul rămas la etaj şi încă nu ieşise din camera lui. Dar evident nu mai dormea. Deschisese uşa ca să o cheme şi o lăsase astfel.

Ea îşi îţi capul pe lângă tocul uşii. Jeremy era încă întins în pat, cu braţele încrucişate la ceafă, părând că stă foarte comod şi relaxat. Nu era complet îmbrăcat. Purta doar o cămaşă albă, închisă doar până la jumătatea pieptului, şi pantaloni de culoarea pielii. Fără pantofi sau ciorapi.

Lenevind până se termina ziua, asta făcea şi ea înainte să aibă o slujbă adevărată. Afurisiţii de bogătani! Şi cum să îi facă ordine în cameră dacă el nu avea de gând să iasă?

Danny căuta scuze pentru enervarea ei când, de fapt, inima i-o luase razna când îl văzuse întins în pat. Doamne,

aşa îşi dorea ca el să nu fi arătat atât de bine încât să o mănânce degetele să îl atingă.

— N-ai nimic de făcut în timpul zilei altundeva? întrebă ea mai aspru decât ar fi trebuit.

Vocea ei îl făcu să se uite spre ea, şi ochii lui de culoarea cobaltului se făcură mari, surprinşi. Ba chiar se aşeză pe marginea patului.

— Doamne sfinte, eşti superbă!

Danny ar fi fost bucuroasă să îl audă pe Carlton spunând aşa ceva, dar linguşirea lui Malory nu o impresionă, deoarece îi cunoştea deja motivaţia. În afară de asta, nici nu era în cea mai bună dispoziţie, deci pufni.

— Eşti un afurisit de mincinos. Mi s-a spus deja de două ori astăzi că sunt groaznic de şifonată.

— Cutele hainelor nu pot ascunde potenţialul, fată dragă. Hainele pe care le porţi nu maschează structura ta osoasă minunată, nici nu schimbă culoarea unică a părului tău, nici nu umbresc seninul violet al ochilor tăi. Dar deoarece eu deja cunoşteam aceste lucruri, probabil ar fi trebuit să spun: Doamne sfinte, ai nişte sâni frumoşi!

Faţa ei luă foc. Dar de data asta nu îl putea numi mincinos, nu după ce, din cele treizeci de minute petrecute ieri în faţa oglinzii, zece fuseseră petrecute doar admirând cât de frumos îşi umplea noua bluză.

Cu toate acestea, se încruntă la el, destul de stânjenită pentru a reveni la limbajul străzii.

— Să vorbeşti dă sânii mei nu-i potrivit, nu?

El rânji fără regrete şi o asigură:

— Doar când ambele sexe sunt de faţă.

Ea strânse din buze.

— Deci vorbeşti aşa cu toţi servitorii, hă?

— Nu, doar cu aceia cu care sper să am relaţii intime. Apropo, acesta este un pat extrem de confortabil. Ai dori să-l încerci în curând – ca de exemplu, acum?

Danny ar fi trebuit să se fi învăţat minte şi să nu îi

punã întrebări care să îl încurajeze să devină mai necivilizat.

— Singurul lucru pe care îl voi face cu patul acela este să îi întind cuverturile după ce te dai jos din el.

— Sunt rănit, oftă el.

— Eşti leneş. Du-te de fă ceva ca să pot să-ţi curăţ camera.

— Dar fac ceva. Mă refac după distracţia de noaptea trecută şi mă odihnesc pentru noaptea ce urmează. Şi, pe lângă asta, îndatorirea ta no necesită ca în cameră să nu se afle nimeni. Poţi face curat pe lângă mine. Se întoarse pe o parte, îşi susţinu capul cu o mână şi rânji din nou la ea. Doar prefă-te că nu sunt aici.

Da, sigur. De parcă ar fi cât de cât posibil. Dar putea încerca să nu îl privească. La naiba, nu o să poată, deoarece ştia că el o urmărea din priviri. Şi chiar dacă nu o făcea, ea tot avea să creadă asta şi îl va privi pentru a afla, şi…

— O să aştept.

— Nu poţi, păru el fericit să îi spună. Mă voi odihni aici până la cină.

Danny scrâşni din dinţi, smulse pămătuful de praf din buzunarul şorţului şi se îndreptă spre mica lui masă de scris cu intenţia de a o ataca cu penele. În schimb icni, văzând pălăria ce se afla pe ea. Nu fusese acolo ieri.

— Pălăria mea! De ce o mai ai?

Se putea ghici ridicatul umerilor când răspunse:

— Am păstrat-o ca suvenir al unei… experienţe interesante.

— Mi-a fost dor de ea.

— Păcat. Acum e a mea.

Ea îl privi curioasă peste umăr.

— De ce? Doar n-ai de gând să o porţi.

— Nu asta intenţionez. Nu intenţionez nici să renunţ la ea. Deci dacă îmi voi da seama că lipseşte, o să ştiu unde

să o caut, nu?

— M-am lăsat de furat.

— Sunt bucuros să aud acest lucru. Atunci voi considera pălăria mea în siguranţă. La această remarcă se alese cu o privire tăioasă, la care el doar chicoti. Înveseleşte-te, iubire. Chiar nu se potriveşte cu fustele, ştii. Acum ai nevoie de bonete cu danteluţă.

Ea pufni.

— O să port nenorocitele astea dă fuste, da' pălăriile alea caraghioase dă cucoane nu sunt pentru mine.

El ţâţâi.

— Iar gândeşti ca un bărbat.

— Atunci împuşcă-mă.

Ea îşi continuă atacul asupra mesei de scris, după cum avusese de gând, dar îi cam tăie avântul faptul că nu găsi pe el praf pe care să îl ridice în aer. Avu grijă să nu atingă pălăria ei… a lui. Avea senzaţia că el râdea pe sub mustaţă de ea din cauză că o pălărie îi stricase într-atât dispoziţia. De parcă o interesa.

Când făcu o pauză pentru a privi încăperea cu adevărat, fu bucuroasă că făcuse o treabă atât de bună cu o zi înainte, încât de-abia mai avea ce face astăzi, doar să ridice câteva haine pe care el le aruncase pe ici, pe colo. Le adună şi se pregăti să plece cu ele, ţinându-şi privirea departe de pat.

— La naiba, Danny, doar nu cumva te gândeşti să mă privezi deja de compania ta încântătoare?

Chiar părea dezamăgit. O stratagemă, fără îndoială. Cu toate astea, Danny se surprinse oprindu-se la uşă ca pentru a spune:

— Ai oaspeţi în această seară. Este multă treabă de făcut înainte să sosească.

El oftă.

— Ah, da. Prima mea aventurare într-ale distracţiei pe teritoriul de acasă. Apoi adăugă întru câtva maliţios: Iarăşi

îţi imiţi superiorii?

Ea se încordă, dându-şi seama că se referă la cuvintele ei.

— Nu, de fapt doamna Robertson exersează cu mine.

— Dumnezeule! Şi ai prins atât de repede? Uimitor!

O lua în râs, deci nu se obosi să îi spună că îşi amintea din ce în ce mai mult modul în care vorbise pe vremuri. Încă avea multe lipsuri când era neliniştită sau enervată, astfel încât el nu ar fi crezut-o, deci schimbă subiectul.

— Sunt surprinsă că dai petrecerea asta atât de repede. De-abia ce am reuşit să scot praful şi mizeria de pe mobila nouă.

— Te asigur că n-a fost ideea mea.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Să ghicesc: verişoara ta?

— Desigur.

Deoarece părea enervat pentru moment, dispoziţia lui Danni deveni mult mai bună. Ba chiar îi adresă un zâmbet obraznic.

— Înveseleşte-te, amice. Mi s-a spus că va veni doar familia Nu trebuie să impresionezi familia, nu?

— Din contră. Nici că m-ar putea interesa mai puţin să impresionez simpli cunoscuţi. Familia mea este cea care trebuie să creadă că mă descurc foarte bine sau îşi vor uni forţele pentru a afla de ce nu şi pentru a corecta acel lucru.

— Eşti bărbat în toată firea. De ce nu te lasă să te descurci de capul tău?

— Fiindcă mă iubesc, desigur.

Capitolul 19

„Fiindcă mă iubesc, desigur.” Danny nu putea să îşi

scoată din minte aceste cuvinte. Probabil că era frumos să ai o astfel de familie. „Familia” ei nu îi dăduse niciodată cu adevărat sentimentul de familie. Membrii se alăturau bandei lui Şiş când aveau undeva între cinci şi zece ani, deci nu erau legături de sânge care să genereze un sentiment de apropiere adevărată, şi de obicei plecau undeva între paisprezece şi şaptesprezece ani, pentru a se descurca singuri. Rareori venea în vizită vreunul care plecase. Odată plecat, erai plecat de tot.

Lui Danny îi plăcuse să-i ajute pe copiii mai mici şi chiar avusese câţiva favoriţi de-a lungul anilor. Dar totuşi, niciunul dintre ei nu îi fusese ca un frate. Lucy era singura cu care fusese cu adevărat apropiată. Lucy îi fusese ca o soră. Dar odată ce începuse să se prostitueze, nu mai avea mult timp liber pentru Danny.

Dar ea va pune bazele unei familii proprii. Acest gând era în mintea ei deja de câţiva ani, chiar dacă niciodată la modul serios până acum, deoarece deghizarea ei îi îngrădise opţiunile în acea privinţă. Era greu să pleci în căutare de soţ dacă tu însăţi arătai a soţ. Acum era ea însăşi, sau încerca să fie, deci nu era nimic care să o împiedice să se mărite de cum apărea şi bărbatul potrivit. Şi apoi, în sfârşit, ar avea o familie adevărată.

Cei din familia Malory nu sosiră toţi deodată, ci veniră pe rând în cursul câtorva ore înainte de cină. Regina Eden şi soţul ei, Nicholas, fură primii care sosiră, probabil fiindcă veneau de la doar câteva case distanţă.

Regina se opri brusc când o văzu pe Danny în fusta ei albastru-închis, bluza albă şi un şorţ albastru-deschis care conferea o pată de culoare. Ea spuse doar:

— Magnific. Probabil că nu mai văd bine. De obicei pot să-mi recunosc propriul sex, indiferent de hainele pe care le poartă.

— Fu pro’abil păru’ meu, doamnă. Ştiţi, stilul bărbătesc şmecher.

— Bănuiesc, oftă Regina. Numai că mă simt ca naiba de ciudat, făcând aşa o greşeală.

— Superbă fătucă, îl auzi Danny pe Nicholas spunându-i soţiei sale când plecară pentru a se alătura lui Drew de partea cealaltă a salonului încăpător.

— N-ar fi trebuit să observi, îl mustră Regina, dar cu o voce amuzată. Dar sunt sigură că Jeremy a observat.

Din ce în ce mai mulţi Malory sosiră apoi. Gariton îi poftea înăuntru. Danny trebui să aducă o tavă pentru ceai, şi apoi încă una când seara se lungi. Ea le prinse numele în frânturile de conversaţie pe care le auzea. De asemenea, îi surprinse pe mulţi dintre ei privind-o curioşi.

Cele două doamne care se alăturaseră expediţiei de cumpărături din ziua precedentă se dovediră a fi verişoara şi mătuşa prin alianţă ale lui Jeremy. Verişoara cu părul brunet era Kelsey, căsătorită cu Derek, unul dintre bărbaţii Malory înalţi, solizi şi arătoşi. Tatăl lui Derek, Jason, era marchizul care venea doar rareori în oraş.

Frumoasa cu păr arămiu era Roslynn, căsătorită cu Anthony, unchiul lui Jeremy. Acest bărbat o şocă pe Danny când îl văzu pentru prima dată. Anthony semăna atât de bine cu Jeremy, încât era de-a dreptul straniu, părea doar o versiune mai în vârstă. Probabil că era ciudat însă să ştii exact cum vei arăta când îmbătrâneşti. Dar pe de altă parte, versiunea în vârstă era atât de al naibii de arătoasă, încât nu era de mirare că Jeremy radia încredere. Ştia că mai are încă mulţi, mulţi ani de sex-appeal înaintea lui.

Alt unchi sosi, contele pe care îl menţionase doamna Appleton. Edward Malory era un tip jovial din partea blondă a familiei. Mai mare cu vreo zece ani decât fratele său Anthony, Edward avea el însuşi o familie mare. Soţia lui, Charlotte, era de faţă, precum şi cei doi fii mari ai lor, Travis şi Marshall. Ei aveau, de asemenea, şi trei fiice, aparent toate căsătorite, şi niciuna nu era aşteptată în acea seară. Două dintre fete trăiau la ţară, iar cea mai tânără,

Amy, plecase în America împreună cu soţul ei, Warren, care era unul dintre fraţii lui Drew Anderson. Ei erau aşteptaţi înapoi acasă cândva în timpul verii, dar nimeni nu ştia exact când.

Deoarece urmau să vină doar membrii familiei şi prietenii apropiaţi, tânăra fiică a lui Roslynn şi Anthony, Judith, primise permisiunea să vină la cină. Cu asemenea părinţi frumoşi, nu era surprinzător că Judy, cum era numită, era un copil superb. Moştenise părul roşcat-auriu al mamei şi acei ochi incredibili, albastru de cobalt, pe care îi aveau tatăl ei, Regina şi Jeremy. De asemenea, era un copil precoce şi destul de direct cu observaţiile pe care le făcea, după cum au copiii tendinţa să fie.

Ea veni lângă Danny înainte să fie servită cina şi, după ce se holbă la ea câteva clipe, spuse inocentă:

— Eşti foarte drăguţă.

— La fel şi tu.

— Ştiu. Dar fetiţa suspină când o spuse, de parcă nu i-ar fi făcut plăcere acest lucru. Mi s-a spus că din această cauză îi voi provoca multe griji tatălui meu când voi fi mare.

— De ce?

— Din cauza tuturor peţitorilor pe care îi voi avea.

— Aşa de mulţi? întrebă Danny.

— Da, sute şi sute. Unchiul James nu crede că tata va fi în stare să se descurce prea bine cu ei. Crede că o să fie – se opri pentru a se apleca înainte ca să-i şoptească – un măgar nenorocit.

Danny îşi înghiţi un hohot de râs.

— Dar tu ce crezi?

— Eu cred că unchiul James ar putea să aibă dreptate.

Danny nu se putu abţine să nu râdă şi îşi dori să se fi stăpânit mai bine. Ajunsese să atragă toate privirile din încăpere asupra ei. Ar fi putut să facă faţă, în ciuda jenei pe care i-o provocau, numai că atrăsese şi privirile lui Jeremy.

El se plimbase printre musafiri, vorbind cu fiecare

membru al familiei sale pe măsură ce aceştia soseau şi reuşind destul de bine să o ignore pe Danny din poziţia ei de lângă uşă. Dar acum nu o ignora deloc şi o devora de-a dreptul din priviri. Toţi vorbeau despre ea – o ştia, o simţea, chiar surprindea pe ici, pe colo câte o frântură de conversaţie, deşi nu suficient cât să îşi dea seama ce anume spuneau despre ea. Era extrem de jenant să fie centrul atenţiei.

În partea opusă a încăperii, Anthony îi şopti lui Jeremy:

— Instaleaz-o în apartamentul ei separat. Va provoca zâzanie între servitori când se va afla că te culci cu ea. O fi putut Jason să nu se lase prins vreo douăzeci şi cinci de ani cât s-a culcat cu jupâneasa lui, dar el avea o intrare secretă în camera lui Molly. Mă îndoiesc că această casă este construită atât de convenabil.

— Problema e că nu mă culc cu ea.

— Ce minciună sfruntată, chicoti Anthony. Nu ai rata aşa o bucăţică bună.

— N-am de gând să n-o fac, mormăi Jeremy. Doar că încă nu s-a întâmplat.

Anthony ridică o sprânceană neagră.

— Îţi pierzi îndemânarea, băiete dragă?

Jeremy se încruntă.

— Încep să cred că da. Trebuie să-mi reamintesc în mod constant că este unică.

— Unică din punctul de vedere al frumuseţii, sunt perfect de acord. Dar nu la acest lucru te referi, nu?

— Nu. Din întâmplare, nimic în legătură cu ea nu ar putea fi numit tipic. Istoria ei, obiceiurile, nimic nu este ceea ce te-ai aştepta.

— Nu poate fi chiar atât de diferită, tinere, îl contrazise Anthony.

— Ai fi surprins. Ieri vorbea ca un golan de pe stradă. Azi am surprins-o vorbind ca o profesoară de engleză. Şi

gândeşte asemenea unui bărbat. De fapt, până acum câteva zile, a purtat pantaloni cea mai mare parte a vieţii ei. Dar cum îşi pune o fustă, vrea un soţ, adăugă Jeremy bombănind.

Anthony *tuşi.*

— Pe tine?

— Nu, ştie că sunt un burlac convins, motiv pentru care nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Vrea un soţ respectabil.

Anthony râse.

— Ei bine, partea cu pantalonii mă convinsese, dar acum ne-am întors la tipar. Cele mai multe femei îşi doresc soţi respectabili.

Jeremy ridică dintr-o sprânceană.

— Când ele însele nu au nicio urmă de respectabilitate în ele?

— Ah, aşa deci. Încearcă să urce pe scara socială, nu? Ei bine, dacă chiar n-ai nicio şansă s-o cucereşti, *atunci* poate ai putea să te gândeşti să scapi de ea, ca *să* eviţi tentaţiile.

Jeremy rânji într-un sfârşit.

— Cei din familia Malory nu renunţă atât de uşor.

În alt colţ, Edward îşi întrebă soţia:

— Servitoarea ţi se pare cunoscută?

— Nu pot spune că da, răspunse Charlotte.

Fruntea lui Edward se încreţi.

— Nu pot să-mi dau seama de ce, dar mi se pare că o cunosc de undeva.

— Probabil că ai văzut-o în trecere, poate pe stradă sau prin magazine. O fată frumoasă ca ea ar face impresie.

— Bănuiesc că da. El oftă. Cu toate că o să mă roadă curiozitatea acum până când îmi voi aminti unde am mai văzut-o.

Lângă şemineu, Travis observă cu un oftat foarte asemănător cu cel al tatălui său:

— Bănuiesc că Jeremy deja şi-a luat dreptul.

Marshall chicoti.

— Sigur că da. Dar blestemat să fiu dacă aş pune-o s-o *facă pe* servitoarea.

— Poate îi place să fie servitoare.

— Mai degrabă nu şi-a dat seama încă de faptul că nu trebuie să mişte un deget pentru altceva în afara menţinerii fericirii vărului nostru. Norocosul de el! Unde găseşte toate femeile acestea frumoase? Nu l-am văzut niciodată în public fără ca cea mai frumoasă fată prezentă să nu încerce să-i atragă atenţia. Desigur că lui Emily Bascomb i s-au aprins călcâiele după el, şi pe mine m-a dat deoparte, mărturisi Marshall. Mă întrebam dacă să-i fac curte, chiar îi captasem interesul – până când a apărut vărul nostru şi a pus ochii pe el.

— Ştiu la ce te referi, spuse Travis. Îmi doresc ca Jeremy să se căsătorească odată. E al naibii de greu să începi ceva cu domnişoarele când este el prin preajmă. Am avut aceeaşi problemă cu Derek înainte să se însoare.

— O să ajungem nişte bătrâni cărunţi înainte să se gândească Jeremy la însurătoare. Al naibii să fiu dacă n-aş face şi eu la fel dacă aş arăta ca el şi aş avea femei la picioare tot timpul.

Şi în mijlocul camerei, aşezată pe una din cele două canapele noi, Regina îi spuse lui Kelsey:

— Nu-mi pot imagina ce este în capul lui Jeremy, să o instaleze în casa lui. Cred că unchiul James va trebui să aibă o discuţie serioasă cu el, despre luarea în râs a convenţiilor.

— Este reşedinţa unui burlac, draga mea.

— Da, ştiu, şi dacă doreşte să-şi ţină metresa aici, mă îndoiesc că servitorii ar fi prea miraţi. Şi atâta vreme cât el se poartă discret, nu va da apă la moară pentru bârfe. Dar a făcut-o parte a personalului său, deci vor fi probleme în rândul servitorilor. Poate că el nu va trebui să se confrunte

cu aceste probleme, dar săraca fată, da.

Kelsey o bătu pe mână pe Regina.

— Cred că va trebui să-i laşi să se descurce singuri cu asta. El n-a mai avut până acum propriii servitori. O să prindă el mişcarea. Tatăl şi unchiul lui cu siguranţă au reuşit. Crai vestiţi cum au fost, sunt sigură că totul mergea ca pe roate în menajul lor.

Dacă Danny ar fi ştiut că fiecare Malory din încăpere o credea amanta lui Jeremy, nu ar fi fost jenată, ci ar fi fost furioasă şi ar fi provocat o scenă după care garantat ar fi fost dată afară – indiferent de şantaj. Dar era binecuvântat de neştiutoare în privinţa concluziilor pe care le trăseseră cei din familia Malory în legătură cu ea. Şi chiar dacă ghicise că se vorbea despre ea, lucru care o stânjenea, sosirea lui Percy îi distrase atenţia.

El se opri lângă ea când intră în cameră, se încruntă o clipă, apoi spuse:

— A, mi-am dat seama! Gemeni. Ţi-am cunoscut fratele. Un băiat de nota zece. Mi-a făcut o favoare pentru care îi voi fi etern recunoscător.

Danny nu era sigură cum să răspundă. Să corecteze greşeala pe care el tocmai o făcuse şi să rişte ca el să dezvăluie că ea purtase pantaloni cu numai câteva zile în urmă?

Jeremy o salvă de obligaţia de a răspunde. El ştia că Percy nu era în stare să ţină un secret şi era evident că nu dorea ca toată povestea să fie dezvăluită în faţa întregii sale familii.

— Ai întârziat, bătrâne. De-abia mai ai timp de-un pahar înainte de cină. Vino cu mine să ne îngrijim de asta.

— N-am nevoie de un păhărel, răspunse Percy. Însă de-abia aştept să aflu dacă ai avut noroc cu bucătăreasa. Dar apropo, unde ai găsit-o pe sora geamănă a micului nostru hoţ de buzunare? Nu-mi spune că ai intrat şi mai adânc în văgăuna aia de hoţi mai departe de taverna pe

care am găsit-o în seara aceea.

Deoarece Jeremy îl condusese pe Percy până la mijlocul camerei, nu puţini au fost cei care au auzit ceea ce tocmai spusese acesta. Jeremy îşi acoperi ochii cu mâna, gemând.

Danny decise că era un moment potrivit să se ducă să vadă dacă cina putea fi servită.

Capitolul 20

Norocul lui Tyrus Dyer se îmbunătăţea deja. Se gândise bine la problemă, preţ de mai multe zile, şi se hotărâse că dacă tot urma s-o omoare pe muiere, ar trebui să fie şi plătit bine pentru acest lucru. Nu avea de gând să se lăcomească. Să îşi recapete norocul era recompensa cea mai mare. Dar atâta vreme cât tot avea de gând să o ucidă, de ce să nu fie şi recompensat pentru acest lucru? se gândise el.

Aşa că se duse să-l caute pe lordul care îi dorise moartea. Îşi amintea unde stătea. Nu fusese sigur că îşi va aminti, deoarece fusese acolo doar de două ori. Dar a recunoscut casa. Şi lordul era acasă.

Aici deja se simţea norocul lui mai mare, deoarece servitorul vorbăreţ care îl pofti în casă îi spuse că stăpânul său trăia acum la ţară şi venea doar rareori la Londra, poate o dată sau se două ori pe an. Faptul că tocmai venise cu câteva zile în urmă pentru o vizită scurtă îi păru lui Tyrus un noroc incredibil. De fapt, lordul trebuia să se întoarcă la ţară în dimineaţa următoare. Altă zi de ezitări, şi Tyrus l-ar fi pierdut.

Desigur, era posibil ca lordul să nu îl primească atunci când i-ar auzi numele. Colaborarea lor fusese întreruptă cu resentimente, până la urmă, din cauza ratării lui Tyrus.

Omul ar putea chiar să încerce din nou să îl omoare. Dar Tyrus se gândi că acel incident fusese provocat de supărare, şi lordul avusese la dispoziţie cincisprezece ani pentru a se linişti.

Fu însă lăsat să aştepte, preţ de aproape trei ore. Nu se îndoia că în mod intenţionat. Dar nu avea de gând să plece, dacă asta spera lordul că urma să facă. Avea de gând să ceară o grămadă de bani pentru a termina treaba pe care fusese angajat să o facă cu mulţi ani în urmă. Acest lucru merita aşteptarea.

Se apropia miezul nopţii când în sfârşit veni servitorul pentru a-l duce la stăpânul lui. Acesta se afla într-o încăpere asemănătoare unei camere de lucru, mai în spatele casei, şi era aşezat la un birou. De fiecare parte a lui stăteau doi bărbaţi cu înfăţişări de bătăuşi. Palmele lui Tyrus începură să transpire.

Acum se întrebă dacă nu cumva se păcălise singur. Poate că nu fusese un semn de noroc faptul că îl găsise acasă pe lord, aşa cum crezuse la început. Fusese pus să aştepte pentru a fi chemaţi acei bătăuşi care să îl omoare?

Înainte ca lordul să poată da porunca de a-l înlătura definitiv, Tyrus izbucni:

— N-aş fi venit aci dacă n-aş fi crezut că oţi vrea să auziţi ce-am dă zis.

— Ia loc, domnule Dyer.

Tyrus lăsă să îi scape un oftat de uşurare şi rânji cu tupeu când se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Pe feţele celor doi bătăuşi nu era nicio expresie, deşi nu îl scăpară din ochi.

— Mă ţineţi minte, nu?

— Din nefericire, da, cel puţin numele. Trebuie să spun că nu te-aş fi recunoscut, însă. Te-ai schimbat drastic, nu-i aşa?

Buzele lui Tyrus zvâcniră de enervare. Bogătanul se referea la părul său, desigur. La patruzeci şi doi de ani nu

avea niciun rid, însă părul lui era complet cărunt deja de câţiva ani. În schimb, bogătanul nu se schimbase mai deloc.

— E o trăsătură de familie, minţi Tyrus. Domnia voastră aţi dus-o bine?

— Extrem de bine – nu datorită ţie.

Tyrus nu era sigur dacă ar fi trebuit să fie uşurat auzind acest lucru. Dacă lordul nu mai era disperat să scape de fată, atunci nu ar plăti pentru acest lucru. Pe de altă parte, dacă buzunarele îi erau rotunjoare zilele acestea, atunci poate că ar plăti mai mult pentru a termina treaba decât se gândise Tyrus să ceară.

— Este târziu, spuse lordul obosit. Spune ce vrei, domnule Dyer.

Tyrus dădu din cap.

— Am găsit fata, cea care a scăpat. Este încă în viaţă.

— Da, ştiu.

Speranţele lui Tyrus se spulberară.

— Ştiţi?

— Zilele trecute a avut loc o agitaţie pe stradă în apropierea băncii mele. Eu eram suficient de aproape pentru a vedea care era problema. Nu mi-am putut crede ochilor când am văzut că fata o provocase.

— Ştiu ce ziceţi. Nici eu nu am crezut că văd bine.

— Aproape uitasem de ea. Aş fi declarat-o moartă cu atât de mulţi ani în urmă, când nu a mai apărut deloc, dar am fost… convins… că nu ar fi o idee bună.

— Nu aţi urmărit-o?

— Ba sigur că da, dar am pierdut-o din vedere după câteva străzi.

— Eu nu. Eu ştiu unde locuieşte.

Lordul stătuse sprijinit de spătar, lăsând impresia că nu era deloc interesat de subiect. Acum însă se aplecă brusc în faţă, făcând ca speranţele lui Tyrus să ia avânt.

— Unde?

Tyrus chicoti.

— Doar nu credeţi că v-aş da pă gratis o asemenea informaţie, nu’i aşa?

Lordul se lăsă din nou pe spate, şi, la un gest al său spre cei doi însoţitori, aceştia porniră imediat spre el, ocolind masa. Tyrus aproape îşi dărâmă scaunul în graba lui de a se ridica. Aproape căzu la pământ, dar îşi reveni rapid şi se ridică ţinând un pistol în mână. Bătăuşii se opriră imediat ce începu să fluture arma înspre ei. Acum nu mai erau lipsiţi de orice expresie, acum păreau destul de supăraţi.

Nervos, Tyrus ceru:

— Dacă o mai vrei moartă, io o s-o fac, şi tu mă vei plăti dublu faţă dă ce mi-ai promis înainte, juma’ acu’ şi juma’ când îţi zic unde-i cadavrul. Nu mai risc nimica cu tine acu’, domnu’ meu.

Bărbatul râse.

— Niciun ban fără rezultate. Deja mi-ai dovedit cât de incompetent eşti, domnule Dyer. O să-ţi primeşti banii, dar numai dacă de data asta ai succes.

Tyrus se mulţumi bucuros şi cu atât. Da, era clar din ce în ce mai norocos.

Capitolul 21

Doamna Appleton era atât de fericită că prima ei cină festivă fusese un succes încât îşi turnă un pahar de vin pentru a sărbători – şi turnă câte unul şi pentru Danny şi Claire. Claire refuză, încă mai spăla vase. Dar Danny trebuise doar să mai verifice o dată sufrageria şi salonul, pentru a se asigura că era ordine înainte de a se retrage, deci îşi dădu peste cap paharul.

Bucătăreasa îşi scutură capul dezgustată spre Danny.

— Asta a fost pur şi simplu o risipă pe care sper să n-o mai văd vreodată. Aşa de obişnuită eşti cu băutura? Sau doar nu ştii că vinul bun trebuie savurat?

Danny nu roşi – în fine, nu tare. Dar regreta că băuse vinul atât de repede, acum că îi simţise gustul. Ea era obişnuită cu vinul ieftin, nu soiul acesta fin, cu aromă puternică.

— Atunci pot să mai primesc o porţie? Am ratat gustul la prima tură.

Doamna Appleton râse.

— Da, cred că o meriţi. Te-ai descurcat bine astă-seară, copilă, bine cu adevărat. N-ai vărsat nimic, nici n-ai scăpat nimic. O bună servitoare nu se face niciodată remarcată. Desigur, la cum arăţi, tu nu poţi să ajungi acolo, dar tot ai putea reuşi să fii cea mai bună servitoare din împrejurimi dacă îţi dai silinţa.

— Şi ce-i cu felul cum arăt? Doamna Robertson a ales hainele ăstea, da?

— Doamne, copilă, doar trebuie să ştii cât de drăguţă eşti. Chipul acela al tău va atrage întotdeauna atenţia asupra ta. Pur şi simplu, n-ai ce face. Dar atâta vreme cât îţi faci treaba bine, poţi să depăşeşti acest defect. Acum hai, du-te. Meriţi şi ceva odihnă, şi se va face dimineaţă în curând.

Danny părăsi bucătăria cu un zâmbet larg pe buze. Cine altcineva în afara unui servitor ar considera un chip frumos ca fiind un defect?

Ultimul musafir plecase deja de ceva vreme, astfel încât Danny avusese cum să strângă toate vasele din sufragerie în linişte. Nu se aştepta să găsească pe cineva acolo când mai trecu o dată pentru a face o ultimă verificare a încăperii, dar iată-l pe Jeremy la masă, cu o carafă de vin în faţă şi un pahar pe jumătate gol în mână. Nu părea vesel. Părea chiar destul de nefericit şi nici nu observă când ea intră în cameră.

În Danny se duse o luptă între dorinţa de a-l întreba ce este în neregulă şi cea de a se strecura din cameră înainte ca el să o poată observa. Alese opţiunea mai inteligentă şi se întoarse pentru a ieşi din cameră.

— Nu vrei să mi te alături?

— Nu.

— Prea direct, ţâţâi el. N-ar trebui să fii directă cu un bărbat deprimat, să ştii. Orice scuză, chiar şi una slabă, ar fi fost de ajuns.

Danny încercă să se concentreze pentru a putea să îi răspundă cum se cuvine, dar vinul pe care îl băuse făcea din aceasta o sarcină grea.

— Atunci vrei să fii minţit?

El se gândi un pic, apoi răspunse:

— Nu, cre' că nu. Dar scuzele nu sunt socotite minciuni, sunt considerate înşelăciuni politicoase.

— Eşti afumat, Malory?

El clipi surprins la ea, apoi se ridică în picioare clătinându-se pentru a lua o postură ofensată.

— Sigur că nu. N-am fost afumat niciodat' în viaţa me'.

Danny pufni.

— Aşa zic toţi. Deci ce scuză ai? Petrecerea a fost un succes. Ar trebui să fii mulţumit, nu să-ţi îneci amarul.

— Aş fi mulţumit dacă n-aş şti că cel puţin trei membri ai familiei mele, poate chiar patru – şi ştiu exact care dintre ei – se vor duce direct la tata şi îi vor împuia capul că am ratat îngrozitor prima mea tentativă într-ale proprietăţii personale.

— Ai avut o petrecere de un succes răsunător şi crezi că ratezi? Da, eşti beat criţă.

Jeremy îşi termină vinul, trânti paharul cu putere de masă şi recunoscu:

— N-are legătură cu petrecerea, fată dragă. E vorba de Percy şi de gura lui mare. Şi dacă l-ai cunoaşte pe tata,

nu ţi-ai dori să fie supărat pe tine.

— Ai o familie drăguţă. Până şi eu mi-am dat seama de asta. Tatăl tău nu poate fi mai rău decât toţi ceilalţi.

El râse. Ea aşteptă, dar aparent acesta era răspunsul lui. Danny scutură din cap spre el.

— Du-te şi culcă-te, amice.

El se încruntă o clipă.

— M-aş duce, numa' că se pare că nu pot să-mi găsesc patul.

— Cum?

— Am încercat, chiar am încercat. Dar am tot găsit paturi care nu-s ale mele. Mi-aş recunoaşte propriul pat, nu? Deci n-am avut ce face şi m-am întors aici ca să găsesc un scaun.

Danny îşi dădu ochii peste cap, se duse la el, îl apucă de braţul îl trase din cameră spre scări. Deveni mai greu de tras când începu să urce treptele. Ea aruncă o privire înapoi şi îl văzu încruntat.

— Nu cre' că reuşesc să le urc din nou, recunoscu el. Nu făr' ajutor.

— Şi ce ţi se pare că fac?

— Dar dacă mi-ai da drumul din vreun motiv oarecare, aş putea să-mi pierd echilibrul. Sigur, un gât frânt probabil că l-ar convinge pe taică-meu să mă ia mai uşor.

Danny începea să se distreze. Când se îmbăta, Jeremy Malory era chiar amuzant. Şi inofensiv. Privirile senzuale care o zăpăceau tot timpul lipseau acum cu desăvârşire. Nervozitatea care o cuprindea întotdeauna în preajma lui dispăru cu totul. Acum nici măcar nu o deranja să îl atingă.

— Atunci vrei să dormi pe canapea?

— Când am sus un pat perfect folosibil? spuse el indignat. Nu, poate dacă m-ai lăsa să mă ţin de tine, ar merge aşa.

Ochii ei violeţi se îngustară suspicioşi.

— Să te ţii de ce?

— De umăr, desigur. La ce naiba credeai că mă refer?

Ea roşi uşor, îl apucă de talie şi îi trase braţul peste umărul ei.

— Mai bine aşa?

— Mult.

Ajunseră sus fără vreun incident. El se sprijinea cam puternic de ea, dar în ciuda siluetei ei zvelte, ea era puternică şi îl putea sprijini bine. Însă el nu îi dădu drumul nici când ajunseră pe holul de la etaj, ci chiar părea că o conduce. Danny se hotărî că ar fi mai rapid dacă nu ar spune nimic şi l-ar ajuta să ajungă în dormitor. Dar el tot nu îi dădu drumul în dreptul camerei sale şi aparent dorea sprijin până fix în pat.

Suspiciunile lui Danny reveniră, mai ales când el deveni neîndemânatic chiar lângă pat şi căzu în el, trăgând-o şi pe ea. Faptul că ajunsese sub el nu o ajută să se ridice repede. Jeremy inert era destul de greu. Danny îl împinse şi îl îmbrânci ca să-l dea jos de pe ea, dar era în zadar.

— Să faci bine să nu fi adormit cumva, mârâi ea. Lasă-mă să mă ridic acum sau…

— Nu te mişca, o mustră el cu un icnet. Cred că o să vomit.

Danny rămase nemişcată. Uitase pentru o clipă că era beat. Acum se simţea prost din cauza bănuielilor ei – pentru fix cinci secunde. El îşi întorsese capul spre ea când vorbise, iar acum îl ridică uşor şi îşi puse buzele fix peste ale ei.

Danny îşi întoarse capul. Îi va acorda o ultimă şansă, poate că nu o făcuse intenţionat. Dar buzele lui îi treceau acum uşor peste gât, trezind fiori prin ea, şi îl auzi spunând:

— Ştii cu siguranţă că te doresc. Nu m-am prefăcut în legătură cu asta. Ne aşteaptă adevărate plăceri, iubire. Nu te mai împotrivi.

Înainte de a se lăsa pradă lui – acum disperată, deoarece cuvintele lui aveau un astfel de efect de

slăbiciune asupra ei –, ea îşi întoarse capul înapoi pentru a-i spune ce putea face cu plăcerea pe care o oferea şi fu prinsă din nou în capcană. Încercă să reziste, chiar încercă, dar tot ce putu face fu să uite orice motiv pentru care nu ar trebui să îl sărute. Întotdeauna se întrebase cum este. Lucy îi povestise despre săruturi neglijente, umede, bete, şi despre cele adevărate, acele rare dăţi când un sărut putea trezi dorinţele ei sexuale.

Danny ştia prea bine că avea parte de acesta din urmă. Ştia chiar şi de ce. Acesta era Malory, până la urmă, şi ea era deja atrasă de el mai mult decât fusese atrasă de orice alt bărbat până acum. Şi o fi fost el beat, dar acest lucru nu se simţea în sărut, absolut deloc. De fapt, nu ar fi mirat-o deloc dacă acest prim sărut al ei ar fi cel mai minunat sărut pe care îl va primi vreodată sau dacă nu ar mai trăi altul la fel de puternic sau de senzual.

Ar fi trebuit să încheie ceea ce-i făcea el imediat, înainte de a da cu adevărat de gust. Va ruina totul pentru totdeauna, era sigură, deoarece cum ar putea vreun bărbat să concureze cu ceea ce era mai bun – şi ei i se demonstra ce era cel mai bun.

Dar să îl oprească era ultimul lucru pe care îl dorea ea în acel moment. Pur şi simplu nu putea să adune suficientă voinţă, acum când fiecare simţ al ei îi era manipulat atât de expert, încât tot ce dorea era să îşi petreacă braţele în jurul lui şi să nu îi mai dea drumul vreodată.

Şi prin cap îi trecu un gând ciudat: dacă astfel sărută când este beat, cerul să o ajute când va fi treaz.

— Doamne, ce gust bun ai!

Şi ea gândise acelaşi lucru. Buzele lui erau moi, catifelate. Sau poate era din cauză că ale ei erau moi, şi combinaţia ce rezulta când cele două perechi se întâlneau crea un amestec perfect. Răsuflarea lui nu era îmbibată de alcool, era mai degrabă o aromă îmbătătoare. Gustul lui era exotic, dincolo de posibilităţile ei de a-l descrie. Şi ea

simţea şi alte lucruri în afara sărutului, senzaţii încântătoare, toate noi pentru ea, toate extrem de plăcute.

Îşi strecurase un picior între ale ei, şi apăsarea era delicioasă, căci el nu şi-l ţinea locului, ci îl mişca între coapsele ei într-un mod cât se poate de erotic. În plus, o strângea atât de puternic, de parcă ea nu ar fi fost deja atât de strâns lipită de el, cu o mână pe spatele ei şi cu cealaltă cuprinzându-i fundul, de fapt apăsând-o şi mai puternic pe coapsa lui. Acolo se formase un vârtej de căldură, gata să explodeze…

— Pe toţi dracii, Jeremy, se plânse Drew afară pe hol, cu un ton la fel de nemulţumit ca şi cuvintele sale. Ai putea măcar să închizi blestemata aia de uşă.

Apoi uşa lui Drew fu trântită, şi Danny nu mai avu acum nicio problemă să se dea jos din pat. De data asta nu doar îl îmbrânci, ci îşi făcu mâna pumn şi îl lovi puternic pe Jeremy în ureche. El ţipă şi se dădu jos de pe ea rapid.

Ea ţâşni din pat şi nu se sinchisi să privească în urmă, ci doar şuieră în timp ce mergea spre uşă:

— Data viitoare când o iei pe ulei nu o să mai primeşti niciun ajutor de la mine, amice. N-ai decât să dormi pe jos din partea mea.

Capitolul 22

În dimineaţa următoare, când Danny se ducea jos pentru a face curat în camerele de la parter, căci sus nu mai rămăsese nimic de făcut până când cei doi leneşi nu se trezeau, se auzi o bătaie la uşă. Carlton nu era în apropiere pentru a răspunde. Ştia că plecase împreună cu doamna Robertson ca să o ajute la cumpărături şi nu părea să se fi întors încă. Ea tot nu se apropie imediat de uşă. În dispoziţia ei actuală, nu ar fi fost un majordom prea

politicos.

Nu era supărată pe Jeremy din cauza a ceea ce se petrecuse noaptea trecută. Beţivii erau beţivi până la urmă şi făceau tâmpenii. Dar era supărată pe ea însăşi. Danny nu avea nicio scuză pentru ceea ce permisese să se întâmple. Putea să se gândească la o mulţime de modalităţi prin care ar fi putut să întrerupă imediat sărutul din noaptea trecută, dar nu le pusese în aplicare pur şi simplu pentru că nu o dorise cu adevărat. Şi acesta era lucrul care o înfuria. Faptul că ştia că ceea era mai înţelept să facă nu contase. Faptul că ştiuse unde ar fi dus acel sărut nu contase. Nimic nu contase în afară plăcerii pe care Jeremy Malory era capabil să i-o provoace.

Claire nu apărea ca să deschidă uşa, şi bătăile deveniră tot mai puternice, dezvăluind nerăbdarea musafirului. Cu un oftat nervos, Danny dădu cu uşa de perete şi se răţoi:

— Toţi dorm, veniţi mai târziu.

— Mă scuzi? zise bărbatul cu un ton sardonic care lăsa să se înţeleagă că nu are de gând să facă aşa ceva.

Palmele lui Danny începură să transpire. Individul masiv care stătea în prag era foarte probabil cel mai intimidant om pe care îl văzuse vreodată.

Era mare, solid, cu braţe puternice şi un piept lat, cu musculatură puternică, dar nu era mult mai înalt decât ea, având probabil cu puţin sub un metru optzeci. Danny i-ar fi dat undeva la vreo patruzeci şi cinci de ani. Şi era imposibil de ghicit dacă era sau nu un aristocrat. După conformaţie, ar fi zis că da, dar era îmbrăcat prea lejer: fără lavalieră, cu o cămaşă albă descheiată la guler, o haină neagră, pantaloni din piele şi cizme de călărie negre. Părul lui blond era mult prea lung însă pentru lumea bună, unde toţi se mândreau să fie cât mai la modă. Era atât de lung, încât îi cădea pe umeri în bucle bogate, care îi dădeau un aer de pirat. Expresia lui însă transmitea clar că nu era un om

căruia să i te împotriveşti. Emana pur şi simplu o senzaţie de pericol, ceea ce era probabil motivul pentru care Danny se simţi deodată atât de neliniştită. Nu mai întâlnise până atunci niciodată pe cineva care să emane o astfel de aură şi nu se îndoi nicio clipă că ar putea fi nemilos dacă era provocat – şi chiar mortal.

Fu tentată să îi trântească uşa în nas şi să o încuie. Poate că ar fi făcut-o, dacă el nu ar fi trecut pe lângă ea şi nu ar fi intrat în casă, unde rămase cu braţele încrucişate.

Ea se făcu mică deoarece se vedea obligată să îl amâne.

— Chiar mai dorm încă. Pe care din ei voiaţi să-l vedeţi?

— Jeremy.

— Este improbabil să se fi trezit atât de devreme. S-a făcut criţă ieri-seară şi acum doarme până îşi revine.

O sprânceană aurie se ridică.

— Ce aiureală! Jeremy beat? Acest lucru este imposibil. A fost înţărcat cu tărie. Tânărul ăsta e incapabil să bea destul de mult, te asigur. Aşa că du-te să-l trezeşti şi spune-i să-şi mişte fundul jos.

Danny o luă la fugă pe scări; uită să îşi ridice fusta şi se împiedică puţin, apoi îşi ridică poalele şi fugi până când ieşi din raza vizuală a bărbatului. Nu fugea ca să îl aducă pe Jeremy, ci doar ca să fie departe de individul acela. Dar sus pe hol, după un suspin lung de uşurare, îşi dădu seama ce spusese bărbatul.

Malory era incapabil să se îmbete? Deci toate prostiile din seara trecută fuseseră doar o păcăleală pentru a o ademeni sus şi apoi în patul lui? Ticălosul acela afurisit! Cum de îndrăznise să o păcălească în halul acela?

Nu bătu la uşa lui, căci era prea nervoasă pentru a o face. Dădu buzna pe uşă şi îl găsi pe pat, treaz, întins acolo cu o expresie plină de îngâmfare şi mulţumire de sine. El fu însă surprins de intrarea ei neanunţată şi se ridică în capul

oaselor. Expresia lui deveni prudentă chiar când o observă pe a ei.

Ea se opri în faţa lui, cu mâinile în şolduri, şi ţipă:

— Ticălosule! Dacă mai încerci vreodat' să mă păcăleşti ca să-mi ajungi sub fuste, o să te strâng dă gât. Şi nu mă interesează că mă poţi da afară dă aia!

— Ce păcăleli?

— Că eşti afumat. Nu erai beat aseară. Cică eşti incapabil să te-mbeţi!

El chiar rânji.

— Am amintit lucrul acesta, nu? Îmi aduc clar aminte că am făcut-o.

— Şi că nu-ţi poţi găsi nenorocitu' dă pat dă unu' singur? Ţi-aduci aminte că ai amintit şi lucru' ăsta?

El râse.

— Danny, iubito, nu prea le dai de ales bărbaţilor. Deci am ajuns destul de disperat încât să profit de concluzia la care ai ajuns. Câteva născociri neimportante, dar a meritat cu adevărat în final, pentru a-ţi simţi gustul.

— A meritat, ai? mârâi ea chiar înainte ca pumnul ei să-i pocnească obrazul.

Ea se aşteptase ca el să se ferească. O făcuse destul de uşor şi înainte. Dar nu se aşteptase să îi pulseze încheieturile degetelor de durere. Însă faptul că o făceau era extrem de satisfăcător.

— Tot mai crezi asta? îl întrebă încrezută. Şi de data asta ai scăpat ieftin, amice. Păstrează-ţi săruturile pentru tine de-acu' încolo!

Ieşi hotărâtă din cameră şi dădu cu capul direct într-un zid. Cel puţin acesta era sentimentul. Tipul intimidant pe care îl lăsase la intrare venise sus, rămas fără strop de răbdare din câte se părea.

— Hai, du-te, fată, îi spuse. Voi continua eu de unde ai rămas, poţi fi sigură de asta.

Aceste cuvinte păreau de rău augur. Malory urma să

se aleagă cu mai mult de un ochi vânăt, putea pune pariu. Nu exista niciun nemernic care să o merite mai mult.

Capitolul 23

Jeremy căzu înapoi pe pat cu un geamăt, deoarece recunoscuse acea voce de pe hol. Crezuse că va mai avea o zi sau două înainte ca tatăl lui să se întoarcă în oraş. Dar fără îndoială că George îl târâse înapoi în oraş imediat cum auzise că vasul fratelui ei ajunsese în port. Şi dacă era să se ia după ce tocmai zisese James, Jeremy avusese dreptate cu o seară înainte când crezuse că minunatele sale rude erau prea îngrijorate din cauza purtării sale pentru a-şi păstra părerile pentru ele. Ori remarca lui Percy îi fusese transmisă lui James, ori i se spusese că Jeremy se culca cu fata în casă. Probabil ambele. Dar cum naiba de ajunseseră la James atât de rapid rămânea un mister.

— Te ascunzi după un ochi învineţit, căţelandrule?

Jeremy se ridică şi arătă spre pomete.

— Poţi să te uiţi? Acolo a aterizat pumnul ei, dar ochiul mă deranjează puţin. Crezi că o să se învineţească?

— Ce cred eu, zise tatăl său, este că ai înnebunit de tot dacă te încurci cu o muiere care împarte pumni în loc de palme.

Jeremy rânji.

— Ba nu crezi aşa ceva. Doar ai văzut-o. Ştii foarte bine de ce vreau să mă încurc cu ea, indiferent de ce împarte.

— Nu contează, zise James, dar tot veni la pat, prinse bărbia lui Jeremy şi o înălţă pentru a-i întoarce capul ca să-i studieze porţiunea de pe obraz ce se învineţea rapid. Nu o să se învineţească tot, dar poate o să fii suficient de vânăt cât să-i tai cheful fetei lui Albert Bascomb şi să îşi arunce

ochii pe altul.

Jeremy miji ochii şi exclamă:

— Fir-ar să fie, ai auzit până şi de-asta?

James îşi mută silueta masivă într-unul din scaunele capitonate din cameră şi se aşează confortabil.

— Dă-mi voie să-ţi spun cum a decurs dimineaţa mea, dragă băiete. Reuşesc să ajung la reşedinţa familiei pe la mijlocul dimineţii, spre încântarea lui George, numai pentru a-l găsi pe Eddy, care deja făcuse poteci de cât se plimbase prin biroul meu, nerăbdător să mă vadă. La jumătate de oră după aceea bătrânul pleacă, nemulţumit de răspunsurile mele, desigur.

— Normal, rânji Jeremy.

Tatăl său era unic în clanul Malory. Fusese întotdeauna astfel, urmând propria cale şi încălcând convenţiile după cum avea chef, oaia neagră a familiei cum s-ar zice. Fusese dezmoştenit de fraţii săi pentru mai mult de un deceniu, când se apucase de piraterie în largul mării. Acum revenise în înalta societate, dar tot sfida convenţiile.

Lui James îi plăcea pur şi simplu să fie diferit. Chiar şi numele trebuiau să fie diferite pentru el. Cei mai mulţi membri ai familiei îi spuneau Reginei „Reggie”, dar James se încăpăţâna să îi spună Regan, ceea ce îi deranja teribil pe fraţii ei. Chiar şi pe propria lui fiică, Jaqueline, el o numea Jack, spre neplăcerea unchilor ei.

— Apoi apare Tony cu previziunea că tot personalul tău va abandona în curând corabia din cauză că te culci cu una de-a lor, continuă James.

— Mi-aş fi imaginat că măcar *el* ar înţelege, zise Jeremy.

— O, în cea mai mare parte a fost de-a dreptul amuzant. Fratele meu s-a împăcat chiar bine cu rolul de tată şi acum gândeşte ca unul, ca să vezi.

— Ceea ce înseamnă că a uitat cum este să fii tânăr şi liber?

— Exact.

— Dar tu nu ai…

— Ajungem şi acolo, căţelandrule, îi tăie James vorba. Apoi Regan, dragul de pisoi, dă buzna înainte să termine Tony şi se apucă să mai adauge un punct nou, amintita Lady Bascomb, pentru a fi exacţi, pe lista de griji care se tot lungeşte.

— Cum naiba a aflat despre femeia aia? Am vorbit despre ea doar cu Drew şi Percy… Nu mai contează. Percy şi gura lui mare.

— De fapt, fata Bascomb împrăştie ea însăşi zvonul că se va căsători cu tine până la sfârşitul anului. Dar întâmplarea a făcut ca Regan să o audă spunând unei prietene că o să pună mâna pe tine, într-un fel sau altul.

— Într-un fel sau altul? se încruntă Jeremy. Şi ce dracu' înseamnă asta?

— Exact ce crezi că înseamnă. Întotdeauna vor fi şi câteva mere putrede prin sac, care vor minţi şi vor manipula pentru a obţine ce doresc. O curtezi pe domnişoară?

— Este o debutantă, la primul sezon. Le evit ca pe ciumă.

— Aşa ziceam şi eu. Te-aş sfătui să te ţii la distanţă de ea atunci, o distanţă mare, chiar dacă nici asta s-ar putea să nu fie destul. Zvonurile false au tendinţa să condamne un bărbat la fel de uşor cum o face şi adevărul.

— Pot să mă ţin departe de viaţa socială o vreme, până când începe să caute şi altundeva. Tinerele aflate la vânătoare de soţi nu sunt recunoscute pentru răbdarea lor şi par să creadă că trebuie să se căsătorească din primul lor sezon, ceea ce nu le lasă prea mult timp la dispoziţie pentru a se folosi de toată viclenia. Şi acum că George s-a întors în oraş, poate să aibă ea grijă să îşi târască fratele la evenimentele acestea cu pretenţii unde se înghesuie toate debutantele.

— Muşcă-ţi limba, căţelandrule. Asta ar însemna că şi eu voi fi târât la ele.

Jeremy chicoti. Dacă era un lucru pe lumea asta pe care tatăl său îl detesta mai presus de toate era vârtejul societăţii londoneze.

— Din fericire, modurile de distracţie preferate de Drew se apropie mai mult de ale mele, adică locuri unde se poate garanta o fătucă pentru noapte. Va găsi ce scuze să-i servească lui George, ca întotdeauna.

— Asta se va întâmpla după ce o să fie aşa cum vrea ea de câteva ori. Draga mea soţie întotdeauna obţine ceea ce-şi doreşte, după cum ştii. Dar nu contează, eu deja mi-am pregătit propriile scuze pentru a evita să-mi însoţesc nevasta şi cumnatul. Acum – pauza care urmă fu destul de lungă pentru ca Jeremy să geamă în sine, ştiind ce urma. Ce mama naibii te-a apucat să te bagi în mijlocul infractorilor din oraş?

— Nu asta am făcut, se grăbi Jeremy să îl asigure. În fine, doar tangenţial, dar a fost dintr-un motiv întemeiat.

Explică repede problema pe care o avusese Percy şi cum se hotărâse să o rezolve. Când termină, James rânji.

— Le-ai furat înapoi, ai? Nu cred că mie mi-ar fi trecut asta prin cap.

— Nu, tu l-ai fi invitat pe Heddings în ring pentru o rundă sau două.

James ridică din umeri.

— Face minuni şi metoda asta, doar ştii. Însă nu cred că-mi place ideea că avea un zorzon de-al Dianei. Să fure de la nepoata mea mă face să mă simt de parcă ar fi furat de la mine, afurisit să fiu dacă nu-i aşa.

— Păi am luat tot ce avea, sau, mai bine zis, hoţul nostru a făcut-o. Am reuşit să înapoiem proprietarilor de drept obiectele pe care le-am recunoscut, şi pe celelalte le-am predat celui mai apropiat magistrat. Să sperăm că poate afla care cui aparţine şi să le înapoieze.

— N-ai vrut să-l denunţi pe Heddings pur şi simplu? întrebă James.

— Nu puteam face asta fără să mărturisim că am găsit giuvaierurile în casa lui în timp ce îl jefuiam.

James tuşi.

— Asta cam aşa e. Bănuiesc că ar vrea dovezi despre locul în care ai găsit zorzoanele furate. Ei, poate îşi va da el seama că a luat-o pe o cale greşită şi nu va mai fura, acum că ştie că cineva a aflat cu ce se îndeletniceşte.

— Dar nu ştie. Probabil consideră că doar a fost jefuit de un hoţ oarecare şi nu va avea nicio urmare deosebită. Este extrem de improbabil că va crede că hoţul a recunoscut bijuteriile sau măcar că acesta ştia că a furat nişte bunuri deja furate.

James oftă.

— În acest caz, bănuiesc că va trebui să-l omor pur şi simplu, pentru a fi sigur că nu mai jefuieşte niciodată şi alţi membri ai familiei mele.

Jeremy tuşi de această dată.

— Chiar nu este necesar să te implici. Intenţionez să-l ţin sub observaţie pe individ. Aveam de gând să aflu care îi sunt locurile obişnuite şi să încep să le frecventez şi eu. Nu sunt sigur cum fură, dar am de gând să-l prind. Atunci n-ar mai fi nicio problemă să-l denunţ.

James tăcu o clipă. Următoarea lui remarcă indică faptul că se lăsase păgubaş pentru moment.

— Apropo, cum de-ai reuşit să o angajezi pe sora hoţului tău dacă nu te-ai întors în bârlogul hoţilor?

Jeremy îşi dori să-l poată minţi pe tatăl lui măcar de această dată – chiar îşi dorea dar nu o făcuse niciodată şi nu avea de gând să înceapă acum.

— Noua mea servitoare este hoţul nostru. Şi nu a trebuit să o găsesc eu, a venit ea la mine, deoarece eu am fost motivul pentru care a fost dată afară din banda ei.

James ridică dintr-o sprânceană.

— Să-nţeleg că amicul tău Percy nu ştie acest lucru?

— Nu. Ea se dădea drept băiat, aparent a făcut aşa cea mai mare parte a vieţii ei. Percy nu a recunoscut niciodată femeia deghizată, deci când a revăzut-o aseară, a tras concluzia că îl cunoscuse pe fratele ei.

— Înţeleg. Pe dracu' – nu înţeleg nimic. Ai angajat un hoţ ordinar ca membru al menajului tău?

Jeremy tresări la tonul ridicat.

— Nu e nimic ordinar în legătură cu fata asta. Te-ai uitat cu adevărat la chipul ei? Este atât de delicat încât ar putea fi al unei prinţese! Vorbeşte ca un golan, dar este normal, doar a crescut în mahala. Dar este orfană. Nu are nici cea mai vagă idee de unde provine sau de numele primit la naştere. Însă doreşte să-şi facă o viaţă mai bună. Nu mă îndoiesc că poate, deoarece este isteaţă foc. Vorbirea ei s-a îmbunătăţit deja în cele câteva zile de când este aici. M-a căutat pe mine doar pentru că mă învinuieşte pentru că şi-a pierdut casa.

— Şi a fost vina ta?

— Aparent. Nu i-am dat de ales dacă să vină cu noi în acea seară. Mica ei bandă de hoţi are nişte reguli de urmat, şi ea a încălcat mai multe dintre ele când ne-a ajutat cu furtul.

— Deci ai angajat-o pentru că tu crezi că îi eşti dator? întrebă James.

— Sigur că nu, zise Jeremy şi, înroşindu-se, adăugă: Am angajat-o pentru că nu mi-a dat de ales. M-a ameninţat că se va duce la Heddings şi îi va spune toată povestea.

James se încruntă.

— Stai să mă lămuresc. În loc să scoată bani de la tine pentru a păstra tăcerea, ea a cerut să-i dai de muncă? Parcă ai spus că e isteaţă?

— Este. O slujbă respectabilă este parte a planului ei de a-şi croi o viaţă mai bună.

— Asta ar fi făcut şi banii, punctă James sec.

— Ştiu. Al naibii de ciudat că nu a ales acea cale. Dar deja încep să cred că a fost o cacealma.

— Probabil. Dacă este aşa isteaţă cum spui tu, atunci trebuie să-şi fi dat seama că dacă îi mărturisea lui Heddings, s-ar fi implicat şi pe ea în poveste.

— Exact. Dar se descurcă destul de bine ca servitoare. Nu credeam că o va face, dar aşa este, şi, pe lângă asta, încă mai intenţionez să mă culc cu ea.

— Atunci de ce dracu' nu o faci şi apoi să-i faci vânt?

— Pentru că mă îndoiesc că o singură dată va fi îndeajuns şi, ei bine, ea nu este interesată de o tăvăleală plăcută.

— Dumnezeule, nu-mi spune că o hoaţă şi o şantajistă se păstrează pentru noaptea nunţii!

— Nu, doar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

James îşi dădu ochii peste cap.

— Ce afirmaţie bizară! Sunt sigur că tu aşa crezi dacă ai spus-o, dar nu vei reuşi să mai convingi pe nimeni să o creadă.

— Este adevărat. Doar că n-am aflat încă din ce motiv.

— Te-ai gândit să o întrebi pe ea de ce?

— Asta ar însemna să pun prea multe la bătaie.

James pufni.

— Judecând după ochiul tău vânăt, aş *zice că* deja ai pus totul în joc. Întreab-o, rezolvă problema, culcă-te cu ea, apoi scoate-o din casa asta. Pe lângă faptul că probabil va fura tot ce se poate dacă o ţii prea multă vreme aici…

— A renunţat la furat.

— Sigur că da, răspunse James sec.

— Nu, serios, ea susţine că a urât lucrul ăsta, şi dacă stau să mă gândesc acesta este motivul pentru care nu a cerut bani de la mine. I s-ar părea furt.

— Nu contează, instaleaz-o altundeva dacă vrei să te

bucuri de ea o vreme, dar scoate-o din personalul tău. Poţi să o ţii şi aici dacă într-adevăr trebuie, da fă-o cum trebuie. Să o păstrezi ca servitoare şi să te culci cu ea va duce la un personal extrem de nemulţumit.

— Asta este părerea ta despre această situaţie sau ceea ce ţi-a fost şoptit la ureche în această dimineaţă?

James chicoti.

— Cei din familia Malory nu îşi şoptesc plângerile, tinere. Dar ai dreptate, pe mine nu mă interesează dacă ai chef să-ţi aduci discordia în casă. La ceea ce obiectez eu este faptul că îi am pe vârstnici cu ochii pe mine din acest motiv, mai ales pe Jason. Aşa că dovedeşte restului familiei că nu sfidezi convenţiile şi că îţi organizezi menajul mirific, şi ei nu o să dea fuga la Jason cu plângeri, iar eu nu voi fi nevoit să-i mai ascult discursurile pompoase.

Jeremy oftă.

— Reggie este singura care trece deseori pe aici. Mă întreb dacă aş putea să o izgonesc din casă. Crezi că un majordom ar putea să-i facă faţă şi să o împiedice să intre?

James râse.

— Nicio şansă, nici dacă ai vrea cu adevărat. Comoara asta mică are partea ei de manipulatoare şi de peţitoare, dar are întotdeauna cele mai bune intenţii, şi de obicei le nimereşte perfect. Mare păcat că a trebuit să se mărite cu un ticălos ca Eden.

Jeremy rânji. Tatăl său se înţelegea destul de bine cu Nicholai Eden zilele acestea, atâta vreme cât el era cel care câştiga duelurile lor verbale, ceea ce se întâmpla de cele mai multe ori. Aceştia doi aveau o lungă istorie împreună, care de fapt începea din zilele lor de pe mare. Jeremy fusese rănit în bătălia pe mare dintre cei doi bărbaţi, şi acesta fusese şi motivul pentru care James se lăsase de piraterie. Nick plecase neatins şi le mai şi dăduse cu tifla, ceea ce pur şi simplu nu îi făceai lui James Malory. James îşi luase revanşa într-un târziu, bătându-l serios pe Nick – chiar

înainte de nunta acestuia cu Reggie, pe care aproape o ratase din acest motiv. La rândul lui, Nick îl băgă pe James în închisoare pentru asta, ceea ce se dovedise un lucru bun până la urmă, deoarece James putuse să aranjeze moartea, în timpul evadării, a căpitanului de piraţi Hawke – numele cu care era cunoscut pe mări –, şi acest lucru făcuse posibilă întoarcerea lui definitivă în Anglia.

— Vorbind de majordomi, zise James când se ridica să plece, ce-ai zice să împrumuţi unul de la mine?

— La naiba! Jeremy rânji încântat. Speram să sugerezi asta.

— Să împrumuţi, căţelandrule, nu să păstrezi, deci tot va trebui să cauţi pe cineva definitiv. De fapt, Artie a sugerat soluţia asta. Deoarece el şi Henry împart slujba la mine acasă, nu sunt destule de făcut pentru amândoi.

— Pe care îl primesc?

James râse.

— Pe amândoi, desigur. Vor face cu rândul aşa cum fac şi acasă. Aceşti doi lupi de mare bătrâni au împărţit slujba de atâta vreme, încât bănuiesc că deja cred că aşa se face în mod obişnuit.

Capitolul 24

Jeremy o găsi pe Danny în salon, ştergând praful de pe una dintre mese, iar şi iar, atât de adâncită în gânduri încât nu îl văzu intrând. El se întrebă dacă gândurile ei erau despre el. Se întrebă dacă încă mai era furioasă. Se întrebă dacă ea i-ar învineţi şi cel de-al doilea ochi dacă ar fi răsucit-o şi ar fi sărutat-o din nou.

În loc de asta, el tuşi pentru a-i atrage atenţia. Ea se întoarse şi păru mai surprinsă decât ar fi trebuit când îl

văzu acolo. Întrebarea ei arăta şi motivul:

— Mai trăieşti?

Jeremy cugetă o vreme înainte să răspundă:

— Să dau colţul de la un ochi învineţit? Nu, nu cred c-am mai auzit aşa ceva.

— Nu mă refeream la ce făcui io, mormăi ea. Şi ochiu' tău nu e vânăt.

— Încă, o corectă el vesel, făcând-o să îi arunce o privire mânioasă. El râse. Foarte bine, renunţ. Zi, fată, de ce aşteptai decesul meu?

— Musafirul de l-ai avut, aproape şopti ea din cauza nervozităţii. M-am ascuns în bucătărie până când a plecat în final. M-a speriat de moarte, aşa a făcut. Era uşor să vezi că ţi-ar lua gâtu' fără să clipească. Nu-s mulţi oameni aşa de neîndurători pe lume, da' ăsta avea aşa un aer, dacă ştii ce vreau să zic. Şi era supărat pe tine.

Jeremy izbucni în râs. Danny îl privea din nou mânioasă.

— Ce e aşa de caraghios, ha? întrebă ea indignată.

— Vorbeşti despre tatăl meu, fată dragă.

— Sigur că da, îl luă ea în râs. Ce mai fraier! Nu seamănă deloc cu tine.

— Nu, nu seamănă, dar este tatăl meu. James Malory, viconte Ryding, al patrulea născut din generaţia vârstnică a familiei Malory, fost crai, fost pi… ăăă, nu mai contează, dar acum este un soţ devotat şi tată a patru copii şi cu un altul pe drum.

Ea îl crezu într-un sfârşit şi chiar îl compătimi:

— Săracul de tine. Nu mi-ar plăcea deloc să am un tată aşa de înfricoşător.

El rânji.

— Nu este aşa rău, în fine, nu după ce îl cunoşti cu adevărat.

— Ei aş! Păi bine, e evident că nu te-a făcut bucăţi cum credeam că se pregătea să facă – mai mare păcatul,

dacă mă întrebi pe mine.

Atât de uşor îi revenise furia ei. Jeremy tuşi.

— Hai să stăm de vorbă, Danny.

— Hai să nu.

— Tot nu ţi-ai dat seama că trebuie să-ţi satisfaci întotdeauna angajatorul?

— Nu e prea probabil să se întâmple când angajatorul meu îi un iepuroi insistent care vrea doar să-mi ajungă prin fuste.

— La dracu', trebuie să lucrezi la cât de direct vorbeşti, chiar trebuie.

— De ce?

— Deoarece…

El se opri brusc. Ea avea dreptate. Era unul dintre lucrurile care erau unice la ea, şi el nu dorea să o schimbe din acest punct de vedere. În afară de asta, în acest moment, el chiar îşi dorea onestitate din partea ei şi nu ar primi acest lucru dacă ea ar fi început să se eschiveze de la a răspunde, după cum făceau cele mai multe femei când li se puneau întrebări la obiect. Şi el intenţiona să pună astfel de întrebări.

— Deci ai fraţi şi surori?

Speranţele lui Jeremy prinseră aripi. Ea nu se aşteptase ca el să răspundă la întrebarea ei, şi curiozitatea ei era un indiciu excelent pentru faptul că era mai interesată de persoana lui decât se prefăcea a fi.

— Fraţi gemeni şi o soră, de fapt, îi spuse el. Toţi încă destul de mici.

— De ce n-au venit la petrecerea ta? Sau tatăl tău, dacă tot veni vorba?

— Îl vizitau pe unchiul meu Jason la ţară. El este capul familiei şi nu vine prea des în oraş. Deci dacă vrem să-l vedem, mergem la moşia familiei de la Haverston. Dar copiii atât de mici nu sunt primiţi la întâlnirile de adulţi oricum.

— Nici măcar dacă adunarea este doar în familie? întrebă ea.

Jeremy rânji.

— Am încercat acest lucru. Sunt mulţi tineri acum în familia mea. Când se întâlnesc toţi, este ca pe un câmp de luptă.

Ea râse o clipă.

— Am fost şi eu la câteva din astea.

— Aşa? Erau mulţi copii în banda voastră de răufăcători?

— Aproape numai copii, şi toţi orfani asemenea mie. Şiş oferea un acoperiş deasupra capului şi mâncare şi ne învăţa cum să ne descurcăm.

— Vrei să zici cum să furaţi.

— Şi asta.

— El era şeful vostru ales, să înţeleg? Cel care te-a gonit?

Ea dădu scurt din cap şi se întoarse înapoi la ştersul prafului – cu un avânt reînnoit. Un subiect delicat, aparent. Era probabil încă prea devreme după excluderea ei din acea bandă pentru ca ea să dorească să discute despre acest subiect. Era surprins că spusese chiar şi atât de mult, având în vedere că refuzase complet să vorbească despre aceste lucruri înainte.

— Ia un loc, Danny, sugeră el pe un ton liniştitor. Sunt câteva întrebări pe care aş dori să ţi le pun. Ai putea la fel de bine să te aşezi confortabil.

El arătă canapeaua. Ea se uită la ea o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu s-ar cuveni, nu-i aşa? Tu să stai jos. Mie îmi e bine aci.

— Ce am de gând să te întreb este destul de… personal. Sincer, să stai jos ar fii cum nu se poate mai adecvat.

— Ca să te poţi aşeza lângă mine şi să-ţi încerci din

nou şmecheriile? Mi-am dat seama ce faci, amice. Ai putea să o laşi baltă de pe acuma.

— Nicio şansă, iubire.

Nu fusese intenţionat, dar privirea lui Jeremy deveni atât de senzuală, încât Danny chiar oftă şi se uită rapid în altă parte. Chiar începu să îşi facă vânt cu ştergătorul de praf, aparent fără să îşi dea seama că o face. Şi când îşi dădu seama, scoase un mic sunet, aproape un geamăt.

Şi Jeremy se afla în faţa unei dileme. Ar fi trebuit să profite de avantajul pe care îl avea datorită faptului că tocmai o excitase sau să continue cu planul de a o cunoaşte mai bine? Oricât era de împotriva instinctului său, se văzu obligat să aleagă a doua variantă. Pur şi simplu îşi dorea de la ea mai mult decât o satisfacţie de moment. Şi se temea că, şi dacă ea i-ar fi cedat în totalitate, mai târziu avea să considere că el profitase de moment şi ar fi fost atât de furioasă pe el, încât şi-ar da demisia şi ar pleca.

Un moment mai târziu, ea spuse, cam fără suflare:

— Mă voi aşeza. Dar tu să stai altundeva.

Jeremy rânji. Era un progres, în mod clar un progres. Dar când ea veni să se aşeze pe canapea, se aşează la capătul cel mai îndepărtat de el. Jeremy oftă şi se aşează pe cealaltă canapea, în faţa ei.

— Nu o să dureze mult, nu? întrebă ea, părând întru câtva enervată acum că cedase. Mai am treabă de făcut.

— Ar putea, dar probabil că nu va fi cazul. Şi nu-ţi face griji în legătură cu treaba cât te reţin eu. Dacă nu vei termina astăzi, va fi vina mea.

— Atunci ce vrei să ştii?

— Ce-ar fi să începem cu vârsta ta?

— Credeam că am menţionat-o deja.

— Cincisprezece parcă ziceai?

— De fapt, zece. Numai că sunt înaltă pentru anii mei.

El pufni în râs. Ea nu îi împărtăşi amuzamentul, aşa că el încercă să schimbe subiectul repede şi întrebă:

— Deci ai devenit orfană la ce vârstă? Doi sau trei ani?

— Bănuiesc că mai degrabă patru sau cinci, poate chiar şase.

— Deci ai pe undeva în jur de douăzeci de ani, poate chiar douăzeci şi unu?

Ea dădu din cap. Gestul fu scurt însă. Danny tot nu se relaxa, şi el nu era sigur cum ar fi putut schimba acest lucru când el era motivul nervozităţii ei. Sperase că se va deschide şi va uita că ar prefera să se afle oriunde altundeva în loc să poarte această conversaţie cu el.

El încercă altă cale.

— Şiş a fost cel care te-a învăţat să furi?

— Fu Lucy. Ea fu cea care m-a găsit şi m-a luat în grijă.

Doi de „fu” atât de apropiaţi îi aduseră aminte că intenţionase să o ajute cu vocabularul.

— „A fost” în loc de „fu”.

— A?

— Ai folosit de două ori cuvântul „fu”. Cel corect…

Ea îl întrerupse indignată:

— Ştiu că nu vorbesc destul de bine pentru a fi o servitoare într-o casă frumoasă ca asta. Doamna Robertson încearcă să mă ajute, dar îşi pierde atenţia uşor şi începe vreun alt subiect.

— Te voi învăţa eu.

Dintr-un motiv oarecare, la această remarcă se alese cu o privire mânioasă.

— Ce să mă-nveţi?

El râse din cauza minţii ei suspicioase.

— Orice doreşti, fată dragă, dar eu mă referam la modul tău de a vorbi. Poate fi corectat, să ştii. A trebuit şi eu să-l corectez pe al meu. Nu te miră? A, pricep, nu mă crezi.

— Şi cum vorbeai? întrebă ea plină de sarcasm. Ca

mine?

— Nu chiar, rânji el. Dar pe-aproape.

Ea pufni. Aparent, tot nu îl credea pe cuvânt.

— Ai fost furat când erai prunc? Crescut de hoţi?

— Am fost crescut într-o tavernă de la docuri, Danny, şi dacă mai pufneşti din nou vin la tine şi te strâng de nas. Acolo a lucrat mama mea vreme de mulţi ani şi acolo am rămas după ce ea a murit. Eu sunt bastard, ca să ştii, adăugă el pe un ton vesel.

— Nu glumeşti, nu?

— D'loc. Şi zi şi tu aşa, draga mea.

Ea se îmbujoră, dar numai puţin.

— Când te-a primit atunci tac… tatăl tău?

— Aveam şaisprezece ani când m-a găsit, sau mai bine zis când l-am găsit eu pe el. El nu ştia de existenţa mea.

— Atunci cum de-ai ştiut cine era el?

— Deoarece mama era atât de obsedată de el, încât vorbea despre el cel puţin o dată pe zi şi îl descria atât de exact, încât l-am recunoscut în secunda în care l-am văzut. L-am dat pe spate, desigur, când i-am spus cine sunt.

— *Şi* te-a crezut?

Jeremy râse.

— Au fost nişte momente de dubiu, de neîncredere absolută de fapt, nu în legătură cu faptul că eram rudă cu el, ci că eram al lui. Ştia că suntem rude, nu putea să nu o vadă, când arăt exact ca fratele lui, Tony. Dar după ce i-am povestit despre mama, el chiar şi-a amintit-o, pe ea şi timpul petrecut împreună.

— Deci ce zici tu e că n-ai fost bogătan pân' la şaişpe ani? întrebă ea incredulă.

— Într-adevăr.

— Dar te porţi ca un nobil al naibii dă perfect.

El râse.

— Totul a fost învăţat, fată dragă. Ceea ce

demonstrează ce-am zis, nu-i aşa?

— Că pot învăţa să vorbesc asemenea ţie?

— Exact.

— Am făcut-o, recunoscu ea.

— A?

Ea râse de această dată. Era un sunet atât de încântător încât lui Jeremy i se tăie respiraţia. Şi nici nu îl ţinu în suspans, ci adăugă:

— Să vorbesc ca tine.

— Serios?

— De câteva ori mi-a venit în mod firesc, dar de cele mai multe ori trebuie să mă gândesc înainte la ce spun, şi când sunt nervoasă sau supărată, uit şi să încerc. A trecut atât de multă vreme de când am vorbit corect încât pur şi simplu nu-mi mai e familiar acum.

— Desigur, eşti antică, nu-i aşa?

Ea rânji, dar nu mai adăugă nimic, fapt care îi stârni curiozitatea şi mai tare.

— Deci nu te-ai născut în mahalale?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu unde m-am născut. Mi-am pierdut memoria când eram mică. Lucy m-a găsit, după cum am zis, şi m-a luat acasă cu ea. Nici ea nu avea mai mult de vreo doişpe ani. E greu să-mi aduc aminte lucruri întâmplate cu atâta vreme în urmă, dar îmi amintesc că a spus că vorbesc prea bine şi că nu mă voi integra dacă nu vorbesc asemenea ei, deci a rezolvat lucrul ăsta – probabil cum faci tu acum, încheie Danny cu un zâmbet.

— Unde erai când te-a găsit?

— Pe o alee.

— Nu-ţi aduci aminte cum ai ajuns acolo?

— Desigur. Miss Jane m-a adus acolo. Ea însă a murit, în ziua în care m-a găsit Lucy.

— Cine era Miss Jane? Mama ta?

— Ea a spus că nu era, că era o doică. Ea era cu mine

după baia de sânge. Cred că m-a dus departe de acolo.

Jeremy se ridică brusc, exclamând:

— Doamne, Dumnezeule, ce baie de sânge?

Danny se încruntă.

— Acea parte a amintirilor mele nu-i clară, şi nu-mi amintesc nimic înainte de asta. Am avut o tăietură urâtă pe ceafă. Lucy a zis că a fost destul de adâncă încât să lase o cicatrice. Eu, una, n-am văzut-o.

— Deci n-ai nicio amintire despre părinţii tăi?

— Niciuna. Am însă vise. Unul este frumos, cu o doamnă drăguţă. Este atât de drăguţă şi îmbrăcată atât de frumos, încât zici că-i un înger. I-am povestit lui Lucy despre el, şi ea s-a gândit că e un înger, că eu visam că ar fi trebuit să mor şi îngerul mă căta.

— Căuta, o corectă el aproape automat. Seamănă cu tine, îngerul ăsta?

Danny clipi.

— De unde ştii? Nu i-am zis asta niciodată lui Lucy. Dar seamănă întru câtva cu mine, cel puţin la chip. Şi părul ei era alb, coafat complicat. Dar nu era bătrână, chiar deloc.

— Probabil că este mama ta, Danny.

Ea pufni.

— Cum să nu. Era îmbrăcată prea bine pentru asta. Ideile mele despre subiect sunt mai posibile. Ea este ce-mi doresc eu să fiu.

Jeremy se gândi o vreme la acest lucru, apoi trebui să recunoască:

— Posibil. Apoi rânji. Şi nu este niciun ţel exagerat. Mă întreb cum ai arăta îmbrăcată în mătăsuri şi cu părul coafat elegant – Doamne, nu contează. Pot să-mi imaginez, şi eu aş fi la picioarele tale, sărutându-le şi făgăduindu-ţi luna de pe cer.

Ea râse. Din nou, lui i se tăie respiraţia. Ochii ei violeţi scânteiau de-a dreptul când o făcea. Întregul ei chip se

schimba, strălucea, devenea şi mai frumoasă, şi el nu credea că acest lucru ar fi fost posibil, deoarece ea era oricum insuportabil de frumoasă.

— Eu, unul, sunt îngrozit de idee, deci tu de ce râzi? întrebă el cu seriozitate prefăcută.

— Fiindcă atunci când te prosteşti te prosteşti bine, amice. Să-mi săruţi picioarele, hai? Va trebui să-mi scot ghetele mai întâi?

El clipi şi se uită în jos, la picioarele ei.

— Ei, afurisită treabă, încă porţi ghete. A uitat doamna Robertson de această parte a garderobei tale noi? Ar trebui să ai o pereche de încălţări comode pentru casă, draga mea. Până la urmă, slujba ta necesită să stai în picioare cea mai mare parte a zilei. Cu toate că, dacă mă gândesc mai bine, te-aş prefera întinsă pe spate toată ziua. Te interesează să schimbi slujba?

— Pe dracu'.

Ea pufni iarăşi.

El ridică o sprânceană.

— Nici măcar nu eşti curioasă ce presupune cealaltă slujbă?

— Fiind unul dintre băieţi timp de cincisprezece ani înseamnă că ştiu cum gândiţi voi, flăcăii. Se ridică ţeapănă şi adăugă pe când ieşea din cameră: Adă-ţi aminte de asta, amice, înainte să mă insulţi din nou.

— Stai aşa – eu nu am…

Jeremy renunţă. Danny deja plecase. La naiba, cum de reuşise să calce în strâchini atât de repede? Cu o clipă mai înainte râdea cu el.

Oftă, apoi un zâmbet i se ivi încet pe buze. Poate că discuţia lor se terminase pe o notă acră, dar oricum făcuse progrese. Reuşise să o facă să se relaxeze puţin în prezenţa lui şi o făcuse să râdă. Următorul pas va fi să glumească, să o necăjească, să râdă mai mult. Apoi va putea să avanseze la nişte sărutări furate – în fine, poate ar fi bine să aştepte

măcar până îi treceau vânătăile. Până la urmă, ea era o femeie care lovea cu pumnul, nu cu palma.

Capitolul 25

— Lucy! Danny răsuflă adânc când ajunse la uşă după ce i se spusese că are un vizitator. O cuprinse pe Lucy într-o îmbrăţişare puternică, dar o privire aruncată la expresia aşternută pe chipul prietenei sale când se îndepărtă un pas de ea o făcu să adauge: Ce s-a întâmplat?

— Hai să facem o plimbare, da? Nu mă simt bine într-un loc ca ăsta.

Danny o înţelese. Lucy nu doar că era o prostituată, ci se şi îmbrăca asemenea uneia şi era extrem de nelalocul ei în această parte a oraşului. Era surprinsă că Lucy ajunsese atât de departe fără să fie alungată de cineva.

— Hai să mergem în parc, sugeră Danny, luând-o pe Lucy de braţ şi conducând-o pe partea cealaltă a străzii. Cum ai reuşit să ajungi aici?

Lucy zâmbi la această întrebare.

— Am găsit o birjă. Vizitiu' fu aşa dă fericit să mă facă, că fu extrem dă doritor să mă aducă aci. De fapt – şi se întoarse să trimită un sărut birjarului, care o aştepta chiar la capătul străzii – o să m-aştepte ş-o să mă ducă ş-acasă.

— Nu mă aşteptam să mă vizitezi aşa curând. N-am plecat de nicio săptămână.

Danny cheltuise o parte din banii pe care i-i dăduse doamna Robertson pentru a angaja un coşar să îi ducă lui Lucy noua ei adresă. Doamna Appleton o scrisese pentru ea, şi flăcăul fusese încântat să facă acel comision, deoarece nu avea atât de mult de lucru vara cum avea pe timpul iernii.

— Oricum, este minunat să te văd, zise Danny pe când se aşezau pe o bancă, pe o alee la stradă.

— Fusei îngrijorată că n-oi găsi dă lucru repede, cu toate necazurile ce le avuşi când ai plecat să cauţi. Dar se pare că ai nimerit-o bine. Uite-te la tine. Nici nu te-am recunoscut în hainele tăle elegante. Şi m-a dat pe spate când birjarul mi-a arătat casa aia. Îţi place aci? No, cum altfel!

— Durează să te obişnuieşti, dar oamenii sunt tare drăguţi şi săritori. Chiar mă învaţă să vorbesc mai bine.

— Am observat, şi nu mai bine. Pe vremuri vorbeai aşa dă fin dă mă dureau urechile când te auzeam.

Danny râse.

— Ba nu. Mă tot ciupeai când mă scăpăm, pe vremea când mă învăţai tu.

— Nu te-am ciupit niciodată tare, doar că nu voiam să te gonească pentru că nu te potriveai. Chiar dacă e să fiu sinceră, n-am crezut dăloc c-o să rămâi prea multă vreme la noi, am zis că te-o găsi familia ta şi o să te ia de la noi.

— Chiar aşa ai crezut?

Danny sperase şi ea acelaşi lucru. Vreme de mulţi ani adormise plângând din cauza unor părinţi pe care nici măcar nu şi-i mai amintea. Dar când crescuse destul de mare ca să se gândească logic la acest lucru, ajunsese la concluzia că nu mai avea o altă familie în afara celei la care o adusese Lucy. Dacă ar mai fi fost cineva, măcar o rudă îndepărtată, nu ar fi menţionat-o Miss Jane şi ar fi încercat să o ducă acolo?

Amintindu-şi şi că fusese alungată oricum din bandă, cu ani mai târziu, le aduse pe amândouă înapoi la realitate.

— Fu timpul să-ţi vezi de drumu’ tău, Danny, şi uite ce bine o duci.

— Ştiu, dar tot îmi este dor de voi toţi.

— Poţi să vii în vizită din când în când. Fii drăguţă să îi dai peste nas lu’ Şiş cu cât de bine o duci pe picioarele tale.

Apropo dă nasu’ lui, e spart.

Danny clipi.

— E, bravo lui. Nu mi-e milă deloc de el pentru moment. Dar doar nu ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui asta.

— De fapt, chiar asta am făcut, zise Lucy, neliniştită acum. Nu am fost acolo cân’ s-o întâmplat, deci nu l-am văzut pă tipu’ care i l-a spart, da l-a pocnit bine pă Şiş ca să afle unde te-ai dus tu.

— Eu?

— Îhî, da’ sigur că Şiş nu i-a zis ce nu ştia. Băiatu’ ăla de-mi dădu adresa ta m-a găsit pă stradă, şi Şiş nu ştia că o am.

— Dar bărbatul acela mă căuta pe mine?

Lucy încuviinţă din cap.

— Nu zise cum îl cheamă sau de ce te caută. Da’ l-a băgat pe Şiş în sperieţi, şi ştii că Şiş nu se sperie prea uşor. Şi asta mă sperie pe mine, că dacă l-a bătut pă Şiş doar ca să dea dă tine, atuncea probabil că vrea să-ţi facă rău şi ţie. Şi Şiş ştie acuma.

— Ce?

— Că eşti femeie. Bărbatul ăla îţi spunea „muierea cu păr alb”.

Danny se crispă.

— A fost foarte supărat?

— Fu tare ocupat să ne mute într-o casă nouă, ca tipu’ ăla să nu ne mai găsească, şi să-şi doftoricească nasu’ şi restu’ de vânătăi. Fu greu să-ţi dai seama dacă era supărat dă ce s-a întâmplat sau din cauza înşelăciunii tele.

— Crezi că e cineva pe care l-am jefuit?

— Nu-mi vine în minte alt motiv. Da’ ai fost tot timpu’ grijulie să nu te vadă nimeni.

— Ştiu, dar… Danny se opri din vorbă când îşi dădu seama cine ar fi putut fi.

— Ce?

— Lordul acela pe care l-am jefuit în acea noapte, servitorul lui m-a văzut clar. Şi chiar dacă am reuşit să scap de acolo cu vorba, şi-a dat seama ziua următoare că eu am fost hoţul, când au văzut că lipsesc bijuteriile lordului. S-a dovedit că acesta este un hoţ el însuşi, lordul ăla, deci probabil că ştie cum să angajeze vreun bătăuş ca să-mi dea de urmă.

— Asta nu sună bine, zise Lucy nervoasă.

— Nu, nu sună bine deloc.

Capitolul 26

Gândindu-se mai bine după ce se despărţi de Lucy, Danny începu să se îndoiască de faptul că persoana care o căuta fusese angajată de lordul Heddings. Acesta căutase o femeie, dar servitorul lui Heddings pe care îl văzuse în acea noapte nu lăsase şi se înţeleagă în niciun fel că descoperise deghizarea ei. Deci ar fi trebuit să caute un bărbat cu păr alb, nu o femeie.

Şi, pe lângă asta, îşi aminti că avusese senzaţia o urmărise cineva până acasă în acea dimineaţă. Probabil că îi pierduseră urma, apoi întrebaseră în stânga şi în dreapta până când aflase într-un sfârşit unde locuia. Ea trecuse prin nişte zone bune în acea dimineaţă pe drumul spre casă. Deci putea să fie vorba doar de vreun bogătan care fusese jefuit de curând. Văzând-o trecând prin cartierul lui, poate se hotărâse că ea fusese răufăcătoarea şi o urmărise pentru a se revanşa. La acel moment îşi pierduse deja pălăria, şi era mult mai uşor să ghiceşti că era femeie atunci când nu o purta. Sau ar fi putut să o urmărească tot drumul până acasă, dar după ce văzuse unde locuia, se hotărâse să nu o înfrunte el însuşi, ci să angajeze vreun bătăuş pentru a-i da o lecţie.

Aceste presupuneri aveau mai mult sens şi nu meritau să îşi facă griji din cauza lor. Omul nu o va găsi niciodată unde trăia acum. Deci reîncepu să facă ordine la etaj şi nu se mai gândi la întâmplare.

Vizita neaşteptată a lui Lucy, deşi bine-venită, o făcuse să întârzie puţin cu programul ei obişnuit. Era după-amiaza târziu când ajunse în sfârşit şi la curăţenia în camerele de la parter. Crezând că nu era nimeni acolo, intră în salon, dar făcu stânga-mprejur când îl văzu pe Jeremy împreună cu verişoara lui Regina Eden aşezaţi pe canapea. Nu ieşi însă destul de repede.

— Intră, Danny. Poţi să faci curat cu noi.

— Pot aştepta, îl asigură Danny.

— La această oră târzie? Nu fi caraghioasă. Haide, termină-ţi treaba aici, să fii gata pe ziua de azi.

Şi ar fi fost gata. Salonul era ultima cameră de care trebuia să se ocupe, şi nu avea multe de făcut astăzi, deoarece încăperea nu fusese folosită de când se aflase pe exact acea sofa cu o zi înainte.

Asta era prima dată când dăduse de Jeremy de atunci. El ieşise seara trecută, şi apoi din nou dimineaţa devreme, şi de-abia se întorsese. Într-un mod ciudat, casa nu părea la fel când nu era el acolo. Nu putea spune exact din ce motiv, dar era în mod clar vizibil, cel puţin pentru ea. Poate fiindcă nu se putea relaxa complet când ştia că el era prin preajmă. Nu, acesta ar fi trebuit să fie motivul, dar era chiar contrarul. Nu părea capabilă să se relaxeze când el nu era prin preajmă.

Danny încă era puţin supărată pe ea însăşi pentru că lăsase garda jos cu o zi în urmă. Păcăleala pe care i-o trăsese cu o noapte înainte era un indiciu suficient că nu ar fi trebuit să mai facă astfel vreodată. Şi totuşi, ieri doar vorbiseră. Aflase câteva lucruri interesante despre el.

Era un bastard. Ca să vezi! Cine s-ar fi gândit, când el locuia într-o asemenea casă, şi chiar în partea de oraş a

nobililor – şi cu o astfel de familie imensă, ai cărei membri îl acceptaseră evident fără nicio ezitare.

Născut şi crescut într-o tavernă. Încă se lupta cu ideea asta. Îl aducea jos, la nivelul ei. Mama lui nu fusese diferită de ce fuseseră probabil părinţii ei. Şi din ce motiv îi spusese ei acest lucru? Te-ai fi gândit că era ceva ce şi-ar fi dorit să păstreze secret.

— Încă o mai pui să şteargă praful? îi spuse Regina lui Jeremy când ea traversa camera pentru a şterge poliţa de peste căminul rece. Sau pur şi simplu îi place ei să şteargă praful?

— Nu începe… zise Jeremy, dar fu întrerupt imediat.

— Îţi jur, Jeremy, mi-aş fi imaginat că, dintre toţi, tu chiar ar trebui să ştii cum să te porţi cu o amantă.

Danny aruncă o privire peste umăr la timp pentru a-l vedea pe Jeremy lovind-o pe verişoara sa cu genunchiul şi aruncându-i o privire furioasă. Ea doar ţâţâi şi schimbă subiectul, spre ceea ce părea că discutaseră până intrase Danny.

— N-ai cum să eviţi acest bal, Jeremy, chiar nu ai cum. Şi este o ocazie perfectă pentru tine ca să clarifici lucrurile. Emily a lansat un nou zvon ieri-seară, că a avut o adevărată întâlnire de amor cu tine. Ştii ce înseamnă acest lucru, nu?

— Înseamnă că e o mincinoasă nenorocită.

— Nu, noi ştim acest lucru, dar nimeni altcineva nu o ştie. Înseamnă că deja face mutările spre ultima soluţie, şi sezonul de-abia a început!

— Fir-ar să fie! De-abia de m-am uitat la fetişcana aia! se plânse Jeremy. Nu înţeleg de ce m-a ales pe mine, când nu i-am acordat nici măcar două minute din timpul meu, ca să nu mai vorbim că nu am dat de înţeles în niciun fel că aş fi interesat să o cunosc mai bine.

— Ce contacte ai avut cu ea?

— Nimic care să merite menţionat. A pus pe cineva să ne prezinte, din câte ţin minte, nici nu mai ştiu pe cine, dar

eu eram deja pe punctul de a pleca de la acea petrecere, deci nu am schimbat decât câteva cuvinte. Şi ne-a abordat pe mine şi pe Drew serile trecute, dar din nou nici nu m-am uitat bine la ea. Ai crede că ea aştepta vreun indiciu că sunt interesat de persoana ei înainte de a începe această campanie să mă vadă cu jugul pus.

— Magnific! Să negăm nu ne ajută cu absolut nimic, Jeremy. Ştii foarte bine că nu există nici măcar o singură tânără nemăritată în tot oraşul care nu ar profita de orice ocazie să pună mâna pe tine. Emily Bascomb pur şi simplu face ceva în privinţa aceasta, în timp ce restul doar aşteaptă şi speră să-ţi atragă atenţia.

Danny privi din nou în spatele ei şi îl văzu pe Jeremy roşind. Fascinată cum era de conversaţia lor, ştia că ar fi trebuit să se ducă la o altă piesă de mobilier, dar nu dorea să le amintească celor doi că era de faţă.

— Dacă ştii atât de multe lucruri, zi-mi şi mie, ce-i cu graba asta? se plânse el. Doar ce am văzut-o pe acea lady pentru prima dată în viaţă săptămâna trecută. Crezi că trebuie să se căsătorească? E deja însărcinată?

Regina se încruntă, apoi scutură din cap.

— Nu, extrem de improbabil. Cred că pur şi simplu i s-au aprins călcâiele după tine şi a hotărât că nimeni altcineva nu va fi suficient pentru ea de-acum încolo. Şi nerăbdarea ei îşi are sursa în faptul că este răsfăţată. Atâta lucru am aflat şi eu despre ea. Am găsit un prieten vechi care cunoaşte familia Bascomb de mulţi ani. A menţionat că este copil singur la părinţi, şi de aceea tatăl ei a răsfăţat-o peste poate.

— Dar să-şi facă propriul nume de ruşine în această campanie? Merge cam departe, nu-i aşa?

— Ei bine, poate avea un singur motiv, zise Regina. Doreşte ca tatăl ei să audă zvonurile şi să ia asupra sa rezolvarea problemei.

Acum îţi dai seama de ce trebuie să participi la acest

bal de mâine-seară?

— Nu. Participarea mea este exact lucrul pe care ea…

— Nu, nu, nu te vei duce neînsoţit. M-am întâlnit ieri-seară cu o veche prietenă a verişoarei noastre.

— Care verişoară?

Regina ţâţâi nerăbdătoare:

— Diana, nu că ar conta. Ideea este că sora mai mică a prieteniei ei şi-a făcut şi ea debutul în acest sezon.

— O cunosc?

— Nu, cred că nu.

— Atunci spune odată unde vrei să ajungi.

— Sunt sigură că ea ar fi de acord să fie însoţită de tine la acest bal dacă îi vom spune care este planul. Şi dacă îi vei dedica ei întreaga seară, va dovedi fără niciun dubiu că înclinaţiile tale romantice sunt îndreptate altundeva. Mai ales dacă o ignori pe Emily în totalitate în acest timp.

— Destul de uşor de făcut, dar tânăra aceea nu îşi va face speranţe pentru sine, nu?

— Nu – în fine, probabil. Toate îşi fac speranţe dacă se întâmplă să le arunci o privire. Dar îi vom explica faptul că ea doar te va ajuta să scapi din această situaţie oribilă care se înrăutăţeşte mult prea repede. Şi va avea şi ea de câştigat de pe urma atenţiei tale. Îi va creşte şi ei cota, adică atenţia tuturor tinerilor burlaci va fi atrasă de ea. Vor dori să ştie ce ţi se pare ţie atât de fascinant la ea.

Jeremy chicoti.

— Supraestimezi efectul pe care îl am, iubito.

— Prostii! Amândoi ştim că apariţia ta la orice eveniment public provoacă agitaţie. Aproape toată lumea se întreabă dacă o iei pe urmele tatălui şi ale unchiului tău. Aceşti doi crai şi-au lăsat amprenta, şi încă una adâncă, înainte de a părăsi viaţa socială. Tu însă ai reuşit să eviţi până acum orice scandal, deci nimeni nu s-a lămurit deocamdată ce să creadă despre tine.

— Îmi dau toată silinţa, rânji Jeremy.

— Ştim că aşa faci, zise Regina, bătându-l uşor pe mână. Bănuiesc că tu ai luat aminte la exemplul lui Derek, să îţi păstrezi aventurile dincolo de atenţia lumii. Desigur că ajută că-ţi alegi femeile dintre cele care nu simt nici o nevoie să se laude cu legătura voastră la toţi care pot auzi. Şi nu îndrăzni să menţionezi ghinionul lui Nick al meu în această privinţă.

Jeremy râdea în hohote.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, dragă. Cu toate că, dacă sta să te gândeşti, ghinionul lui cu Lady Eddington s-a dovedit a fi norocul tău. Mă îndoiesc că l-ai fi cunoscut în alte împrejurări sau că ai fi fost obligată să-l iei de bărbat dacă Lady E. nu ar fi trâmbiţat tuturor prietenelor ei că el avea de gând să o răpească pe ea, dar te-a răpit, în schimb, pe tine.

Regina se încruntă.

— Mulţumesc că n-ai adus vorba de asta. Acum, după cum ziceam, dacă apari mâine-seară cu această tânără debutantă şi îţi petreci toată seara fiind atent doar la ea, toate bârfele vor fi despre cum îi faci ei curte şi ar trebui să risipească zvonul pe care îl răspândeşte Emily. Şi Emily va fi nevoită să te lase în pace…

— Asta se va întâmpla numai dacă o şi crede, îi tăie Jeremy vorba. Această soră a prietenei Dianei e cumva mai drăguţă decât Emily?

Regina se încruntă.

— Nu, de fapt nu. Minunat! Toate ideile mele geniale pentru această temă – de pomană! Ai dreptate, nu va ţine. Emily îşi va da seama cu uşurinţă că este doar o stratagemă. Nu o va scoate deloc de pe direcţie, ci mai degrabă chiar o va face să îşi sporească eforturile.

— Ei bine, planul ar funcţiona dacă ai putea să îmi găseşti o fetişcană mai drăguţă decât Emily. Ştiu, nu e lucru uşor. Acea lady este de-a dreptul uimitoare.

Regina oftă.

— La naiba, Jeremy, dacă asta este ce crezi, atunci de ce nu eşti interesat de ea? Probabil că şi ea s-a întrebat acelaşi lucru, şi crede că te dai greu de prins. Ar putea să creadă că-ţi face chiar o favoare, grăbind lucrurile cu minciunile astea pe care le răspândeşte.

— Un răspuns simplu, dragă. Ia gândeşte-te doar puţin şi o să găseşti răspunsul.

Ridicând dintr-o sprânceană neagră, Regina spuse cu o intonaţie comică:

— Deoarece te-ai hotărât să-ţi petreci viaţa ca burlac?

— Exact. Aşa că am grijă să-mi ţin ochii şi mâinile departe de orice debutantă şi de orice altă tânără domnişoară în căutare de căsătorie. Sunt suficient de multe femei de savurat fără a-mi risca burlăcia.

— Scuteşte-mă de detalii, te rog, zise Regina dându-şi ochii peste cap. Şi putem să uităm ideea mea genială. Pur şi simplu, nu sunt alte tinere speranţe în această serie care măcar să se apropie de Emily Bascomb din punctul de vedere al rangului şi al înfăţişării. Această lady este, fără tăgadă, frumoasa sezonului.

Acum era rândul lui Jeremy să o bată uşor pe mână.

— Sunt sigur că-ţi va veni o altă idee, iubito. Întotdeauna te descurci.

Regina oftă.

— Dar intrăm în criză de timp. Ea deja a afirmat că aţi avut o întâlnire ca iubiţi, şi nu a fost astfel. Dar această mică bârfă va ajunge până la urmă la tatăl ei, şi apoi el va avea o întrevedere cu tatăl tău, şi ştii şi tu unde se ajunge pe drumul ăsta.

Jeremy râmji la ea.

— Tata îi va râde în nas şi îi va spune să se ducă să îi cumpere un soţ altundeva, căci eu nu sunt de vânzare.

— Atunci el se va duce la unchiul Jason, şi ştii foarte bine că lui Jason nu i se va părea motiv de râs.

Jeremy se înfioră.

— Foarte bine, va trebui să recurgem la măsuri disperate. Planul tău era unul bun. Numai că trebuie să-ţi vină în minte o altă fetişcană dispusă să joace rolul şi care să se poată compara cu Emily.

Regina îşi scutură din nou capul.

— Îmi displace să o spun, dar pur şi simplu nu avem o selecţie bună de tinere speranţe în acest an. Singura fată care se apropie cât de cât este deja logodită. De fapt, nu-mi vine în minte nici măcar o singură tânără necăsătorită în întreaga Londră care să… ei, mmm.

— Ce?

— Ar trebui să reformulez. Uite acolo una, o privesc chiar în acest moment.

Danny se întoarse pentru a vedea despre cine vorbea Regina şi descoperi că perechea de pe canapea o fixa pe ea cu privirea începu să se îmbujoreze. Le urmărise avid conversaţia. Nu trebuia să întrebe la ce se referea Regina Eden. Tocmai primise un compliment uimitor şi încă savura sentimentul plăcut oferit de acest lucru.

Jeremy privi înapoi la verişoara lui şi, încruntându-se, zise sec:

— Nu.

— Dar este perfectă! exclamă Regina. O eclipsează clar pe Emily Bascomb.

— Nu.

— Şi de ce nu? Da, da, ştiu, ar trebui să-şi ţină gura, ştiu.

— Nu asta e…

— Sigur că e, întrerupse Regina. Dacă ar scoate vreun cuvânt, ar da în vileag imediat înşelătoria. Poţi să-ţi ţii gura, Danny? Danny nu spuse nimic, ceea ce o făcu pe Regina să continue triumfătoare: Ia uite, vezi, poate.

— Reggie, te iubesc, dar acum nu ai gândit până la capăt ideea asta. Poate vorbi suficient de bine când nu este nervoasă.

— Poate? îl întrerupse din nou Regina, surprinsă.

— Da, cu toate că nu există nicio garanţie că nu va avea vreo scăpare. Dar nu are nicio ţinută de bal, şi nu este nicio şansă ca o astfel de rochie să poată fi făcută până mâine-seară.

— O să-i împrumut una de-a mea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ai crescut azi-noapte vreo douăzeci de centimetri?

— O să punem un tiv. Nu mai fi aşa negativist, Jeremy! Ştii că va merge, mai ales dacă îşi poate imita superiorii.

— Nu va merge. Nu poate dansa. Ea…

— De unde-oi şti tu că nu pot dansa, hă? îi tăie vorba Danny de data asta. Poate că am participat la balurile mascate din Covent Gardens. Poate că sunt o dansatoare foarte bună.

— Pentru un bărbat, îi dădu Jeremy replica nerăbdător. Ai încercat-o vreodată ca femeie?

Danny se îmbujoră din nou. De fapt, nu dansase niciodată în viaţa ei, dar îi lua în nume de rău faptul că el pleca de la premisa asta. Şi această idee începea să pară distractivă. Să participe la un bal elegant al lumii bune? Ceva la care nici măcar nu visase. Şi ce ocazie perfectă pentru a întâlni un bărbat care s-ar putea îndrăgosti de ea şi ar putea dori să o ia de nevastă! Nu un lord, desigur. Ştia că nu putea să aspire atât de sus. Dar cu siguranţă nu vor fi doar lorzi la un astfel de eveniment. Alţi bărbaţi avuţi, respectabili vor fi invitaţi, bărbaţi fără titluri care nu aveau restricţii în alegerea soţiei.

Şi ea participase o dată la un bal mascat la Covent Gardens – de fapt, nu chiar participase, dar privise de la distanţă, dorindu-şi să o facă. Oamenii de acolo păreau că se simt atât de bine. Şi acele baluri nu erau doar pentru nobili, nici pe departe. Oricine putea să participe şi să se prefacă pentru o noapte că era altcineva decât în realitate.

— Atunci nu va dansa, spuse Regina ca replică la ultima obiecţie a lui Jeremy. Gleznă luxată şi restul poveştii.

— Dar nu poate vorbi, de-abia poate merge. Sună de parcă ar trebui să fie la pat, nu la bal.

Regina se încruntă la el şi insistă:

— Şi-a pierdut vocea la o vânătoare de vulpi extrem de incitantă de săptămâna asta de la ţară. Îşi revine bine, dar încă îşi protejează corzile vocale. Şi-a sucit glezna la aceeaşi vânătoare, ca să vezi! Ar fi refuzat să vină la acest bal, numai că nu dorea să te dezamăgească, când de-abia aşteptai să o prezinţi mâine-seară. Şi cum este în oraş doar pentru un sfârşit de săptămână…

— Am prins ideea, Reggie. Şi drept cine ai de gând să o dai?

— Poate o rudă îndepărtată a lui Kelsey. Kelsey are tot soiul de rude nobile, chiar dacă de când s-a măritat cu vărul nostru Derek nu mai sunt pomenite atât de des. Dar sunt sigură că nu ar deranja-o s-o declare pe Danny rudă a ei.

— Înrudită cu un duce e cam mult, nu crezi? zise Jeremy.

— Nu, nu, unul dintre nobilii mai mărunţi, desigur. Şi o înrudire foarte îndepărtată. Poate că părinţii ei s-au mutat în America şi ea a crescut acolo… ba nu, ştiu – în Cornwall! Doar în caz că accentul ei va fi remarcat. O să meargă, şi chiar minunat. Nimeni, absolut nimeni, nu se va îndoi de faptul că tu ai făcut curte aceste minunate fete în ultimele câteva luni, deci ar fi fost de-a dreptul imposibil să ai întâlniri cu Emily Bascomb. Probabil că a fost alt norocos.

Jeremy scutură capul spre verişoara lui, dar de astă dată *cu* uimire.

— Cum o faci, verişoară? Pur şi simplu mă depăşeşti, chiar aşa.

— Prostii, îl zeflemisi Regina. Şi o voi lua acasă cu mine ca să o pregătesc. Treci cu trăsura să ne iei mâine-

seară la ora nouă fix. Vrem să întârziem doar cât să fim cochete, nimic mai mult.

— Pe noi?

— Voi merge cu voi, desigur. Ea trebuie să aibă o însoţitoare.

— Când ai devenit îngerul meu păzitor, iubito?

— Atunci când Amy m-a rugat să am grijă de tine câtă vreme este ea plecată.

El îşi dădu ochii peste cap. Amy nu era doar verişoara lor, dar şi cea mai bună prietenă a lui, şi ea îşi făcea mai multe griji pentru el decât era cu adevărat necesar.

— Nu că aş vrea să pun o piedică în calea planului tău magnific, dar nu crezi c-ar trebui s-o întrebi pe Danny dacă este dispusă să mă salveze din ghearele lui Emily?

— O, Doamne, oftă Regina. Da, aşa cred. Şi către Danny: Te simţi în stare să faci faţă unei asemenea sarcini, dragă? Jeremy chiar are nevoie să fie salvat, sau va fi târât la altar fără ca el să fi avut nicio contribuţie.

Danny rânji.

— Sunt chiar bună la travestit.

Regina clipi.

— O, da, chiar eşti, nu-i aşa? Ei bine, haide, dragă. Avem multe de făcut şi timp puţin la dispoziţie.

Capitolul 27

Regina Eden era pur şi simplu uimitoare. Era asemenea unei tornade de activitate, instrucţiuni şi pălăvrăgeală fără oprire. O târâse pe Danny după ea de la casa lui Jeremy în josul străzii până acasă la ea şi o dusese direct sus în dormitor, fără să îi acorde timp să se minuneze de splendida clădire prin care goneau. Regina îşi chemă imediat camerista, pe Tess, îi spuse ce trebuia făcut şi ele

două scoaseră din dulapul Reginei nenumărate rochii de felul cărora Danny nu mai văzuse niciodată până atunci. Când se hotărâră în sfârşit pentru una dintre ele, Danny de-abia apucă să o vadă înainte ca Tess să o trimită cu o altă cameristă pentru a o modifica.

Următorul punct pe listă erau pantofii, dar cei care se potriveau cu rochia de bal pur şi simplu nu îi intrau lui Danny în picioare, indiferent cum încercau să îi întindă, şi nu era timp să îi facă unii pe măsură. Astfel că Regina trimise un lacheu pe la rudele ei. Danny nu era sigură ai cui pantofiori albi de satin sosiseră înainte de cină, dar aceştia îi erau doar puţin prea joşi la călcâi şi degetele ei nu erau nici pe departe atât de stâlcite ca atunci când probase pantofii Reginei.

Nu făcură pauză pentru cină. Regina ceru să li se aducă tăvi cu mâncare la ea în cameră, şi Danny apucă să ia de pe a ei în timp ce Tess încerca să se gândească la ce se putea face cu părul ei. Nu era o sarcină uşoară. De fapt, aceasta se dovedi a fi cea mai dificilă problemă a lor. Asemenea bucle scurte pur şi simplu nu se lăsau îmblânzite. Şi o mare parte dintre ele trebuiră tunse chiar mai scurt, pentru a egaliza tunsul nepriceput al lui Lucy.

Într-un final, Regina scoase o tiară, şi Tess exclamă:

— Astfel o rezolvăm! Acum o să pot să despart buclele şi să le aranjez. Mai mult de-atât nu o să reuşim să ne apropiem de o înfăţişare ordonată!

— Magnific! Ştiam eu că o să reuşeşti, Tess. O să vreau să arate exact aşa mâine.

Danny nu apucă să se admire înainte ca tiara să fie scoasă şi ea să fie condusă într-un dormitor de oaspeţi, unde Regina îi spuse să se culce imediat. Mai aveau multe de făcut în ziua următoare, şi ea urma să fie trezită devreme.

Un dormitor de oaspeţi! Nu îi venea să creadă, nu îi venea să creadă nici că Lady Regina îşi dădea atâta

osteneală pentru a-şi salva vărul de la căsătoria cu o moştenitoare frumoasă. Dacă o astfel de persoană nu îl ademenea să îşi pună pirostriile, atunci era clar că Jeremy nu exagera atunci când spunea că avea de gând să rămână burlac tot restul vieţii. Ceea ce era mare păcat, se gândi ea cu tristeţe. Faptul că el făcea asemenea efort pentru a evita căsătoria dovedea faptul că nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Însă tot era entuziasmată de perspectiva transformării ei într-o lady în ziua următoare. Va participa la un bal împreună cu el! El chiar avea să se poate de parcă i-ar face curte. Pentru un sculrt timp, realitatea va fi oprită şi se va putea preface şi ea că acea întreagă seară minunată ar fi adevărată…

În dimineaţa următoare, fu trezită mai devreme decât bănuise, i se părea că abia adormise când o cameristă îi bătu la uşă şi intră cu o tavă pentru micul dejun. Mâncase doar jumătate când Regina intră deja, plângându-se:

— N-ai terminat încă? Păi, haide, grăbeşte-te. N-ar trebui să fie nevoie să dansezi în seara asta, dar în caz că ceva nu merge cum trebuie şi va trebui să o faci, m-am hotărât că avem suficient timp ca să fii instruită puţin şi în această direcţie.

— Mă veţi învăţa să dansez?

— Nu eu, draga mea, Jeremy o va face. Am trimis deja după el.

Danny nu se putu abţine să nu pufnească.

— Nu-l veţi scoate din pat atât de devreme.

— Da, ştiu, oftă Regina. Dar va fi trezit, fiindcă am menţionat că este vorba de ceva urgent.

— Şi este?

— Sigur că nu, dar acest lucru îl va face să ajungă repede aici. Acum, bănuiesc că ar trebui să-ţi spun câte ceva despre acest bal. Îl organizează Lady Aitchison, şi acest lucru înseamnă că va fi cel mai important bal al

sezonului, deoarece petrecerile ei sunt o nebunie, şi ea le organizează doar o dată la patru ani sau aşa ceva.

— Asta înseamnă că o să fie multă lume acolo?

— Da, va fi o mare înghesuială, cu toată crema societăţii londoneze prezentă. Toate tinerele debutante ale sezonului, toţi tinerii domni care doresc să se căsătorească, mamele şi taţii lor şi alţi însoţitori de diverse soiuri, şi câteva canalii asemenea scumpului nostru Jeremy, pe care ar trebui să le ocoleşti.

— El nu este o canalie, zise Danny, chiar dacă şi ea avusese aceraşi părere în repetate rânduri.

— Ba sigur că este, chiar dacă este una adorabilă. Doar vezi ce-ţi face ţie. Te-a făcut amanta lui, şi încă te pune să-i faci curat prin casă.

— Nu sunt amanta lui şi nici n-am de gând să fiu vreodată!

Regina clipi la tonul vehement al cuvintelor.

— Serios? Of, atunci chiar îmi cer scuze. Am crezut, ei bine, toată familia a crezut, ei bine, la naiba, este evident că el vrea să fii, şi Jeremy a obţinut întotdeauna femeile pe care şi le dorea.

Danny se îmbujoră atunci, deoarece şi ea fusese foarte aproape să cedeze puterilor lui de seducţie şi trebuia să îşi amintească în mod constant care erau ţelurile ei şi faptul că Jeremy Malory nu era unul dintre ele. Dar Regina nu observă că se înroşise şi, ca de obicei, sări de la o idee la alta fără pauză.

— Hai cu mine atunci. Deja am spus să se elibereze salonul ca să avem spaţiu de exersat.

Exersatul nu era numai dansul. De cum ajunseră jos, Regina îi spuse:

— Acum, hai să văd cum mergi. Nu, nu, nu mai porţi pantaloni. Cu paşi mici. E mai bine, dar nu, nu trebuie să mergi cu tot corpul, ci doar cu picioarele. Vrem să pară că aluneci pe podea fără a face nicio mişcare.

Danny încetini şi făcu paşii mai mici.

— Perfect! exclamă Regina.

Danny rânji.

— Dumneavoastră mergeţi astfel?

Regina chicoti.

— Ei bine, eu încerc, chiar încerc. Dar ca să o zicem pe cea dreaptă, eu am fost destul de băieţoasă. Am crescut împreună cu vărul meu Derek după moartea mamei mele şi am avut parte de libertatea pe care o au băieţii. Desigur, tu trebuie să înţelegi ce vreau să spun. Nu este ăsta motivul pentru care purtai pantaloni?

— Nu, acolo de unde vin eu, fetele muncesc pe spate, şi asta încă de la vârste mici. N-am vrut să fiu obligată să mă apuc de acea meserie, aşa că am dus o viaţă de băiat.

— Oh, Doamne. Regina era cea care roşi de această dată. Nu ştie nimeni?

— Numai prietena mea Lucy.

— Reggie, unde eşti? se auzi deodată strigătul lui Jeremy din hol.

— Aici!

El apăru în uşă, cu o expresie destul de nemulţumită şi se adresă verişoarei lui:

— Ai idee cât e ceasul?

— Da, şi deja am pierdut jumătate din dimineaţă. O vei învăţă pe Danny să danseze.

— Da? El îşi încrucişă braţele şi se rezemă de tocul uşii. Parcă, trebuia să aibă glezna luxată?

— Aşa este, dar s-a refăcut aproape complet, e doar un pic sensibilă. Până la urmă nu o vom face să şchiopăteze. Şi este doar ca măsură de siguranţă. Dacă apare cumva regele George şi o invită la dans?

Jeremy îşi dădu ochii peste cap.

— Acum exagerezi, Reggie, chiar exagerezi.

— Era numai un exemplu pentru motivele pentru care trebuie să înveţe să danseze. Nu fi dificil. Este vorba de

gâtul tău pe care îl salvăm de la jugul căsniciei.

El aruncă o privire către Danny şi ochii lui se măriră uşor.

— Te-au tuns, nu? Arată tare bine.

Danny se îmbujoră cuviincios.

— O să fie coafat pentru diseară.

— Dumnezeu să mă ajute dacă te faci şi mai frumoasă. Apoi rânji şi spuse către verişoara lui: La naiba cu mine, dar nu cred că ne vei lăsa singuri pentru această oră de meditaţie, Reggie?

— Nicio şansă. Nu este o scuză pentru tine să fii bădăran, aşa că poartă-te frumos!

El oftă.

— Nu avem nevoie de muzică pentru asta?

— Voi fredona eu, şi, dacă râzi de fredonatul meu, îţi dau vreo două, de nu te vezi.

El traversă încăperea către Danny şi îi întinse mâinile.

— Eşti pregătită să înveţi, iubito?

O spuse cu o astfel de intonaţie, încât ea răspunse:

— Hm! Să dansez, şi nimic altceva.

— Mare păcat, şopti el în timp ce o trăgea mai aproape de el şi începu să valseze cu ea de-a latul camerei.

Danny simţea intens o mână de-a lui pe spate, iar pe cealaltă mâna, caldă, în palma ei. Încăperea era mare. Regina era în capătul îndepărtat, deci nu îl putea auzi pe Jeremy când acesta începu să o ameţească cu comentariile lui şoptite.

— Ador să te ating. Crezi că şi-ar da seama dacă ţi-aş pune mâna pe fund?

— Eu voi observa, icni Danny.

El chicoti.

— Dar ţie ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Nu. Şi nu cumva să îndrăzneşti! Se presupune că acum dansăm.

— Dar eu pot să fac dragoste şi să dansez în acelaşi

timp, şopti Jeremy. Promit.

Danny inspiră cu putere şi abia mai fu în stare să răspundă:

— Ce prostie! Acum termină!

Dar, desigur, el nu termină. Aplecându-se şi mai aproape de ea, Jeremy şopti:

— Să-ţi spun cum se poate face? Trebuie doar să te ţii bine şi să mă cuprinzi cu picioarele în jurul coapselor. Ar trebui să fim amândoi dezbrăcaţi, desigur.

Ea se împiedică; era surprinsă că nu o făcuse mai devreme şi deodată nu mai putu să se concentreze la nimic altceva decât la el şi la imaginile pe care i le schiţa în minte. El o strânse şi mai puternic până când ea îşi recăpătă echilibrul, lucru care nu o ajută cu adevărat, deoarece doar o distrăgea mai tare.

Regina se oprise din fredonat. Danny îşi dădu seama de acest lucru când observă o servitoare care venise să vorbească cu doamna. Probabil că şi Jeremy observase că verişoara lui nu mai era atentă la ei deoarece gura lui fu deodată pe gâtul lui Danny, sărutând-o cu foc, apoi trecând la urechea ei, unde limba lui o dezmierdă adânc. Oh, Doamne, senzaţia era uimitoare. Genunchii îi cedară, dar nu avea nevoie să stea pe picioare. Jeremy o ţinea atât de strâns, încât picioarele ei nu mai atingeau podeaua!

Şi ea se agăţa de el. Nu se putea abţine. Senzaţiile pe care i le stârnea el o făceau să dorească să fie şi mai aproape...

Regina îşi drese glasul zgomotos, ceea ce îi făcu să se depărteze din nou, dar încetişor. Cu picioarele înapoi pe podea, Danny încercă să îşi revină. O ajută şi faptul că observă rânjetul lui Jeremy. Ce canalie! Ştia foarte bine cum tocmai se jucase cu simţurile ei, şi plesnea de fericire din această cauză.

Lui Jeremy i se făcu milă de ea şi deveni serios, îi spuse să se ia după el, şi ea chiar învăţă câte ceva despre

dans până să termine.

Danny crezuse că vor continua după prânz, dar în schimb fu trimisă la culcare, cu avertismentul Reginei să doarmă cu adevărat, nu doar să stea întinsă, deoarece urmau să fie treji până în zori. Danny era sigură că era prea emoţionată în acel moment pentru a putea să adoarmă cu adevărat în miezul zilei, dar toate acele informaţii şi indicaţii care îi fuseseră servite o extenuaseră destul, şi adormi la câteva secunde după ce se întinsese în pat.

Capitolul 28

Danny dormise atât de profund, încât atunci când se trezi fu şi dezorientată, şi extrem de dezamăgită. Presupunea că visase că va merge la bal. Dar apoi se auzi bătaia la uşă şi îşi deschise ochii pentru a vedea că se afla cu adevărat în casa Reginei Eden şi că va merge cu adevărat la bal.

După somnul de după-amiază, făcu o baie, şi apoi veni timpul să se pregătească. Fu condusă din nou în camera Reginei şi instalată la măsuţa de toaletă, astfel că de această dată putu privi cum mâinile fermecate ale lui Tess îşi săvârşeau magia. Regina era îmbrăcată de o altă cameristă, dar în tot acest timp dădea instrucţiuni de ultimă clipă pe care Danny de-abia le auzea, atât de fascinată era de ce se întâmpla cu înfăţişarea ei.

Tess folosi o tiară bătută în pietre preţioase, cu un ametist mare la mijloc, pentru a-i îmblânzi buclele. Cu tiara pusă bine pe cap, buclele scurte care îi rămâneau la tâmple erau răsucite pentru a părea zulufi, şi restul părului era astfel pieptănat, încât semăna cu o tunsoare scurtă pe care multe femei o îndrăgiseră cu câţiva ani în urmă. Apoi rapid, fu îmbrăcată cu jupoane şi cu cea mai minunată rochie de

bal.

Era din mătase de un liliachiu pal, şi spre tiv avea două volane din straturi de tul. La cel de-al doilea strat, camerista ataşase o bordură din mătase albă, pe care o ornase cu dantelă de culoare violet. După ce aceeaşi dantelă violet fusese adăugată la mânecile scurte şi bufante, o fâşie subţire la decolteul adânc şi larg şi o fâşie lată de un centimetru la partea de sus a mănuşilor pe care urma să le poarte, efectul final era că exact aşa fusese creată rochia de bal de la bun început.

Trebuiseră să taie din partea de la umeri a rochiei, deoarece talia fusese prea înaltă pentru Danny la început, căci trupul Reginei era mai scurt decât al ei. Dar odată cu adăugarea altei bucăţi de mătase albă cu dantelă violet, pentru a se potrivi cu ce fusese adăugat la mâneci, i se potrivea perfect pe talie.

Întreaga ţinută era atât de elegantă, încât Danny îşi aminti de visul pe care îl avea, cel cu femeia aceea îngeresc de frumoasă. Se îndeplinise. Pentru o noapte, ea va fi acea femeie incredibil de frumoasă. Danny pur şi simplu nu se putea opri din a se admira. Regina fu obligată să o tragă la propriu din faţa oglinzii pentru a merge la parter când terminară.

— Haide, nu mai căsca gura, Jeremy, se plânse Regina când îl găsiră pe Jeremy în foaier, aşteptându-le.

El nu o făcu, şi nici nu se putu stăpâni să nu se holbeze la ea. Danny începu să se îmbujoreze. Avea senzaţia că el nici măcar nu auzise mustrarea verişoarei sale. Adânc în sufletul ei era atât de mulţumită că de-abia se abţinea să nu o arate.

Şi el arăta minunat în ţinuta formală, de culoare neagră. Jacheta lui era deschisă, lavaliera albă avea un nod lejer, ceea ce îi dădea un aer de crai. Părul său negru ca pana corbului fusese pieptănat pe spate, dar nu rămăsese aşa. Acum îi cădea pe tâmple şi în jurul gâtului. Expresia lui

îi dădu fiori pe şira spinării.

El era şocat de înfăţişarea ei, fără nicio îndoială. Şi ea însăşi fusese şocată, deci înţelegea de ce el nu era în stare să facă altceva decât să se holbeze la ea.

Regina trebui să îl înghiontească pe Jeremy de mai multe ori. Când într-un final îi dădu atenţie, el îşi înfipse picioarele în podii şi spuse ferm:

— Nu iese din casa asta când arată astfel.

— Şi care e problema cu felul în care arată? Ţin să te anunţ că…

— E mult prea afurisit de frumoasă, şi o ştii şi tu, Reggie.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Păi asta era ideea, prostănacule.

— Nici pe departe. Nu mă aşteptam ca să arate astfel. Va stârni o senzaţie cum nu a mai văzut oraşul. Stă acasă, şi asta e decizia mea finală.

Regina ţâţâi spre el enervată.

— Tu să stai acasă. Ea merge la bal. Dacă mă gândesc mai bine, tu nici nu trebuie să fii acolo ca să ne atingem ţelul. Eu pot foarte bine să răspândesc vorba şi fără prezenţa ta. Ea însă trebuie să fie, acolo. Zvonul nu va prinde aripi fără o dovadă în faţa ochilor lor.

— Nu mă asculţi, Reggie.

— Nu, tu nu asculţi. Totul a ieşit acum de sub controlul său. Te voi salva în ciuda voinţei tale. Haide, Danny, treci în trăsură.

Jeremy le urmă, desigur. Şi continuă cu obiecţiile tot drumul până la reşedinţa Aitchison, care nu se afla foarte departe. Balul avea loc în unul dintre conacele din apropierea primei case Malory pe unde trecuse Danny.

Regina încetase să îl mai asculte pe Jeremy, deoarece se enervase pe el acum. Şi Danny făcu la fel, dacă tot veni vorba. Era dezamăgită deoarece el făcea un asemenea scandal, şi nici nu înţelegea cu adevărat raţionamentul lui.

Era prea drăguţă? O să stârnească vâlvă? Credea că tocmai aceasta fusese ideea, pentru a contracara zvonurile mincinoase pe care le răspândea Emily Bascomb.

Faptul că împărţea din nou o trăsură cu Jeremy îi aminti de prima noapte în care îl întâlnise. Probabil că Jeremy ghicise la ce se gândea după expresia ei, deoarece îi şopti:

— E o schimbare faţă de data trecută când am mers împreună, nu? Eşti atât de pricepută să o iei la fugă din trăsuri. Simte-te liberă să o faci oricând doreşti.

Ea pufni uşor drept răspuns la sugestia lui. Bărbatul părea hotărât să fie într-o dispoziţie proastă şi să prezică urmări nefaste pentru planul din acea seară.

Dar amintindu-şi ceea ce făcuseră în acea noapte, ea îi răspunde în şoaptă:

— Crezi că el va fi prezent?

Fără a trebui să întrebe la cine se referea, Jeremy zise ridicând din umeri:

— Nu contează dacă este. Servitorul lui ne-ar putea recunoaşte, nu el.

Regina îl opri o ultimă dată pe Jeremy, chiar înainte de a intra în reşedinţa familiei Aitchison. Împungându-l cu un deget în piept, mârâi la el:

— Dacă nu termini cu toată flecăreala asta despre nenorociri, nu o să mai vorbesc niciodată cu tine.

— Promiţi? întrebă el.

Ea îl ignoră şi continuă:

— Şi dacă intri cu noi, atunci joacă-ţi rolul şi prefă-te înamorat cum trebuie, sau toată această farsă nu-şi are rostul. Acuma stăpâneşte-te, Jeremy. Spectacolul e pe cale să înceapă.

Sosise momentul, şi Danny realiză în final în ce se băgase, în timpul în care îi pregătiseră rochia, Regina o instruise cu o lungă listă de lucruri pe care putea să le facă şi cu alta cu cele ce nu se făceau. Danny se temea că acum

le va uita pe absolut toate. Şi rămase pur şi simplu ca trăsnită la vederea unui bal al lumii bune în plină desfăşurare. Luminile, culorile, cele mai minunate rochii de bal învârtindu-se prin sala imensă. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse ceva asemănător.

Probabil că rămăsese cu gura căscată, deoarece Jeremy îi sâsâi la ureche:

— Nu te mai uita de parcă n-ai mai văzut niciodată aşa ceva. Se presupune că eşti de origine nobilă în seara asta şi obişnuită cu astfel de distracţii.

— Da, dar io... Făcu o pauză pentru a tuşi, apoi continuă:... eu am socializat destul de puţin, având în vedere că tocmai mi-am terminat educaţia.

— Reggie ţi-a dat replica asta?

Ea se îmbujoră.

— Da, şi multe altele.

— De ce? oftă el. N-ar trebui să vorbeşti deloc.

Danny ridică din umeri.

— Bănuiesc că s-a gândit că voi face una sau două greşeli.

— Sau trei, sau patru. A fost o idee foarte proastă. Pur şi simplu am înnebunit, nu există altă explicaţie pentru faptul că am fost de acord cu asta. Şi este vina ta, să ştii.

Ea se întoarse, întrebându-se cum naiba putea da vina pe ea pentru toate acestea.

— Cum aşa, amice?

— Te doresc atât de tare, încât pur şi simplu nu mai sunt capabil să gândesc limpede.

Danny iar rămase cu gura căscată, şi îmbujorarea ei se intensifică. I se înmuiaseră genunchii, simţea fluturi în stomac, şi o imagine a lor învârtindu-se pe ringul de dans fără urmă de haine pe ei îi apăru deodată în minte…

De ce trebuia să spună astfel de lucruri, care o făceau să se înmoaie toată? Şi tocmai acum, când era expusă înaintea înaltei societăţi?

Regina se apropie de ei pentru a şopti:

— Nu o necăji acum, te rog, Jeremy. Las-o să aibă parte de momentul ei de glorie. Are parte de o apreciere maximă din partea publicului.

Danny se întoarse. Cu siguranţă, muzica încă se mai auzea, dar toţi dansatorii se opriseră, şi toţi se uitau spre ea. Ea roşi mai puternic. Şi Jeremy oftă adânc.

— Te-am avertizat că va fi o senzaţie, îi spuse verişoarei sale pe un ton dezaprobator.

— Şi sunt încântată că ai avut dreptate. În caz că nu ai observat, Emily se află aici, şi chiar în acest moment îi aruncă lui Danny a noastră priviri ucigătoare.

— Danny a noastră? De când a ajuns să fie Danny a noastră?

— Îmi asum laurii când este cazul. Poate că tu ai găsit-o, dar eu am făcut-o să strălucească, băiete dragă. Acuma termină cu privirea asta de parcă te-ar enerva. Se presupune că eşti îndrăgostit. Joacă-ţi rolul. Sau trebuie să-ţi dau instrucţiuni cu ce să faci?

El îşi dădu ochii peste cap la aceste cuvinte, dar începu să zâmbească. Şi o avertiză pe Danny:

— Urmează să fim copleşiţi. Ţine minte, nu vorbi dacă ai de ales. „da”, „nu”, „mă bucur să vă cunosc”, „la revedere”. Astea ar trebui să ajungă. Dă des din cap, ajută mult într-o conversaţie.

El nu glumise când spusese că vor fi copleşiţi. Fusese nevoie de doar doi oameni care să nu îşi poată stăpâni curiozitatea şi să să mai aştepte până să îi abordeze, şi aceştia fură urmaţi de alţi douăzeci. Regina Eden dovedi iarăşi cât de uimitoare era. Intercepta toate întrebările, strecură declaraţia despre vocea pierdută şi glezna dureroasă după cum plănuise, şi avu grijă ca Danny să nu trebuiască să facă mai mult decât să zâmbească şi să întindă mâna în semn de salut, cel puţin în mare parte. Câţiva oameni au fost insistenţi şi au reuşit să scoată

câteva cuvinte de la ea, dar părea să fie mai mult o întrecere între ei, pentru a le putea spune prietenilor: „Ei, ea a vorbit cu mine!”

Danny nu încercă să reţină numele pe care la auzea, nu se aştepta să îi mai vadă vreodată pe acei oameni. Îşi juca rolul de domnişoară proaspăt ieşită din pension, care se întâmplase să atragă privirea lui Jeremy Malory şi îl făcuse să se gândească serios să renunţe la burlăcie. Ea era Danielle Langton, cu repetate menţionări ale faptului că era o rudă îndepărtată a familiei lui Kelsey.

Desigur că acest lucru devenise subiect de conversaţie odată ce lumea îşi aminti că în trecutul ei existase Tragedia. Se părea că mama ei îl împuşcase pe tatăl ei din cauza datoriilor la jocurile de noroc, apoi se sinucisese, amândouă aceste lucruri fiind făcute din greşeală. Ea nu intenţionase să îl împuşte şi apoi să cadă de la fereastră, dar tocmai din acest motiv fusese numită Tragedia.

Nimic nu era afirmat ca un fapt, dar înalta societate ajunse să creadă că Danny era o Langton din partea familiei înrudite cu Kelsey şi bănuia că ea era deja logodită cu Jeremy, presupunând că era una de-a lor.

Faptul că mai mulţi domni în vârstă jurau că li se pare cunoscută fu explicat de Regina drept fenomenul „dacă aud un lucru de destule ori, încep să îl creadă şi zic că l-au ştiut dintotdeauna”.

Şi Jeremy se relaxase şi încetase să se plângă, după ce văzuse cât de natural trata Regina toate întrebările. Un tânăr chipeş se întoarse însă şi probabil că ratase partea despre glezna dureroasă. Danny îi fusese prezentată, era sigură, dar nu îşi putuse aminti numele lui.

El îi adresă un zâmbet cuceritor:

— Mă voi împuşca dacă nu îmi veţi acorda primul dans, Lady Danielle.

Jeremy nu îi dădu nicio şansă să răspundă la o astfel

de declaraţie neobişnuită.

— Nu va fi nevoie să o faci, Fawler, îi spuse el individului. Voi fi fericit să te ajut. Ea nu va dansa cu nimeni în afară de mine. Şi acum, valea!

Expresia de pe faţa lui Jeremy era atât de intimidantă, încât tânărul nu mai scoase niciun cuvânt, ci pur şi simplu se retrase rapid.

Chiar şi după ce ultima persoană plecă şi ea era în sfârşit singură cu Jeremy, încăperea tot mai vuia despre ea. Îşi jucase rolul bine şi se simţea de-a dreptul triumfătoare.

— Ai vrea să încerci să dansezi? o întrebă Jeremy când prinseră câteva clipe fără nimeni altcineva în preajmă.

— Şi să stric o reprezentaţie bună?

— Nu mi-am pierdut o oră răsucindu-te prin salonul lui Reggie pentru ca tu nici măcar să nu încerci să dansezi dacă tot am ajuns aici. Şi dacă te vei împiedica puţin, o să dăm vina pe glezna ta dureroasă. Ştii că nu e mare lucru. Trebuie doar să urmezi după cum conduc eu.

Danny voia să încerce. Părea atât de distractiv. Astfel încât dădu aprobator din cap şi îi permise să o conducă pe ringul de dans. Şi în scurt timp uită unde se afla şi că o privea toată lumea.

Jeremy o ţinea strâns; palma lui era caldă pe a ei, cu pielea puţin aspră. Astfel să fie oare şi restul pielii lui? se întreba ea. Palmele aproape că o mâncau de dorinţa de a afla. Şi apoi acea imagine i se întoarse în minte, cu ei doi răsucindu-se pe ringul de dans, ea cu picioarele înfăşurate strâns în jurul lui, amândoi dezbrăcaţi, cu muzica umplând-o, cu el umplând-o, o Doamne…

— Ce-ai păţit? o întrebă Jeremy când o auzi gemând.

— Nimic, minţi Danny şi, disperată să îşi scoată din minte făcutul dragostei, întrebă: Tipul acela nu vorbea serios, nu, că se împuşcă?

— Sigur că nu. Sunt sigur că le spune astfel tuturor tinerelor domnişoare. Asemenea flatare trebuie să

funcţioneze din când în când. Eu, unul, prefer să spun adevărul, deci eu aş fi spus că dacă nu faci în curând dragoste cu mine, mă voi împuşca.

Ea clipi spre el, apoi izbucni în râs.

— Acest lucru îl numeşti tu adevăr?

— Bine, puţin exagerat, dar acesta este sentimentul meu. Devin disperat, fată dragă.

Ei i se tăie respiraţia. Era acolo, în ochii lui, nu atât disperare, cât o pasiune atât de fierbinte cât să o ardă. Danny îşi mută privirea, ea însăşi disperată să stăvilească acele flăcări înainte de a ceda în faţa lor. Pentru a-i distrage şi lui atenţia, îl întrebă:

— Cine te-a învăţat să dansezi?

— Secundul tatălui meu.

Ea îl privi uimită.

— Avea un secund femeie?

— Nu, chiar dacă porecla lui a fost Connie, dar Conrad Sharpe este un scoţian roşcat, înalt de aproape doi metri, şi dacă l-ai fi văzut făcând-o pe femeia pentru o oră, ca să mă înveţe pe mine cum să conduc la dans, ai fi leşinat de râs.

Ea chicoti.

— Îmi închipui.

— Dar ştiu că el nu s-a simţit atât de bine când m-a învăţat pe mine să dansez pe cât m-am simţit eu când te-am învăţat pe tine.

Ea se îmbujoră.

— Poartă-te frumos, Jeremy.

— Niciodată! îi şopti el la ureche.

Continuă să o tachineze şi să o facă să râdă. El era un dansator atât de bun şi arăta atât de bine în această seară – bine, el întotdeauna era arătos –, dar în această seară, în hainele lui negre, elegante, era şi mai şi. O făcea să se simtă specială, dansând cu el, o făcea să se simtă de parcă locul ei chiar ar fi acolo. Nu îşi putea aminti când se mai simţise atât de bine. Şi nu mai putea să nege. S-o fi

prefăcut Jeremy în această seară că este îndrăgostit de ea, dar ea începea să creadă că din partea ei nu mai era vorbi de prefăcătorie.

Capitolul 29

Poate că Jeremy se relaxase suficient pe parcursul serii pentru a-şi juca rolul, dar tot nu îi plăcea. Singurul lucru suportabil era că Danny părea să se simtă extrem de bine. Nu i-o lua deloc în nume de rău. Dar pur şi simplu ura să o împartă.

Din punctul lui de vedere, ea era a lui, şi de fiecare dată când un alt bărbat se apropia de ea, el simţea un impuls primitiv de a apăra ceea ce îi aparţinea. Ceea ce era o nebunie. Ea nu era deloc a lui, ea era servitoarea lui! I-ar fi plăcut să fie mai mult de atât, dar ea nu coopera deloc.

Se dusese să aducă şampanie pentru Regina şi Danny, şi ele fuseseră nevoite să îi forţeze mâna pentru asta. El nu voia să o lase singură pe Danny nici măcar un minut. Din nefericire, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Emily pe drum şi observă cum aceasta îi aruncă o privire tristă. Dumnezeule milostiv, acum avea de gând să o facă pe amanta rănită? Şi să insiste în continuare că împărţiseră aşternuturile, chiar dacă nu o făcuseră?

— Cred că eşti tocmai bun de băgat la balamuc, zise în spatele lui o voce pe care o cunoştea prea bine.

Jeremy se făcu mic. Tatăl lui. Nu observase sosirea lui James, nu prea observase nimic toată seara, cu excepţia lui Danny.

— Ştiu.

— Ce dracu’ a fost în capul tău de ai adus-o aici?

— N-a fost ideea mea. Chiar te gândeşti că mi-am dorit să o împart cu lumea bună şi să văd pe toţi craii cum o

măsoară din priviri? Nu prea cred.

— Atunci a cui a fost ideea? Mai e nevoie să întreb?

— Nu e. Desigur că a lui Reggie.

— Scumpa mea nepoată a ticluit nişte scheme tare ciudate pe parcursul carierei ei de băgat nasul peste tot, dar nu-mi pot da seama care a fost motivul pentru asta.

— Probabil pentru că numai o femeie s-ar putea gândi la aşa ceva. Şi-a zis că singurul mod de a o determina pe Emily să se lase păgubaşă este să-i arăt că sunt interesat de altcineva, şi nu i-a venit în minte altcineva care să o pună în umbră pe Emily în afară de…

— Am prins ideea, dar nu ar fi ajuns un „Dispari, fată!” pentru această tânără buclucaşă?

— Reggie crede că nu, e de părere că nimic altceva n-ar face-o pe Emily să îşi găsească o altă victimă. Dar toată farsa asta e material şi mai bun de bârfă, deoarece Emily a început să răspândească zvonul că m-am culcat cu ea.

— Pe toţi dracii!

— Exact. Dar acum va exista şi o altă variantă. Până la urmă, de ce-aş urmări o panseluţă când deja fac curte unui trandafir?

— Faci curte? se înecă James.

— Numai pentru aparenţe, îl asigură Jeremy. Şi nu va trebui să repetăm acest spectacol. Danny a făcut o impresie atât de profundă, încât lumea bună o să vorbească doar despre ea săptămâni întregi. Acum, ce cauţi aici? Aş fi putut să jur că spuneai că ai deja pregătită scuza pentru a evita să fii târât la chestiile astea.

— Mi-am schimbat părerea. Voiam să o văd pe femeiuşca aia neruşinată care încearcă să te mâne spre altar. Apropo, care este?

Jeremy privi spre locul unde o văzuse ultima dată pe Emily, dar nu se mai afla acolo. Apoi aruncă o privire în urmă şi văzu că mama lui vitregă, George, acaparase atenţia Reginei pentru moment, ceea ce o lăsa pe Danny

nesupravegheată de niciunul dintre ei, şi începu să audă semnale de alarmă când îşi dădu seama cine profitase de acest lucru.

— Doamne, Dumnezeule, Emily o înfruntă pe Danny.

James ridică dintr-o sprânceană şi privi în aceeaşi direcţie.

— Ar trebui să devină interesant. Nu cred că am mai văzut două femei luându-se la pumni şi, având în vedere de unde vine Danny a ta, aceasta este o posibilitate reală.

Lui Danny i se făcu părul măciucă atunci când acea lady o pişcă de mână pentru a-i atrage atenţia. Era superbă. Părul blond era aranjat perfect într-o coafură complicată, avea o rochie de bal absolut uimitoare, albă, culoarea ce părea a fi favorita tinerelor debutante, aceasta tivită cu albastru pal pentru a se asorta ei ochii azurii ai fetei. Acei ochi erau însă mijiţi într-o încruntare veninoasă. De fapt, atât de multă ură izvora din ei, încât Danny fu paralizată un moment.

— Nu ştiu cine eşti, dar dacă tu crezi că o să mi-l furi, te înşeli amarnic, îi spuse tânăra.

Atunci îi pică fisa, îşi dădu seama cine era domnişoara. Regina chiar ar fi trebuit să i-o arate lui Danny, ca avertisment. Nu că ar fi putut evita acest moment, căci nu o observase apropiindu-se. Dar după acea ciupitură inutilă, ea nu răspunse cu pumnii când îi spuse:

— Ah, şi tu trebuie să fii Emily a minciunilor nenumărate.

— Poftim?

— Te faci de râs, domnişoară. El şi-a dat seama ce faci, familia lui şi-a dat seama ce faci, şi după această seară întregul oraş îşi va fi dat seama ce faci. Minciunile tale vor fi bune doar ca să te îngroape în propria ruşine.

Emily icni, şi obrajii ei ca fildeşul se înroşiră puternic.

— Nu cred că înţelegi bine. El se va căsători cu mine. Tata va avea grijă de acest lucru.

Danny ridică dintr-o sprânceană.

— Pornind de la o minciună?

— Văd că ai fost informată greşit. Eu nu sunt o mincinoasă. El însă este un mincinos dacă încearcă să nege că s-a jucat cu mine.

— Aşa numeşti tu o conversaţie de câteva cuvinte? o întrebă Danny inocent.

— Asta este ceea ce afirmă el? Lui Emily părea să nu îi vină să-şi creadă urechilor, şi nu părea deloc prefăcută. Apoi adăugă cu un oftat: Trebuia să-mi dau seama că nu pot să mă bazez pe el că îşi va ţine promisiunile. Până la urmă, tatăl lui a fost cel mai mare crai din oraş, şi unchiul lui Anthony îl urma îndeaproape, şi este evident că Jeremy încearcă să le calce pe urme.

Danny nu avea niciun comentariu la aceasta. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi fost adevărat măcar în parte. Ea ştia că Jeremy nu avea nicio intenţie de a se căsători, îl auzise când spusese acest lucru. Şi era evident că el culegea plăceri oriunde le găsea. Dovada era că el încerca să îi între chiar ei sub fuste. Nu credea însă că ar fi fost atât de nesimţitor încât să facă promisiuni pe care nu avea de gând să le ţină. Ar fi putut să o seducă pe domnişoară, da, dar Danny se îndoia de faptul că ar fi făcut-o cu alte intenţii decât pentru o scurtă distracţie la orizontală.

Danny nu se aşteptase nici ca acea lady să pară sinceră. Era chiar credibilă. Ori era o mincinoasă foarte, foarte bună, ori spunea adevărul. Danny sublinie aceste lucruri:

— Şi dacă este atât de josnic cum spui tu, de ce-l mai vrei?

— Nu-l mai vreau, insistă Emily. Dar acum nu prea mai am de ales. Bănuiesc că sunt însărcinată, explică ea într-o şoaptă.

— Cum ai putea să ştii asta deja? De-abia v-aţi cunoscut săptămâna trecută!

— Am zis că bănuiesc, sâsâi Emily enervată. Nu voi fi sigură decât peste o săptămână sau două. Şi sper să mă înşel, chiar sper, dar din nefericire, nu cred că greşesc. Deci poţi să-ţi dai seama că îţi pierzi timpul şi singura ta perspectivă este o dezamăgire.

Danny îşi scutură capul.

— Nu, ceea ce văd este că te-ai minţit singură. Revino-ţi şi acceptă că ai pierdut. Dacă îţi amesteci tatăl, nu faci decât să-ţi măreşti ruşinea. Şi pentru ce? Tot nu se va căsători cu tine.

— Ce proastă încăpăţânată eşti! Nu ştii cum se procedează în asemenea cazuri. Când este vorba de moştenitoarea unei averi, se trece peste simpatiile personale. Crede-mă, Jeremy nu va avea mai multe de spus decât mine. Frâiele nu vor mai fi în mâinile noastre.

Danny nici măcar nu o cunoscuse pe această domnişoară şi deja îi devenise extrem de antipatică.

— Cară-te, fato! Mi-ai dat o afurisită de durere de cap.

Lui Emily i se tăie respiraţia de furie.

— Ei bine, eu… niciodată!

Danny dădu din cap:

— Probabil că sunt primele cuvinte adevărate care îţi ies din gură.

Emily îşi deschise gura pentru o replică, dar se răzgândi şi plecă grăbită. Danny află motivul când în spatele ei Jeremy spuse:

— Eşti bine?

Ea se întoarse şi îi aruncă o privire acră.

— A fost chin mare, amice, să am grijă la toate vocalele alea pentru atâta vorbărie. Mi-a dat o nenorocită de durere de cap, asta a făcut.

— Uite, asta o să ajute, zise el întinzându-i unul din paharele de şampanie pe care le ţinea. Îmi pare rău c-a trebuit să ai de-a face cu ea. Mă miră că a avut tupeul să te abordeze. N-a fost răzbunătoare, nu?

— A fost extrem de credibilă, asta a fost.

— Apariţia ta la braţul meu n-a făcut-o să se răzgândească deloc?

— Nicio şansă. Pun pariu că doar i-ai forţat mâna. Probabil că îşi va grăbi planul acum.

— La naiba!

— Curaj, amice, zise Danny obraznic. Poţi oricând să te muţi în Africa.

El izbucni în râs, apoi se linişti suficient cât să spună:

— Îmi place destul de mult aici. Şi măcar planul lui Reggie a avut succes. Acum, bârfele se vor îndrepta în altă direcţie. Să le mai dăm apă la moară şi să mai dansăm o dată? Măcar să savurăm restul serii, dacă tot suntem aici.

Ea pufni, chiar dacă îi adresă un zâmbet.

— M-am prins ce faci, amice. Doar cauţi un motiv să îţi pui din nou mâinile pe mine.

— Nu spune aşa ceva, protestă el, dar rânjetul lui spunea „Exact!”

Poate că ea îi dăduse ideea sau poate că o avea deja în minte, dar nu rămaseră multă vreme pe ringul de dans. O învârti de câteva ori şi apoi o duse în paşi de dans într-o parte a încăperii unde fuseseră aranjate ghivece cu plante şi copăcei, pentru a lăsa impresia unei mici grădini.

Jeremy lăsa să se înţeleagă că încearcă să fie discret, dar pur şi simplu nu îşi mai putea stăpâni ardoarea. Frunzişul îi ascundea doar faţă de jumătate din încăpere. Cealaltă jumătate avea o vedere perfectă asupra lui Jeremy, care comitea o mare indiscreţie.

— Asta ar trebui să fie suficient, zise el chiar înainte de a o săruta.

Danny fu luată prin surprindere. Un bărbat şi o femeie nu se sărutau în public decât dacă fusese anunţată data nunţii, şi nici măcar atunci nu era considerat un comportament acceptabil. Doar un libertin asemenea lui Jeremy ar fi ignorat aceste reguli. Comentariul lui însemna

că acest lucru făcea parte din plan şi că ea ar trebui să intre în joc. S-ar fi putut ca Danny să nu fie de acord, dar nu i se dăduse de ales şi, în afară de asta, fusese prea aproape de Jeremy întreaga seară, îi simţise mâinile pe trup, fusese sedusă de promisiunea senzuală din ochii lui.

Numai câteva clipe, îşi spuse sieşi, numai câteva... Oh, Doamne, nu voia ca acest sărut să se sfârşească vreodată. Căldura se răspândea de-a lungul fiecărui nerv din corpul ei, şi evadă ca aburul între ei doi, încât dacă ar fi avut ochelari s-ar fi aburit. Tremuratul din pântecele ei se întinse şi el, o luă în jos spre punctul unde i se uneau coapsele şi acolo formă un fior delicios. Ajunsese la punctul la care dorea să smulgă cămaşa de pe el şi să îşi apese gura pe pieptul lui cald, musculos, dorea să îi desfacă pantalonii şi să îi simtă carnea înfierbântată, dar îi mai rămăsese un strop de judecată limpede. Dacă nu îl oprea acum, nu l-ar mai fi oprit niciodată.

Reuşi să suspine:

— Gata!

— Chiar trebuie?

O spuse atât de simplu. Danny tremura din cauza pasiunii, în timp ce vocea lui nu suna de parcă ar fi fost afectat vreun pic de ceea ce se întâmplase între ei. Dar apoi ea îi întâlni privirea, şi acolo era promisiunea a ceea ce ar fi putut fi, a ceea ce putea fi, numai să îi permită ea să fie.

Capitolul 30

Cu siguranţă fusese ziua cea mai frumoasă din viaţa lui Danny. Nu îşi imaginase niciodată că va merge la un bal, ca să nu mai spună că era balul cel mai mare pe care şi-l putea imagina. Pe drumul spre casă încă treceau peste ea

valuri de bucurie, asemenea şampaniei. Ştia că băuse prea multă. Se simţise ameţită după două pahare, dar apoi tot mai băuse altele două. Nu era la fel ca la vinul acela fin pe care îl băuse în seara de dinainte. Şampania se lăsa băută mult prea uşor, şi alcoolul din ea te lua prin surprindere.

Dar era în regulă. Va ajunge în curând în pat şi o să se culce. Era sigură că ameţeala ei nu o făcuse să îşi iasă din rol în această seară Jeremy i-ar fi spus ceva dacă ar fi fost aşa, şi după ce fusese abordată de Emily Bascomb, el nu plecase de lângă ea tot restul serii, în fine, o lăsase să danseze o dată cu alt gentleman, chiar dacă ea şi-ar fi dorit să nu o fi lăsat. Pe toţi ceilalţi bărbaţi îi gonise, dar pe acesta nu putuse.

Nu îi plăcuse să danseze cu James Malory. Bărbatul acesta încă o speria în ultimul hal, chiar dacă el încercase să o destindă cu câteva observaţii caraghioase menite să o facă să râdă. Nu reuşise.

Îi era milă de soţia lui, Georgina, pe care o întâlnise scurt. O numeau George. O fată drăguţă, pentru o americancă, şi tare frumuşică.

Jeremy o ajută să coboare din trăsură. Mâna lui întârzie pe talia ei când o conduse spre casă. Ea nu îi dădu nicio importanţă, încă mai plutea fericită, încă mai savura toate plăcerile pe care i le adusese seara. Observă vag că urca scările. Era în regulă, acolo lucra. Nu, de fapt…

Se opri pe coridorul de la etaj.

— Cred că nu am luat-o pe unde trebuie.

— Ba deloc, o contrazise el, observând în continuare: Vei avea nevoie de ajutor ca să ieşi din rochie. Este strânsă bine la spate.

Aşa era. Îşi amintea că Regina îi spusese că va trebui să o ajute o servitoare ca să se dezbrace. Dar la ora aceea dormeau toate.

— O să-mi dai deci o mână de aj’tor, amice?

— Cu siguranţă, imediat ce aprind o lampă ca să văd

ce trebuie desfăcut. O să ai nevoie de una şi ca să ieşi din cameră.

— Ce una?

— Lampă, dragă. Nu părea să mai fie vreuna aprinsă jos în afară de cea din foaier.

Danny dădu din cap. Jeremy o conduse în camera lui. Ea aşteptă în timp ce el aprinse o lampă, apoi se întoarse cu spatele la el astfel încât să poată să îi lărgească rochia suficient cât să îi permită să iasă din ea. Ofta visătoare în timp ce el era ocupat cu acest lucru şi se înfiora când degetele lui îi atingeau pielea.

— Te-ai simţit bine astă-seară?

— Prea bine, încep să cred, recunoscu ea cu un rânjet. Îmi place dansez.

— Şi mie – cu tine.

Ea chicoti.

— Nu folosi replicile astea de seducător cu mine, amice. Adu-ţi aminte că eu ştiu ce urmăreşti.

— Nu a fost vreo replică, Danny. Nici nu mai ţin minte când a fost ultima dată când m-am simţit atât de bine dansând ca în seara asta.

Ea încă îşi dorea să îl poată crede. Încă îi mai încălzea inima când îi vorbea astfel. Aruncându-i o privire peste umăr, îi spuse cu sinceritate:

— Mulţumesc că m-ai învăţat.

— A fost plăcerea mea, dar lecţiile pe ziua de astăzi nu s-au terminat.

Şireturile rochiei erau slăbite. O ajutase să o scoată în timp ce vorbeau, şi ea nu se gândise că nu ar trebui să o scoată în camera lui, ci în a ei. Pur şi simplu îi era greu să se concentreze la două lucruri în acelaşi timp, de fapt chiar la trei. El o tot atinsese în timp ce o ajutase să îşi scoată rochia, şi ea reuşise să observe fiecare atingere a degetelor sale pe pielea ei dezgolită.

Dar nu ar fi trebuit să se uite la el. Se descurcase bine

până când îi întâlnise privirea şi se pierduse în albastrul adânc şi pur al ochilor lui. Şi ochii aceia spuneau tot ceea ce simţea el, o pasiune atât de arzătoare încât ea o simţi trecând peste ea asemenea unei brize fierbinţi. Sau era propria ei căldură care creştea rapid?

O întoarse cu faţa spre el şi îşi puse o mână pe gâtul ei, ridicându-i bărbia cu degetul mare. Acest moment care o lăsă fără suflare se încheie cu un sărut nespus de tandru. Un sărut. Ce se putea întâmpla? Şi îi stârnea o senzaţie atât de incredibil de plăcută.

Ea nu îi observă cealaltă mână pe spatele ei până când nu o apropie de el, din ce în ce mai mult, până când era atât de aproape încât de-abia putea să mai respire. Dar şi acest lucru i se părea minunat. Înşelător mai fusese acel sărut tandru. Nu fusese nevoie ca el să o copleşească cu pasiunea lui când propria ei pasiune o făcut-o foarte bine şi singură.

Dar acum o săruta din nou. Puţin câte puţin, sărutul lui devenea din ce în ce mai erotic, limba lui explorând gura ei, găsind-o pe a ei, capturând-o, sugând-o până când ea gemu în gura lui. Fu nevoită să îl apuce de umeri, atât de tare i se înmuiaseră genunchii. Şi mâinile lui se mişcau, una strecurându-se prin buclele ei pentru a-i cuprinde ceafa, ţinându-i gura sub control, în timp ce cealaltă îi alunecă în jos pe spate pentru a-i dezmierda fesele. Apoi deodată ambele lui mâini erau pe fundul ei şi el o ridică pe mijlocul lui.

Oh, Doamne, după acest moment nu mai avea scăpare. Era un moment mult prea înfierbântat între ei, şi Danny obosise să încerce să se împotrivească. Ceea ce o făcea el să simtă era atât de minunat, încât ea nu îşi putea aminti ce o împiedica să savureze.

Cumva, el o conduse pe pat fără a întrerupe acel sărut. Danny ameţi şi mai tare când se întinse, dar după câteva clipe nu mai băgă în seamă acest lucru. În schimb

observă mâna lui pe sânii ei, strângându-i blând, stârnindu-i sfârcurile care deja se întăriseră sub atingerea lui. Ea nu acordase niciodată mare atenţie sânilor ei, în afară de momentele când regreta că se făcuseră atât de plini, lucru care îi făcea mai greu de ascuns. Nu îi trecuse prin cap că puteau fi străbătuţi de furnicături la o atingere sau să trezească senzaţii fascinante în alte părţi. Şi sărutul nu se oprise niciun moment. Ajunsese atât de fierbinte încât ar fi trebuit să fie fum în încăpere.

Danny se apropia de punctul erotic fără întoarcere şi deja nu o mai interesa. Îşi pierduse cămăşuţa şi jupa. Avea o amintire vagă despre cele două alunecând jos de pe ea la scurt timp după ce Jeremy începuse să o sărute, probabil fiindcă el le desfăcuse în acelaşi timp cu rochia. Alt lucru pe care nu îl observase. Sau faptul că el îşi scosese haina şi cămaşa. Ea pur şi simplu nu avea idee când şi cum făcuse el aceste lucruri, dar deveni imediat conştientă de ele când Jeremy o strânse mai aproape de el la un moment dat şi ea fu arsă de căldura pielii lui direct pe a ei.

El îi scoase acum lenjeria intimă, încet, agonizant de lent. Îi era teamă că ea îl va opri? Nicio şansă, acum că simţea o nevoie atât de mare de a-i simţi trupul gol lipit de al ei. Dar acea dezbrăcare fu o lungă dezmierdare, mâna lui fierbinte pe coapsa ei, pe gamba ei când îi îndoi genunchii, pe glezna ei, cu chiloţii ei doar prinşi pe încheietura lui în timp ce el îi explora membrele lungi.

Danny nu ştia ce altceva ar putea face cu mâinile ei în afară de a se agăţa de părul lui, căci chiar nu voia ca el să se oprească din sărut. Necazul era că ea nu ştia prea bine ce îşi dorea, dar îşi dorea ceva acum.

Dar se părea că Jeremy ştia. Nu o lăsă să mai agonizeze multă vreme în voia nevoilor primitive care o copleşiseră de la bun început. Îi puse braţele în jurul gâtului lui şi îi spuse:

— Ţine-mă strâns, iubire, mai strâns.

Ea făcu exact aşa, strângând cu toată puterea în timp ce el îi acoperi complet corpul cu al său, exact cum simţise ea nevoia să facă. Şi apoi simţi o durere ascuţită. Ţipă, trăgându-l de păr până ce îi înălţă capul.

— Pe toţi dracii, de ce-ai făcut asta?

Jeremy o fixa cu privirea de parcă îşi pierduse minţile, dar apoi zâmbi cu blândeţe.

— Danny… iubito, începu el să explice, dar se întrerupse pentru a o săruta în schimb, adânc, la fel de pasionat ca mai înainte.

Credea că o va îmbuna astfel? Bine, o distrăgea într-adevăr.

— Asta nu a fost parte din făcutul de amor, în afară de prima dată, continuă el. O iniţiere, cum ar veni. Dar nu te va mai durea niciodată. Chiar nu. Apoi el îşi recăpătă luciditatea şi o întrebă: Dar cum se face că mai erai încă fecioară?

— Şi ce-ar fi trebuit să fiu, dacă în toţi anii ăştia am fost băiat?

— Ei bine, credeam… nu contează. Expresia lui deveni nespus de tandră. Sunt mai degrabă bucuros că ai fost.

— Sunt, îl corectă ea.

— Ai fost, sublinie el crispându-se uşor, de parcă se aştepta la o nouă chelfăneală.

Şi ea chiar explodă, cu ochii sălbatici:

— Ticălos blestemat ce eşti, m-ai transformat într-o târfă!

— Doamne, Dumnezeule, de unde ai ideea aceasta caraghioasă? Nu poţi fi o târfă dacă faci dragoste doar cu un singur bărbat. Este cât se poate de diferit de curvăsărie – în fine, în afară de a rămâne fecioară, ceea ce acum este discutabil.

— Atunci ce sunt?

— Draga mea, eşti cea mai dulce fiinţă de pe lumea asta. Se aplecă că să îi lingă sfârcul. Frumoasă peste poate,

adăugă el înainte de a continua să sugă şi să lingă celălalt sfârc. Şi singurul lucru despre care ar trebui să-ţi faci acum griji este cât de des am putea face asta.

Îşi înălţă din nou capul şi îi adresă un zâmbet. Danny îşi trăsese respiraţia, luptându-se cu nevoia de a-l trage înapoi la piept. El nu înţelegea ce îi făcuse. Îşi imagina că era un lucru lipsit de importanţă, această iniţiere, după cum o numea el. Pentru el, chiar aşa şi era. Ei însă îi răsturnase lumea.

— Nu pricepi, amice, dar nici nu mă aşteptam să o faci. Acum lasă-mă să mă ridic.

El nu se mişcă decât pentru a o dezmierda cu degetul pe obraz.

— Ştii că ţi-a plăcut enorm tot ce-am făcut. De ce ai vrea să-ţi refuzi o asemenea plăcere? O să fie din ce în ce mai bine, să ştii. Poţi să te bizui pe asta.

— Nu mă îndoiesc deloc, răspunse ea cu un suspin. Dar poate voi fi în stare să salvez ceva dacă nu aflu exact cât de bine poate să fie.

— Cred că glumeşti. Răul e făcut, Danny. Lasă-mă să-ţi dovedesc că a meritat cu vârf şi îndesat. Ai putea să te înşeli, să ştii. Orice este lucrul la care te gândeşti, ai putea să te înşeli complet. Şi apoi ai fi ratat asta.

El se mişcă în ea, arătându-i ce era „asta”. Oh, Doamne, căldura se întoarse atât de rapid şi se întinse până în vârful degetelor de la picioare. Nu mai rămăsese nicio urmă de durere, ci numai cea mai profundă şi minunată plăcere. El continuă să se mişte în ea, probabil crezând că ea nu prinsese ideea. O să îl oprească imediat, încă puţin doar. Dar înainte să îşi dea seama ce face, se mişca împreună cu el, şi apoi fu prea târziu. O copleşi deodată, ca un boboc ce plesneşte, o făcu să se agaţe de el ca de salvare, şi apoi, oh, Doamne, cea mai minunată senzaţie explodă şi se răspândi, întârziind delicioasă în timp ce el continuă să îşi demonstreze punctul de vedere.

Ea nu dorea să îi dea drumul. Chiar şi când părea că şi-a găsit şi el propria plăcere, nu voia să piardă deloc contactul cu el. El îi răspunse la dorinţă în felul său, dându-se jos de pe ea, dar cuprinzând-o apoi în braţe.

În mod înţelept, el nu scoase niciun cuvânt, nu se lăudă că avusese dreptate, nu făcu nimic altceva în afară de a o ţină strâns şi de a o mângâia uşor pe spate. Apoi oftă satisfăcut. Ea nu să nu observe asta. După care adormi.

Danny îşi dori să poată face la fel. Îşi dorea ca el să nu fi avut dreptate. Dar chiar mai mult, îşi dorea ca ea însăşi să nu fi avut dreptate.

Capitolul 31

Danny se trezi puţin câte puţin, un lux de care nu mai avusese parte de ceva vreme. Probabil că întârziase la muncă. Se întreba dacă Claire o căutase când nu primise nici un răspuns din camera ei. Ştia oare restul personalului unde îşi petrecuse ea ultima noapte? Poate că nu. Poate că presupuneau că îşi petrecuse din nou noaptea la casa Eden, deoarece nu o mai văzuseră de când plecase împreună cu Regina.

Ţinea în frâu ceea ce simţea în legătură cu noaptea precedentă. Nu îi era uşor câtă vreme se mai afla în patul lui Jeremy. Probabil că el oricum va dormi toată dimineaţa. De obicei aşa făcea. Nu ar fi prea dificil să se strecoare din cameră fără să îl trezească.

Dar nu se mişcă încă. Se simţea mai relaxată decât fusese vreodată înainte, cu un sentiment extrem de ciudat de satisfacţie, şi mai voia să savureze această stare încă

puţin. Ceea ce era o nebunie. Lumea ei fusese întoarsă pe dos. Ar fi trebuit să fie înnebunită, sau măcar furioasă. Dar nu era niciuna, nici alta.

Nu îl putea învinui pe Jeremy pentru ceea ce se întâmplase El încercase să o ademenească în patul lui de când începuse şi lucreze pentru el. Nu se prefăcuse niciodată în legătură cu acest lucru. Nu putea da vina nici pe şampanie, având în vedere că durerea pe care i-o provocase o trezise rapid. Putea să se învinuiască pe ea însăşi, dar pentru ce anume? Pentru că îl dorea atât de tare încât nu mai putuse să lupte împotriva acestei dorinţe?

Şi, oh, Doamne, să facă dragoste cu el fusese atât de plăcut, chiar mai plăcut decât îşi imaginase. Îşi făcea griji că acest lucru s-ar putea adăuga la scurta ei listă de pofte. Avusese perfect dreptate. Acum acest lucru va deveni o poftă irezistibilă – cu el.

Ei bine, nu era ea genul să îşi plângă soarta sau să se vaite la nesfârşit de greşelile ei. Va trebui însă să găsească o altă slujbă. Acum va fi suficient ca Jeremy doar să o privească, şi ea probabil că l-ar conduce în cel mai apropiat pat.

— N-ai de gând să te prefaci că eşti adormită, nu, pentru că ştiu că nu-i aşa.

Danny deschise ochii şi îl găsi întins lângă ea, pe o parte, cu cotul îndoit, cu capul sprijinit în palmă, zâmbindu-i. Nu îl simţise schimbându-ţi poziţia, ceea ce însemna că o privea de dinainte ca ea să se trezească.

Îşi dori să se fi gândit şi ea la acest lucru. Să îl fi privit în voie ar fi fost destul de plăcut. Şi să îl privească acum era destul de tulburător, având în vedere că era încă dezbrăcat şi acoperit doar până la talie. Ea ştia acum că pielea lui era fină şi întinsă pe muşchi puternici. Părul lui era ciufulit – Doamne, era atât de sexy când era ciufulit. O buclă îi acoperise pe jumătate un ochi, făcând-o să dorească să o dea la o parte.

— Cam devreme pentru tine să faci ochi, nu-i aşa, amice?

— Când ştiam, sau măcar speram, că vei mai fi aici? De-abia am pus geană peste geană.

Ea râse. Îi plăcea umorul lui. Şi acum nu mai era niciun motiv pentru a şi-l ţine pe al ei în frâu. El însă păru surprins de buna ei dispoziţie. Zâmbetul lui deveni mai larg şi el chiar spuse:

— Nu e de mirare că ţi-a mers cu deghizarea în băiat atâta vreme. Sforăi!

Ea clipi la el şi pufni:

— Ce lucru urât să spui!

— Aşa zici? Credeam că ar fi mai bine decât să pomenesc de cât de mult mi-a plăcut să fac dragoste cu tine. Nu eram prea sigur că ai vrea să auzi acest lucru chiar acum.

— Nu, nu vreau, fu ea de acord, apoi adăugă într-o doară: Ar trebui să-ţi dau o mamă de bătaie.

— Da, cred că ar trebui, oftă el. Te-aş şi lăsa din nou, dacă simţi nevoia.

— Să mă laşi? întrebă ea neîncrezătoare în timp ce se ridica în capul oaselor.

El zâmbi din nou, dar ea avea sentimentul că el nu făcuse doar o glumă. Şi privirea lui alunecase în jos spre sânii ei în timp ce se ridica. Nu o făcu să roşească, dar îi aminti că ar trebui să se îmbrace să plece de acolo.

Cu acest lucru în minte, coborî din pat. El nu încercă să o oprească, probabil pentru că era prea ocupat să îi privească trupul. Îşi găsi lenjeria intimă unde o lăsase el să cadă şi începu să se îmbrace, apoi îşi puse şi superba rochie de bal. Nu avea de gând să îl lase să o închidă, doar ca să aibă nevoie de altcineva ca să o desfacă din nou când ar fi ajuns jos. Aşa că se duse la garderoba lui şi îi luă una dintre haine.

— O să o împrumut pe asta până ajung în camera

mea, spuse ea când ieşi de acolo, trăgându-şi-o pe ea.

Uimitor cât de largă era haina pe ea. Jeremy nu părea atât de mare, chiar dacă era în mod clar astfel. Şi privindu-l acum, cu pieptul gol peste cearşaf, putea să vadă că avea un trunchi mai lat decât părea atunci când era îmbrăcat. Nu ar fi trebuit să o surprindă. Doar şi ea era obişnuită să aibă haine care să îi ascundă formele.

De asemenea, el părea al naibii de mulţumit de sine. Ei bine, şi de ce nu? Obţinuse ceea ce urmărise. Şi viaţa lui nu se schimbase cu nimic. Se părea că femeia se alegea cu târgul mai prost când era vorba de „prima dată”. Al naibii de nedrept, îşi zise ea. Acesta fu motivul pentru care îi aruncă o privire acră când îl întrebă:

— M-ai ameţit aseară numai ca să te culci cu mine?

— Nu, asta ai reuşit să o faci singură, dacă îţi mai aduci aminte, chiar dacă probabil că aş fi făcut-o eu dacă mi-ar fi venit ideea. Apropo, nu trebuie să mai munceşti. Poţi să locuieşti aici, să faci ce vrei, să-ţi petreci timpul cum doreşti – atâta vreme cât petreci o parte din el cu mine. Sau dacă ai prefera să ai propria casă, la fel de bine. Undeva aproape, ca să pot veni în vizită.

— Şi tu ai plăti pentru ea?

— Desigur.

— Ce-ai prefera?

— Aş prefera să nu te mai dai niciodată jos din patul ăsta.

Danny avu impresia că el vorbea serios. Şi vorbea despre cum să o facă metresă. Ar fi trebuit să fie mulţumită. Lucy nu ar fi ratat o astfel de ocazie şi l-ar fi ridicat în slăvi pe bărbatul care i-ar fi oferit-o. Ar fi fost încântată să îşi ofere serviciile exclusiv unul singur bărbat. Dar Danny nu vedea lucrurile astfel, ci i se părea la fel de neplăcut ca să plece pe stradă şi să îşi vândă trupul acolo.

Nu îi spuse acest lucru lui Jeremy. Nu avea de gând să îi spună nici că voia să plece. Numai să îşi facă bagajele. Să

îşi ia animăluţul şi să o şteargă era lucrul cel mai deştept de făcut. Nu voia să trebuiască să îi explice motivele sau să rişte ca el să o convingă să renunţe. Până la urmă, ea nu voia cu adevărat să plece, acum că îl dorea. Se va simţi îngrozitor lucrând altundeva. Veni lângă pat şi îl împunse cu genunchiul.

— Să nu te ridici niciodată de-aici nu e realist, amice.

— Ba deloc! o contrazise el, apoi se încruntă, devenind suspicios când sublinie: Eşti al naibii de calmă în legătură cu toate astea, după tot scandalul pe care l-ai făcut înainte. Ţi-ai dat seama că obiecţiile tale, oricare or fi fost, erau prosteşti, nu?

— Nu erau prosteşti. Dar înţeleg de ce nu le înţelegi tu.

— Atunci de ce nu mi le explici?

— Aş prefera să nu o fac. N-ai înţelege, când nici măcar nu poţi să-ţi dai seama cum m-ai transformat într-o târfă.

El oftă.

— Iar cuvântul acesta. Chiar trebuie să-ţi găsesc un dicţionar?

— Pe care să nu-l pot citi? Sigur, ar fi cu adevărat de ajutor.

El zâmbi la sarcasmul ei.

— De ce am senzaţia că pentru tine târfa şi prostituţia sunt acelaşi lucru? Cu toate astea, niciunul din termeni nu se aplică în cazul tău. Noi am făcut dragoste. A fost cea mai incredibilă experienţă din viaţa mea, nu mă deranjează să recunosc. O târfă ne oferă tuturor, în principal fiindcă îi place diversitatea.

— Cam ca tine, nu?

El tuşi.

— Dacă insişti, cu toate că pentru bărbaţi se foloseşte alt cuvânt. Dar în niciunul din cazuri nu s-au dat bani. Acum haide aici. Bătu cu palma patul lângă el. Haide să salutăm

dimineaţa cum se cuvine.

Ea aproape râse. Fu nevoie de fiecare fărâmă de voinţă pe care o avea pentru a nu se strecura înapoi în pat lângă el şi să clatine din cap în schimb.

— De ce nu? întrebă el simplu.

De ce nu? Deoarece să facă astfel ar fi însemnat să cedeze complet şi să nu mai aibă nicio fărâmă de voinţă proprie. Dar nu avea de gând să recunoască faptul că îl dorea atât de mult pe cât o făcea. Când el arăta atât de afurisit de senzual întins acolo, ea dorea să îl sărute, nu să se certe cu el. Îl plăcea mult prea mult, asta era problema. Dar răul fusese deja făcut, deci de ce să nu îl savureze încă o vreme? Nu multă, ci doar câteva săptămâni, poate o lună, măcar până când el şi-ar pierde interesul.

— Aveam de gând să plec, îi spuse ea. Ar trebui să o fac. M-am jucat cu ispita deja prea mult. Dar până una, alta, voi rămâne. Numai să nu mă ispiteşti la fiecare colţ. Şi îmi voi păstra slujba, mulţumesc frumos. Să nu fac nimic ar însemna că tu ai plăti pentru traiul meu, ceea ce ar însemna că mă plăteşti ca să te culci cu mine. Nu încerca să o negi. Eu nu te plătesc pe tine pentru asta, tu nu mă plăteşti pe mine. Ai priceput, amice?

Pe drum spre uşă, ea îşi dădu seama că Jeremy nu fusese nevoit să o convingă să rămână. O făcuse foarte bine şi singură.

Capitolul 32

În cursul săptămânii, Danny făcea curat în salon când sosi Jason Malory, marchiz de Haverston şi cap al întregului clan Malory. Ea nu ar fi trebuit să dea de el. Fusese angajată în sfârşit o fată în casă pentru parter cu o zi în urmă, şi ea ar fi trebuit să se afle acolo. Dar fata cea nouă

fusese insultată de noul majordom Henry, şi îşi dăduse demisia furioasă la nici patru ore după ce începuse serviciul. Henry era unul din cei doi majordomi noi ai casei. Un francez care încerca să vorbească engleza, şi era chiar caraghios. Dar noua servitoare nu fusese de această părere. El jura că doar încercase să îi facă un compliment. Probabil că fata nu înţelegea engleza vorbită cu accent franţuzesc.

Henry îşi făcuse primul apariţia, apoi în ziua imediat următoare sosise şi prietenul său, Artie, pentru a face munca de majordom. Ei urmau să îşi împartă slujba, şi aparent o împărţiseră de ani de zile la casa lui James Malory. Amândoi erau nişte lupi de mare bătrâni, care fuseseră în echipajul lui James pe vremea când acesta era căpitanul propriului vas. Când el renunţase la marinărie, ei aleseseră să rămână cu el. Dar fiindcă nu avea destule slujbe pentru toţi, ei fuseseră de acord să împartă muncă de majordom.

Ceea ce nu făcuseră însă era să înveţe cum se face de fapt acea muncă. Presupuneau că se descurcă tare bine, dar Claire se plângea de cât de necioplţi erau, şi chiar doamna Robertson fusese auzită bombănind pe ascuns despre abordarea neobişnuită a slujbei pe care o aveau cei doi.

Pe Danny nu o deranja pierderea noii servitoare. Ea tot nu avea destulă treabă pentru a-şi ocupa întreaga zi. Chiar şi cu parterul adăugat la lista ei de îndatoriri, îşi termina treaba cu mult înaintea cinei. Şi cum Drew se mutase la casa surorii lui pe durata vizitei sale, toate dormitoarele de sus, cu o excepţie, erau goale, ceea ce însemna mai puţină muncă pentru Danny.

Şi apoi mai era şi Jeremy. Dacă ar fi fost după el, ea şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a zilelor în camera lui. Şi dacă ea ar fi avut de ales, ar fi ales la fel. Dar trebuia să tragă undeva o linie, şi să lenevească toată ziua în patul lui

nu o ajuta să îşi termine treaba. După cum era situaţia, dacă el o găsea la etaj când se trezea, de obicei îşi impunea punctul de vedere. Când era vorba de metodele lui de convingere, ea era total lipsită de voinţă. Cu vocea aceea sexy a lui care cobora la un timbru grav atunci când era excitat şi cu expresia care promitea asemenea plăceri păcătoase. La naiba, chiar să îl privească era toată convingerea de care era nevoie, aşa de afurisit de arătos era. Şi chiar dacă luase hotărârea să nu facă dragoste cu el în fiecare zi, ea făcea exact acest lucru, şi uneori chiar mai mult de o dată.

El voia ca ea să şi doarmă cu el în fiecare noapte, dar ea reuşi să adune suficientă voinţă cât să se ducă în fiecare noapte în patul ei. De fapt, era mai mult de parcă evada în camera ei înainte de a se întâlni din nou cu el. Şi chiar şi atunci, el venise jos la ea într-o noapte şi o petrecuse în patul ei. Ea nu-şi dorise deloc să îl dea afară. Dar insistase ca el să nu mai vină. Şi, spre frustrarea ei, el o ascultase.

Danny fu nevoită să se gândească serios dacă să mai rămână acolo. Dacă o făcea însemna că pentru moment va trebui să renunţe la ţelurile ei. Nu îi era uşor, căci le dorise cu atâta înflăcărare. Dar se gândi că o lună nu va fi o amânare prea mare, şi în acest timp îşi va economisi simbria, astfel încât atunci când va pleca, şi-ar putea permite să închirieze o cameră în timpul în care îşi căuta de muncă.

Când va pleca – Doamne, cât de greu îi va fi. Să nu îl mai vadă niciodată pe Jeremy? Dacă gândul aproape că o făcea să plângă acum, cât de rău va fi peste o lună? Dar dacă el s-ar îndrăgosti de ea în această lună? Nu era ceva complet imposibil. Ea ar putea să îşi găsească locul în lumea lui, o dovedise în acea noapte a balului. El ar putea chiar să sfideze convenţiile şi să se însoare cu ea. Şi acesta era factorul decisiv care o făcea să rămână pentru moment. Acea slabă speranţă că Jeremy ar putea fi mai mult decât o

distracţie temporară, că ar putea fi alesul ei.

Jason Malory nu era singur când sosi. Tatăl lui Jeremy îl însoţea. Cei doi fraţi semănau foarte bine. Cel mai mare era mai înalt cu câţiva centimetri, dar amândoi erau nişte bărbaţi masivi, blonzi, musculoşi şi arătoşi. Jason era puţin mai zvelt, în timp ce braţele şi pieptul lui James erau mai musculoase, amintindu-i lui Danny de unele dintre brutele pe care le privise la bătăile de stradă.

James Malory încă o înfricoşa, mai mult decât oricine altcineva, şi fără niciun motiv bun de care să îşi dea seama. Sentimentul general pe care ea îl avea în prezenţa lui era că el mai degrabă te-ar omorî decât să stea de vorbă cu tine. Acesta era motivul pentru care Danny rămase cu spatele la ei după ce le aruncă o privire rapidă.

Din fericire, ea învăţase cum să se facă „invizibilă” pentru nobili. Într-o seară, doamna Robertson încercase să-i explice clasa de sus, trăind în case pline de servitori, avea tendinţa de a-şi trăi viaţa fără să îi „vadă” pe subalternii care lucrau în jurul lor toată ziua, în fiecare zi. Numai dacă, desigur, unul dintre nobili dorea ceva, atunci fiecare servitor din casă devenea din noi vizibil pentru ei.

Acesta era cazul şi cu aceşti doi Malory – spera ea. Şi părea că este când îl auzi pe vârstnic întrebând când intrară în salon:

— Apropo, cine este acea rudă a lui Kelsey despre care am auzit atâtea de când am ajuns în oraş? Nu credeam că avea vreuna despre care să nu ştiu. Jeremy chiar îi face curte?

Danny îşi ţinu respiraţia. Faptul că era subiectul conversaţiei lor îi displăcea. Nu avea cum să scape de acolo neobservată acum. Şi probabil că marchizul de Haverston nu avea să accepte cu uşurinţă înşelătoria pe care o făcuseră. Probabil că avea să fie furios pe ei toţi pentru că păcăliseră astfel înalta societate. Şi nici James nu încercă să evite răspunsul.

— Nu, este doar o invenţie de-a lui Regan, menită să contracareze zvonurile lui Bascomb.

— La naiba, James, chiar trebuie…

— Las-o moartă, bătrâne, îl întrerupse James sec. Este doar un afurisit de obicei faptul că îi spun aşa. Nu păţeşti nimic dacă accepţi că ea este Regina, Reggie şi Regan.

— Ai uitat Eden.

— Intenţionat, te asigur.

Jason oftă.

— Şi asta mă duce cu gândul la altceva. Este momentul ca tu şi Tony să o lăsaţi mai moale cu Nick. E pentru ea un soţ exemplar.

— Sigur că da. Altfel i-am face felul.

Lui Danny îi îngheţă sângele în vine, dar se părea că Jason avea de gând să ignore complet acel comentariu şi întrebă din nou:

— Deci nu există nicio astfel de rudă?

— Nu, răspunse James. Doar o femeiuşcă pe care a găsit-o nepoata noastră şi care este mult mai frumoasă decât fata lui Bascomb. Nu a trebuit să caute prea mult.

— Mai frumoasă? Mi s-a spus că Emily este o mare frumuseţe. Aceasta era scuza pe care am auzit-o pentru faptul că Jeremy nu s-a putut ţine departe de ea.

— Fiul meu îşi alege femeile bine, motiv pentru care nu ai mai auzit niciun scandal în legătură cu el de când şi-a terminat şcoala. Ţi-am spus deja că nu a atins-o. Nu este nevoie să o auzi de la el.

Danny îşi ţinu respiraţia, cu toate că se părea că ei nu o observaseră. Dar cel puţin James nu spusese că „femeiuşcă” pe care o găsiseră era o simplă servitoare. Acum, dacă ar fi putut să îşi facă de lucru încetişor spre uşă şi să dispară cu adevărat. Începu să se îndrepte într-acolo, rămânând cu spatele la ei.

— Deci tatăl ei chiar a bătut drumul până la Haverston pentru a-ţi face o vizită? întrebă apoi James.

— Da, şi îţi spun sincer că a fost o conversaţie extrem de stânjenitoare, mai ales pentru că nu fusesem avertizat în avans despre aceste zvonuri scandaloase care s-au răspândit.

— Zvonuri pe care le-a răspândit ea însăşi, şi toate mincinoase, îl asigură James.

— O fi aşa cum spui tu, dar ştii foarte bine ce stricăciuni pot face nişte zvonuri, chiar şi false. Reputaţia fetei este acum ruinată.

La acest punct, James chiar râse.

— Când ea însăşi şi-a ruinat-o, şi intenţionat pe deasupra, ia aminte? De când e grija noastră să scoatem străini din gropile pe care şi le sapă singuri? Este problema tatălui ei, nu a ta, nu a mea şi cu siguranţă nu a lui Jeremy, care de-abia de a schimbat două cuvinte cu obrăznicătura aia mică.

— A devenit problema noastră când totul se reduce la cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

— Atunci de ce nu mă laşi pe mine să rezolv situaţia? sugeră James blând.

— Cum? Împuşcându-l pe om?

— Crezi că m-ai caracterizat cum trebuie, nu?

— Îmi pare rău. Remarca aceasta nu a fost necesară.

James dădu din cap, acceptând scuzele. Danny surprinse destul în timp ce se mişcă alţi câţiva centimetri spre uşă. Dar apoi Jeremy dădu buzna în încăpere, adus de Henry. El reuşi să o observe din prima fără nicio dificultate şi chiar îi adresă un zâmbet pe care ea spera că rudele lui nu îl remarcaseră. Apoi el spuse:

— Fir-ar să fie, sper că această vizită nu este ceea ce pare a fi, unchiule Jason.

Jason Malory îşi drese vocea.

— Albert Bascomb a venit ieri să mă viziteze în Haverston.

Jeremy gemu şi se lăsă să cadă pe cea mai apropiată

canapea.

— Orice ţi-a spus este o minciună.

— Aşa m-a informat şi tatăl tău, răspunse Jason.

James adăugă în favoarea lui Jeremy:

— Fetişcana şi-a jucat ultima carte şi te-a înfăţişat în lumina cea mai proastă posibil, tinere, şi anume că ai sedus-o, i-ai promis că o vei lua de soţie şi apoi ai dat-o la o parte de îndată ce ai primit ce doreai de la ea – şi că acum este însărcinată cu copilul tău.

— Ştiu că deja făcea apropouri în această direcţie. Dar dacă este însărcinată, nu este al meu. Nu am atins-o niciodată pe fata aia, nici măcar nu mi-a trecut prin cap s-o fac. Nu că ar conta, căci, acum este evident că şi-a convins tatăl.

— Văd că deja ţi-ai dat seama de gravitatea situaţiei, răspunse Jason. Şi pentru a face lucrurile şi mai rele, Albert Bascomb a fost coleg de şcoală cu mine. Nu era prea popular. Prea plin de sine, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, a încheiat o căsătorie remarcabilă. A curtat o frumuseţe din zona lui înainte ca ea să aibă vreo şansă la un sezon la Londra şi a convins-o să se mărite cu el. Au avut un singur copil.

— Pe care l-au răsfăţat peste poate. Deja ştiu cea mai mare parte a acestor lucruri. Reggie este bună să descopere astfel de informaţii şi să le transmită mai departe.

— Ei bine, ceea ce s-ar putea să nu ştii este faptul că Bascomb, prin soţia sa, are nişte legături foarte sus-puse.

— Deci ceea ce spui este că va trebui să mă căsătoresc cu ea? zise Jeremy.

— Ca o măsură temporară. După ce se va dovedi că nu este înfrânată, vom anula căsătoria, desigur. Deci va trebui să continui să nu o atingi.

Luând în considerare direcţia în care o luase discuţia, Danny nu se putu abţine să nu se întoarcă şi să îl privească

pe Jeremy. Părea descurajat, de parcă deja îşi acceptase soarta. Şi ea părea descurajată, chiar dacă nu o ştia. Un Jeremy căsătorit însemna un Jeremy la care nu mai putea ajunge, şi ea nu avusese nici pe departe destul de-a face cu el pentru a-şi potoli pofta. Indiferent dacă era o căsnicie de convenienţă sau nu, tot însemna că el va fi interzis pentru ea. Şi ea nici nu avea de gând să rămână prin preajmă pentru a avea de-a face cu nevasta lui.

James Malory nu părea descurajat, părea ca venit din flăcările iadului.

— Ar fi trebuit să menţionezi că astea erau ideile tale despre această problemă înainte să ajungem aici, Jason. Ştii al naibii de bine că nu voi permite ca fiul meu să fie aruncat în gura lupilor, cum ar veni. Bascomb nu ar fi trebuit să vină la tine de la bun început. Nu eşti tatăl băiatului.

— Probabil că a venit la mine din cauză că ne cunoşteam de mai demult. Şi îţi cunoaşte şi reputaţia. Sincer vorbind, ideea de a veni la tine cu această problemă probabil că l-a înfricoşat de moarte.

James pufni. Jeremy oftă şi spuse:

— Problema este că lordul Bascomb este chiar convins că eu sunt răufăcătorul în această poveste. Şi este convins deoarece o crede pe fiica lui. Ceea ce este de înţeles. De ce nu ar face-o, până la urmă?

Danny profită de momentul de linişte care urmă acestei observaţii pentru a trânti:

— Atunci va trebui să-şi piardă convingerea, nu-i aşa?

— Cum? o întrebă Jeremy, fără a avea vreo problemă în a o include în conversaţie, de parcă ar fi luat parte la ea de la bun început. Eu deja am negat. Şi mult m-a mai ajutat asta.

— Această lady şi-a bazat planul pe o minciună, aşadar, de ce nu o contraţi cu nişte minciuni de-ale voastre, eh? sugeră Danny în mod logic.

De parcă şi el ar fi ştiut de la bun început că ea se afla

acolo James răspunse:

— Şi cum să ajute acest lucru? Tot va fi cuvântul ei împotrivi cuvântului lui Jeremy.

Danny deveni şi mai neliniştită, fiind nevoită să îi vorbească direct lui James, mai ales că el încă mai era încruntat. Dar de dragul lui Jeremy, reuşi să zică:

— Nu mă gândeam ca Jeremy să fie cel care să contraatace. Nu, asta nu ar ajuta cu nimic. Este minciuna ei împotriva adevărului lui, până la urmă. Dar dacă această minciună a ei va fi pusă împotriva a alte două… hm, mai bine trei, de siguranţă?

— Despre ce naiba vorbeşte fata? întrebă Jason fără să se adreseze cuiva anume.

Danny nu avu nicio problemă să-i răspundă lui Malory cel vârstnic.

— Ei bine, acum este vorba de un copil, nu? Ea spune că este al lui. Dumneavoastră ştiţi că nu este. Nu există nicio modalitate de a dovedi acest lucru, nu-i aşa, în orice caz, nu în următoarele patru sau cinci luni, şi ea nu va aştepta atâta vreme nunta, nu-i aşa? Şi va putea oricând să mintă din nou şi să spună că a pierdut copilul – după ce se va căsători cu Jeremy, desigur.

— Şi deci unde intră în scenă aceşti „alţi trei”? întrebă Jason.

— Alţi trei bărbaţi care vor afirma că s-au culcat cu ea. Ea va nega, dar chiar şi ea îşi va da seama că trei contra unu sunt şanse slabe. Poţi să te gândeşti la trei bărbaţi care să mintă pentru tine, amice? îl întrebă ea direct pe Jeremy.

— Cu siguranţă, dar… la naiba, planul acesta chiar s-ar putea să meargă, zise el cu un rânjet larg.

James începu să chicotească.

— Într-adevăr, băiete dragă, mai ales dacă cei trei o vor confrunta simultan, cu tatăl ei de faţă pentru a auzi. O soluţie strălucită, într-adevăr. Mă mir că nu m-am gândit

chiar eu la ea.

— Cred că eu nu ar trebui să aud nimic din toate astea, zise Jason cu o expresie gravă, dar apoi îi făcu fratelui său mai tânăr un semn aproape imperceptibil de aprobare cu capul şi adăugă: Atunci las problema în mâinile tale capabile, James.

— Mă gândeam eu că aşa vei face, rânji James.

Jason se pregătea să plece, dar spre ieşire se opri în dreptul lui Danny. Îi studie trăsăturile câteva clipe, încruntându-se. Nu avea cum să nu observe ştergătorul de praf din mâna ei, însă îi spuse:

— Îmi eşti cunoscută, cu toate că nu-mi pot da seama de ce. Ne-am mai întâlnit înainte?

— Din ce îmi amintesc eu, nu, milord.

— Ai muncit cumva la casa lui Edward? Sau a lui Reggie? Acolo ne-am văzut?

— Nu, ăsta e primul meu post de servitoare.

— Ciudat. Acum o să mă sâcâie întrebarea până când îmi voi aminti unde te-am mai văzut.

Danny începu să se simtă stânjenită. Spera ca nu cumva să-l fi jefuit vreodată, cu toate că era posibil. Cu toate astea, se îndoia. Pe vremea când era hoţ de buzunare alegea doar rareori oameni atât de masivi, care ar fi putut să o prindă din urmă cu uşurinţă dacă ar fi fost nevoită să fugă. Şi o prezenţă ca a lui nu era uşor de uitat.

James probabil că avusese aceeaşi idee ca şi ea, deoarece imediat cum plecă Jason îi spuse, într-un mod cât se poate de depreciativ:

— I-ai uşurat cumva buzunarele în vreun moment al fostei tale cariere?

Ea roşi. Însă Jeremy îi sări repede în apărare:

— Nu începe să-i cauţi nod în papură. Tocmai m-a salvat de o căsnicie făurită în iad. Sunt al naibii de mulţumit de ea în clipa asta.

James îşi ridică ochii spre tavan.

— Eşti al dracului de mulţumit de ea de când ai găsit-o. Oricum ar fi, contribuţia ei la salvarea fundului tău chiar merită laude, dar încă nu eşti salvat. Deci adună-ţi cei trei mincinoşi şi adu-i la mine. O să le arăt eu ce trebuie să spună şi ce o să păţească dacă o dau în bară. Şi apoi, pe drumul spre uşă: Dar în numele lui Dumnezeu, nu-l pune pe Percy să fie unul dintre ei.

Danny fu în stare să se relaxeze imediat ce plecă James, chiar îi rânji lui Jeremy:

— Chiar nimeni din familia ta nu are încredere în prietenul tău Percy?

— Nici vorbă. Îl iubesc pe Percy, chiar îl iubesc, numai că îl cunosc. Nu mă îndoiesc că, dacă ar fi venit la bal săptămâna trecută, ar fi trântit un: „O Doamne, Jeremy, ce caută aici camerista ta?”

Ea chicoti.

— N-ar fi făcut asta!

— O, ba da, poţi să bagi mâna în foc. Deci am fost al naibii de norocoşi că era plecat undeva în Cornwall timp de câteva zile pentru a cumpăra nişte cai şi a ratat balul.

— Nu că reprezentaţia noastră din acea seară a ajutat la ceva, îi aminti ea cu un oftat.

El ridică din umeri, dar şi zâmbi.

— Nu-ţi face probleme, iubito. Poate că nu ne-am atins ţelul din acel moment, dar ne-am distrat încercând.

„Şi ne-am distrat încă mult mai mult după aceea”, dar ea nu sublinie acest lucru deoarece el deja o privea de parcă se gândea chiar acum la distracţie, când ar fi trebuit să se gândească doar să adune nişte prieteni dispuşi să mintă pentru el. Danny speră din toată inima că ideea ei va funcţiona. Jeremy avea să fie nevoit să se căsătorească dacă nu funcţiona. Şi ea urma să îşi caute alt loc de muncă.

Capitolul 33

Danny aştepta nerăbdătoare să afle rezultatul căutărilor lui Jeremy. Când el se întoarse acasă în acea zi, nu părea descurajat, dar nu avusese noroc să găsească trei prieteni, cel puţin nu aşa din scurt. Cei mai mulţi dintre prietenii lui din timpul şcolii se părea că nu locuiau în Londra şi nici nu o vizitau prea des. Şi el avea de spus un singur lucru despre tinerii crai cu care el şi Percy îşi petreceau timpul şi care stăteau în Londra:

— Nu m-aş încrede în niciunul dintre ei că şi-ar ţine gura după ce am rezolva problema.

Şi acest lucru ar strica întregul plan dacă ar ajunge mai târziu la urechile lordului Bascomb. Motiv pentru care Danny sugeră:

— Atunci poate că n-ar trebui să cauţi printre prieteni, ci printre oameni care mint pentru a-şi duce traiul.

— Sper că nu te referi la soiul criminal?

Ea îi aruncă o privire dezgustată pentru că acesta fusese primul gând care îi trecuse lui prin minte.

— Nu, mă refeream la actori, desigur. Este slujba lor să fie convingători în rolurile pe care le joacă, nu-i aşa? Deci sunt nişte buni mincinoşi – în fine, dacă sunt buni actori.

— La naiba, chiar sunt, nu-i aşa? Cred că o să fac o plimbare prin cartierul teatrelor. Şi ar trebui să sărbătorim în această seară, poate cu o noapte în oraş. Îţi sunt îndatorat pentru toate aceste idei minunate pe care le ai, iubito.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse ea cuprinsă de îndoială, dar el deja ieşise pe uşă, aşa că ea nu era sigură dacă o auzise sau nu.

O noapte în oraş? Nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna acest lucru, dar bănuia că ea nu avea haine potrivite pentru a ieşi în oraş cu un nobil. Rochia de bal îi fusese înapoiată Reginei, doar pentru a-i fi oferită ei deoarece acum nu i se mai potrivea micuţei doamne. Dar aceasta era o rochie potrivită pentru o ocazie festivă, nu pentru o noapte de distracţie prin Londra.

Ea îşi termină treaba devreme în acea zi. O ajutase şi aşteptarea nervoasă. Cu nimic altceva rămas de făcut, se oferi să o ajute pe Claire cu treburile ei de la bucătărie. Spera că acest lucru va îmbunătăţi şi atitudinea fetei, deoarece Claire fusese în mod evident rece faţă de ea în ultima vreme. Nu că fusese vreodată prietenoasă, dar cu toate astea era o diferenţă sesizabilă. Nu fu de ajutor însă, cu toate că află într-un final din ce motiv Claire arăta atâta dispreţ pentru ea în ultimul timp.

De cum doamna Appleton plecă din încăpere pentru o scurtă pauză, imediat după ce începu cina, Claire îi şuieră lui Danny:

— Eşti aşa o zdreanţă! Ştiam eu că o să ajungi în patul lui. Eşti pur şi simplu prea drăguţă.

Danny era uimită, dar numai pentru un moment. Era prea drăguţă? Îi aruncă lui Claire o privire cercetătoare şi răspunse în final:

— Nici tu nu eşti tocmai urâtă, Claire. De fapt, cred că încerci să pari aşa. De ce?

Deloc surprinzător, Claire se simţi ofensată şi trânti cuţitul cu care curăţa cartofii.

— Nu-i treaba ta!

Danny ridică din umeri şi continuă să îşi taie partea ei de cartofi.

— Sigur că nu-i, dar nici treaba ta nu e ce fac eu, aşa că de ce comentezi, hm?

— Ce faci tu e rău.

Danny râse.

— A cui părere este asta? Mă distrez puţin cu lordul. După mine, nu-i ceva rău câtă vreme o fac numai cu el. Poate că a durat ceva până să văd lucrurile astfel, dar aşa cred acum. Şi numai părerea mea contează. În afară de asta, nu e căsătorit. Deci cui îi fac rău?

— Ţie, zise Claire simplu.

Acest răspuns o aduse pe Danny rapid cu picioarele pe pământ Deja îşi dăduse şi singură seama de acest lucru. Jeremy avea şi se plictisească de ea până la urmă. Spera să se sature şi ea de el cam tot atunci, dar judecând după sentimentele pe care le avea pentru el, se îndoia că asta se va întâmpla. Dar urma să plece peste câteva luni, să îşi continue viaţa ei şi să găsească un bărbat care să vrea să o ia de nevastă, nu unul care nu voia să se căsătorească niciodată.

Cu un oftat, ea spuse:

— Probabil că aşa va fi. Dar este problema mea, nu ţie.

— A ta, o corectă Claire.

Danny se încordă. Făcuse atât de multe greşeli când vorbise astăzi în salon încât faptul că acum i se atrăgea atenţia era clar că o va stârni.

— Acum o să mă corecteze fiecare afurisit de om din casa asta?

Claire luă din nou o atitudine ofensată.

— Credeam că vrei să înveţi să vorbeşti corect.

— Vreau, dar nu-i uşor să te gândeşti la fiecare cuvânt care-ţi iese din gură, să ştii.

— Motiv pentru care este nevoie de observaţii, pentru că astfel va deveni un obicei, nu o corvoadă.

Logica acestui argument nu se putea nega. Danny chiar îşi amintea vag că Lucy făcuse la fel când o învăţase să vorbească asemenea ei cu toţi acei ani în urmă. Danny doar îşi dorea să nu mai greşească atunci când se emoţiona sau se supăra, dar Lucy tăcuse treabă bună scoţând din ea

vorbitul ei „şmecher”, după cum îl numise.

— Îmi pare rău, adăugă Claire. Nu am schimbat subiectul intenţionat.

Danny nu se putu abţine să nu râdă, având în vedere că subiectul care fusese schimbat era ceea ce Claire numise purtarea „rea” a lui Danny.

— Ar trebui să încerci şi tu să fii aşa rea. Îţi îmbunătăţeşte în mod dar dispoziţia.

Ea glumise, ca să arate că nu avea resentimente, dar Claire o uimi când răspunse:

— Am făcut-o.

— Şi?

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Danny era sigură că femeia nu avea de gând să mai explice. Dar apoi, Claire spuse:

— Am ajuns să-mi cunosc fostul angajator bine, prea bine. Acest lucru a dus la cea mai mare durere imaginabilă.

Danny nu era sigură ce putea răspunde. Cea mai mare durere imaginabilă era un mod ciudat de a descrie o inimă frântă, deci poate că…

— A murit? întrebă Danny ezitant.

Claire pufni la această idee.

— Mi-aş dori eu.

Danny se încruntă.

— Deci acum îl urăşti?

— Nu, nu pot spune asta. Nici nu sunt cu adevărat surprinsă de ce-a făcut. Dacă aş dori să fiu complet altruistă, atunci nici măcar nu pot spune că regret ce a făcut.

— La naiba, dar ce anume a făcut?

Urmă o altă tăcere lungă. Claire părea să se lupte cu ea însăşi, dacă să spună mai multe sau nu. Şi subiectul era în mod evident unul dureros pentru ea. Ochii i se umeziseră.

Danny se pregătea să spună să o lase baltă, când

Claire continuă:

— A fost doar o dată. O greşeală. N-ar fi trebuit să se întâmple. Nici măcar nu mi-a plăcut – în fine, nu tot. Şi n-ar fi trebuit să rămân însărcinată după o singură dată, dar aşa s-a întâmplat.

Dumnezeule milostiv, a avut un copil care a murit. Nu e de mirare că vorbea de durere.

— Claire, nu este nevoie să…

— Am fost bucuroasă pentru copil, continuă Claire de parcă Danny nici nu vorbise. Nu credeam că voi fi, dar viaţa mea fusese o înlănţuire nesfârşită de muncă şi somn, şi nimic ieşit din comun nu mi se întâmpla. Copilul ar fi putut schimba acest lucru, ar fi făcut-o dacă… dacă…

Claire plângea acum cu adevărat, cu toate că în tăcere, cu lacrimi mari rostogolindu-i-se pe obraji. Danny nu ştia dacă ar trebui să încerce să o îmbrăţişeze, chiar dacă nu erau deloc apropiate, sau să plece din cameră, pentru a-i da ocazia lui Claire să îşi revină. Simţea nevoia să o îmbrăţişeze când cealaltă emana atâta tristeţe.

Dădu să o facă, dar apoi se răzgândi. Chiar nu erau apropiate, şi Claire ar putea să interpreteze greşit gestul, putea să se simţi jignită de compasiunea pe care i-o oferea Danny. Până la urmă, Claire îi arătase de la bun început în toate modurile că Danny îi displăcea.

În schimb, se decise să insiste, gândindu-se că poate Claire s-ar simţi mai bine dacă ar vorbi despre ce se întâmplase. Poate că nu mai avusese pe nimeni cu care să împărtăşească durerea, care să o ajute să îşi accepte pierderea. Părea că ţinuse toată această suferinţă pentru ea.

— Cum a murit? întrebă Danny într-un târziu.

Claire clipi şi se uită fix la ea, începând să se încrunte.

— Să moară? N-a murit. Mi l-au furat.

Era rândul lui Danny să o fixeze cu privirea.

— Cum?

— La început, lordul nu a crezut că era copilul lui. M-a batjocorit şi a zis nişte lucruri foarte răutăcioase care se reduceau la „o dată nu te lasă borţoasă”. Şi eu crezusem la fel, dar am văzut din proprie experienţă că nu este aşa. Dar nu aveam de gând să încerc să-l conving. Nu voiam ca el să recunoască acest copil sau ceva. Eram îngrijorată cel mai tare ca nu cumva să-mi pierd slujba din cauza asta. Şi restul personalului mă dispreţuia pentru că rămăsesem însărcinată fără să am un soţ care să justifice asta.

— Deci ai plecat?

— Nu. Îmi doresc însă s-o fi făcut. Dar mătuşa mea era acolo. Ea îmi făcuse rost de post, cum a făcut şi aici.

— Aici?

— Nu ştiai? întrebă Claire. Doamna Appleton este mătuşa mea.

Danny nu ştiuse, şi, cum cele două femei nu se asemănau cu nimic, nici nu ar fi ghicit. Dar era mai interesată de povestea fetei şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat după ce s-a născut copilul?

— Surorile lordului au venit să vadă pruncul. El le spusese despre copil, că încercasem să spun că e al lui. Nu ştiu de ce s-a obosit să le spună.

— Poate credea că te vei duce şi la ele cu plângerea şi voia să le avertizeze să nu te creadă.

— Posibil, chiar dacă eu n-aş fi făcut-o. Nu erau nişte doamne prea drăguţe, niciuna din ele, deci era de neconceput să mă duc la ele pentru orice. Două domnişoare bătrâne acrite, asta erau. Le evitam de fiecare dată când veneau în vizită.

— Dar au venit să îţi vadă fiul?

— O, da, şi au insistat că era bucăţică ruptă din fratele lor când fusese el sugar. Vezi tu, lordul era fratele lor mai mic, chiar mult mai mic, deci amândouă îl ştiau de când se născuse.

— Deci ele l-au recunoscut ca parte a familiei?

— Da.

— Dar n-a fost un lucru bun?

— Pe dracu' a fost! Au insistat să li-l dau pe fiul meu ca să-l crească ele. Vezi tu, fratele lor trecuse deja de vârsta mijlocie şi nu făcuse niciun moştenitor. Fuseseră disperate că nu o va face vreodată. Dar eu le-am furnizat moştenitorul. Acum puteau să se liniştească şi să nu-l mai cicălească.

— Şi tu ai renunţat pur şi simplu la el?

Lacrimile izbucniră din nou.

— Ele nu mi-au dat de ales. Aveau de gând să mă acuze de tot felul de crime şi să mă bage la închisoare dacă nu le dădeam băiatu' pe mână şi nu eram de acord să nu-l mai văd vreodată.

— Chiar puteau să facă aşa ceva?

— O, da, foarte uşor. Cine ar fi crezut o amărâtă de slujnică de bucătărie în locul a două mari doamne şi un lord pair?

— Dar de ce-au insistat să nu-l mai vezi niciodată? Doar eşti mama lui!

— Fiindcă nu voiau ca el să ştie acest lucru. El este moştenitorul lor. Îl cresc pentru a deveni un membru acceptat în înalta societate.

— Fără o mamă? A apărut cumva din neant?

— O, lordul are o nevastă. Eu nu ştiam acest lucru, sau nu aş fi făcut niciodată… eh, ştii tu ce. Dar nu eram singura care nu ştia. Cred că cea mai mare parte a personalului nu ştia, căci soţia se mutase de multă vreme. Bănuiesc că ei doi nu se înţelegeau bine, deci a refuzat să mai trăiască împreună cu el. Surorile lui menţionaseră că fugise plângând la familia ei.

— De ce nu a divorţat pur şi simplu?

— Nobilii nu o fac.

— Dar vor afirma că este copilul ei? Ea a fost de acord cu acest lucru?

— Surorile pot fi extrem de convingătoare. Claire se aplecă şi şopti: Aveau de gând să îi spună că fratele lor va veni să locuiască din nou cu ea. Bănuiesc că ar fi fost de acord cu orice, doar ca să evite acest lucru.

— Şi ţi-au spus ţie acest lucru? întrebă Danny neîncrezătoare.

— Nu, dar au discutat totul de faţă cu mine, despre cum aveau de gând să trateze problema, de parcă eu nu eram acolo şi nu auzeam fiecare cuvânt.

Iar acest fenomen de invizibilitate. Absolut uimitor, cât de bine funcţiona.

— Bănuiesc că n-ai mai avut voie să munceşti acolo în continuare, după asta, nu?

Buzele lui Claire începură din nou să tremure.

— Nu, am fost nevoită să plec chiar în acea zi şi să jur că nu mă voi întoarce pentru a-mi revedea copilul. El însă va avea parte de o viaţă bună, de cea mai bună educaţie, de cele mai bune lunuri pe care le poţi obţine banii.

— Şi, judecând după ce mi-ai povestit, şi de o familie îngrozitoare.

Claire oftă.

— Nu, de fapt îl iubesc la nebunie.

— De unde ştii dacă nu te-ai mai întors niciodată?

— Mătuşa mea a mai rămas acolo ceva vreme, tocmai pentru a vedea cum se poartă cu el. Ei nu ştiau că este mătuşa mea, aşa că nu a fost nevoită să plece odată cu mine. Ea mi-a spus că toţi îl adoră pe băiat, că sunt total schimbaţi în preajma lui, că sunt oameni foarte cumsecade. Chiar şi lordului îi prieşte paternitatea.

Danny începu acum să înţeleagă comentariul cu „altruismul”.

— Deci crezi că-i e mai bine cu ei?

— Ştiu că-i e mai bine. Eu ce puteam să îi ofer, până la urmă, în afară de stigmatul de bastard?

Danny ştia că acel stigmat nu era chiar atât de rău,

cel puţin nu dacă unul dintre părinţi era nobil. Jeremy era o dovadă în acest sens.

— Dragoste? sugeră ea.

— Are parte de dragoste din plin. Nu, îi este mult mai bine cu ei. Eu doar… doar îmi e dor de el. Surorile nu au apărut decât la vreo două luni după ce născusem. L-am avut în tot acel timp şi… şi acum îmi doresc să nu fi fost astfel. Ar fi fost mult mai uşor să renunţ la el dacă nu l-aş fi ţinut niciodată în braţe, nu l-aş fi alăptat sau…

Lacrimile începură să curgă din nou. Danny simţi cum i se adună şi ei lacrimile în ochi. De această dată o îmbrăţişă pe Claire, şi nu fu împinsă la o parte.

După ce emoţiile lor se mai domoliră, Danny întrebă:

— Te-ai gândit să-ţi găseşti altceva de muncă? Nu pari să fii prea fericită cu treaba de la bucătărie.

— Nu mă deranjează prea tare. Mă gândesc tot timpul la băiatul meu.

— Atunci te-ai gândit să mai faci şi alţi copii? Poate o va face mai uşor de îndurat.

— Vrei să zici mai mulţi bastarzi?

— Nu, mă gândeam să te măriţi înainte.

Claire pufni.

— Şi cine o să mă ia?

Danny îşi dădu ochii peste cap.

— Nimeni, dacă vei continua să priveşti lucrurile în modul ăsta. Dar ai un chip drăguţ, Claire. Nu este nevoie să-l ascunzi. Am o oglindă în cameră care nu este folosită prea des. De ce nu mergi acolo să vedem dacă putem să-ţi aranjăm cumva părul? Modul în care îl ţii prins în cocul ăla este urât. Şi ai vreo problemă cu spatele care te face să te cocârjezi aşa?

Claire se îmbujoră şi şopti:

— Nu, doar că am sâni foarte mari, care atrag un soi de atenţie pe care n-o doresc.

Danny izbucni în râs.

— Văd că nu-s eu singura care are nevoie să fie corectată. Acea atenţie nu trebuie să fie greşită dacă ai grijă ce faci cu ea. Dacă scopul tău este să ai mai mulţi copii, atunci prioritatea ta este să faci mai întâi rost de un soţ, deci fă-te ademenitoare şi prinde unul.

— Nu te văd pe tine abordând astfel problema.

— Eu trebuie să mă fac mai bună înainte să încep să-mi caut un soţ. Asta fac aici.

— Eu, una, n-aş zice că dacă-ţi faci de cap cu Malory te îmbunătăţeşti în vreun fel, mai ales dacă intenţionezi să-ţi găseşti un soţ.

— Asta-i adevărat, dar Malory este o excepţie de prima mână la orice, dacă înţelegi ce vreau să zic. Este atât de afurisit de arătos încât e de-a dreptul păcătos. Am încercat să-i rezist, chiar am încercat, dar acum, că nu mă mai opun, sunt al naibii de bucuroasă că am făcut-o. Este genul de bărbat de care o fată trebuie să se bucure dacă are ocazia, un bărbat unic în viaţă.

— Şi nu te deranjează că nu o să se aleagă nimic din toate astea?

— Când n-am nicio aşteptare în afară de a mă simţi bine pentru o vreme? O să-i pun chiar eu capăt peste câteva luni, dacă nu o termină el primul. O să-mi pară rău că o închei, desigur, dar atâta vreme cât ştiu că trebuie să se termine la un moment dat, n-o să mă ia prin surprindere.

— Este un mod destul de libertin de a privi lucrurile. Cele mai multe femei n-ar avea acest punct de vedere, să ştii.

Danny râse.

— Nu-s femeie de prea multă vreme, Claire, deci de unde să ştiu?

— Atât de tânără eşti?

— Nu, am purtat pantaloni atât de mult timp.

Capitolul 34

Jeremy nu risca nimic când era vorba de jugul căsătoriei. Adună şapte actori şi îi aduse pe toţi la casa tatălui său în acea zi. Mai avu şi noroc. Pe drum ochi pe unul dintre vechii săi prieteni din şcoală trecând într-o trăsură deschisă şi îl prinse din urmă.

Andrew – sau Andy, cum îl numeau prietenii săi – Whittleby, viconte Marislow, fusese coleg de cameră cu Jeremy la unul dintre colegiile pe care le frecventase acesta şi fusese în gaşca lui la multe dintre nebuniile care îi aduseseră lui Jeremy suspendarea o dată sau de două ori şi, la final, făcuseră să fie dat afară şi din acea şcoală. Andy dovedise atunci că era de încredere şi că putea să îşi ţină gura. Acesta fusese motivul principal pentru care Jeremy rezistase mai mult la acea şcoală decât la altele. Andy îl acoperise în mod constant. Era un soi bun, întotdeauna dispus să ajute un prieten la necaz.

De înălţime medie, blond, cu ochii căprui, Andrew ar fi putut fi considerat o frumuseţe clasică dacă ar fi fost ceva mai înalt. Un bărbat frumos, era încă burlac. Se retrăsese la moşia care îi revenise odată cu titlul când terminase şcoala, deci Jeremy nu îl mai văzuse de atunci. El prefera să participe activ la conducerea proprietăţii sale şi iubea să stea în aer liber dacă era să te iei după bronzul puternic. Şi trebuia să moştenească multe alte proprietăţi şi titluri când tatăl său urma să treacă în lumea celor drepţi, dar acest lucru nu avea să se întâmple prea curând. Deci era o partidă minunată. Mare păcat că Emily nu pusese ochii pe el mai întâi.

După ce Jeremy îi explică situaţia, Andrew fu de acord să fie unul dintre mincinoşi. Jeremy nu se îndoise că va fi de

acord, ştiindu-l un tip de treabă. El chiar o cunoscuse pe Emily cu câteva seri în urmă şi se gândise să îi facă curte până când auzise că astfel făcea şi Jeremy.

— Nu credeam că am vreo şansă în faţa ta, Jeremy. Chiar că nu, deci am renunţat la idee. Regretabil, însă. E o fată tare frumoasă.

— Ţi-o las din toată inima, dacă nu te deranjează faptul că este o intrigantă, o răsfăţată şi o mincinoasă desăvârşită care se pare că este dispusă să recurgă la orice mijloc pentru a-şi împlini voia. A decis că eu trebuie să fiu soţul ei şi, atunci când nu i-am acordat atenţie, şi-a început campania de zvonuri, care au fost nevinovate la început, dar au devenit din ce în ce mai grave până le această ultimă farsă cum că ar purta copilul meu, când eu de-abia de i-am adresat câteva cuvinte, ce să mai vorbim că aş fi atins-o!

Andrew părea amuzat şi îi explică şi de ce:

— Mama mea era astfel – în fine, nu întocmai aşa, dar ceva de genul. Ţesea cele mai distractive poveşti pentru vecinii noştri, îi speria, îi alarma, stăteau ca pe ace, şi apoi îşi râdea în barbă de credulitatea lor. Şi ei nu şi-au dat seama niciodată. Ea pur şi simplu adora să ţească poveşti.

— Nu tocmai la fel de dăunător, dar… bănuiesc că dacă eşti în cunoştinţă de cauză, poate să schimbe cu totul situaţia. Deci încă mai eşti interesat de Emily?

— O, cu siguranţă. M-aş căsători cu ea dacă m-ar lua, deci cred că pot fi extrem de convingător în această privinţă. Crezi că tatăl ei va insista să mă căsătoresc cu ea dacă eu voi insista că ea poartă copilul meu?

— Asta ar fi o idee şi cireaşa de pe tort, având în vedere că acesta era planul ei pentru mine. Menţionează acest lucru tatălui meu. El va avea grijă de această reprezentaţie specială.

— O, voi avea în sfârşit ocazia să-ţi cunosc tatăl? Splendid! Întotdeauna mi-am dorit asta, să ştii. Ce reputaţie

incredibilă are acest om, de neegalat în ring, şi la dueluri dacă tot veni vorba, şi ştiai…

Jeremy asculta doar pe jumătate în timp ce mergeau spre casa tatălui său. Nu auzea nimic nou despre părintele lui, şi partea distractivă era că Andrew nu ştia nici pe departe toate aventurile acestuia.

Şi apoi avu parte de un alt noroc neaşteptat. Şi Drew se oferi voluntar să fie unul dintre mincinoşi, şi deja avea povestea pregătită. În mod ironic, nu era deloc diferită de modul în care se apropia el de femei de obicei, deci pentru el era vorba doar să folosească numele lui Emily în poveste. Aşadar, James mai trebui doar să aleagă un singur actor dintre cei pe care îi adusese Jeremy pentru cel de-al treilea mincinos.

Jeremy de-abia aştepta să vadă reprezentaţia care urma să aibă loc la reşedinţa familiei Bascomb, dar când menţionă acest lucru, James îi spuse sec:

— Tu nu vii, căţelandrule. Prezenţa ta nu este necesară şi doar i-ar da fetişcanei ocazia să-şi încerce propriile talente actoriceşti. Ideea este să o surprindem suficient de tare încât să se încurce în iţele propriei poveşti.

Jeremy fu obligat să accepte acest lucru, dar la naiba, nu îi va fi uşor să aştepte în culise pentru a afla dacă planul funcţionase. Dar măcar Danny putea să îl distragă. Într-adevăr, când era cu ea, de-abia se mai putea gândi la altceva.

Încă îl mai deruta schimbarea ei. Ea savura să facă dragoste, fără nicio îndoială. Odată ce trecuse peste obiecţiile pe care le avea, era de parcă nici nu le-ar fi avut vreodată. Ceea ce îl deranja era modul în care ea aborda relaţia lor: fără legături, fără obligaţii, doar plăcere oferită reciproc. Era aproape masculin modul în care o trata.

Fir-ar să fie, dacă stătea să se gândească, era aproape identic cu modul în care se purta el cu doamnele. Dar de această dată nu o voia în acest mod. El ar fi vrut ca

Danny să fie ceva mai legată decât voia ea însăşi să fie – de fapt, mult mai mult. Ar fi vrut să petreacă zilnic cu ea mai mult timp decât era ea dispusă să îi acorde, şi nu numai în pat. Devenea de-a dreptul frustrant că nu putea, că trebuia să îşi ţină relaţia secretă faţă de ceilalţi servitori pentru a evita să-i înstrăineze pe aceştia. Dacă ea ar fi amanta lui, el ar putea să petreacă împreună cu ea oricât timp şi-ar dori, ar putea să o îmbrace potrivit şi să o scoată în oraş în locurile unde amantele erau acceptate. Dar ea nu era deloc interesată de aşa ceva, spre marele lui necaz.

Dar cel puţin era în casa lui, era accesibilă… în fine, de obicei. Dar nu era acolo când ajunse el acasă. Şi când într-un final renunţă să o aştepte şi se duse în camera ei, auzi râs de femei venind dinăuntru, lucru care îi arătă că nu era singură. Fir-ar să fie! Asta se alesese despre ideea cu ei doi sărbătorind în acea seară. Desigur, era cam devreme să sărbătorească, când el încă nu scăpase de necaz.

Casa de la oraş a familiei Bascomb era mai degrabă mică, dar, pe de altă parte, lordul Bascomb şi soţia lui veneau la Londra destul de rar, şi mulţi din lumea bună erau în aceste zile de părere că să laşi o casă cu personal complet nefolosită era o mare risipă de servitori buni. Desigur că nu ar recunoaşte că era o risipă de bani buni. Acesta era doar un bonus pentru faptul că nu ţineau o casă de oraş. La modă părea tendinţa de a închiria un apartament mobilat dacă era necesar un drum la Londra sau pur şi simplu să stai la unul dintre marile hoteluri dacă vizita era de scurtă durată.

Bascomb avea interese de afaceri în oraş, şi acesta era probabil motivul pentru care ţinea o casă aici. Acum o foloseau pentru debutul în societate al fiicei lor. Şi chiar dacă era mică, era bogat mobilată, cu piese de mobilier excepţional de frumoase şi cu opere de artă. Familia Bascomb era, până la urmă, destul de bogată, modestă fiind doar din punct de vedere al inteligenţei.

James Malory le făcu o vizită în dimineaţa următoare. El trimisese vorbă cu o zi înainte, anunţându-şi sosirea, deci faptul că fu făcut să aştepte, şi mai ales în foaierul cel mic, i se păru destul de amuzant – cel puţin pentru o vreme.

Albert era acasă. Majordomul îl informase pe James, după ce îşi anunţase stăpânul că acesta sosise, că Albert era destul de ocupat, deci James poate şi-ar dori să se întoarcă la un moment mai potrivit. James îl trimisese doar înapoi pe om cu mesajul că nu va pleca.

— Destul de nepoliticos din partea lui, nu sunteţi de aceeaşi părere? observă Andrew după ce trecuseră douăzeci de minute.

— Probabil este doar un semn că toată această afacere îl supără, sugeră Drew.

— Nu mă îndoiesc că a fost supărat, răspunse James destul de nervos. Destul cât să o ia spre Haverston şi să se plângă la fratele meu, Jason.

— Atunci poate că el crede că totul este deja lămurit şi ar fi o pierdere de vreme să mai poarte şi alte discuţii pe această temă, sugeră Andrew. Ceea ce iar ar fi o lipsă de politeţe dacă nici măcar nu ne-ar comunica acest lucru.

— Poate că Jason i-a lăsat impresia că au căzut la o înţelegere, se învoi James. Dar mă îndoiesc de acest lucru. Jason este foarte priceput să spună cuiva ceea ce doreşte să audă fără să îi spună nimic cu adevărat.

Drew râse la aceste cuvinte.

— Mi-aş dori să-mi dau şi eu seama cum se face asta.

— Cu iscusinţă, tinere, cu multă iscusinţă, răspunse James. Şi ţi-ai dat seama cum se face, numai că tu aplici această iscusinţă exclusiv la femei.

— A, acest gen de iscusinţă, rânji Drew.

Cinci minute mai târziu, James îşi pierdu de tot răbdarea şi le spuse bărbaţilor mai tineri:

— Urmaţi-mă, dar aşteptaţi în faţa uşii până vă voi chema.

Majordomul, stând de pază în faţa camerei de lucru a stăpânului său, se gândi să îl oprească pe James să intre, dar fu un gând trecător. După ce îl privi cu atenţie pe James, se hotărî în schimb să deschidă uşa şi să îl anunţe pe James.

Albert citea nişte documente la biroul său. Ridică privirea şi apoi oftă când îl văzu pe James intrând în cameră.

— Acesta chiar nu este momentul potrivit.

— Aşa am fost şi eu informat, chiar dacă mă îndoiesc că va exista vreun moment potrivit pentru acest subiect, atât de neplăcut cum este el. Dar având în vedere că te-ai dus cu această problemă la fratele Malory greşit, îţi vei face timp, asta este.

Asta nu era sub nici o formă o întrebare. Albert înţelese acest lucru şi puse documentele deoparte. James nu îl mai întâlnise niciodată pe individ. Avea o înfăţişare mai degrabă distinsă, păr şaten-închis cu nuanţe mai deschise la tâmple, care sugerau că va fi în curând cărunt. James era surprins că nu albise deja cu o fiică precum Emily.

— Chiar nu mai avem ce discuta în afara fixării datei pentru nuntă, insistă Albert. Aţi venit pentru a rezolva acest lucru?

James nu răspunse. El îşi trase unul dintre scaunele din preajma biroului lui Albert lângă masă, pentru a avea o privelişte bunii a spectacolului când va începe. Era un scaun confortabil, ceea ce era un lucru bun. Avea senzaţia că nu va fi o vizită scurtă.

Tăcerea îl făcu nervos pe bărbatul mai vârstnic, suficient cât să-l facă să exclame:

— Fii atent la mine. Îţi cunosc reputaţia şi refuz să mă las intimidat.

James ridică o sprânceană.

— Haide, bătrâne. De unde ţi-a venit ideea că eu

intimidez? Eu ori ignor, ori... ei, dar sunt sigur că nu vom ajunge acolo.

Un val de roşeaţă se ridică în obrajii lui Albert.

— Atunci treci la subiect, Malory. Ce cauţi aici?

— Este ceva ciudat în legătură cu zvonurile. Au o tendinţă să zgândăre, să uimească sau să înfurie, în funcţie de perspectiva şi de implicarea fiecăruia.

— Sunt conştient de faptul că sunt zvonuri extrem de jenante. Oricine le-a răspândit ar trebui împuşcat. Dar, din nefericire, sunt adevărate.

— Permite-mi să te contrazic. Din fericire, nu sunt deloc adevărate.

— Deci fiul dumitale intenţionează să-şi nege responsabilitatea? Este o laşitate…

— Te vei abţine de la calomnii, Bascomb, îi tăie vorba James. Am tendinţa de a lua personal asemenea lucruri.

Vorbele fuseseră spuse pe un ton calm, dar Albert tot păli, însă apoi izbucni:

— Cel despre care discutăm acum este şi nepotul dumitale, nu doar al meu.

— Dacă ar fi nepotul meu, poţi fi sigur că nu am purta această conversaţie.

— Adevărul va ieşi şi singur la iveală, zise Albert încrezător.

— Într-adevăr o va face, dar nu va fi adevărul la care te aştepţi, şi nu va ieşi la suprafaţă până nu va fi prea târziu. Deci ţi-am mai adus nişte adevăruri pe care să le rumegi.

— Acesta este momentul în care mă ameninţi cu moartea? Întrebă Albert.

James izbucni în râs, nu din cauza întrebării, ci datorită modului indignat în care îi fusese adresată.

— Nu ştiu ce-ai auzit despre mine, Bascomb, dar probabil că era numai pe jumătate adevărat, te asigur. Alt caz în care zvonurile nu se confirmă, ca să vezi.

— Mă îndoiesc, mormăi Albert.

— Cum doreşti. Dar după cum spuneam mai devreme, din cauza zvonurilor care se aud, dintre care unul afirmă că Jeremy este ca şi căsătorit cu fata dumitale, casa mea a fost asediată în această săptămână de doi amorezi de-ai fiicei dumitale, care nu ştiau că Jeremy are acum propria reşedinţă. Credeau că-l pot găsi locuind cu mine. Era şi un al treilea, dar acesta stă la mine, din nefericire. Rudă de-a nevestei. E greu să scap de el.

De după uşă se auzi o tuse, dar Albert nu păru să remarce.

— Şi? întrebă el încruntându-se.

— Ei bine, imaginează-ţi surpriza mea când toţi insistă că ei sunt mai în drept să se însoare cu Emily decât este Jeremy, deoarece ei au fost primii la ea.

— La ea? Ce anume insinuezi?

James ridică din nou dintr-o sprânceană.

— Chiar trebuie să mă exprim vulgar, Bascomb?

Bărbatul se înroşi de furie, se ridică şi se aplecă înainte, cu pumnii strânşi atât de puternic încât se albiseră.

— Dacă îţi imaginezi că poţi insinua asemenea lucruri fără dovezi, Lord Malory…

— Şi unde sunt dovezile dumitale?

Albert se înroşi din nou, dar de această dată deoarece prinsese ideea destul de brusc. James îl mai lăsă un moment, pentru a permite ideii să se înfigă bine în mintea lui, şi anume că ceea ce începuse Albert se baza numai pe povestea pe care o urzise fiica sa. Apoi James spuse:

— Aş sugera să o chemi pe fiica dumitale aici jos pentru a vedea ce are de spus şi ea. De fapt, chiar insist să o faci.

— Insişti? Nu se poate concepe să discuţi acest subiect cu o fată de vârsta ei fragedă…

— Prostii! Subiectul acesta este în întregime al ei, creat de presupusa ei indiscreţie. Chiar crezi că vei putea

să-l obligi pe fiul meu să se căsătorească cu ea fără ca ea să prezinte versiunea ei ca poveste şi în faţa noastră? Şi eu mi-am adus dovezile cu mine, toţi trei domnii care afirmă că o cunosc – îndeaproape.

— Şi nu ţi-ai adus şi fiul? De ce nu? Dacă Emily este nevoită să se supună acestui tratament stânjenitor, atunci eu vreau să aud ce are de spus şi fiul dumitale.

— El va spune doar că nu o cunoaşte deloc pe tânără. Deci care este motivul pentru care trebuie să-l auzim că o spune? Dumneata eşti cel care are pretenţii aici, Bascomb, nu familia mea. Te rog să reţii acest lucru.

Rigid, Albert merse la uşă pentru a-i spune omului său să o cheme pe Emily. Văzându-i şi pe cei trei străini acolo, el rosti tăios:

— Intraţi. Aş prefera să aud ce aveţi de spus înainte să vină şi fiica mea.

Cei trei intrară în cameră. Numai Drew se instală confortabil în scaunul rămas liber de lângă masa de lucru. Andrew stătea ţeapăn de o parte, în timp ce al treilea se duse lângă fereastră pentru o lumină mai bună. Actorii îşi făceau întotdeauna griji în legătură cu luminile.

Andrew nu părea nervos, ci doar nerăbdător. James fusese surprins să audă că el încă o mai dorea pe fetişcană pentru el. I-ar fi urat noroc, numai că din punctul lui de vedere norocul băiatului ar fi fost să nu se aleagă cu femeia intrigantă.

Actorul, William Shakes – James era amuzat de fiecare dată când spunea în gând acel nume de scenă –, era nerăbdător să dea reprezentaţia. El vedea această situaţie ca pe o ocazie de a-şi testa talentul actoricesc la un nivel mai personal. Era posibil ca familia Bascomb să îl fi văzut în spectacol şi să-l recunoască pe actor. Acesta era motivul pentru care el nu urma să mintă în legătură cu identitatea sa.

Era la limită faptul că îl foloseau pe acest bărbat. Cam

bătător la ochi că o lady de nivelul lui Emily s-ar deda la intimităţi cu un bărbat dintr-o clasă inferioară. Dar pe de altă parte, Emily Bascomb îşi mânjise intenţionat reputaţia dincolo de orice şansă de a o salva, deci ce mai conta încă o pată acolo?

Capitolul 36

— Înainte ca aceşti doi fanfaroni să-şi spună povestea, Lord Bascomb, începu Andrew, permiteţi-mi să vă asigur că o ador pe Emily şi mi-aş dori din toată inima să mă căsătoresc cu ea, cu încuviinţarea dumneavoastră.

— Şi cine eşti dumneata, domnule? întrebă Albert.

Andrew răspunse cu un mănunchi de titluri şi de legături în lumea bună. Albert era impresionat. Chiar şi James fu impresionat, având în vedere că el, unul, nu le auzise pe toate.

Albert recunoscu atunci când Andrew termină:

— Îl cunosc pe tatăl dumitale. Un bărbat pe cinste.

— Acum fiţi atenţi, îşi începu şi William reprezentaţia pe un ton nemulţumit. Toate acele titluri nu schimbă faptul că acel copil ar putea fi al meu. Este posibil să nu mă găsiţi potrivit pentru fiica dumneavoastră, milord, dar vă asigur că ea m-a considerat tocmai bun.

— Şi cine eşti dumneata?

— William Shakes, la dispoziţia dumneavoastră. Sunt un actor, domnule, şi încă unul foarte bun. Una dintre reprezentaţiile mele recente a fost atât de merituoasă, încât am fost invitat să iau parte la un bal cu câteva săptămâni în urmă, şi acolo am întâlnit-o pe Emily. Ne-am înţeles de minune, trebuie să recunosc. Şi am reuşit să

găsim la etaj o cameră goală ca să... ei bine, sunt sigur că nu trebuie să intru în amănunte.

Albert nu era doar stânjenit acum, ci, uşor de înţeles, de-a dreptul furios.

— Fata mea să se încurce cu un actor? De-a dreptul absurd!

William îi ignoră furia, ridică pur şi simplu din umeri şi observă:

— Eroul zilei şi toate cele. Era hotărâtă să facem cunoştinţă ca să-mi încununeze ziua, dacă aş putea adăuga, zise el făcând şmechereşte cu ochiul. O să mă şi căsătoresc cu ea dacă este copilul meu. Dacă nu este, aş prefera să nu mă căsătoresc chiar acum. Asta presupunând, desigur, că m-aţi accepta în familia domniei voastre. Ştiu că sunt destui nobili care nu m-ar considera tocmai demn.

— Măcar înţelegi de ce nici măcar n-ar trebui să te afli aici, zise Andrew, uitându-se fix la William. Emily n-ar fi niciodată de acord să se căsătorească cu dumneata. Tatăl ei probabil că ar dezmoşteni-o dacă ea măcar ar bate un apropo în această direcţie.

— Dar dacă este copilul meu? răspunse William. Nu poţi să ignori pur şi simplu acest fapt.

— Care dintre noi este tatăl este mai degrabă irelevant, având în vedere că s-ar putea să nu iasă niciodată la iveală, insistă Andrew.

— Cum aşa?

— Ar putea să semene cu mama sa în totalitate. Dar eu sunt dispus să mă căsătoresc cu ea şi să cresc copilul, indiferent dacă se dovedeşte a fi al meu sau nu.

— Asta chiar că e prea afurisit de nobil chiar şi pentru un nobil, îl zeflemisi William.

— Ba deloc, îl contrazise Andrew. Pur şi simplu, o doresc pe ea de nevastă.

Afirmaţia lui Andrew avu un efect de calmare asupra

lui Albert. Bărbatul mai vârstnic îşi redobândi ceva din sângele-rece, acum că opţiunile nu erau complet inacceptabile. Dar apoi privirea îi căzu pe Drew, care stătea acolo relaxat şi chiar rânjea, şi se încordă din nou.

— Toate astea ţi se par cumva amuzante, domnule? îl întrebă Albert pe Drew.

— Toate astea? replică Drew, clătinând din cap. Nu, într-adevăr, nu. Dar faptul că aceştia doi sar unul la gâtul celuilalt de când au aflat că Emily le-a acordat amândurora favoruri, ei bine, da, aici aş găsi ceva motive de amuzament.

— Şi cine anume eşti dumneata?

— Drew Anderson. Nu cred că Emily şi-a dat seama că sunt un membru al familiei lui Jeremy atunci când a început să-mi facă ochi dulci. Nu multă lume ştie că sora mea s-a căsătorit cu tatăl lui Jeremy. Noi suntem americani, până la urmă, şi căpitani de vas, fraţii mei şi cu mine, deci nu suntem prea des în Londra. Eu doar reancorasem cu câteva zile înainte să o întâlnesc pe Emily, deci nici nu auzisem încă zvonurile, că ea şi Jeremy… ei bine…

— Treci la subiect, omule.

— Sigur. Eu călătoresc mult, şi nu sunt genul care refuză o femeie drăguţă dacă intenţiile ei sunt atât de clare. Îmi iau plăcerile oriunde le pot găsi, înţelegeţi. Aşa am făcut întotdeauna, şi probabil aşa voi face şi de-acum încolo.

— Bănuiesc că şi dumneata vrei să recunoşti copilul?

— Pe dracu’!

Albert se încruntă.

— Şi atunci ce cauţi aici?

— Sunt aici deoarece chiar dacă nu am făcut dragoste cu fata, am fost foarte aproape. Ieşisem la o plimbare în grădină la o petrecere la care m-a târât sora mea şi am găsit un locşor retras, drăguţ. Încă vreun minuţel şi aş fi fost şi eu obligat să recunosc că acel copil ar fi putut fi al

meu. Dar am fost întrerupţi tocmai când eram pe punctul de a… ei bine, în orice caz, ne-am îmbrăcat repede şi ne-am întors la petrecere. Ea mi-a promis că ne vom întâlni mai târziu ca să terminăm ce-am început. Eu am fost acolo la întâlnire, dar nu şi Emily. Am mai şi aşteptat o oră, adăugă Drew nemulţumit. Ar fi meritat. Şi apoi ziua următoare aud că e însărcinată cu copilul lui Jeremy. Nu-mi place să o spun, Bascomb, dar nu mă îndoiesc că e însărcinată, la cât de darnică a fost.

Albert era din nou roşu la faţă de furie când termină Drew. James nu îl putea învinovăţi. El nu s-ar fi exprimat niciodată atât de direct, indiferent dacă ar fi fost sau nu adevărat. Tipic american să fie aşa de afurisit de direct.

Şi acesta fu momentul în care Emily Bascomb intră în birou. Ea intrase zâmbind, aşteptându-se ca doar tatăl ei să fie acolo. O fată deosebit de frumoasă. Mare păcat că fusese răsfăţată până la punctul în care să creadă că putea obţine orice voia – cu orice preţ.

Zâmbetul i se şterse la vederea furiei tatălui ei. Dar când îl observă acolo pe James, ochii ei luciră scurt, alarmaţi, înainte de a-şi lua o expresie indescifrabilă. James oftă pentru sine. Acel lucru s-ar putea să nu fie atât de uşor precum crezuse, dacă ea era capabilă să îşi ascundă emoţiile atât de uşor.

— Nu ştiam că avem musafiri, tată.

— Nu avem. Eu nu i-aş numi pe aceşti domni musafiri.

Andrew se înroşi la această observaţie, lucru care îl aduse în atenţia lui Emily. Probabil că se hotărâse să intre în rolul doamnei de lume, deoarece i se adresă:

— Lord Whittleby, ce plăcere să vă revăd.

— Plăcerea este toată a mea, draga mea, răspunse Andrew cu o privire exprimând adorarea şi cu o plecăciune complicată, făcând-o pe fată să îi adreseze un zâmbet strălucitor.

— Deci îl cunoşti? întrebă Albert.

Emily se încruntă la tonul tăios al tatălui ei.

— Desigur. Am fost prezentaţi săptămâna trecută la o serată, apoi din nou acum câteva seri. Nu eram sigură dacă el îşi va aminti de mine, adăugă ea sfioasă.

— O, îşi aminteşte de tine, zise Albert pe un ton scârbit. Şi vrea să se însoare cu tine, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Sunt flatată, începu ea, apoi rămase tăcută când îşi dădu seama de sensul complet al observaţiei tatălui ei. Ce vrei să spui cu „mulţumesc lui Dumnezeu”?

Andrew se grăbi să răspundă primul:

— Orice se va întâmpla aici, Emily, te rog fii sigură că voi considera o onoare să mă căsătoresc cu tine.

— Din nou, sunt flatată, domnule, dar…

— Tocmai ai rămas fără drept la „dar”, Emily, o întrerupse tăios tatăl ei. Jeremy Malory nu te vrea şi neagă că te-a atins vreodată.

Ea oftă. Un pic exagerat, după părerea lui James. Prea multă descurajare.

— Te-am avertizat că va nega, crai iresponsabil cum este. Apoi, ea se întoarse către James şi continuă, cu o expresie inocentă:

— O, iertaţi-mă, Lord Malory. Dar toată lumea ştie de la cine şi-a moştenit Jeremy obiceiurile.

James izbucni în râs la această observaţie. Ea deja era în defensivă. Ar fi trebuit să fii obtuză ca să nu îşi dea seama că ceva se întâmplase cu planul ei, când furia tatălui ei era atât de evidentă.

— Da, sunt al naibii de mândru de flăcău, mai ales de faptul că nu minte.

— Poate nu vă minte pe dumneavoastră, îi aruncă ea cu un zâmbet. Dar a minţit în legătură cu acest lucru…

— Ajunge, Emily! întrerupse Albert. Îi cunoşti sau nu pe domnii aceştia de aici?

Spatele ei se încordă din nou. James avea impresia că

ea nu era obişnuită ca tatăl ei să fie supărat pe ea, că exact acest lucru o deranja cel mai mult. Probabil că nu ştia cum să abordeze situaţia, cel puţin nu în prezenţa altora.

Ea îşi aruncă privirea prin cameră şi recunoscu:

— Îi cunosc pe cei mai mulţi dintre ei, da.

— Pe americanul acesta? îi ceru tatăl ei confirmarea.

— Ei bine, da, îmi amintesc că l-am cunoscut. Este greu să uiţi pe cineva atât de înalt ca el.

— Şi arătos, adăugă Drew cu un zâmbet ştrengăresc, făcându-i cu ochiul.

— Uf, domnule, nu fi atât de încrezător în forţele proprii, îşi acordă ea o clipă pentru a savura un flirt.

— Şi acesta? întrebă Albert arătând spre William.

— Nu, nu cred că l-am mai văzut vreodată, răspunse Emily blând.

William însă îşi asumă o poză supărată.

— Asta-i bună, zise el indignat. A fost totul bine şi frumos când te-ai prostit cu mine, câtă vreme nu află tatăl tău, nu? Acum ai de gând să negi?

— Ce să neg? Nu vă cunosc. Ce mai este de negat?

— Doamne, Dumnezeule, chiar nu mai ţii minte? Erai cam ameţită la bal, dar n-am auzit niciodată de o femeie care să nu îşi mai amintească aşa ceva. Sau te-ai culcat cu atâţia bărbaţi că le-ai pierdut şirul?

Emily icni furioasă, cu faţa ca focul. William exagerase. Faptul că devenise vulgar garanta că va fi jignită, indiferent dacă era nu adevărat, deci reacţia ei nu putea fi judecată numai pe baza afirmaţiei de la care pornise.

Şi ea se întoarse spre tatăl ei cu acea ofensă furioasă:

— Acesta este motivul pentru care eşti supărat? Aici apare acest străin şi-ţi spune cele mai neruşinate minciuni legate de mine şi tu îi dai crezare! Şi eu nu am fost ameţită niciodată în viaţa mea – în fine, mai puţin la petrecerea de ziua mamei de anul trecut, dar tu deja ştiai despre aceasta,

şi nu erau bărbaţi prin preajmă.

— Obiceiurile tale legate de băutură nu sunt o problemă, iubito, intră Drew în discuţie. Nu sunt aici să afirm că porţi copilul meu, chiar dacă trebuie să recunoşti că a fost la limită.

Ea se întoarse cu un alt icnet spre Drew.

— Doamne, şi dumneata? Ce-i asta? O conspiraţie gândită de familia Malory? Apoi se întoarse din nou spre tatăl ei, cu o expresie rugătoare pe chip: *Papa,* îţi jur că ei mint!

— Toţi trei? Vocea lui Albert era obosită pe când el se aşeza la birou. Aş fi putut să o cred despre unul, poate doi, dar chiar toţi trei?

Emily îi aruncă o privire rănită lui Andrew:

— Cu siguranţă nu şi dumneata?

El clipi la dezamăgirea jucată de ea. Era încă o posibilitate ca el să cedeze şi să recunoască totul. Până la urmă, tot îşi mai dorea să se însoare cu ea. Şi deoarece ea ştia că el minte, el ar avea mari probleme să treacă peste acest lucru dacă i se îndeplinea dorinţa şi Albert i-o dădea de soţie. Oricum, probabil că el îşi aminti că acest scenariu era exact ceea ce plănuise ea pentru Jeremy şi că ei pur şi simplu o atacau cu exact aceleaşi minciuni pe care le ţesuse ea, deci ea nu se afla într-o poziţie care să îi permită să îi păstreze resentimente.

— Grija mea principală este copilul, îi spuse Andrew. Care ar putea fi moştenitorul meu.

— Amândoi ştim că nu este al tău! izbucni ea. Deci termină cu prostiile astea.

— Nu ştim nimic de genul ăsta. Înţeleg că eşti obligată să negi. Dar nu uita că eu tot îmi doresc să mă căsătoresc cu tine. Sunt dispus să cresc copilul, indiferent dacă este sau nu al meu, şi sunt dispus să trec cu vederea – făcu o pauză pentru a-i privi pe ceilalţi bărbaţi – multele tale indiscreţii.

Din nou, faţa ei se înroşi puternic, dar nu mai rămăsese nicio urmă de stânjeneală, ci numai furie curată, când se întoarse către tatăl ei.

— M-ai supus acestor acuzaţii oribile, din care niciuna nu este nici pe departe adevărată. Nu poţi să-ţi dai seama ce încearcă să facă? Este o farsă, o conspiraţie pusă la cale de acest Lord Malory, fără îndoială, numai pentru a-şi scoate fiul…

— Destul! i-o tăie Albert. Nu mă face să fiu şi mai ruşinat de tine decât sunt deja, fetiţo.

Acest lucru probabil că o duruse. Ea trase aer în piept înainte de a spune:

— Deci ai de gând să-i crezi pe ei în loc să mă crezi pe mine?

Reuşi chiar să aibă în ochi lacrimi care i se rostogoliră pe obraji şi să pară complet devastată. Expresia lui Drew deveni nesigură. Era total impresionabil în faţa lacrimilor. Andrew se întoarse pentru a fi mai puţin afectat. William îşi dădu ochii peste cap, recunoscând un tovarăş actor.

Din fericire, Albert îşi cunoştea bine fiica şi tacticile ei:

— Ştiu că eşti capabilă să minţi, Emily. Este un obicei urât cu care te-ai ales din copilărie. Şi mai ştiu şi că o faci foarte bine. Doar că nu mi-am imaginat niciodată că ai putea minţi despre ceva ce are asemenea consecinţe ireparabile.

Ea înţepeni. Furia se întoarse atât de rapid, încât fu clar că nu dispăruse nicio secundă, ci fusese doar ascunsă pentru scurtă vreme de momentul ei melodramatic. Ea alese să îşi îndrepte acea furie împotriva lui James acum, *deoarece* hotărâse că el era responsabil de distrugerea planurilor ei.

— Ştiu că dumneavoastră aţi fost instigatorul acestei situaţii, Lord Malory. Dar nu v-aţi gândit prea mult la ea, nu-i aşa? zise ea usturător. Nu îmi pot imagina cum de-aţi crezut că veţi reuşi cu această farsă, când eu pot dovedi că

ei toţi mint.

James, sardonic, ridică dintr-o sprânceană.

— Şi cum anume vei face acest lucru, draga mea, când cuvântul tău împotriva cuvântului lor, trei la unu, cum ar veni, mai bine zis patru la unu, având în vedere că Jeremy e acuzat şi el de minciună?

— La naiba cu Jeremy, o pot dovedi deoarece mai sunt încă fe…

Ea îşi dădu seama ce era pe cale să spună şi se opri din vorbă, dar James marşă pe deschiderea ce îi fusese oferită.

— Încă fecioară?

James se ridică. Emily făcu un pas înapoi, dându-şi seama cu întârziere pe cine atacase verbal. Dar James nu mai era interesat de fetişcană. Ea făcuse exact ceea ce sperase el că va face.

— Scuzele mele, Lord Bascomb, pentru că această vizită a fost necesară, zise James.

Albert dădu ţeapăn din cap. Expresia lui nu avea nevoie de explicaţii. Era stânjenit din cauza întregii poveşti, acum că îşi dăduse seama cât de departe mersese fata lui pentru a prinde un soţ în capcană.

— Apropo, adăugă James, în cazul în care nu ţi-ai dat deja seama, ea este cea care a pornit zvonurile şi le-a alimentat. Nu aş recomanda să o împuşti, dar aş recomanda nişte disciplină. Fata nu poate continua să creadă că are dreptul să hotărască soarta altora după un moft. Familia mea şi-a încheiat treburile cu a dumitale. Ai grijă să rămână astfel. După dumneavoastră, domnilor, le spuse el însoţitorilor săi.

Drew şi William ieşiră din încăpere. Andrew nu se mişcă.

— Luaţi-o înainte, milord. Cred că eu şi lordul Bascomb mai avem multe de discutat. Până la urmă, reputaţia lui Emily tot mai trebuie salvată.

— O să-mi salvez şi singură reputaţia, mulţumesc frumos, mârâi Emily şi plecă din cameră.

James ridică dintr-o sprânceană spre Andrew. Zâmbetul pe care îl primi ca răspuns arăta că Andrew tot mai dorea încă să rămână. Probabil că băiatul era tare îndrăgostit, dacă tot o mai dorea pe fată după ce fusese martor ocular la prefăcătoriile şi furiile ei.

Capitolul 37

Înapoi la reşedinţa lui Jeremy, Danny era la etaj ştergând praful în acea dimineaţă când începură ţipetele şi urletele. Ea crezu mai întâi că era o bătaie pe stradă, atât de mare era scandalul, cu încurajări amestecate cu ţipete. Când îşi dădu seama că venea exact de dedesubt, se grăbi jos pentru a vedea ce se întâmplase.

Agitaţia o duse spre bucătărie. Acolo se afla Claire. Ţinea o cratiţă în mână, ca pe o armă. Şi Carlton se afla acolo. El avea o mătură pe umăr. Danny ar fi zis că aceştia doi se certau rău, numai că nu se uitau unul la celălalt. Şi doamna Appleton era acolo, dar ignora agitaţia, şi stătea la plită adăugând condimente la mâncarea pe care o pregătea pentru prânz.

Carlton era aplecat, uitându-se sub dulapul de bucătărie. Ochii lui Claire se mişcau sălbatic prin cameră, căutând ceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Danny, neştiind dacă nu ar trebui şi ea să se înarmeze cu ceva.

— A intrat un şobolan, zise Claire. L-am găsit în cămară. A intrat acolo.

— Un şobolan? Într-un cartier ca ăsta? zise Danny neîncrezătoare.

— Nu este nemaiîntâlnit, draga mea, remarcă doamna

Appleton aruncând o privire peste umăr. Ei merg unde este mâncare, şi noi avem o cămară bine aprovizionată.

— Şi mirosul mâncării tale, fato, i-ar ademeni tocmai de la docuri, zise vesel Artie, majordomul, intrând în spatele lui Danny.

Această remarcă o făcu pe bucătăreasă să roşească. Danny încă se mai minuna de acest lucru când Claire ţipă din nou:

— Uite! E după lavoar!

Carlton ţâşni în acea direcţie şi dădu cu mătura pe sub mobila lungă de bucătărie pentru a scoate şobolanul afară. Ceea ce se şi întâmplă. Rozătoarea ţâşni spre cea mai apropiată ascunzătoare, plita de fier în faţa căreia se afla doamna Appleton. Ea tot nu făcea nicio mişcare, ci doar amesteca în oala ei, ceea ce făcu să îi fie mai dificil Carlton să bage mătura dedesubt, dar nu imposibil.

— Opreşte-te, zise Danny, dar nimeni nu o asculta pe moment.

Claire ţipa tot soiul de sugestii pentru ca el să nu mai rateze din nou – el apucase să dea o dată cu mătura când rozătoarea o luase spre plită. Artie râdea de se prăpădea de giumbuşlucurile lacheului.

Danny începu un nou avertisment, dar plita nu era suficient de joasă pentru ca rozătorul să se simtă în siguranţă sub ea, mai ales cu mătura ameninţându-l. Fugi, de această dată la loc deschis. Carlton se ridică şi ridică mătura pentru o lovitură puternică, cu Danny se aruncă direct în Carlton, făcându-i pe amândoi să se rostogolească pe podea.

— Ai ratat şobolanul, Danny, chicoti Artie.

— Nu pe el îl ţinteam, scrâşni ea, şi se aşează pe pieptul lui Carlton pentru a-l ţine imobilizat suficient de mult timp pentru a se face ascultată. E animalul meu de companie, îi spuse ea lacheului care nu îşi credea urechilor. Dacă mai încerci să-l omori, vin eu după tine cu mătura aia,

ai grijă.

El o privi cu ochii mari, mai uimit de faptul că ea se aşezase pe el decât de faptul că avea un şobolan pe post de animal de companie.

— Nu ştiam că el al tău, se scuză.

Ea dădu din cap, acceptând explicaţia, şi era pe cale să se dea jos de pe el când intră Jeremy, atras, de asemenea, de hărmălaie, şi spuse:

— Eşti concediat, Carlton.

Danny îşi aruncă privirea spre uşă pentru a vedea că Jeremy nu zâmbea. De fapt, expresia lui arăta că era cât se poate de serios.

— De ce e dat afară?

— Pentru încălcarea proprietăţii.

Era un mod ciudat de a pune problema, dar ea pricepu unde bătea el. Şi Carlton, de altfel, deoarece îşi lăsă capul să cadă înapoi pe podea cu un geamăt.

Danny ţâţâi la Jeremy.

— Nu asta făcea. Eu l-am dărâmat pentru că încerca să îmi omoare animalul de companie.

— Atunci e dat afară şi pentru asta, zise Jeremy.

Carlton oftă din nou.

— Nu eşti concediat, omule, aşa că termină cu gemetele, îl repezi Danny ridicându-se în picioare. Apoi îi aruncă o privire urâtă şi lui Artie, care râdea iar de se prăpădea.

— Chiar ai un şobolan ca animal de companie? reuşi Claire să întrebe.

Acum Jeremy spuse:

— O, Doamne, un şobolan? Carlton, nu mai eşti concediat.

Danny era deja destul de iritată la acel moment.

— Nu e un şobolan, e un şoarece.

— Danny, chestia aia e uriaşă! o contrazise Claire. Nu se poate să fie un şoarece.

— Într-adevăr e cam gras. L-am hrănit bine, asta e tot. Dar nu e un şobolan.

— Ştii măcar care e diferenţa dintre un şoarece şi un şobolan? întrebă Claire.

Danny se gândi puţin şi fu obligată să recunoască:

— Probabil că nu. Orice ar fi însă, tot animalul meu de companie rămâne. Se aplecă în aşa fel încât buzunarul mare de la şorţ să se deschidă pe podea. Vino aici, Twitch.

Ea nu văzuse unde se dusese să se ascundă de această dată, aşa că dură puţin până ce îi văzu capul iţindu-se după covata de cocă. Nu fu nevoită să îl mai cheme o dată. În secunda în care el o văzu uitându-se direct la el, fugi drept în buzunarul ei.

— Naiba să mă ia, zise Artie. Da, sigur este animalul ei de companie.

— Nu ştiam că şobolanii pot fi îmblânziţi, adăugă Claire uimită.

— Şoarece, mormăi Danny.

Claire chicoti. Era un sunet cald. Cei mai mulţi dintre cei prezenţi nu îl auziseră până atunci.

Acum, toţi cei trei bărbaţi se holbau la Claire. Jeremy ridică o sprânceană întrebătoare.

— Ce-ai făcut cu tine, fetiţo? Pari mai… blândă.

— Acum este o adevărată frumuseţe, nu? adăugă Carlton.

Era posibil să fi crezut cu adevărat acest lucru, sau poate făcea doar un efort de a înlătura gelozia lui Jeremy. Claire nu se îmbujoră însă, probabil deoarece nu îl credea. Dar zâmbi şi îi răspunse:

— Nu-mi împuia capul cu prostii.

Schimbarea fetei era cu adevărat uimitoare, dar pe de altă parte încrederea în sine este un lucru uimitor. În cazul lui Claire, i se îmblânzise muchiile tăioase, îi permitea să flirteze şi să necăjească fără a lua lucrurile prea în serios. Nici nu mai stătea gheboşată şi chiar avea sânii mai mari,

fiind primul lucru pe care căzu ochii lui Carlton în acea dimineaţă când o văzuse pe „noua” Claire. Cu părul pieptănat să îi încadreze faţa, îmbrăcată cu unele din bluzele şi fustele ei mai drăguţe, care fuseseră ascunse la fundul cufărului ei, doar aceste schimbări simple o făceau să pară atât de diferită, încât de-abia mai putea fi recunoscută.

Dar încrederea doar dăduse tuşa finală ansamblului, era responsabilă pentru zâmbete, pentru râs, care îi schimbau expresia şi îi scoteau în evidenţă chipul drăguţ. Nu era o frumuseţe nemaipomenită, era un pic dolofană, dar una peste alta era o fată drăguţă care nu mai avea probleme în a atrage bărbaţi acum.

Danny era în mare parte responsabilă pentru scoaterea lui Claire din carapacea ei, şi era chiar mândră de acest lucru. Petrecuseră mai multe ore împreună în camera ei, apoi în camera lui Claire, vorbind şi râzând în timp ce schimbaseră înfăţişarea acesteia din urmă. Între ele se născuse o legătură. Danny simţea că acum are o prietenă apropiată şi îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise o prietenă de când plecase de acasă. Cineva cu care să vorbească despre lucruri care contau. Cineva căruia să îi împărtăşească reuşitele şi eşecurile.

— Copii, trebuie să vă întoarceţi la treburile voastre, zise doamna Appleton, atentă la faptul că stăpânul casei mai era prezent. Puteţi să vă jucaţi cu animăluţul lui Danny altă dată.

Danny îşi dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră pentru a-l pune pe Twitch înapoi în cutia lui. Probabil că se obişnuise cu noile sale împrejurimi dacă plecase să exploreze mai departe decât camera ei, aşa timid cum era.

Nu se aşteptase ca Jeremy să o urmeze, cu toată lumea privindu-i. Voia să discute cu el mai târziu despre criza lui de gelozie. Era mare păcat să facă pentru ceilalţi atât de evident faptul că erau iubiţi. Nu că ei nu ar fi ghicit

– ei bine, poate nu şi doamna Appleton dar totuşi, mai că îi spusese lui Carlton „Ia-ţi mâinile de pe ea, este a mea”.

Acest lucru fusese destul de enervant atunci, dar privind retrospectiv, era mai degrabă încântată de cum îşi afişase Jeremy posesivitatea. Poate că îi păsa de ea ceva mai mult decât implica senzualitatea lui naturală. Pe de altă parte, poate că era gelos în legătură cu toate femeile lui.

Din nefericire, aceasta din urmă era varianta mai probabilă. Majoritatea bărbaţilor o luau razna, până la urmă, dacă un alt bărbat făcea avansuri evidente femeii cu care se culcau la acel moment. Ar fi o prostie dacă ea ar considera că ar fi mult decât ceea ce era – doar un instinct masculin natural.

— N-ai şi alte animale de companie pe aici, nu? Şerpi? Păianjeni? Alţi şobolani?

Danny se întoarse şi îl văzu pe Jeremy sprijinit de tocul uşii deschise, cu braţele şi gleznele încrucişate. Deci o urmase. Păcat pentru el.

Cât despre întrebarea lui, ea pufni la el:

— Nu e un şobolan, ci doar un şoarece foarte gras.

— Dacă aşa zici tu, draga mea.

— Şi este un fricos.

— Cred că toţi şobolanii sunt fricoşi când văd venind spre ei o chestie de o sută de ori mai mare care flutură o mătură.

Ea râânji.

— Probabil că ai dreptate.

El se îndepărtă de uşă. Danny gemu. Poziţia lui relaxată fusese înşelătoare. Acum observa şi ea privirea lui fierbinte, intensitatea din ea. Avea senzaţia că încă nu îşi revenise cu totul după criza de gelozie. Şi strânsoarea puternică a mâinilor lui când îi cuprinse faţa între palme chiar înainte de a o săruta era o bună dovadă în acest sens.

Nu îi făcea rău, nici pe departe. O copleşea însă cu pasiunea sa, limba lui sălbatică în gura ei, mâinile lui

mişcându-se în jos pentru a o ridica pe el, astfel încât ea să îi poată simţi excitarea. Era aproape intimidantă această agresiune a lui, dar şi excitantă, deoarece o dorea atât de tare. Trezi în ea o îndrăzneală pe măsură, care o făcu să îşi pună o mână pe ceafa lui în timp ce cealaltă îi aluneca în josul spatelui său, abia ajungând la curbura fundul lui pentru a-l apăsa şi mai lipit de ea.

Cu un geamăt de plăcere, el îi ridică fusta şi îşi strecură mâna pe la spate prin lenjeria ei intimă până ce ajunse la locul ei cald şi umed. Oh, Doamne, degetele lui pătrundeau în ea, iar şi iar, înăuntru şi afară, cu încheietura apăsată ferm între fesele ei, cu mădularul lui frecând-o din faţă. Ea era atât de copleşită de senzaţii erotice încât ţipă şi ajunse la punctul culminant în câteva secunde. Dacă nu ar fi ţinut-o atât de strâns lipită de el, ea s-ar prăbuşit la picioarele sale.

Gura lui alunecă de-a lungul obrazului ei spre ureche, limba lui adăstând acolo înainte ca el să spună:

— Vreau să te hrănesc cu brânză în pat. Şoarecele tău este bine-venit să o împartă cu tine. Vreau să-ţi torn şampanie pe sânii dezgoliţi şi să-i ling până când unul din noi se îmbată. Vreau să te îngrop în mătăsuri fine şi nimicuri drăguţe. Vreau mai mult timp cu tine, Danny. El se lăsă pe spate, şi posesivitatea era acum în ochii lui. Fii amanta mea. Îţi promit că nu vei regreta.

Ea nu putea gândi pe moment, deci nu avea de gând să răspundă la ceva atât de important. Dar nici nu avea de gând să îl gonească, chiar dacă toţi ştiau că o urmase aici. Era prea înfierbântată ea însăşi…

— Poate vrei să închizi uşa, sugeră ea cu o voce răguşită.

El se întoarse ca să facă asta, numai pentru a-l vedea pe Artie cum apare.

— Taică-tău îi aci, şi unchi-tu. Nu ştiu dacă au veşti bune pentru tine. Se ceartă ca de obicei, deci e greu să-mi

dau seama ce fel de veşti aduc.

Jeremy oftă, nu din cauza observaţiei lui Artie, ci pentru că nu apucase să închidă uşa suficient de repede pentru a nu fi întrerupţi. Oftatul lui Danny fu şi mai puternic. Avea nevoie să se aşeze. Avea nevoie de o baie rece.

Jeremy nu luă aceste lucruri în calcul când zise:

— Vino şi tu, Danny. Poţi măcar să afli direct ce roade a avut ideea ta.

Capitolul 38

— Şi cu ce-ar fi ajutat în această situaţie? îl întreba James pe fratele său când Jeremy şi Danny ajunseră în salon. Eşti bărbat însurat sau eşti ţinut atât de bine sub papuc că ai uitat acest amănunt?

— Nu sunt sub papuc, răspunse Anthony. Şi n-aş uita niciodată că sunt însurat cu cea mai frumoasă femeie de pe faţa pământului.

— Aici trebuie să te contrazic, bătrâne, remarcă James. George este mult mai frumuşică.

— George este americancă, replică Anthony, de parcă acest fapt o descalifica.

James oftă.

— Unele lucruri trebuiesc iertate, ce să-i faci.

— În afară de asta – reveni Anthony la subiectul asupra căruia se ciondăneau – ai schimbat afurisita de idee, după cum o faci întotdeauna. Ce crezi, o faci oare înadins?

— Eu? Să încerc să te enervez înadins? De unde ţi-a venit ideea asta?

Anthony strigă batjocoritor:

— După cum ziceam, nu sugeram c-ar fi trebuit să fiu luat în considerare pentru spectacol deoarece, după cum ai

scos în evidenţă atât de eficient, acest lucru nu ar fi ajutat cu nimic. Unde voiam eu să ajung este faptul că ar fi trebuit să fiu consultat înainte de spectacol.

— De ce?

— Deoarece este nepotul meu. Deoarece se ştie că am momente de inspiraţie de geniu şi aş fi putut contribui magnific la rezolvarea situaţiei.

James îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă noi am fi întâmpinat piedici să ne decidem asupra unui curs de urmat, probabil că ai fi fost consultat şi tu – până la urmă. Dar am avut un plan splendid, deci nu a fost necesar să mai adunăm şi alte propuneri. Şi inspiraţie *de geniu* pe dracu', ţinu să adauge.

Jeremy se hotărî că asta era o ocazie bună pentru a întrerupe ciondăneala lor obişnuită.

— Splendid, adică şi încununat de succes, sper?

James îşi privi fiul şi zâmbi:

— Într-adevăr, băiete. A mers ca pe roate.

— În ciuda faptului că eu n-am fost consultat, mormăi Anthony.

— Emily a recunoscut că a minţit de la bun început? îşi întrebă Jeremy tatăl.

— Mai bine de-atât, a recunoscut că este încă fecioară. I-a scăpat, cum ar veni, dar pe de altă parte asta şi speram să se întâmple. A fost cam la limită însă, deoarece ne-a acuzat de o conspiraţie împotriva ei şi în beneficiul tău. Ea ştia că era vorba exact de acest lucru, dar măcar tatăl ei nu ştia, şi am putut să semănăm în mintea lui îndoielile în legătură cu morala ei feciorelnică înainte ca ea să vină şi să poată nega. De asemenea, am avut ca bonus suplimentar faptul că el deja cunoştea tendinţa ei de a minţi, deoarece se pare că are acest obicei încă din copilărie.

— Nu-mi vine să cred că a mers atât de bine, zise Jeremy radiind uşurat.

— Era posibil să nu se întâmple astfel, fu obligat să recunoască James. Cred că prietenul tău Andy a fost factorul decisiv.

— Cum aşa?

— Dacă nu l-ar fi asigurat el pe tată de la bun început că tot dorea să se însoare cu Emily, atunci este posibil ca Bascomb să nu fi fost convins atât de uşor să se îndoiască de ea. Şi dacă tatăl ei ar fi susţinut-o în această situaţie, atunci ar fi fost posibil să nu se fi pierdut cu firea şi să scape.

— Chiar dacă erau trei contra unu?

— Ar fi putut fi şi zece contra unu la acel moment. De cum a aruncat ideea de „conspiraţie" în joc, a şi ridicat miza. Dar îndoiala fusese semănată, şi acela a fost momentul în care s-a pierdut cu firea. Deci trei la unu a fost suficient. Şi ştim cui trebuie să-i mulţumim pentru acest lucru.

Danny începu să se îmbujoreze imediat ce trei perechi de ochi se opriră asupra ei. Era încântată că ideea ei funcţionase, că Jeremy nu era obligat să se însoare cu o femeie pe care nu o dorea de soţie. De fapt, era încântată că astfel el mai era încă un burlac de care se putea bucura încă o vreme. Dar ura să fie în centrul atenţiei, după cum tocmai devenise, şi era complet stânjenită din această cauză.

— Nu fu nimic deosebit, mormăi ea.

— Nu a fost, şopti Jeremy lângă ea.

Ea îl călcă pe picior.

— Şi asta.

El îi spuse tatălui său:

— Într-adevăr, o să-i cumpăr o pisicuţă ca semn pentru afecţiunea mea.

— Aşa ceva numeşti tu un cadou potrivit? trâmbiţă Anthony, întorcându-se spre fratele său pentru a adăuga: Ce l-ai învăţat pe flăcău?

— De fapt, se încruntă Jeremy dus pe gânduri, şi pe punctul de a-şi schimba părerea, pisicilor nu le plac şobolanii, nu? Cred că mai degrabă va trebui să iau un căţel.

Danny îl călcă din nou pe picior, cu mult mai apăsat de această dată.

— Să nu îndrăzneşti să pomeneşti de animăluţul meu în faţa lor, îi şuieră ea.

Dar tatăl lui dori să afle:

— Ce afurisită de legătură au şobolanii cu toate astea? Şi în mod excepţional, fratele meu are dreptate. O podoabă drăguţă ar fi un gest mai potrivit, nu crezi? Întotdeauna a funcţionat în cazul meu.

— Am auzit bine? sări Anthony la auzul observaţiei lui Jeremy. Ai spus că am avut dreptate?

— Opreşte-te, mormăi James.

Dar Jeremy explică, după ce se îndepărtă de Danny pentru a-şi pune picioarele la adăpost:

— Mi-ar arunca cu zorzoanele în cap. Fata asta nu primeşte cadouri.

— Aşa stă treaba deci? zise James, fixând-o pe Danny cu privirea. Aşadar, ăsta este motivul pentru care tot mai poartă şorţ?

La această remarcă, stânjeneala lui Danny se întoarse împotriva lor şi ea răspunse aprins:

— Alegerile mele le fac eu, milorzi. Nu încercaţi să mă etichetaţi drept ibovnică. Nu sunt una şi nici nu voi fi vreodată. Îmi voi plăti cheltuielile singură şi-mi aleg plăcerile în condiţiile mele.

— Ia te uită! exclamă Anthony. Doamne, Dumnezeule, mi-aş dori ca mai multe femei să gândească astfel. Dar nu o fac, şi dacă stau să mă gândesc, aşa gândesc numai bărbaţii.

Îmbujorarea puternică cuprinse din nou obrajii lui Danny, care îşi ridică mâinile în cap, dezgustată, şi plecă

hotărâtă din cameră, mârâind:

— Afurisiţii de bogătani!

— Ei, la naiba, n-am avut de gând s-o insult pe puştoaică, zise Anthony.

— Nu ai făcut-o, răspunse Jeremy. Numai că ei nu-i place să i se amintească faptul că şi-a petrecut ultimii cincisprezece ani din viaţă, sau cam aşa, trăind şi gândind ca un băiat.

— Deci James nu făcea glume cu mine? întrebă Anthony curios. Ea chiar s-a deghizat în băiat cea mai mare parte a vieţii ei?

— Aşa a ales ea. Eu aş bănui că aşa a reuşit să nu ajungă la bordel.

— A, deci de asta. Anthony încuviinţă. Fată deşteaptă. Dar trebuie să fie al naibii de greu să ai de-a face cu ea, dacă gândeşte în acelaşi fel cu tine.

Jeremy pufni în râs.

— Nici nu-ţi poţi imagina, unchiule Anthony.

Capitolul 39

S-o necăjească pe Danny era uneori dăunător integrităţii sale, deci Jeremy se hotărî să aştepte până după-amiază înainte de a o aborda din nou. Pe lângă asta, acest fapt îi oferi şi suficient răgaz pentru a găsi un cadou pentru ea pe care i-ar fi fost greu să îl refuze. De asemenea, el avea un plan care să le permită să petreacă ceva timp singuri, şi momentul zilei conta pentru în est lucru.

Aşa că mai târziu în acea zi el îi dădu de urmă pe când ea schimba aşternuturile în una dintre camerele de oaspeţi. Dumnezeule, era greu să fie în preajma ei şi cu un pat la îndemână, chiar era. O dorinţă fierbinte îl străbătea

de fiecare dată. Desigur, nu conta chiar deloc dacă era vreun pat prin preajmă sau nu. Pur şi simplu acesta era efectul pe care îl avea Danny asupra lui, indiferent unde se aflau.

Rămase în pragul uşii şi îşi drese vocea pentru a-i atrage atenţia. Ea îl privi şi se încruntă. Era evident încă supărată pe el pentru că le menţionase relaţia în faţa rudelor lui, şi probabil îi pregătise o săpunealăbună, dar orice avea de gând să spună fu uitat când privirea îi căzu pe ce ţinea el – în fiecare mână.

— O, nu, n-ai făcut asta, zise ea în timp ce se apropia de el şi lua pisoiul alb ca neaua din mâna lui stângă. Nu o să-l păstrez, adăugă ea în timp ce îşi lipise pisoiul de obraz pentru a-l alinta.

— Nici nu-mi imaginai că ai face aşa ceva, fu tot ce zise Jeremy, şi reuşi să nu zâmbească.

Cu ochii lipiţi de căţelul din mâna lui dreaptă, ea sublinie:

— Nici pe el n-o să-l păstrez, asta în timp ce întindea cealaltă mână pentru a lua căţelul de la el.

— Sigur că nu, fu Jeremy de acord.

Ea se duse înapoi la pat şi îi lăsă pe amândoi jos. Ei se mirosiră o clipă, apoi căţelul se încovrigă şi adormi, în timp ce pisoiul rămăsese lângă el şi începuse să îşi lingă o lăbuţă. Erau aproape la fel de mari şi probabil nu aveau mai mult de câteva săptămâni.

— Am auzit că s-ar înţelege minunat dacă sunt crescuţi împreună, observă Jeremy, venind să stea în spatele ei pentru a vedea mai bine micile fiinţe.

— Crezi?

— Ar trebui să fie valabil şi pentru şobolani.

Ea oftă şi se plânse:

— Eşti un om rău, Jeremy Malory.

— Mulţumesc. Îmi dau silinţa.

Ea privi înapoi spre el.

— Nu poţi să spui numai că i-ai cumpărat pentru tine?

— Dar aşa am făcut!

— Foarte bine, atunci nu o să te deranjeze dacă o să am eu grijă de ei în locul tău?

— Nu mă deranjează cu nimic, iubito.

Ea îi adresă o privire plină de fericire şi se aşeză pe pat, luă pisoiul în braţe şi îl mângâie blând.

— Sunt adorabili, nu-i aşa?

Singurul lucru care i se părea lui adorabil în ultima vreme era ea. Dacă stătea să se gândească mai bine, el nici nu se mai uitase la altă femeie de când îi căzuseră ochii pe Danny. Dar şi pentru a menţine atmosfera degajată, deoarece mai avea să îi prezinte şi alte planuri, el dădu doar aprobator din cap.

— Oricât de tare mi-aş dori să te gătesc pentru o seară petrecută în oraş, spuse el într-o doară, mi-am dat seama că am avea nevoie de un însoţitor, lucru care nu face parte din plan. Deci m-am gândit la un picnic drăguţ.

— A trecut ora prânzului, în caz că nu ai observat.

— Dar nu şi cina, nu-i aşa? Şi cine a zis că picnicurile sunt numai pentru prânz? Eu mă gândeam la un picnic aşa, ca o cină timpurie, lângă un iaz drăguţ, cu aromele florilor plutind în aer. Acum poţi să zici că nu pare un mod frumos să sărbătorim? Şi îmi datorezi o sărbătorire. Ai fost unica responsabilă de salvarea mea din străfundurile iadului. Acum, poate că acesta nu este un motiv de a sărbători, dar eu aşa cred, şi aş vrea să o fac împreună cu tine. Deci ce părere ai de un picnic?

— Sună chiar bine, de fapt. N-am fost niciodată la unul. Este vreun iaz în oraş?

— Mă gândeam la ceva un pic mai retras, unde nu vom fi întrerupţi de cunoscuţi de-ai mei. Şi ştiu un locşor drăguţ chiar lângă Londra, nu e deloc departe. Deja am cerut să fie pregătită trăsura, şi doamna Appleton a fost de acord să aibă grijă de puiuţi în bucătărie până te întorci. Tot

ea a pregătit şi coşul cu mâncare. Deci ia-ţi haina şi haide să mergem.

El ieşi din cameră înainte ca ea să se poată gândi la vreun motiv pentru care nu ar trebui să îl însoţească. Şi peste jumătate de oră, lăsau Londra în urmă. El minţise numai puţin despre distanţa pe care o aveau de parcurs. Iazul la care se gândise era în apropierea unui han la mai mult de o oră distanţă. Tatăl lui îşi petrecea de obicei noaptea acolo când venea de la Haverston, dacă plecase târziu la drum. Şi să aibă un han în apropiere era esenţial pentru planul lui Jeremy, deoarece spera să îşi petreacă noaptea împreună cu ea.

Dar ea nu îşi dădu cu adevărat seama de trecerea timpului până ce ei nu ajunseră acolo, căci nu mai călătorise până atunci pe capra vizitiului şi savura perspectiva neîngrădită. De asemenea, el menţinu o conversaţie lejeră neîntreruptă, povestindu-i prin ce chinuri trecuse pentru a-i găsi pe cei doi pui, când de fapt pisoiul era de la casa lui Reggie şi căţelul de la casa lui Kelsey, şi cele două doamne pomeniseră de ei când fuseseră la cumpărat de mobilă.

Iazul chiar era un loc superb în acest moment al anului, cu flori de nenumărate culori presărate în peisaj, cu raţe plutind pe apă, dintre care una urmată de un mic alai de trei răţuşte. Şi doamna Appleton chiar se întrecuse pe sine într-un timp atât de scurt de pregătire: mâncarea era variată şi delicioasă, şi era însoţită de mai multe sticle de vin.

Jeremy şi Danny au mâncat, au râs, chiar au purtat o conversaţie serioasă. În ciuda dorinţei lui Jeremy de a păstra o atmosferă lejeră, cumva au ajuns să discute şi despre ţeluri, şi Danny deveni serioasă când recunoscu:

— Aveam un ţel cu mulţi ani în urmă, dar nu era deloc realist, deoarece nu aveam cum să-l îndeplinesc.

— Ce anume?

Ea era întinsă pe pătura pe care o aşezaseră pe malul apei, cu capul sprijinit de coapsa lui. Într-o mână ţinea tulpina unei margarete, pe care o răsucea încet, iar în cealaltă paharul cu vin.

— Voiam să-i aduc pe cei mici într-un loc mai stabil.

— Pe cei care trăiau cu tine? întrebă el, trecându-şi neglijent degetele prin buclele ei.

— Da. Am resimţit acut lipsa educaţiei şi m-am gândit că este acelaşi lucru şi pentru ceilalţi copii. Voiam să le ofer acest lucru şi să le asigur o sursă sigură de hrană, ca să nu mai fie nevoiţi să fure.

— Sună de parcă ai dorit să le organizezi un orfelinat adevărat.

Degetele lui coborâră pe obrazul ei, şi apoi pe lobul urechii pe gât, cu o atingere în continuare degajată. El însă remarcă ti murul ei şi faptul că scăpă margareta, fără ca ea să bage de seamă. Dură un moment până să îi răspundă.

— Ei bine, eram prea tânără atunci pentru a-mi da seama. Era doar un ţel pe care l-am avut un an sau doi, încheie ea şi ridică din umeri.

Jeremy ezită să o aducă în discuţie, dar o făcu până la urmă:

— M-ai lăsa pe mine să fac ceva de genul acesta pentru tine?

Ea se încruntă.

— Adică să plăteşti tu pentru tot?

— Ceva de genul.

— Ăsta ar fi un cadou, nu-i aşa? Unul care ar sări puternic în ochi. Nu, nu este ţelul tău. Era al meu, dar chiar şi acum nu-mi dau seama cum aş putea să-l realizez din simbria de cameristă.

Jeremy tuşi şi spuse:

— Aş putea să îţi măresc simbria.

Ea râse atunci.

— Numai dacă o măreşti tuturor. Mi-ai strecurat deja

un cadou, amice. O s-o las aşa, dar nu o mai face din nou, bine?

El se întinse după mâna ei liberă şi o aduse la buze ca să o poată muşca de încheieturile degetelor.

— Îmi este al naibii de greu, iubire. Vezi tu, simt această nevoie copleşitoare să-ţi dăruiesc lucruri. Îi trase unul dintre degete în gură şi îl supse un moment. Nu ştiu de ce. N-am mai simţit o asemenea nevoie până acum. Îi muşcă al doilea deget. Şi este destul de frustrant – nu, de fapt, extrem de frustrant, dacă stau să mă gândesc.

Ea ridică privirea spre el şi spuse de parcă rămăsese fără suflare:

— Ba nu simţi aşa ceva.

— Şi de unde ştii tu, când probabil n-ai simţit niciodată o asemenea nevoie?

— De fapt, am simţit, recunoscu ea. De fiecare dată când vedeam ceva ce mi-aş fi dorit, întotdeauna mă gândeam că probabil i-ar plăcea şi lui Lucy. Desigur, asta se întâmpla fiindcă ţin la ea. Mi-a fost asemenea unei mame, surori şi prietene. Deci ceea ce încerci tu să-mi zici în modul tău ciudat este că ţii la mine?

— Of, Doamne, dacă încă nu ţi-ai dat seama de asta, cred că-mi vine să te strâng de gât. Sau şi mai bine…

O trase în sus în braţele lui şi îşi coborî gura pe a ei, gustând-o profund, pe îndelete, cu o grabă plină de pasiune pe care nu o putea controla. Adora să o guste, să o atingă, să o simtă tremurând în braţele sale, aşa cum era acum. Începu să îi desfacă bluza, dar fineţurile şi răbdarea îl părăsiră, şi îi strânse sânul prin materialul bluzei în schimb. Ea îşi puse mâna pe obrazul lui. Acest gest îl înfierbântă şi mai puternic, iar geamătul ei…

Folosind fiecare dram de voinţă pe care o mai avea, Jeremy îşi desprinse buzele de ale ei.

— La naiba! Dacă nu ar fi promisiunea unui pat confortabil la hanul din apropiere, aş face dragoste cu tine

chiar aici, pe iarbă. Cred că e timpul să plecăm, iubito, chiar cred că e.

Capitolul 40

Se făcuse aproape complet întuneric când ei strânseră resturile picnicului lor şi se întoarseră la trăsura lui Jeremy. Ce mai rămăsese din soarele care apunea era ascuns în spatele unei pături groase de nori şi după copacii de la marginea drumului. Dacă nu ar fi fost acei copaci, care aveau un rol asemănător unui gard, ar fi putut să iasă de pe drum, având în vedere faptul că trăsura nu era gândită pentru excursii la ţară, cel puţin nu pe timp de noapte.

Hanul bine luminat era însă asemenea unui far în depărtare, şi când ajunseră acolo într-un final, Jeremy se relaxă din nou. Nu pomenise de ce s-ar fi putut întâmpla pe drum, unde tâlharii ieşeau noaptea, şi unde orice mică manevră greşită i-ar fi putut arunca în şanţ. Şi să doarmă într-o trăsură deschisă pe marginea drumului ar fi fost un mod extrem de nefericit să termine o zi atât de plăcută în rest.

La braţ, urcară în camera lor. Danny nu puse la îndoială decizia lui de a rămâne la han în loc să se întoarcă la Londra. Nici nu întrebă de ce el luase o singură cameră pentru amândoi. Probabil că îşi dăduse seama de pericolele unei călătorii noaptea; ori despre cameră, ori era la fel de nerăbdătoare ca el pentru a face dragoste, ori se gândise că oricum nu conta aici la ţară unde nimeni nu îi cunoştea.

Ceea ce nu era exact corect. Hangiul îl recunoscu pe Jeremy şi îi spuse pe nume. El fusese oaspete aici de destule ori de-a lungi anilor, astfel încât omul îl ţinuse minte. Unul dintre ceilalţi oaspeţi din sala mare îl recunoscu

şi el, sau păru că o face. De fapt omul se holba la Danny, cu o expresie de parcă tocmai văzuse un înger – sau o fantomă.

Dar cuplul nu observă aceste lucruri, şi din nou subtilităţile lui Jeremy se pierdură în secunda în care uşa se închise în urma lor. Aprinderea lămpilor putea să mai aştepte. Să se dezbrace cu tot. Nu putea să mai aştepte. Jeremy o aruncă pe Danny în pat şi o sărută atât de profund încât ea oricum nu ar fi fost capabilă să scoată vreun sunet de protest. Dar ea nu protesta chiar deloc. De fapt, el nu era sigur care din ei era mai înfierbântat de dorinţă.

Lui Danny, lipsa de control a lui Jeremy i se părea incredibil de erotică. El îşi smulse haina de pe el şi o aruncă cât colo. Ea o dusese pe a ei pe braţ şi o lăsase să cadă atunci când el o aruncase pe pat. Jeremy îşi deschise manşetele cămăşii şi o trase pur şi simplu peste cap. Danny îşi desfăcu repede bluza, de frică să nu o smulgă de pe ea dacă nu o făcea. El îi trase cămăşuţa în jos, apoi îi apucă amândoi sânii şi îşi îngropă capul între ei cu un geamăt, sugându-l pe unul până când ea ţipă cerând îndurare. Gura lui, atât de fierbinte, rătăci spre gâtul ei, sărutând şi muşcând uşor. Apoi se mută la urechea ei, unde spuse răguşit:

— Atinge-mă. Iubesc să mă atingi.

Jeremy se rostogoli şi o aşeză pe ea pe coapsele lui pentru a-i uşura accesul. Mâinile ei se plimbară peste pieptul lui, ciupindu-l uşor de sfârcuri. El gemu când ea se aplecă pentru a linge unul şi deveni atât de excitat încât aproape o dădu jos de pe el. Ridicându-i fusta, el îşi strecură mâna în chiloţii ei şi îi înşfăcă fesele, frecându-i pelvisul de al lui. Dar acest lucru nu era suficient pentru ea, era o simplă provocare. Ea îl dorea înăuntrul ei, tare, fierbinte şi adânc. Nu mai putea să aştepte.

Aşa spuneau scâncetele ei. Mâna lui îi apucă părul, coborându-i gura ei spre a lui în timp ce o rostogoli din nou,

cu cealaltă mână scoţându-i în acelaşi timp chiloţii. Şi apoi dorinţa ei se îndeplini, el era în ea, o arşiţă copleşitoare, înfigându-se puternic în adâncurile ei, şi ea explodă în jurul său, trăgându-l şi mai adânc, cu ţipetele ei de plăcere pierdute sub buzele lui, continuând să înfigă iar şi iar, până când propriul său ţipăt sfâşie aerul din cameră.

Inima lui Jeremy încă mai bătea puternic. Fără îndoială, acesta fusese cel mai spectaculos climax din viaţa lui. Deci asta se întâmpla când anticiparea se aduna ore în şir?

Nu, el avusese de-a face cu anticiparea şi înainte, dar nu fusese niciodată astfel. Era Danny. Dintr-un motiv oarecare, ea îl afecta cum nu o mai făcuse nicio femeie până atunci. Şi nu era vorba doar de când făceau dragoste. Această dorinţă de a fi cu ea, fiecare minut al zilei, când ştia foarte bine că nu putea, îi provoca o asemenea frustrare acută încât nu ştia cum să o gestioneze.

Lui Jeremy îi displăcea să se depărteze de ea chiar şi un moment, dar reuşi într-un sfârşit să se dezbrace de tot. Chiar se ridică din pat şi aprinse nişte lămpi, având în vedere că era încă devreme şi el nu era deloc obosit.

— N-am adus cu noi nimic în ce să dormim, punctă Danny când el i se alătură în pat.

— Ba da, am adus, zise *el* trăgând-o din nou alături de el. Nu ştiu ce să spun despre tine, dar eu o să dorm la tine în braţe. Eşti bine-venită să încerci să dormi în ale mele.

— Dacă crezi că o să meargă, bănuiesc că va trebui să mă încred în judecata ta. Se ghemui lipită de el pentru a-şi găsi o poziţie mai confortabilă. E un sentiment ciudat, să fiu la un han fără să trebuiască să jefuiesc muşteriii.

El chicoti.

— Nu trebuie să te încui în cameră, nu? Te poţi abţine cât stăm aici?

— Mă gândesc. Oaspeţii încep să facă scandal, până la urmă, când îşi dau seama că au fost jefuiţi. Nu cred că

am chef să fiu trezită de agitaţie.

Nu mai spuse nimic. Jeremy aşteptă aproape un minut până când îşi înălţă capul să vadă dacă ea zâmbea. Pe chipul ei nu era nicio umbră de zâmbet.

— Glumeai, nu-i aşa?

— Sigur că da, amice, îl asigură ea. Dar dacă tot am ajuns la subiectul cu abţinerea, ar trebui să o exersezi şi tu.

— Muşcă-ţi limba. Mă ţii destul la distanţă oricum. Mai mult de atât şi o s-o iau razna.

Ea pufni.

— Nu, n-o s-o iei razna, şi nu vorbeam despre acest fel de abţinere. Mă referam la gelozia ta.

— Gelozie! exclamă el. Nu am fost gelos niciodată în viaţa mea, protestă el indignat.

— Atunci ce-a fost cu concediatul lui Carlton azi-dimineaţă, ei?

— O, asta, zise el ridicând din umeri. Asta a fost… ei bine, hm, nu sunt sigur ce naiba a fost, dar cu siguranţă n-a fost…

— Ba a fost. Şi a fost o prostie. Nici măcar n-ai stat să afli ce căutam peste el înainte să-l concediezi pe sărmanul om. Ai putea la fel de bine să ai încredere în mine, Jeremy, deoarece singurul mod în care povestea aceasta poate funcţiona pentru noi este dacă funcţionează *doar* pentru noi. Înţelegi ce vreau să zic?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Ea oftă adânc.

— Am făcut o excepţie pentru tine. Dacă încep să fac dragoste cu orice bărbat îmi iese în cale, o să mă transform în acel lucru care mi-am jurat că nu voi ajunge vreodată. Deci nu va mai fi niciun alt bărbat în viaţa mea. Când se va termina între noi, o să aştept să mă căsătoresc cu vreun bărbat, dar nu voi încerca marea cu degetul înainte, dacă înţelegi ce vreau să spun.

El o trase mai aproape.

— Danny, iubito, mă îndoiesc serios că noi doi o vom termina vreodată.

Ea nu răspunse imediat. El îşi dădu seama că îşi ţine respiraţia până când ea zise:

— Dacă nu cumva primesc eu vreo ofertă de muncă mai bună.

Jeremy se ridică în capul oaselor. Ea îl împinse înapoi.

— Glumeam, amice. Doamne, când o să-ţi dai seama de diferenţă, ei?

El se încruntă.

— Cred că ştiu care este diferenţa, şi tu nu glumeai deloc. Ce slujbă te-ar tenta ca să pleci de lângă mine?

Din nou, nu părea că ea ar avea de gând să îi răspundă, dar într-un târziu oftă şi spuse:

— Soţie şi mamă. Nu te-am înşelat în legătură cu ele. Îmi doresc o familie a mea. Tu ai deja o familie, una mare, deci nu trebuie să te chinui să-ţi faci una nouă. Dar eu voi pleca la un moment dat ca să-mi împlinesc visul.

El o strânse mai tare decât ar fi fost necesar. Nu îi plăcea să i se amintească de ţelurile ei, dar până la momentul acela puteau trece ani, poate nu venea niciodată, deci nu avea de gând să îşi facă acum griji în legătură cu acest lucru, nu acum când legătura lor evolua atât de frumos.

Ceva mai târziu, el mărturisi:

— Nu ştiu cum de nu plesnesc de fericire în momentul ăsta.

Danny moţăia, dar când auzi acele cuvinte se trezi imediat.

Se ridică şi îl privi.

— Chiar aşa?

— N-aş fi spus-o dacă nu era aşa. Dar chiar îmi doresc să începem să împărţim patul şi acasă. Nu e ca şi cum personalul nu ştie că te-am revendicat pentru mine. Acest lucru l-am făcut foarte clar azi-dimineaţă, nu-i aşa?

Ochii ei se îngustară când îl privi.

— Dacă îmi spui că prostia aia de dimineaţă a fost intenţionată s-ar putea să te ciupesc – tare.

— Ei bine, nu a fost deloc intenţionată. Apoi rânji. Dar a avut nişte rezultate minunate, nu eşti de aceeaşi părere?

— Sunt de părere că ar trebui să lăsăm lucrurile cum sunt acum. Tu tot încerci să mă transformi într-o ibovnică. Opreşte-te. Ţi-am spus care sunt condiţiile mele. Egali până la capăt.

— Da, dar ce are acest lucru de-a face cu dormitul în acelaşi pat în fiecare noapte? Dormit, Danny. Chiar îmi place să te ţin pur şi simplu în braţe.

Ea îi zâmbi şi se cuibări înapoi.

— Chiar e plăcut, nu-i aşa? O să trebuiască să mă mai gândesc. Şi mai târziu, când o fură somnul, mormăi: Chiar eşti bun de cămaşă de noapte bună, amice, chiar eşti.

Capitolul 41

Un han nu era un loc bun pentru a o face. Tyrus ajunse la această concluzie când bătu miezul nopţii, dar luminile tot mai erau aprinse în camera fetei. Lui tot nu îi venea să creadă că o găsise din nou, după ce pierduse orice speranţă în această privinţă. Fusese atât de încrezător, după ce îl vizitase pe lord, că va termina treaba de data aceasta. Apoi să îşi dea seama că nu mai era unde credea că va fi, unde o văzuse mergând în ziua în care o urmărise. Ea fusese dată afară, şi ei nu ştiau unde se dusese. Şi Londra era al naibii de mare pentru a-şi putea face speranţe că va da din nou de ea, astfel că renunţase.

Însă nu se mai întorsese să îi spună acest lucru şi lordului; nu voia să recunoască faptul că greşise din nou. Dar o găsise iarăşi. Şi nu avea de gând să o lase să scape

de data asta; avea de gând să termine treaba chiar în acea noapte.

Se gândise că va avea de aşteptat câteva ore, aşa că luase o sticlă de rom din provizia hangiului pentru a o duce cu el sus în cameră. Nu credea că perechea venise aici să doarmă. Ar fi trebuit însă. Fata se făcuse o bucăţică bună, asemenea mamei ei. Şi bărbatul cu care era nu îşi putea lua mâinile de pe ea.

Cu toate astea, tot trebuiau să doarmă la un moment dat. Se îndoia că se vor întoarce de oriunde ar fi venit în puterea nopţii. Deci aşteptă. La fiecare zece minute, sau pe acolo, întredeschidea uşa numai cât să vadă dacă se mai zărea lumină pe sub uşa ei.

Mare păcat că fata era cu un Malory. Familia asta era atât de cunoscută, încât până şi el auzise de ei. Problema nu era că toţi erau nişte afurisiţi de lorzi, ci că nu erau oameni cu care să te pui. Excelenţi la tras la ţintă, maeştri ai duelului, maeştri la lupta corp la corp – maeştri la distracţiile nocturne. Prin urmare, Tyrus va încerca să nu îl rănească pe bărbat, ci să-l lovească doar cât să-şi piardă cunoştinţa.

La ghinionul lui, probabil că îl va omorî şi pe Malory. Dar nu dacă omora mai întâi fata. Din momentul în care ar fi murit ea, norocul lui s-ar fi întors.

*

Danny avu iar visul în seara aceea, pe cel urât. Nu ar fi trebuit să îl aibă. O chinuia numai atunci când era nervoasă dintr-un motiv oarecare, înfricoşată sau pur şi simplu neliniştită, şi niciunul dintre aceste lucruri nu era valabil pentru această noapte. Dar o trezi, cum se întâmpla de obicei, când bâta se îndrepta spre capul ei.

După ce se scutură o dată pentru a scăpa de urmele visului, ea se întoarse pentru a fi mai aproape de Jeremy. O

dată avea şi ea pe cineva care să o liniştească. Nu că ar fi dorit să îl trezească. Numai să fie lângă el, să îl atingă, era suficient.

Dar acum ea era destul de trează pentru a auzi bătaia uşoară la uşă şi vocea de femeie care întreba:

— Jeremy, eşti acolo?

Danny se încordă. Prin minte îi trecură mai multe posibilităţi, niciuna dintre ele plăcută. Şi nu fu prea blândă când îl zgâlţâi pe Jeremy pentru a-l pune la curent.

— Ce? Jeremy se trezi imediat.

— E o femeie la uşă care te caută, mârâi Danny.

— Pe dracu' e. Ai visat?

Şi de afară se auzi din nou:

— Jeremy, te aud. Eşti suficient de acoperit ca să pot intra?

— O, Dumnezeule milostiv, zise el acum surprins. Amy?

— Deci o cunoşti, ai?

Tonul lui Danny era suficient de mânios pentru ca el să poată ghici:

— Nu este ce crezi. E verişoara mea.

— Sigur că este, spuse Danny în timp ce îşi puse ambele picioare în spatele lui şi îl îmbrânci jos din pat.

— La naiba! zise el recăpătându-şi echilibrul înainte de a ateriza pe podea. Chiar este.

El scăpără un chibrit pentru a aprinde din nou lampa de lângă pat. Icnetul lui Danny îi atrase din nou privirea asupra ei şi apoi asupra bărbatului la care se uita ea fix. Acesta era de vârstă mijlocie, chiar dacă părul lui era cenuşiu, curat şi lung, şi strâns la spate cu paie. Paie? Era înalt, slab şi îmbrăcat ca un cerşetor, cu hainele jerpelite şi pline de găuri.

Bărbatul înţepenise unde se afla când se aprinsese chibritul, la mică distanţă de marginea patului unde se afla Danny, părând la fel de uimit ca şi ei. Avea o bâtă într-o

mână şi o pernă în cealaltă, pe care probabil intenţionase să o folosească pentru a îndesa în ea bunurile lor. Mirosea a aburi de alcool, un semn că nu gândea tocmai clar.

— Amy! strigă Jeremy. Dă-te din faţa uşii, deoarece o să arunc ceva pe ea – doar dacă nu cumva ai o armă, caz în care eşti bine-venită să intri şi să o foloseşti.

— Eu nu port arme, strigă femeia ca răspuns. Warren în schimb are. Tocmai ne duce caii în grajd. O să fie aici într-o clipită.

Jeremy deja pornise să ocolească patul pentru a ajunge la intrus. Menţionarea armelor adusese panică în ochii bărbatului şi îl determină să sară peste pat pentru a ajunge la uşă şi să dispară de acolo. Danny îl apucă de un picior când el sări pe deasupra ei, îl pierdu însă din mână, cu avântul pe care îl avea el. Dar îl făcu totuşi să cadă cu capul înainte pe cealaltă parte a patului, dar nu rămase acolo. Cu o viteză apreciabilă pentru vârsta lui, se ridică în picioare şi ieşi fugind pe uşă.

Jeremy o luă la goană după el, fără a se gândi la goliciunea sa. Danny îşi aruncă repede fusta şi bluza pe ea pentru a-l putea urma. Uşa era încă larg deschisă. Femeia de pe hol nu încercă să se uite înăuntru. Dacă într-adevăr era verişoara lui Jeremy, atunci probabil că stătea afară, întoarsă cu spatele.

Jeremy se întoarse tocmai când Danny termina să se îmbrace. Era teribil de nemulţumit, fapt care o făcu să pufnească în râs.

— De ce naiba râzi? întrebă el, pe un ton la fel de enervat ca şi expresia de pe faţa lui.

Era o astfel de înlănţuire de coincidenţe, din partea tuturor, încât ea nu se putu abţine şi spuse:

— Tocmai ai fugărit în fundul gol un hoţ pe hol.

— Şi m-a scandalizat pe mine! strigă Amy indignată de pe hol.

— Ar fi scăpat dacă mi-aş fi căutat pantalonii,

răspunse Jeremy în mod logic.

— Deci a ajutat să-l fugăreşti în pielea goală? întrebă Danny. L-ai prins?

— Nu, mormăi Jeremy. A luat-o în jos pe scări prin metoda rapidă, adică de-a rostogolul, şi al naibii să fiu dacă nu s-a ridicat imediat şi a continuat să fugă. Trag şi eu linia la alergatul gol prin poieni, mulţumesc frumos, mai ales dacă nu am cizmele în picioare.

— Lasă cizmele, ţi-ai pus deja pantalonii? întrebă Amy.

Jeremy îşi dădu ochii peste cap şi se întinse după pantalonii pe care îi ţinea Danny. Peste câteva momente, spuse în direcţia uşii:

— Mişcă-ţi fundul încoace, pisoi, şi spune-mi ce dracu' crezi că faci, izbind în uşa mea la miezul nopţii.

Amy îşi strecură capul prin uşa deschisă acum şi, văzând că el era măcar în parte îmbrăcat, cu pantalonii pe el, intră şi spuse ţâfnoasă:

— N-am izbit. Am făcut-o cât se poate de încet, ca să ştii.

— Chiar aşa a făcut, completă Danny, sigură acum că femeia chiar era verişoara lui.

Era tonul pe care îl folosise el, felul cum o numise, aceste lucruri o convinseseră pe Danny. Dar după ce o văzu pe femeie nu mai avu niciun dubiu. Avea acelaşi păr negru ca noaptea precum Jeremy, aceiaşi ochi albastru cobalt cu aceeaşi migdalare exotică. Era, de asemenea, uimitor de frumoasă. Toată familia lor era oare astfel?

— Ce faci aici, Amy? vru să afle Jeremy. Şi dacă tot veni vorba, când v-aţi întors tu şi Warren în Anglia?

— Am ajuns în port în după-amiaza asta, sau mai bine zis ieri după-amiază. Şi am avut senzaţia asta…

— Doamne, Dumnezeule, nu mai contează, îi reteză Jeremy vorba cu un geamăt. Uită că am întrebat. Nu mai vreau să mai aud nimic.

— Of, mai taci odată, zise Amy în timp ce se instala comod pe unul dintre scaunele tapisate ce se aflau în încăpere.

Jeremy se uita prin cameră după cămaşă, pe care o aruncase cât colo când o scosese de pe el. Încerca din toate puterile să îşi ignore verişoara. Danny se aşeză pe pat, având o presimţire că nu se va putea culca la loc în curând.

— Am tras la mal în această după-amiază, sau, mai bine zis, am vâslit până la mal – vasul lui Warren probabil că încă mai aşteaptă permisiunea de a andoca. Dar imediat cum am pus piciorul pe pământ, am avut această senzaţie ciudată că ai un soi de probleme. Deci am mers direct la casa unchiului James, numai ca să aflu că ţi-ai achiziţionat propria casă în timpul în care am fost eu plecată, dar nu erai acolo. Apropo, cum ţi se pare asta?

— Minunat, mulţumesc. Nu i-ai spus tatălui meu despre senzaţia aceea, nu?

— Nu, nu, am reuşit să nu o fac. Dar pe de altă parte, ne aşteptam să te găsim la noua ta reşedinţă. Am fost destul de enervată când am aflat că erai plecat pentru restul zilei. Dar măcar ai avut inspiraţia să îţi informezi jupâneasa unde te duci, în caz că era nevoie de tine.

— Ce soi de probleme, Amy?

— Nimic anume, şi de fapt era mai degrabă pericol decât problemă. Nu plănuiai nimic de acest fel, nu?

— Ceva periculos? Nu, nimic de genul ăsta nu este în plan săptămâna asta.

Ea îi aruncă o privire acră pentru acel răspuns sec.

— Nu face nazuri. Ştii că presentimentele mele se adeveresc întotdeauna. Nu l-aş fi târât pe Warren până aici când de-abia ce-am sosit acasă dacă era doar o vagă senzaţie…

— Ba sigur că aşa ai fi făcut.

Ea ţâţâi la această întrerupere şi continuă:

— Dar a fost un presentiment puternic. Ea nu are te gând să te omoare sau aşa ceva, nu?

Danny clipi, având în vedere că femeia se uita direct la ea când o spuse, şi pe deasupra părea destul de suspicioasă. Jeremy izbucni în râs.

— Ea mă ucide cu plăcerile, dar nu şi în alt mod, nu, reuşi el să spună printre hohote de râs. Ea este… prietena mea, Danny. Danny, ţi-o prezint pe drăcoaica mea de verişoară, Amy.

— Aşa se numeşte asta acum? zise Amy, dându-şi ochii peste cap.

— Nu încercam să împodobesc realitatea, insistă Jeremy. Danny refuză să fie amanta mea, refuză să fie iubita mea, dacă tot veni vorba. Vrea să fie numai prietena mea. În fine, şi fata mea în casă. Insistă să îşi câştige singură pâinea.

Amy îi zâmbi lui Danny.

— Ce diferit. O servitoare care nu sare la ocazia de a lenevi toată ziua. Îmi face plăcere să te cunosc, Danny.

Danny dădu politicos din cap. Nu îi plăcea să fie subiectul unei discuţii cu termeni atât de duri. Şi era prima dată când auzea că Jeremy o considera o „prietenă”. Ea nu l-ar fi numit pe el astfel, dar, pe de altă parte, cum l-ar fi numit, când el era mult mai mult decât stăpânul ei? Partener de dragoste? Însoţitor în ale plăcerii? Era măcar vreo denumire pentru tipul lor de relaţie?

— Nimic nu s-a întâmplat, pisoi, în afară de faptul că sosirea ta a întrerupt jefuirea noastră, o asigură Jeremy pe verişoara sa.

— Deci despre asta era vorba?

— Da. Nu tocmai o întâmplare primejdioasă, având în vedere că individul avea numai o bâtă. Dar l-ai întrerupt, deci fac rămăşag cu tine că despre acest lucru era senzaţia ta.

Amy părea să se îndoiască un moment, apoi cedă:

— Bănuiesc că s-ar putea să vă fi trezit, apoi să fi fost o încăierare în care ai fi putut fi rănit. Da, cred că asta ar fi putut să fie.

— Asta înseamnă că putem să prindem şi noi ceva somn acum? întrebă Warren intrând pe uşă.

— Bine ai venit acasă, bătrâne! zise Jeremy, adresându-i vărului său prin alianţă un zâmbet voios. Şi lui Danny îi explică: Acesta este cel de-al doilea Anderson care s-a căsătorit cu cineva din *familia* noastră, prima fiind sora lui, George…

— Georgina, îl corectă din obişnuinţă Warren.

— Care s-a căsătorit cu tatăl meu, continuă Jeremy. Warren era pe vremuri cel mai acru om de pe lume, iar acum este unul dintre cei mai fericiţi, mulţumită verişoarei mele de aici.

Amy se ridică şi făcu o reverenţă pompoasă.

— Îmi asum toate meritele.

Warren era extrem de înalt. Danny nu văzu altă asemănare cu fratele său Drew, cu excepţia înălţimii şi a culorii castanii cu reflexe aurii a părului. Ochii lui Warren erau verzi şi plini de căldură când se îndreptau spre soţia sa.

— Aceasta este prietena mea Danny, făcu Jeremy din nou prezentările.

— Alt nume de bărbat? răspunse Warren scuturând din cap. Ce-o fi cu voi, familia Malory, şi cu tendinţa de a da femeilor voastre porecle masculine?

— Asta nu a fost scornită de mine, rânji Jeremy. Este numele ei real, chiar dacă eu, unul, cred că e prescurtarea de la Danielle.

— Nu e, mormăi Danny.

— Şi de unde ai şti tu acest lucru dacă nu-ţi poţi aminti? îi replică Jeremy.

— Pur şi simplu ştiu, insistă ea.

Tonul ei concis îl determină pe Warren să spună:

— Cred că avem cu toţii nevoie de somn.

— Ne-ai luat o cameră? întrebă Amy.

— Vizavi.

— Splendid, spuse Amy, şi apoi i se adresă lui Jeremy: Ne vedem de dimineaţă. Putem să călătorim împreună înapoi în oraş. Şi vreau să aud tot ce s-a întâmplat câtă vreme am fost plecată.

Warren îşi trase soţia afară pe uşă înainte ca ea să se poată gândi la ce altceva mai avea de spus şi închise uşa în urma lor. Jeremy se întoarse în pat lângă Danny.

— Eşti bine? întrebă el atent.

— De ce să nu fiu?

— Ei bine, bănuiesc că nu eşti obişnuită să fii de această parte a baricadei când e vorba de un jaf. Nu este tocmai plăcut, nu?

— Nu mă judeca pentru ceea ce am fost obligată să fac în toţi aceşti ani. Nu mi-a plăcut niciodată să fur. Am urât să o fac.

— Dar ai făcut-o oricum.

— Eu vin din mahalale, amice. Îşi dai seama cât de puţine opţiuni există pentru femeile care nu ştiu să scrie sau să citească, care nici măcar nu vorbesc cum trebuie?

— Îmi dau seama de ce ai o asemenea aversiune pentru acel „cuvânt”, răspunse el, atent să nu îl pronunţe.

— Ei bine, asta este ceea ce ajung să facă cele mai multe dintre ele, curvăsărie sau hoţie.

El îi cuprinse umerii cu braţul.

— Nu din cauza asta eşti supărată acum. Recunoaşte. Să fii victimă te-a făcut să-ţi dai seama cum trebuie să se fi simţit toate victimele tale.

Ea îşi dădu ochii peste cap la vorbele lui.

— Nici pe departe, amice. Şi noi n-am fost jefuiţi, nici n-am fi fost. Eram trează. L-aş fi auzit pe nepriceputul acela furişându-se prin cameră dacă nu aş fi auzit mai înainte bătaia la uşă, sau l-aş fi mirosit. Duhnea a rom, în caz că n-

ai remarcat. Era condamnat să dea greş. Un hoţ bun ştie că nu trebuie să fure când e afumat.

— Foarte bine, renunţ să mai ghicesc. El oftă. Ce te-a făcut să te superi?

— Nu sunt supărată. Numai că mi-am dat seama, ascultându-te, că nu avem definiţie, noi doi. Mă numeşti prietena ta, dar te-ai oprit înainte să o spui. Nu mă consideri cu adevărat astfel, nu-i aşa?

— Ei bine, dacă iei în calcul definiţia acestui cuvânt, atunci ba da, o fac. Ce este o prietenă dacă nu cineva de care te simţi apropiat, cineva cu care îţi place să-ţi petreci timpul, cineva în care te poţi încrede şi cu care poţi împărtăşi plăcerile? El rânji răutăcios. Desigur, nu genul de plăceri pe care le împărtăşim noi doi, dar ai prins ideea. Acum, nu suntem cei mai buni prieteni – încă. Dar suntem pe drumul cel bun.

Ea fu surprinsă şi îl întrebă:

— Nu cumva râzi de mine, nu?

El o împinse înapoi în pat şi se puse deasupra ei.

— Nu voi face niciodată glume despre noi, Danny. Acum, nu am făcut prea multe confesiuni, în afară de lucruri pe care le-ai fi putut afla de la oricine. Deci uite aici ceva pentru tine. Amy este cea mai bună prietenă a mea, şi o s-o vezi adeseori, deoarece mă vizitează foarte des – atunci când Warren nu o târăşte după el în America. Aş dori să o cunoşti mai bine. O să-ţi placă de ea. De fapt, nu o să poţi să te abţii să nu-ţi placă de ea. Este o dulce. Numai să nu pariezi niciodată împotriva ei, la nimic.

— De ce?

— Deoarece nu pierde niciodată.

— Atât de norocoasă este?

— Nu, atât de talentată. Este vorba de „senzaţiile” acestea pe care le are. Nu se înşală niciodată în legătură cu ele. Deci consideră-te avertizată. Dacă va dori să parieze cu tine, fugi.

Capitolul 42

Jeremy avusese dreptate în legătură cu Amy Anderson. Era imposibil să nu îţi placă de ea. Era plină de viaţă, înviorător de directă, amuzantă şi capabilă să vorbească la nesfârşit. Danny şedea în trăsură alături de Amy în vreme ce Jeremy le ducea înapoi la Londra, iar Warren călărea alături de ei pe propriul cal. Cumva, Amy reuşise să scoată de la Danny povestea întregii ei vieţi, măcar tot ce îşi amintea, inclusiv ţelurile ei. Şi Amy nu fusese deloc surprinsă, ci pur şi simplu interesată. Amy aruncă nişte priviri în spatele lui Jeremy, şi Danny se întrebă dacă cumva el asculta. Dar el nu se băgă deloc în conversaţie, deci Danny se îndoia că le auzise.

Se apropiau de marginea Londrei când Amy spuse deodată:

— Suntem urmăriţi.

Jeremy opri imediat trăsura, dovedind că ascultase în tot acest timp, cu toate că Danny nu spusese nimic ce el nu ştia deja.

— Cine? îşi întrebă Jeremy verişoara, dându-şi seama numai apoi că ea nu avea cum să ştie acest lucru, şi întrebă în schimb: Ne vor răul?

Danny se pregătea să sublinieze că Amy nu avea de unde să ştie nici acest lucru, când aceasta răspunse:

— Cu siguranţă.

Danny deveni neliniştită în acest moment, când Warren plecă să vadă dacă poate dibui pe cineva în urma lor sau ascuns pe lângă drum. Şi ea avusese acelaşi

sentiment, că cineva îi urmărea, dar nu îl luase în seamă, deoarece îl avusese de mai multe ori de când se mutase în partea bună a oraşului, şi nu se dovedise a fi ceva. Dar dacă şi Amy avea aceeaşi senzaţie, iar familia ei nu se îndoia de ea, Danny se întrebă dacă ar trebui să menţioneze că nu era prima dată.

Dar îşi ţinu gura. Pur şi simplu nu puteau avea legătură. Cele două dăţi în care se simţise urmărită prin oraş era sigură că se datorau acelui bătăuş de care îi spusese Lucy, acela care încercase să o găsească. Oricine era cel care îi urmărea acum nu avea nimic de-a face cu ea, ci era probabil vreun tâlhar la drumul mare care ratase ocazia să îi oprească înainte de a se apropia prea mult de oraş.

În mod previzibil, Warren se întoarse scuturând din cap, fără să fi găsit pe nimeni. Şi Amy se relaxă din nou, anunţând:

— Pericolul a trecut. Cred că i-ai speriat, Warren, oricine or fi fost.

Îşi continuară drumul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Danny era amuzată. Cei doi bărbaţi luau declaraţiile lui Amy ca pe literă de lege. Dacă ea spusese că nu se mai aflau în pericol, ei nici nu se mai gândeau la aşa ceva.

Jeremy o lăsă numai pe Danny acasă înainte de a o duce pe Amy la casa ei. Menţionă că se va întoarce probabil seara târziu acasă, deoarece avea nişte treburi, ceva legat de angajat tâmplari pentru o proprietate a unui unchi de-al său care trebuia renovată.

Danny se duse direct la treburile ei, de parcă nu şi-ar fi petrecut noaptea plecată cu stăpânul casei. Nu se adunase însă prea mult praf în timpul în care ea fusese absentă, deci îşi termină treaba înainte de cină. Jeremy se întoarse cam tot atunci şi îi întrerupse cina chemând-o în sufragerie, unde i se servise masa.

— Ia loc, iubito. Ai mâncat deja?

— Tocmai mâncam.

— Adu-ţi farfuria şi ţine-mi companie.

Ea se aşezase lângă el. Nu avea de gând să se ridice din nou.

— Ştii că nu se cuvine.

El oftă.

— Nu te voi reţine atunci. Doar voiam să te anunţ că voi fi plecat la sfârşit de săptămână.

Ea oftă de această dată.

— Ştii că nu trebuie să mă informezi în legătură cu programul tău.

— De ce ridici din nou un zid între noi? Credeam că am căzut de acord să fim prieteni. Şi prietenii îşi spun unul altuia ce planuri au.

Ea îşi aplecă privirea pentru a o evita pe a lui. Chiar făcea aşa? Încerca să mărească distanţa între ei ca pregătire pentru plecare? Probabil. Nu avea să fie uşor să îl părăsească pe Jeremy Malory. Dar cu cât o făcea mai devreme, cu atât mai mică ar fi fost suferinţa.

Pentru a trece peste acest gând neplăcut, zise:

— Deci ce ai în plan, amice?

— Pe lângă petrecerea de la casa Crandle, am în plan orice lucru la care te-ai gândit.

— Crandle? Nu acolo a fost jecmănit Percy?

Jeremy nu răspunse. Se ridică, veni în spatele scaunului ei şi o ridică şi pe ea în picioare. Şi înainte să îşi dea seama ce avea el de gând, o sărută atât de profund încât o străbăteau fiori până în vârful degetelor. Nu îşi dădu seama câtă vreme continuă el astfel. Toate gândurile îi zburară din minte, cum se întâmpla întotdeauna când îi simţea gustul.

Îşi înfăşură mâinile pe după gâtul lui şi îi întoarse sărutul. Şi apoi Jeremy o îndepărtă de el, şi ea văzu clar că era supărat. Nu o simţise în sărut, dar era extrem de clar

acolo în expresia lui, ca şi în tonul vocii când o avertiză:

— Asta se va întâmpla de fiecare dată când o s-o faci pe indiferenta cu mine. Nu o mai face altă dată. Nu-mi place câtuşi de puţin.

Nu se prefăcuse indiferentă la planurile lui de weekend, doar încercase disperată să ignore modul în care el o s-o facă să se simtă de fiecare dată când se apropia de ea. Lucru care nu prea avea sens. Ar fi trebuit să îşi dea seama de acest lucru până acum.

Supărată pe ea însăşi, şi acum şi pe el pentru modul în care decisese să îşi demonstreze punctul de vedere, Danny îl împunse cu un deget în piept.

— Nu mă prefăceam nicicum. Doar încercam să nu mă năpustesc asupra ta şi să te târăsc la tine în cameră. Credeam că ai vrea să-ţi termini masa mai întâi.

El clipi la această declaraţie, apoi izbucni în râs.

— Doamne, nu, poţi să te năpusteşti asupra mea oricând ai chef, fată dragă.

Ea pufni.

— Stai jos, amice. Mi-a trecut avântul. Şi ai putea să-mi explici de ce te duci la o petrecere unde este probabil să fie şi lordul Heddings.

El ţâţâi, dar se aşeză la loc.

— Tocmai pentru că el va fi probabil prezent, desigur.

Ea se încruntă.

— Ai de gând să-l prinzi furând, nu-i aşa?

— Desigur. Pe lângă ceea ce i-a făcut lui Percy, omul acesta a furat de la familia mea. Dacă nu voi avea grijă să fie prins, atunci va interveni tata şi-l va omorî. Trăgând linie, sunt sigur că Heddings ar prefera abordarea mea.

Danny îşi dădu ochii peste cap, sperând că el numai exagera în legătură cu tatăl său.

— Ţi-a venit cumva ideea că poate nu lucrează singur? Că ar fi putut angaja pe alţii să fure pentru el?

— Tu gândeşti ca un hoţ, draga mea. Gândeşte însă

ca un lord…

— Exact. Ar risca un lord cu adevărat să facă el însuşi munca murdară dacă ar putea angaja pe alţii să o facă şi el ar putea să stea relaxat şi să culeagă roadele? Adică, omul are servitori care se plimbă prin casa lui în toiul nopţii înarmaţi cu pistoale. Acest lucru ar trebui să te pună pe gânduri.

— Asta chiar a fost al naibii de ciudat, nu?

— Mai degrabă a fost un majordom normal care este obişnuit ca tot felul de oameni dubioşi să apară la orice oră a nopţii – noi doi fiind excluşi, desigur, i se păru ei prudent să adauge.

— Desigur. Dar eu sper să nu. Aş prefera să-l prind în flagrant. Mult mai satisfăcător.

Ea oftă.

— O să ai grijă?

— Aha! sări el imediat. În sfârşit vei recunoaşte că-ţi faci griji pentru mine, da?

— Nicio şansă, amice, mormăi ea. Pentru simbria mea îmi fac griji. Apoi îl necăji: Poate că ar trebui să mă plăteşti înainte de a pleca pentru petrecerea ta de sfârşit de săptămână.

— Nu, dar te voi face să plăteşti tu pentru această remarcă.

Şi aşa şi făcu, într-un mod extrem de plăcut.

Capitolul 43

Danny lăsase lampa să lumineze slab pentru animalele ei de companie. Le luase cu ea în pat, dar nu credea că vor dormi toată noaptea alături de ea şi dorea ca ele să aibă puţină lumină dacă voiau să se joace înainte de a se culca la loc.

Codiţa pisoiului, care o mângâie pe obraz, fu ceea ce o trezi din vis, chiar dacă nu suficient de rapid. Ea retrăi din nou senzaţia bâtei căzând spre capul ei, apoi explozia de durere. Durea. Nu mai simţise niciodată până acum durere în vis, ci numai amintirea durerii… oh, Doamne, nu mai visa.

El ridică din nou bâta. Ea îl văzu limpede, un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr cenuşiu, ciufulit, şi apoi văzu o altă imagine a lui, mai tânăr, cu păr negru, cu aceiaşi ochi negri în care se vedea intenţia ucigaşă. El era omul care o rănise şi înainte, cel care îi întrerupsese viaţa şi îi furase amintirile. Nu îl recunoscuse la han, dar acum era limpede că era omul din trecutul ei. Şi tot mai încerca să o omoare…

Ea nu se putu îndepărta, căci păturile o împiedicau, dar se feri de a doua lovitură a bâtei, auzind cum izbeşte perna care se afla lângă ea pe pat. Se luptă cu pătura pentru a-şi elibera picioarele, fără să creadă că va putea evita şi următoarea lovitură dacă nu se rostogolea jos din pat. Dar îi era teamă că atunci va fi şi mai încurcată, neajutorată, deci unica ei şansă adevărată ar fi să îl înfrunte şi să îi ia bâta.

Se întoarse pentru a încerca să intercepteze lovitura următoare, dar deodată Jeremy apăru acolo şi îl dărâmă pe bărbat. Îl lovi, iar şi iar. Ea nu îl văzuse pe Jeremy niciodată astfel. Părea hotărât să îl omoare cu mâinile goale.

— Nu cred că mai simte asta, zise ea.

Jeremy ridică privirea spre ea. El îl ţinuse pe bărbat ridicat de guler, astfel încât fiecare lovitură să nimerească exact în faţa lui. Îl lăsă să cadă jos acum şi veni lângă ea. Îi ridică faţa, examinând-o cu atenţie.

Vocea lui avea o notă de nebunie când întrebă:

— Unde te-a lovit?

— În cap, dar cred că am prins cea mai mare parte a loviturii cu braţul când l-am ridicat pentru a da pisoiul la o parte de pe obraz.

Jeremy îi cercetă capul şi găsi micul cucui care începea să apară. Ea scânci când o atinse, dar nu zise nimic. Începea să pulseze, chiar dacă nu puternic. Braţul o durea mai tare.

— Nu s-a rupt pielea, îi spuse el. Probabil că te va durea capul o zi sau două. Ar trebui să avem în casă nişte gheaţă să-ţi aline durerea. O să îl pun pe Artie să o aducă după ce scapă de gunoiul ăsta.

Se duse la uşă pentru a striga după majordom, dar se întoarse imediat la pat şi se aşeză în sfârşit lângă ea pentru a o lua în braţe.

— Nu pot să cred ce s-a întâmplat, zise el. Te simţi bine, da? Spune-mi că eşti bine.

— Mă simt bine. Dar de unde ştiai că e aici?

— Nu ştiam. M-a trezit un zgomot, probabil când fura din camerele de sus. Dar odată de m-am trezit, m-am gândit la tine, cât de cald şi confortabil e la tine în pat şi m-am hotărât că patul meu este cam gol. Amy probabil că a avut dreptate. El ne-a urmărit de la han.

— M-a urmărit pe mine, îl corectă Danny. Dacă a fost sus, a fost ca să mă caute pe mine. Este acelaşi om care a încercat să mă omoare când eram copil, acelaşi care mi-a omorât părinţii.

El o privi neîncrezător.

— Nu ştiai asta când l-ai văzut la han?

— Nu, nu l-am recunoscut până nu l-am văzut cu bâta ridicată deasupra capului în această noapte. Ar fi trebuit să ştiu însă, că nu era acolo în acea noapte pentru a ne jefui. Am avut sentimentul că sunt urmărită de curând, de când am venit în această parte a oraşului, dar am reuşit să scap de el.

— Până când te-a găsit din nou la han şi ne-a urmărit până aici?

— Aşa se pare.

— Crezi că doar scăpa de ultimele dovezi, deoarece

ştia că îl poţi recunoaşte?

— Dar nu puteam. Nu mi-l aminteam deloc până în noaptea asta.

— Dar el nu avea de unde să ştie acest lucru, nu?

— Nu. Atenţie! strigă ea când omul se ridică în spatele lui Jeremy.

Jeremy se întoarse, dar avertismentul ei trebuie să îi fi schimbat bărbatului intenţiile de a ataca, deoarece ţâşni pe uşă afară – şi se izbi de Artie, dacă judecai după protestele majordomului. Jeremy fugi la uşă, îi spuse lui Artie să îl prindă pe individ, apoi se întoarse la Danny.

Nu avea de gând să o lase singură cu nebunul în casă.

— Artie îl va prinde. Poate fi de-a dreptul neînduplecat când este necesar.

Danny fu de părere că încrederea lui Jeremy nu era tocmai fondată până când majordomul se întoarse şi anunţă:

— E mort.

— Fir-ar să fie, Artie, se plânse Jeremy, voiam să îl iau la întrebări, nu să-l îngrop.

— Nu l-am omorât eu, zise Artie ridicând din umeri. A sărit pe geamul pe care l-a spart ca să intre în casă şi a aterizat pe un ciob de sticlă.

Danny începu să plângă. O făcea în tăcere şi îşi întoarse capul, astfel încât bărbaţii să nu o observe, şi, din fericire, Jeremy plecă cu Artie pentru a se îngriji de cadavru şi pentru a chema autorităţile, aşa că ea avea timp să îşi stăpânească emoţiile. Dar nu reuşi, şi lacrimile continuau să curgă, deoarece îşi dăduse seama că acel individ ar fi putut să îi spună cine era ea cu adevărat. Dar acum acest lucru nu mai era posibil.

Capitolul 44

— Vii cu mine, şi ăsta este ultimul meu cuvânt, zise Jeremy.

— Devii de-a dreptul caraghios când eşti îngrijorat, amice, răspunse Danny. Tipul ăla lucra singur. Nimeni nu va mai da vreo spargere aici ca să încerce să mă omoare.

— Nu ştii cu siguranţă acest lucru, sau nu cumva ţi-ai amintit şi altceva?

Se aflau în dormitorul lui. Jeremy făcea bagajele pentru excursia de sfârşit de săptămână la petrecerea de la casa Cradle. Aproape că se răzgândise să meargă acolo în acea dimineaţă, atât de îngrijorat era din cauza ei. Dar el pomenise că la Cradle nu erau organizate prea multe petreceri, numai câteva pe sezon, deci putea să mai dureze multă vreme până când va avea o asemenea ocazie minunată de a-l urmări pe Heddings şi, după cum îşi dorea, poate chiar să îl prindă comiţând vreo ilegalitate. Danny fusese nevoită să îl convingă din nou pe Jeremy că se simţea bine şi că nu trebuia să îşi schimbe planurile pentru ea.

Crezuse că reuşise. El fusese de acord cu ea. Dar aparent, nu în totalitate, deoarece tocmai o chemase în camera lui pentru a o informa că ea urma să îl însoţească.

— Nu mi-am mai amintit nimic altceva, îi spuse ca răspuns la întrebare.

Dar ea încă era de-a dreptul uimită că îşi amintise numele ei, nu tot, ci numai prenumele. Îi venise în minte în acea dimineaţă. Chiar după ce se treziseră îmbrăţişaţi, ei îi scăpă:

— Numele meu este Danette, şi apoi izbucnise în râs. Nu seamănă cu Danielle, nu? Şi nu-mi spune aşa. Sună prea străin ca să-mi placă.

— Mie mi se pare chiar drăguţ, zise el.

— Ce păcat! Este al meu şi eu aleg să îl uit din nou.

Dar nu avea să-l uite. Şi acum spera că şi alte amintiri

îi vor reveni. Deoarece fusese din nou lovită la cap? Sau pentru că se întâlnise faţă în faţă cu cel mai înfricoşător coşmar al ei? Oricare ar fi fost motivul, era încrezătoare acum că îşi va aminti mai multe.

— Tot vii cu mine, insistă el. Sau preferi să faci curăţenie în casă în loc să mergi la petreceri?

Ea pufni la logica lui.

— Prefer să fiu realistă, dacă nu te deranjează. N-am ce căuta la asemenea petreceri, şi o ştii şi tu. Uită-te la ce scandal ai făcut când am fost la balul acela.

— Dar te-ai descurcat minunat acolo.

— Aşa, şi? Ce are asta de-a face cu altă petrecere? Şi nici n-am haine pentru ea. Am doar acea rochie de bal…

— Care este tocmai bună.

— Pentru ambele zile? Lumea ta bună n-ar purta nici moartă aceleaşi haine două zile la rând, amice.

— Dacă aceasta era în singurul cufăr care a scăpat când toate celelalte au căzut în râu. Este uşor de înţeles.

Ea se uită fix la el, apoi râse.

— Cine o să creadă o astfel de minciună gogonată?

— Toţi cei cărora le-o voi spune. Nu crezi că şi nobilimea are de înfruntat dificultăţi cotidiene cum ar fi faptul că se desfac bagajele din curele şi se rostogolesc în râu? Te asigur, aceleaşi ghinioane care lovesc oamenii obişnuiţi pot lovi şi lumea bună.

Se făcu aşa cum voia el, afurisit ce era. În ciuda tuturor obiecţiilor ei, el reuşi să o ameţească cu vorbele sale, să o linguşească, să o necăjească şi să o terorizeze în felul lui caracteristic.

Ultimul ei avertisment fu:

— Ştii, amice, dacă nu încetezi să mă obligi să mă prefac a fi o lady, s-ar putea să-mi placă şi să mă chinui să fac rost de un soţ care să fie lord, nu de unul care să fie doar respectabil.

Dar nici acest lucru nu funcţionă, ci îl făcu doar să

răspundă pe un ton calm:

— N-am mai împuşcat pe nimeni în ultima vreme, deci bănuiesc că ar fi momentul.

Acest lucru o făcu să tacă repede. El glumea, desigur, dar ei tot nu îi plăcea cum sună, deoarece îi amintea prea mult de tatăl lui. Până la urmă, el era fiul lui James Malory, şi chiar dacă de obicei era doar o canalie simpatică, după cum îl numise verişoara lui, putea exista şi o altă latură a lui Jeremy pe care el nu i-o arătase încă.

*

— Nu credeam că voi trăi să apuc ziua în care te vei îndrăgosti Jeremy, zise Amy.

Amy şi Warren veniseră cu Jeremy şi Danny la petrecerea lordului Crandle. Acest lucru fusese hotărât când Jeremy trecuse pe la ei pentru a împrumuta trăsura şi i se adusese aminte că „Danielle” ar fi trebuit să aibă o însoţitoare.

— Muşcă-ţi limba, verişoară, răspunse Jeremy. Nu ai trăit-o încă.

Amy ridică dintr-o sprânceană la aceste vorbe.

— Nu-mi spune că eşti ultimul care îşi dă seama?

Apoi începu din nou să râdă, făcându-l să scrâşnească din dinţi. Ei dansau, şi era prima ocazie de a vorbi între patru ochi de când ea se întorsese în Anglia. Un trio de muzicanţi începuse să cânte după cină, şi cum Warren o ţinea ocupată pe Danny, învăţând-o să joace cărţi, Jeremy o lăsase pe Amy să îl târască pe ringul de dans.

Lordul Heddings nu apăruse încă, şi era posibil să nu vină deloc. Amy fusese de acord să intre în rolul „tentaţiei”, purtând unele dintre cele mai valoroase bijuterii ale ei pe durata acestei vizite. Ce folos dacă hoţul nu îşi făcea apariţia.

— Vezi, nu poţi să-ţi iei ochii de la ea nici două

minute, zise Amy triumfătoare, de parcă tocmai îşi dovedise afirmaţia.

Jeremy pufni.

— Este o adevărată frumuseţe. Desigur că mă voi holba la ea cu fiecare ocazie pe care o am. Ar trebui să fiu orb ca să n-o fac.

— Este în regulă să o iubeşti, să ştii. Provine dintr-o familie bună.

— Dacă ar fi vorba să o iubesc, nu m-ar interesa nici cât negru sub unghie de unde provine, şi cum naiba ştii tu de familia ei? Nu, nu contează. Uită că am întrebat.

— Nu te îngrijora, nu este una dintre „senzaţiile" mele. Trebuie doar să o priveşti, să o asculţi pentru a-ţi da seama că are o ascendenţă bună.

El izbucni în râs şi zise:

— N-ai spune aşa ceva, pisoi, dacă ai fi auzit-o vorbind acum câteva săptămâni. Vorbea ca adunată de pe stradă, şi chiar aşa era, dacă tot veni vorba.

— Exact, zise Amy triumfătoare. Nu crezi cu adevărat că cineva ar putea învăţa să vorbească bine în doar câteva săptămâni, nu-i aşa? Doar dacă nu obişnuia să vorbească astfel înainte. A şi spus aşa ceva. Că prietena ei Lucy a învăţat-o să vorbească la fel ca un golănaş. Nu te-ai întrebat niciodată de unde a venit înainte de a fi adoptată de acele lepădături?

— Ba cum să nu, dar asta este tot ce pot face, când ea nu-şi poate aminti nici măcar numele ei întreg. Şi este sigură că părinţii ei au fost ucişi de acel nenorocit care a încercat s-o omoare şi pe ea. Altfel ar fi căutat-o peste tot. Deci chiar dacă îi revine memoria, nu are la cine să se întoarcă.

— Nu fi aşa de pesimist, se supără Amy. Ar putea avea rude mai îndepărtate, diferite de cele pe care i le-ai inventat. Şi chiar dacă nu are, asta nu înseamnă că vei putea s-o ţii pe post de fată în casă pentru totdeauna. Fata

aceasta are ţeluri în viaţă, Jeremy, în caz că nu ştiai, şi tu i-ai împlinit numai unul oferindu-i o slujbă.

— Ştiu despre afurisitele ei de ţeluri, mormăi el. Pe toţi dracii, ţi-a povestit chiar toată viaţa ei în ziua aceea când ne-am întors la Londra?

Amy zâmbi strengăreşte.

— Ştii doar că am un fel de-a fi care îi face pe oameni deschişi cu mine. Când sunt pe lângă mine, nu pot ocoli adevărul.

— Mare păcat.

— Nu ştiu de ce protestezi când este vorba de ceva atât de evident, afurisitule. Şi tu i-ai putea îndeplini şi celelalte două ţeluri, chiar dacă nu poţi spune că tu eşti cu adevărat respectabil, dacă stai să te gândeşti, nu? Amy se prefăcu că oftează. Uită că am amintit de acest lucru.

Jeremy se încruntă. Ura momentele în care Amy avea chef să îl tachineze. Asemenea celor doi unchi ai ei mai faimoşi, ea mergea drept la ţintă. Din fericire, pe uşă intră un nou subiect de conversaţie.

— A, uite-l, în sfârşit.

Amy îi urmări privirea.

— Lordul Heddings?

— Da. De ce nu te duci să i te prezinţi, pisoi, şi să-i permiţi să arunce o privire la toate podoabele pe care le porţi? Tu şi Warren sper că aveţi o cameră doar pentru voi, nu? Mă îndoiesc că ar risca să se strecoare într-o cameră dacă este împărţită.

— Da, avem camera noastră. Cradle are un aranjament cu doi dintre vecinii săi cei mai apropiaţi pentru a-l ajuta cu musafiri în plus dacă rămâne fără camere. E bine că am ajuns devreme, altfel am fi dormit probabil altundeva. Să înţeleg că tu vei împărţi camera?

— Desigur. Cu vreo jumătate de duzină de burlaci, la ultima numărătoare. Şi Danny a fost instalată cu domnişoarele nemăritate. Nu m-am gândit la asta când am

cărat-o până aici, adăugă el încruntat.

— Nu te îngrijora, o să se descurce.

El se uită acum prin încăpere şi observă că Danny nu mai era acolo unde o lăsase, cu Warren la masa de joc, şi nici nu se vedea nicăieri. Însă Heddings se îndrepta spre masa de joc.

— Prinde-l înainte să se aşeze la una dintre mese. Este bine cunoscut faptul că-şi petrece toată noaptea jucând. Eu mă duc să văd unde a dispărut Danny.

Ea se dusese la culcare, conform spuselor lui Warren. Atât de devreme? Menţionase o migrenă, ceea ce îl făcu pe Jeremy să se simtă mizerabil, deoarece uitase de lovitura la cap pe care o primise. Spusese că se simţea bine, dar probabil că se pricepea la fel de bine să mintă cum se pricepea şi la furat.

O luă la goană pe scări pentru a vedea ce este cu ea. Aşa de devreme seara, camera pe care o împărţea era foarte probabil să fie ocupată numai de ea. Bătu la uşă. Danny deschise uşa, încă îmbrăcată – probabil că de-abia ajunsese ea însăşi acolo.

— De ce nu mi-ai spus că încă te mai doare capul? o mustră el destul de aspru.

— Pentru că nu mă mai durea. Faptul că trebuia să mă concentrez la cărţile de joc m-a făcut să mă doară din nou.

Jeremy o privi cu neîncredere.

— Nu m-ai minţi pe mine, nu-i aşa?

— Ba cum să nu. Hoţii sunt buni la aşa ceva, să ştii.

El se încruntă şi mai mult, făcând-o să chicotească.

— Glumeam, amice. Ia te uită, dar sensibil mai eşti în ultima vreme.

El oftă şi se sprijini de tocul uşii.

— Crandle are o grădină foarte frumoasă, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Speram să ţi-o pot arăta mai târziu.

Ea ridică din sprâncene spre el.

— Acest lucru s-ar potrivi mai bine pe lumină, nu? Ca să pot şi vedea ce-mi arăţi?

— Ei bine, nu, nu trebuie să vezi nimic pentru acest lucru.

Nici nu apucase să termine de vorbit, că mâna lui se repezi şi o trase la pieptul său, iar gura lui o acoperi pe-a ei. Dorea să o devoreze, dar se stăpâni, cu greu. Sărutul fusese senzual; Doamne, îi iubea gustul. Ea săruta cu întreg corpul, nu doar cu gura, lipită de el.

Se opri brusc, înainte să îşi piardă orice urmă de raţiune şi să o ducă în pat, un pat care nu ar rămâne doar pentru ei multă vreme. Se îndepărtă de ea; chiar tremura cu adevărat!

— Îmi pare rău, zise el. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Nu, n-ar fi trebuit, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

El gemu în gând şi aproape că o trase înapoi. Îşi băgă rapid mâinile în buzunare în schimb şi schimbă subiectul de la săruturi şi cât de mult îşi dorea să facă dragoste cu ea chiar atunci.

— În final a apărut şi Heddings, zise el.

— Ei, s-a nimerit numai bine atunci, nu?

— Cum aşa?

— Dacă nu ştie că sunt aici, nu va şti să se uite după mine de dimineaţă. Va face o numărătoare înainte de a se strecura în aceste camere. Dacă va încerca să o facă.

— Tot nu crezi că o va face?

— Cred că e prea deştept ca să fure el însuşi, argumentă ea.

— Nu sunt de acord. Nu cred că va putea rezista tentaţiei.

— Dar uită-te ce riscă dacă va fi prins.

— Exact. Unor oameni, acest pericol li se pare incitant. Dar pot zice că amândoi avem dreptate. S-ar putea să nu rişte deseori astfel. Oricum, cu bijuteriile lui Amy ca momeală, este mai probabil să încerce. Ea călătoreşte

destul de mult acum, fiind căsătorită cu un căpitan de vas. Deci dacă îi vrea giuvaiericalele, trebuie să pună mâna pe ele când are ocazia.

— Dar de unde ar şti că ea nu vine prea des în Anglia?

— Îi va spune ea, fată dragă. Amy este la fel de iscusită ca Reggie când e vorba să ţeasă un complot. Va menţiona că, deşi ea şi Warren de-abia s-au întors acasă, vor pleca din nou în câteva zile. Va face chiar şi aluzie la faptul că de această dată s-ar putea să nu se mai întoarcă, deoarece Warren vorbeşte despre o nouă rută comercială care ocoleşte Anglia. Şi îşi va lăsa giuvaiericalele în camera ei mâine. Deci este acum ori niciodată.

Danny ridică din umeri, cedând:

— Ei bine, dacă este atât de prost, după cum am spus înainte, e un lucru bun că am venit sus înainte să mă observe. Voi rămâne aici de dimineaţă şi voi fi atentă dacă va face vreo mişcare. Dacă o va face, va fi după ce s-a asigurat că toţi oaspeţii sunt jos.

Jeremy scutură din cap la vorbele ei.

— Nu vei fi tu cea care îl va prinde, iubito, ci eu. Dacă sau când va urca de dimineaţă, o să-l las câteva minute şi apoi îl voi urma…

— Şi dacă este prea rapid ca să-l prinzi în camera lui Amy? Să îl găseşti pe hol sau în camera lui nu va dovedi absolut nimic, nu-i aşa? Sincronizarea ta ar trebui să fie mult prea bună.

— Lipsa bijuteriilor ei va fi suficientă ca dovadă.

— Nu şi dacă el le ascunde pe sus pe undeva. Le-ar putea chiar arunca pe geamul de la capătul holului către unul dintre complicii săi care aşteaptă jos tocmai acest lucru. Amy îşi va da seama că lipsesc, ceea ce înseamnă că vor fi căutate. Deci el nu le va păstra asupra lui.

— Fir-ar să fie, aduci în discuţie prea multe variabile. Chiar trebuie să gândeşti ca un hoţ?

Ea îi rânji.

— N-ai decât să-ţi vezi de planul de a-l prinde după cum intenţionai. Eu voi fi aici sus ca să-ţi spun în ce parte s-o iei.

— Şi să pierzi restul petrecerii?

— N-am vrut să vin aici de la bun început, amice. Dar dacă nu face mişcarea până la prânz, o să cobor la masă. N-am de gând să mor de foame ca să-ţi prind hoţul.

Capitolul 45

Danny aproape îşi regretă decizia de a aştepta la etaj dimineaţa următoare, deoarece i se făcu foame la scurt timp după ce se trezi. Dar se culcase devreme, aşa că se trezi înaintea tuturor celorlalte domnişoare cu care împărţea camera, şi cel mai probabil înaintea tuturor celorlalţi musafiri. Riscă deci o fugă jos pentru a îmbuca ceva şi se întoarse în camera ei fără a se întâlni cu nimeni în afara servitorilor.

Se folosi de aceeaşi scuză a unei migrene pentru a rămâne în cameră când celelalte tinere începură să se trezească una pe alta pentru a se duce la micul dejun. Ele nu îşi aduseseră cameristele şi se părea că erau obişnuite să se ajute să se îmbrace la asemenea reuniuni de weekend. Şi toate erau invidioase pe Danny, deoarece auziseră zvonurile că Jeremy Malory îi făcea curte şi dădeau crezare bârfelor confirmate de faptul că ea venise împreună cu el şi cu rudele lui.

Danny fu nevoită să le asculte pe toate comentând entuziasmate despre cât de arătos era, despre faptul că era cel mai râvnit burlac disponibil din Anglia. Reuşi să se abţină să nu râdă. Burlac era el. Disponibil, nicio şansă.

Singură din nou, se făcu comodă în apropierea uşii pentru a putea asculta venirile şi plecările din hol, în timp

ce restul musafirilor se duseră jos la masă. Nu avea de gând să se întindă pe podea pentru a urmări picioarele care treceau, aşa cum o făcuse în casa lui Heddings, deoarece era posibil ca una dintre domnişoare să se întoarcă în cameră după ceva şi să o lovească cu uşa. Dar se simţi încrezătoare să lase uşa puţin întredeschisă. Cum camera lui Amy era chiar în faţa camerei ei, crăpătura îi oferea o imagine bună asupra încăperii care o interesa.

Nu trebui să aştepte prea mult. Un gentleman bine îmbrăcat, de vârstă mijlocie, intră în raza ei vizuală. Înalt, distins, cu păr negru ce devenea argintiu la tâmple. Se opri la uşa lui Amy, se uită în ambele direcţii pe hol, apoi încercă clanţa. Văzând că este descuiat, se strecură rapid înăuntru.

Danny era uimită. Chiar nu crezuse că ar putea fi atât de prost, dar Jeremy avusese dreptate. Numai dacă acela nu era lordul Heddings. Dar cine altcineva ar fi putut fi? Ea îi întâlnise pe majoritatea celorlalţi musafiri seara trecută la cină, şi acel bărbat nu era unul dintre ei. De asemenea, era prea bine îmbrăcat pentru a fi un servitor. Şi prevederea lui înainte de a intra în cameră era grăitoare pentru faptul că nu avea intenţii oneste.

Ascultă atentă pentru a-l auzi pe Jeremy urcând scările, dar nu se mai auzea niciun zgomot de pe hol. Ea spera că nu îi acorda lui Heddings prea mult timp. Nu era sigură ce ar trebui să facă dacă lordul părăsea camera lui Amy înainte de sosirea lui Jeremy. Şi dacă el nici nu îl văzuse pe acesta venind sus? Heddings avea să scape dacă Jeremy nu se grăbea. Ea îl putea acuza. Până la urmă, ea fusese martoră când el intrase în camera lui Amy. Dar mare lucru nu ar fi făcut dacă el se descotorosea mai întâi de bijuteriile acesteia.

Uşa de vizavi se deschise din nou, atât de silenţios, încât nu ar fi putut să o audă. El nici nu ieşi imediat după aceea din cameră, ci se uită mai întâi în josul holului, apoi

îşi scoase capul pentru a se uita şi în cealaltă direcţie. Văzând că nu este nimeni, mai că zbură din cameră şi închise uşa în urma lui, lăsând-o cum o găsise, apoi se grăbi în josul holului, ieşind din raza vizuală a lui Danny.

Danny avu doar câteva secunde la dispoziţie pentru a se hotărî ce să facă. Poate ar trebui să îl reţină suficient cât să ajungă Jeremy. Păşi afară pe hol şi zise:

— Aşteptaţi, Lord Heddings.

El se întoarse cu faţa spre ea. Ea se uita să vadă dacă pe hol se afla vreun loc unde să poată pune temporar bijuteriile. Nu era, nici măcar o vază. Şi fereastra de la capătul holului era încă departe, deci cu siguranţă mai avea încă bijuteriile asupra lui.

Dar apoi observă că se uita la ea ca şi cum nu îi venea a crede. Deci o va face pe nevinovatul, nu-i aşa? Pufni în gând. Ar fi trebuit să aştepte până când l-ar fi acuzat de ceva.

Danny o făcu acum, avertizându-l:

— Renunţaţi, milord. Ştiu ce-aţi făcut.

— Deci iar a dat greş în încercarea de a scăpa de tine? răspunse Heddings, pe un ton complet dezgustat. La fel de incompetent ca în urmă cu cincisprezece ani? Dar orice ţi-o fi zis, nu poţi dovedi nimic.

Danny se simţea ca lovită în moalele capului. El nu vorbea despre jaful pe care tocmai îl comisese. Vorbea despre omul care încercase să o ucidă, de două ori, şi de implicarea lui în acest lucru.

Apoi nu mai putu să respire, deoarece mâinile lui erau deodată în jurul gâtului ei, strângând, şi îl auzi mârâind:

— O să termin eu însumi treaba aceasta.

Danny se luptă cu degetele lui, încercând să le desprindă cu forţa, dar mult prea repede propriile ei degete fură cuprinse de furnicături şi îşi pierdeau puterea. O ceaţă îi învăluia privirea. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost ura din privirea lui…

Jeremy se ivi de după colţ, în capătul scărilor. Oftă pentru sine când o văzu pe Danny stând acolo pe coridor în faţa lui Heddings, cu spatele spre el. O avertizase să nu se amestece. Ar fi frumos, chiar ar fi, dacă ea l-ar băga din când în când în seamă.

El aproape că îi ajunse când Danny căzu pe podea la picioarele lui Heddings.

— Ce dracu'!

— A leşinat, îi spuse lordul Heddings. A zis ceva cum că nu mâncase încă astăzi şi nici ieri prea mult. O să îi aduc nişte săruri.

Jeremy îngenunche ca s-o ridice şi s-o ducă într-un pat, dar cum era îmbrăcată în rochia aceea cu decolteu adânc, nu putu să nu observe semnele roşii din jurul gâtului ei. În pieptul lui se stârni o asemenea furtună de emoţii, încât i se tăie respiraţia pentru o clipă, apoi fu eliberată într-un ţipăt pătrunzător. Îi luă trupul inert în braţe şi o legănă. Se simţea sfâşiat de durere. Nu simţise o astfel de pierdere de când murise mama sa.

— Jeremy? spuse Warren ezitant, punându-i o mână pe umăr.

Jeremy îşi ridică privirea. Nu îl putea vedea pe Warren clar prin lacrimile din ochi.

— A omorât-o, zise el simplu, cu vocea înecată.

Warren se aplecă, încercă s-o ia pe Danny din strânsoarea lui, dar Jeremy nu îi dădea drumul şi continua să se legene cu ea strânsă în braţe. Din nou, Warren zise nesigur:

— Jeremy, nu cred că e moartă. Este caldă încă.

Jeremy se opri. Se uită la pieptul ei, dar acesta nu se mişca. Îşi puse urechea la gura ei şi auzi o răsuflare uşoară.

— O, Doamne! strigă el şi o strânse şi mai puternic, în uşurarea lui.

Warren nu mai ezită deloc de această dată şi spuse aspru:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jeremy, nu-i mai laşi loc să respire. Dă-i drumul!

Acest lucru îl făcu pe Jeremy să iasă din starea în care se afla. Şi fu cuprins de o altă emoţie, una atât de primitivă încât înghiţea totul.

— Ai grijă de ea în locul meu, spuse el, dându-i-o pe Danny lui Warren. Eu voi avea grijă de el.

— L-ai prins, şi pentru mai mult decât furt. Lasă autorităţile să aibă grijă…

Warren nu se mai obosi să-şi termine propoziţia, deoarece Jeremy nu mai era acolo ca să îl audă. Alerga pe hol către singura cameră cu o uşă deschisă. Heddings tocmai sărea pe geam. Jeremy se năpusti spre el şi îl trase înapoi cu atâta putere încât îl aruncă de-a latul camerei. În loc să se ridice imediat însă, Heddings se chinui să îşi scoată pistolul din buzunar. Faptul că îl scosese dintr-un sac şi îl pusese acolo era motivul pentru care nu fugise imediat.

Jeremy nu observă arma, era prea ocupat să ajungă din nou la Heddings. Auzi însă cum glonţul trece pe lângă el. Nu putea rata acest lucru. Dar îl ignoră, cu acea furie primitivă care pusese complet stăpânire pe el.

Îl ajunse, îi smulse pistolul din mână şi începu să îl lovească. Voia să îi provoace durere, nu să îşi piardă cunoştinţa, nici să îl omoare, chiar dacă nu îl interesa pe moment dacă acesta era rezultatul. Bărbatul trebuia să plătească pentru că o rănise pe Danny, acesta era singurul gând al lui Jeremy.

Trebui să fie despărţit cu forţa de Heddings. Warren era probabil singurul om de acolo care ar fi fost în stare să o facă, la cât de cuprins de furie era Jeremy. Însă mai erau şi alţii de faţă, fiind atraşi de focul de armă. Jeremy nu îl omorâse pe Heddings, dar îi rupsese multe oase şi îi distrusese faţa destul de serios pentru ca acesta să nu mai arate niciodată la fel.

Jeremy îl lăsă pe Warren acolo pentru a le explica

celorlalţi musafiri ce se întâmplase şi se duse să o găsească pe Danny. Warren o pusese în camera lui. Amy era acolo, aşezată pe pat alături de ea. Şi Danny stătea în capul oaselor, masându-şi gâtul. Acum, sigur că ea îşi va reveni, Jeremy îşi direcţionă o parte din furia care încă îl mai cuprindea spre ea.

— L-ai înfruntat, nu-i aşa? spuse el furios.

— Ei bine, da, dar el a crezut că îl acuzam de altceva.

— Ce vrei să spui?

Înainte ca ea să îi poată răspunde, Amy se ridică şi îl împinse pe Jeremy în spate.

— Acum nu este momentul să o iei la întrebări. Cască-ţi urechile, Jeremy. Nu auzi cât de slabă şi răguşită îi este vocea?

Jeremy se uită fix la Danny. Roşeaţa de pe gât pălea, dar probabil că aveau să apară în loc vânătăi peste câteva ore. Îşi regretă imediat comportamentul, îngenunche lângă ea şi îi luă mâna într-a lui pentru a o duce la buze.

— Îmi pare rău. Amy are dreptate, trebuie să-ţi menajezi gâtul. Nu vorbi acum.

— O să vorbesc dacă aşa vreau, amice.

Jeremy îşi puse mâinile în cap la această replică încăpăţânată, dar Amy spuse, rezonabilă:

— Ar trebui să o lăsăm singură, să se odihnească.

Jeremy nu voia să o lase singură nici măcar o secundă, dorea să o ducă înapoi acasă, unde ar fi putut să aibă el însuşi grijă de ea. Dar dădu aprobator din cap spre verişoara lui. În plus, el trebuia să mai vorbească personal cu magistratul, pentru a se asigura că Heddings era acuzat de mai mult decât un simplu furt.

Dar Danny avea prea multe întrebări pentru a-i lăsa să plece fără a primi câteva răspunsuri.

— Stai un pic. Ce s-a întâmplat cu Heddings?

Jeremy rezumă întâmplările, sau încercă să o facă, astfel ca ea să nu fie nevoită să mai pună alte întrebări:

— Pentru moment este inconştient. Şi nu va încerca să mai evadeze sărind pe geam. Cred că i-am rupt cel puţin una din mâini când încerca să îmi pareze pumnii.

— L-ai bătut?

— Aşa ceva. Magistratul a fost deja chemat. Probabil că va dori să-ţi pună câteva întrebări, dar mă voi asigura că va fi succint.

— Avea de gând să mă omoare, şopti Danny. Şi nu fiindcă l-am prins furând. El ştie cine sunt. Îl cunoştea şi pe acel om care m-a atacat. Cred că el este cel care l-a trimis.

— Deci l-ai recunoscut?

— Nu, chiar deloc. Nu este nimic în legătură cu el care să-mi fie măcar vag cunoscut. Dar el m-a recunoscut imediat ce m-a văzut. El îmi poate spune cine simt.

— Dacă vrea. Mă îndoiesc că va fi foarte serviabil având în vedere circumstanţele, iubito.

Capitolul 46

La insistenţele lui Danny, Jeremy îl înfruntă pe Heddings înainte de a fi escortat. După ce magistratul local îl felicitase pe Jeremy, acesta mărturisise că ei erau deja pe urmele lordului Heddings de ceva vreme, dar până acum nu putuseră să dovedească nimic la adresa lui. Lucra împreună cu alţii, după cum bănuise Danny. Aparent, el găsea bijuteriile la petrecerile la care se ducea, făcea rost de adresele proprietarilor, apoi îşi trimitea oamenii să le fure. De obicei nu încerca să fure el însuşi bijuteriile.

Ajunsese să fie suspectat când se lăcomise la mai mult decât bani. Majoritatea bijuteriilor le vindea pur şi simplu, dar în cazul celor ale persoanelor importante, aştepta câteva luni, apoi îl aborda pe proprietarul podoabei,

spunând că auzise de pierderea pe care o suferise şi din întâmplare dăduse la un magazin de amanet peste o piesă care arăta ca a lor, astfel că o cumpărase sperând că este aceea. Pe acestea le înapoia fără a cere bani, ci câştigând astfel favoruri – favoruri care nu îi vor folosi acum la nimic.

Bijuteriile lui Amy fură scoase din buzunarele lui Heddings înainte ca el să îşi revină, şi cu destui martori în jur pentru ca lordul să nu poată să se dezvinovăţească. Era prins cu adevărat şi furios din această cauză atunci când se trezi. Furia probabil că îl împiedica să simtă durerea de la majoritatea rănilor. De asemenea, îl făcu să nu zică nimic în legătură cu Danny.

— Ai încercat să o omori. De ce?

— Deci nu a murit? Păcat.

Fu nevoie ca Jeremy să fie din nou ţinut cu forţa, căci era pe punctul de a-i da iarăşi un pumn în faţă. Heddings râse de el, încrezător că cei trei poliţişti care aşteptau să îl ducă de acolo puteau să îl ţină pe Jeremy.

— De ce o urăşti? întrebă Jeremy.

— Nu o urăsc. Nici măcar nu o cunosc.

— Deci încerci să omori fete frumoase doar de amorul artei?

Heddings pufni.

— Ceea ce contează, Malory, este cine este ea.

— Atunci cine este?

Heddings părea surprins.

— Nu ţi-a spus?

— Nici ea nu ştie.

Heddings începu din nou să râdă.

— Asta-i bună. Aproape că merită, acum că ştiu asta.

— Cine este?

— Dacă aş şti, chiar crezi că ţi-aş spune? zâmbi Heddings dispreţuitor. Nicio şansă. Voi duce această informaţie în mormânt cu mine, chiar dacă aş şti, aşa, ca răsplată, cum ar veni.

— Minţi.

— Nu, de-ajuns, nu mai am ce vorbi cu tine. Apoi se adresă poliţiştilor: Scoateţi-mă de aici sau scoateţi-l pe el, chiar nu mă interesează care din două.

Jeremy se gândi dacă să îi convingă să îl lase singur cu Heddings câteva minute, dar nu credea că va avea vreun succes în acel moment. Şi pe lângă asta, acum era sigur că orice i-ar face sau i-ar spune lui Heddings, omul nu ar coopera.

El era obligat să se întoarcă la Danny cu veştile proaste. I se spusese să stea în pat restul zilei. Unul dintre oaspeţi era doctor. El îi bandajase gâtul cu comprese reci şi îi dăduse o alifie pentru a-i calma durerea. O servitoare era acolo pentru a-i schimba compresele când acestea se încălzeau. Jeremy o trimise din cameră, închizând uşa după ea.

Danny se ridică în capul oaselor şi întrebă plină de speranţă:

— Ce-a spus?

Jeremy se aşeză pe pat alături de ea şi îi cuprinse obrajii în palme.

— Chiar contează cine eşti, iubito? Ai trecut prin viaţă atâta vreme fără să o ştii.

Ea se lăsă să cadă înapoi pe pernă.

— Ai dreptate, nu este important.

— N-am spus asta…

— Nu, chiar ai dreptate. Nu este ca şi cum aş avea familie sau pe altcineva care să mă aştepte să mă întorc acasă. Dacă aş fi avut, m-ar fi căutat, nu-i aşa? Sau Miss Jane ar fi menţionat că mă duce acasă, dar ea n-a spus nimic despre întoarcere, ceea ce ar indica faptul că nu aveam la ce să ne întoarcem. Deci n-a vrut să spună cine sunt?

— Nu.

— Dar ştie! Ştiu că ştie. Am văzut-o în ochii lui, în

privirea lui. L-a şocat cu adevărat să mă vadă acolo, pe hol.

— Nu mă îndoiesc că ştie, dar s-a hotărât că este o răzbunare potrivită să păstreze pentru el acest lucru. Până la urmă, noi suntem responsabili personal pentru ruinarea lui. Va ajunge la închisoare din cauza noastră.

— Şi dacă i-ai promite că nu va fi acuzat?

El zâmbi blând.

— Este prea târziu pentru aşa ceva. Există o casă plină de martori care ştiu că a încercat să te omoare, mulţi dintre ei care au fost ei înşişi jefuiţi în trecut şi sunt acum siguri că el a fost făptaşul, după ce asupra sa au fost găsite bijuteriile lui Amy. În afară de asta, deja era bănuit, de mulţi ani. Numai că nu se găsiseră dovezi pentru a-l acuza. Noi am obţinut dovezile.

Jeremy avea de gând să mai încerce, numai că nu dorea să îi facă speranţe deşarte lui Danny, în caz că nu ar fi reuşit. Dar îl va lăsa pe Heddings câteva săptămâni, ca să îşi dea seama cât de mari erau problemele lui, apoi să îi fluture pe la nas oferta unor acuzaţii reduse în schimbul informaţiei dorite de el.

Danny oftă.

— Ei bine, măcar tu ai reuşit să faci ceea ce-ai vrut când ai venit aici.

— Şi aproape te-am omorât pe tine.

Ea clipi auzind tonul lui mustrător.

— Aveam de gând doar să-l reţin. Îţi lua prea mult să vii sus, îl mustră ea la rândul ei. Ar fi putut să scape de bijuterii, şi atunci în ce situaţie ai fi fost tu?

— Aş fi fost bine. Şi tu n-ai fi avut vânătăi în jurul gâtului.

Ea se încruntă la el.

— De unde era să ştiu că el mă va recunoaşte şi mă va ataca pentru ceva ce nu avea de-a face cu bijuteriile pe care tocmai le furase? Care erau afurisitele de şanse pentru aşa ceva, ei?

El zâmbi.

— Nu e ceva pe care aş fi pariat. Acum odihneşte-te puţin. O să mergem acasă de dimineaţă.

— Aş prefera să merg acum. Mă simt bine. Nu se aude că sunt bine? Numai nişte vânătăi pe care le-am primit în schimbul nebuniei mele. Aş prefera să mă întorc la muncă în loc să zac aici şi să mă gândesc la ce aş fi putut afla astăzi.

Şi dacă ea puse problema astfel, el trebui să fie de acord.

Capitolul 47

Danny mai aşteptă patru zile, suficient cât durerea să dispară complet din gâtul ei. Nu voia să o încetinească ceva. De asemenea, aştepta ca Jeremy să lipsească de acasă mai mult de câteva ore, şi aici îi veni în ajutor Percy, care trecu pe acolo în acea săptămână pentru a-l invita pe Jeremy la o cursă de cai care avea loc undeva la vreo oră distanţă de Londra. Danny nu credea cu adevărat că ar încerca să o împiedice să plece, dar nici nu dorea să rişte, motiv pentru care nu voia ca el să ştie acest lucru înainte ca ea să fie deja de mult plecată.

Imediat cum Jeremy ieşi din casă în acea dimineaţă, Danny se duse în camera ei şi îşi adună cele câteva lucruri. Nu dură mult. Ar fi lăsat în urmă rochia de bal, deoarece era prea voluminoasă pentru a o căra după ea multă vreme prin oraş, dar croitoreasa doamnei Robertson nu era prea departe şi îşi imagina că ar putea primi pe ea ceva bănuţi, poate chiar câteva lire. Fiecare sfanţ ar fi fost util până îşi găsea altceva de lucru.

Nu credea că va dura multă vreme de această dată să-şi găsească de muncă. Acum avea experienţă, şi modul

ei de a vorbi se îmbunătăţise mult; nici măcar nu mai avea scăpări când era emoţionată. Probabil că ar putea face rost de un alt post de servitoare în această parte a oraşului, dar ar fi prea aproape de Jeremy. În partea oraşului unde locuia clasa de mijloc i-ar fi la fel de bine, şi ar fi şi mai uşor pentru ea să îşi găsească un soţ, poate chiar un gentilom, cel puţin pe cineva care nu era atât de nobil încât să fie de neînchipuit pentru el să se însoare cu o servitoare.

Şi-ar fi dorit să îi poată scrie lui Jeremy un bilet. Nu voia să plece fără a-i lăsa o explicaţie. Acesta va fi un nou ţel pentru ea. De cum îşi va putea permite, îşi va căuta un profesor care să o înveţe măcar să scrie şi să citească. Ca alternativă, o trase pe Claire după ea în cameră pentru câteva minute, ca să lase mesajul la ea.

— Pentru mine este timpul să merg mai departe, îi spuse ea prietenei sale. O să-mi petrec câteva nopţi la vechea mea casă, dacă mă vor mai primi, în timp ce voi căuta un alt loc de muncă. Sau o să închiriez o cameră.

— De ce trebuie să pleci? se plânse Claire. De-abia ne-am împrietenit.

— Acest lucru nu se va termina cu plecarea mea. S-ar putea chiar să vin să te vizitez uneori. Danny nu avea de gând s-o facă, nu putea risca să îl revadă pe Jeremy după ce pleca. Sau, chiar mai bine, ai putea tu să vii să mă vizitezi. O să te anunţ unde mă voi stabili.

Claire oftă, dar apoi o întrebă bănuitoare:

— Nu cumva eşti însărcinată?

Danny clătină din cap.

— Nu, am fost norocoasă din acest punct de vedere. Dar ar deveni o problemă dacă aş mai rămâne. Şi chiar dacă nu cred că ar încerca să îmi ia cineva copilul, mi-ar fi şi mai greu să plec dacă aş avea unul.

— Dar, de fapt, de ce pleci?

— Fiindcă m-am îndrăgostit de acest bărbat, Claire, şi el mă tentează să renunţ la ţelurile mele pentru a fi

împreună.

— Nu ştie că pleci, nu?

— Sigur că nu. N-ar avea nicio dificultate să mă facă să mă răzgândesc. Se pricepe la asemenea lucruri, să mă ducă cu vorba. Deci nu-i spune unde mă duc. Dar vreau să-i las un mesaj, dacă nu te superi.

— Desigur.

— Transmite-i din partea mea că-i mulţumesc pentru că mi-a îmbunătăţit condiţia şi că sunt mult mai încrezătoare acum că-mi voi putea îndeplini ţelurile.

Claire ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar crezi că o să vrea să audă aceste lucruri? Sau nu ştie care îţi sunt ţelurile?

— Ai dreptate, uită partea a doua. Spune-i în schimb că-mi va fi dor de el, dar că trebuie să-mi continui viaţa. Şi spune-i… Trebui să se oprească, deoarece simţea cum i se formează un nod în gât. Spune-i că nu-mi pare rău că am fost prietena lui.

— Poftim?

— O să înţeleagă el. Acum trebuie să plec. O să ai grijă de animalele mele în locul meu?

— Nu le iei cu tine?

— Numai pe Twitch. Pe celelalte două, nu ar fi trebuit să mi le dea de la bun început. Danny o îmbrăţişă pe Claire. Îmi va fi dor de tine. O să-mi fie dor de voi toţi.

— Fir-ar să fie, cred că-mi vine să plâng. Hai, du-te, dacă tot pleci. Şi noroc!

Danny fugi sus o ultimă dată înainte de a pleca. Jeremy o avertizase să nu o mai atingă vreodată, dar asta era, va lua cu ea pălăria cea veche. Nu ca să o poarte. Ar arăta caraghios cu fustele ei. Dar era a ei, şi nu lăsa nimic în urmă.

Se opri în camera lui pentru a arunca o ultimă privire. Îi atinse patul, perna. Lacrimile începură să curgă. Nu voia să plece. I-o spusese lui Claire, dar era prima dată când o

rostise. Îl iubea pe Jeremy Malory. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Crezuse că va putea pleca înainte să se întâmple. Dar era prea târziu. Îşi dorea să îşi petreacă restul zilelor cu Jeremy, şi el ar fi putut să-i îndeplinească toate visurile – dacă ar fi vrut.

Şi, bunule Dumnezeu, dar dacă ar fi vrut? Cum ar fi putut pleca fără să afle acest lucru?

Ar fi însemnat să stea în faţa lui şi să mărturisească tot, şi să rişte lucrul de care îi era cel mai frică, şi anume că ar fi făcut-o să se răzgândească să plece. Dar nu ar fi putut. Hotărârea ei era fermă acum. Dar ar fi sfâşiată de durere dacă el ar încerca, şi ar face totul cu atât mai greu…

Danny aşteptă, traversând o agonie a nehotărârii. Dar la final, acea speranţă minusculă că şi Jeremy o iubea pe ea, suficient cât să sfideze convenţiile şi să o ia de nevastă, o ţinu pe loc până când se întoarse el acasă.

O anunţă pe Claire că până la urmă nu va trebui să mai transmită niciun mesaj şi îi spuse şi motivul.

— Eşti mult mai curajoasă decât aş fi eu în aceste condiţii, spuse Claire. Mult noroc, Danny.

Ea nu avea nevoie de noroc, avea nevoie ca firava ei speranţă să se împlinească.

Jeremy se întoarse la timp pentru prânz. Percy îl însoţea. Râdeau împreună când intrară în casă. Danny savura imaginea din locul ei, în pragul salonului. Nu îşi ţinea bocceaua în mână; era jos, chiar lângă intrarea în cameră, de unde o putea apuca repede.

Probabil că expresia de pe chipul ei îl făcu pe Jeremy să devină serios şi să îi spună lui Percy:

— Du-te la bucătărie şi anunţă că-ţi este foame, bătrâne. Vin şi eu imediat. Se apropie apoi de Danny şi îşi puse mâna pe obrazul ei. Ce-ai păţit, iubito?

Ea se îndepărtă, intrând înapoi în salon. Nu era în stare să spună ce avea de spus dacă el o atingea. Jeremy o urmă în încăpere. Ştia că se va întinde din nou spre ea. Ea

ridică un braţ pentru a-l opri.

— Plec, Jeremy.

— Tocmai m-am întors acasă. Unde te duci?

Ea îşi dădu seama că el băuse, dacă o înţelesese greşit. Dar nu era ameţit. Jeremy Malory era incapabil să se îmbete.

— Nu mă duc cu vreo treabă. Plec pentru totdeauna.

— Pe dracu' pleci! Este prea devreme.

— De fapt, nu ar fi trebuit să stau atât de multă vreme. Dar nu mă înţelege greşit. Nu regret timpul petrecut aici cu tine, chiar deloc. Mie… îmi va fi dor de tine. Trebui să se oprească, simţind cum i se forma un nod în gât. Dar trebuie să-mi văd de viaţa mea.

— Nu face asta, Danny.

— Atunci dă-mi un motiv pentru a rămâne! Să-mi trăiesc toată viaţa împărţind numai jumătate din viaţa ta nu este ceea ce-mi doresc pentru mine. Vreau o familie adevărată, şi copii care să nu fie bastarzi. Şi nu voi avea nimic din toate astea dacă nu te căsătoreşti cu mine.

Gata, o spusese, îşi deschisese inima în faţa lui.

Şi el nu spuse nimic.

Chiar şi expresia de pe chipul lui era indescifrabilă, pentru prima dată. La un bărbat cu nişte ochi atât de expresivi? Acesta era răspunsul lui. Nu îi va aduce aminte că mariajul nu era de el. O scutea de acest lucru. Doamne, ce proastă fusese, să se agaţe de o asemenea speranţă firavă!

Nu era sigură cum plecase de acolo fără a izbucni în plâns în faţa lui. Dar imediat cum ieşi din casă, începură să îi curgă lacrimi din belşug. Faptul că se gândise să plece nu era tocmai acelaşi lucru cu a ieşi pe uşă, dându-şi seama că nu îl va mai vedea pe Jeremy Malory niciodată.

Capitolul 48

Lui Danny îi luă câteva ore pentru a găsi locul unde Şiş mutase gaşca. Dar cunoştea oamenii care trebuiau întrebaţi. Înapoi în cartierul ei vechi, era uimitor câţi oameni nu o recunoşteau la început. Câţiva o făceau, şi rămâneau ca trăsniţi, dar cei mai mulţi nu o recunoşteau deloc, şi trebuia să le aducă aminte; şi ea îi cunoscuse pe aceşti oameni aproape toată viaţa ei!

Se schimbase oare atât de mult? Probabil. Şi nu era vorba numai de hainele de femeie. Intrase cu îndrăzneală în cea mai periculoasă zonă a oraşului, încrezătoare că s-ar putea descurca cu orice necaz ar fi întâmpinat.

Şiş era acasă. La fel era şi Lucy, care chiţăi fericită când o văzu pe Danny intrând pe uşă. Câţiva dintre copii erau, de asemenea, acolo şi îşi cereau dreptul la atenţia ei. Trecuseră vreo zece minute înainte ca ea să se uite la Şiş şi să îi cântărească reacţia.

El nu spusese încă nimic. Doar o fixa cu privirea, de parcă nici el nu ar fi recunoscut-o. Dar el ştia acum că ea era femeie, deci probabil că încerca să-şi dea seama cum de nu-şi dăduse seama de acest fapt în toţi acei ani. Într-un final, spuse cu o voce morocănoasă:

— Nu poţi sta aici. E un tip periculos care te caută prin părţile astea şi-ţi vrea răul.

— Da, ştiu. Danny se duse lângă el la acea veche masă de bucătărie unde stătea de obicei. Acea masă mergea întotdeauna cu el. Şi acum, ea îşi dădu seama că o vedea ca pe biroul lui sau ca pe tronul lui. Dădea de acolo toate ordinele, îşi decreta regulile. Ar trebui să aibă un birou, unul adevărat. Îi spuse acest lucru.

— Ar trebui să ai un birou, Şiş. De ce nu transformi

niciodată unul din dormitoare în birou?

El pufni.

— De parcă avem vreodată dormitoare în plus. Şi nu schimba subiectul.

Ea observă că avea nasul puţin strâmb şi îl arătă cu capul:

— A durut tare?

— A sângerat bine. A fost tipu' ăla de te caută pe tine de o făcu.

— Da, mi-a spus Lucy.

Şiş îşi luă o clipă pentru a-i arunca o privire urâtă lui Lucy, care ridică din umeri în timp ce li se alătura la masă.

— Deci ştiam unde lucrează. Şi bine că tu nu ştiai, că altfel i-ai fi zis tot bătăuşului.

— Nu contează, interveni Danny. M-a găsit oricum. E mort însă, aşa că nu trebuie să-ţi mai faci probleme în legătură cu el.

— L-oi fi omorât tu?

Danny scutură din cap şi explică:

— A rezolvat-o singur când a fost prins în timp ce încerca să mă omoare şi a fugit. Şi apoi, lordul care îl angajase e şi el la închisoare, deci nici n-o să mai angajeze pe alţii.

— Un lord? exclamă Şiş. În ce dracu' de încurcături te-ai băgat, Danny?

— În niciuna. A fost trecutul meu care m-a prins din urmă. Lordul acela ştie cine sunt eu cu adevărat. Nu vrea însă să o spună, nenorocitul, şi eu tot nu-mi pot aminti. Dar cred că el este cel care mi-a omorât familia. Eu ar fi trebuit să mor odată cu ei, dar m-a apărat dădaca şi a fugit cu mine. Apoi m-a găsit Lucy.

Şiş îi aruncă lui Lucy o privire plină de neîncredere.

— Mi-ai adus acasă o bogătană!

— Nu cred că sunt una dintre ei, negă repede Danny. Acel lord era cât se poate de necinstit. Dacă familia mea

avea vreo legătură cu el pe vremea aceea, poate că nici ei nu erau aşa cinstiţi. Până la urmă, ne voia morţi pe toţi. Şi să omori o familie întreagă sună a răzbunare, oricum ai vrea s-o întorci.

Acum Lucy fu cea care pufni.

— Era o bogătană. Îmbrăcată ca una, vorbea ca una. Şi lorzii se omoară între ei tot timpul pentru tot soiul de motive caraghioase care nu ne interesează pe noi aci, în partea asta dă oraş.

Danny îşi dădu ochii peste cap, era pe punctul să spună că nu doar bogătanii vorbesc aşa, ci şi servitorii din lumea bună, dar Şiş o întrebă pe Lucy:

— Atunci dă ce-ai adus-o acasă, a? A naibii, doar ştiai ce era bine.

— Pen’că n-avea pă nimenea, şi nici amintiri, şi abia avea cinci ani. Dacă tu crezi că am aşa o inimă dă piatră ca să pot s-o las într-o alee să se descurce cum o putea, atunci cre’ că tre’ să-ţi mai spargă careva nasu’ o dată.

— Da ai ascuns ce era, nu doar că era nobilă, ci şi că era fată. Dă ce-ai făcut asta?

— Pen’că erai într-o fază d-aia d-a ta dă disperat după bani şi erai cât pă ce să mă obligi să curvăsăresc pentru bani. Eram furioasă pă tine, d-aia, Şiş. Şi nu voiam să păţească şi Danny la fel. Am vrut să poată să aleagă, şi bărbaţii au mai multe variante.

El se înroşise când termină Lucy.

— Dă câte ori tre’ să mă scuz pentru asta, a?

— Of, tacă-ţi fleanca, Şiş. Am fost o curvă bună, se pare. Da’ mă gândesc să mă opresc. Am cunoscut un bărbat care mă vrea doar pentru el.

Danny rânji şi ghici:

— Birjarul ăla?

Lucy chicoti.

— Da, e mort după mine, chiar e. Vrea să ne căsătorim! Cine şi-ar fi imaginat, ei?

— Deci o să te pierd şi pe tine? zise Şiş, părând dărâmat.

Danny se gândi că acesta ar fi un moment bun ca să aducă în discuţie una dintre vechile ei dorinţe:

— Şiş, te-ai gândit să transformi asta într-un orfelinat adevărat? Am face rost de muncă adevărată ca să-l întreţinem, am angaja un profesor pentru copii, le-am face rost de paturi adevărate. Probabil că ar ajuta şi Lucy.

El o privea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Ai cea mai vagă idee despre câţi bani e nevoie ca să ţii un orfelinat? Profesorii nu-i ieftini, ci ai naibii dă scumpi. Şi paturi!

— S-ar putea face, Şiş. Pune-ţi minte aia la contribuţie.

— Eh, unde aş fi găsit eu o slujbă obişnuită? N-ai găsit nici tu, nu?

— Ba da, zise ea, pe un ton defensiv.

— Atunci ce cauţi înapoi aici? întrebă el. Te-au dat deja afară?

— Nu, eu am hotărât să plec. A fost o slujbă bună, chiar mi-a plăcut. Dar devenisem prea ataşată de patronul meu, deci am hotărât că e mai bine să plec.

Ochii începuseră să i se umezească din nou. Se ridică şi se întoarse cu spatele la masă. Lucy fu deodată lângă ea, punându-i un braţ în jurul umerilor în timp ce îi arunca priviri supărate lui Şiş.

— Nu m-am întors de tot, Şiş, continuă Danny după ce îşi stăpâni din nou emoţiile. Am venit numai pentru a-mi lăsa lucrurile la Lucy o vreme, cât îmi caut un nou loc de muncă. Şi mi-a fost dor de voi toţi şi de copii. Ştiu că mi-ai spus să nu mă mai întorc, dar…

— Şşş, iubire, îi tăie Lucy vorba. Poţi să stai în vizită cât de mult vrei. Nu-i aşa, Şiş?

Ea o spuse pe un ton atât de ameninţător, încât Şiş doar mormăi ceva pe sub mustaţă, îşi înşfăcă pălăria şi

plecă, probabil în căutarea celei mai apropiate taverne. Dar imediat ce el plecă, Lucy o întoarse pe Danny cu faţa înspre ea, îi studie un moment ochii roşii de plâns, apoi o strânse puternic în braţe.

— Săraca de tine, nu eşti însărcinată, nu-i aşa?

— Nu, cel puţin cred că nu.

— Atunci ţi-ai lăsat inima să fie frântă?

— N-am putut să opresc asta. Credeam că dacă plec mai devreme, nu mai târziu, atunci nu va fi atât de rău, dar eu… eu n-am crezut că o să doară atât de tare.

— Nu e nicio şansă pentru voi doi?

— Nu, i-am spus că plec şi i-am spus din ce motiv. N-a încercat să mă oprească.

— Pen’ că e nobil, din clasa de sus?

Danny îşi scutură capul.

— Poate că are el o familie imensă plină de lorzi şi doamne, dar sunt unii printre ei care sfidează convenţiile, chiar şi propriul tată. El pur şi simplu nu vrea să se însoare. Este unul dintre craii aceia veşnic burlaci. Tot ce voia de la mine era să mă facă o vreme metresa lui.

— Să-nţeleg că tu n-ai vrut aşa ceva?

— Chiar deloc.

— Chiar dacă unii bărbaţi îşi păstrează amantele la fel de multă vreme ca pe soţii?

Danny pufni.

— El nu e genul ăsta. Lucy, jur că este atât de arătos încât ar putea topi gheaţa zâmbind. Femeile ţes intrigi pentru a-l atrage la altar cu orice preţ, iar el ar face orice ca să nu ajungă acolo. Dar nu contează. Eu vreau o familie a mea. Jeremy Malory nu-mi poate oferi acest lucru.

Capitolul 49

— Eu, unul, nu sunt surprins, spune Anthony pe când trăsura îşi făcea lor prin traficul după-amiezii târzii. Mi-am dat seama după structura osoasă.

James pufni către fratele lui:

— Ba nu ţi-ai dat seama de nimic de felul ăsta.

— Dă-mi voie să te contrazic, bătrâne. Numai pentru că *tu* n-ai observat nimic nu înseamnă că cineva cu un ochi mai experimentat n-ar fi putut s-o facă. Poate că la vârsta ta înaintată ai nevoie de ochelari?

— Poate ai tu nevoie de o invitaţie la Knighton's după ce terminăm cu încurcătura aceasta.

Anthony chicoti. Knighton's Hall era un stabiliment sportiv specializat în exersarea laturii mai brutale a activităţilor sportive. Ambii fraţi erau cunoscuţi pentru faptul că petreceau multe ore acolo în ring, perfecţionându-şi talentele pugilistice.

— Bucuros mă măsor cu tine oricând, răspunse Anthony. Dar recunoaşte. Eşti doar enervat deoarece nu *tu* ţi-ai dat seama.

— Şi de unde aş fi putut avea cea mai vagă bănuială că Jason şi-ar aminti o întâlnire neimportantă care a avut loc acum mai bine de douăzeci de ani? S-a întâlnit numai o singură dată cu fetişcana pe atunci.

Anthony râse.

— Deoarece îl enerva. Avea senzaţia că o ştia de undeva, deci era al naibii de sigur că nu va putea să nu se gândească la acest lucru până când nu-şi amintea din ce motiv i se părea familiară. Nu sunt surprins nici de faptul că a venit până la Londra numai ca să te facă pe tine cu ou şi cu oţet din această cauză.

— Nu pe mine mă căuta. A mers direct acasă la Jeremy, dar băiatul meu era plecat. Nerăbdător cum este fratele nostru, eu am devenit a doua lui ţintă.

— Nu te invidiez. N-aş fi vrut să fiu eu cel obligat să-i spun fiului *meu* că va trebui să renunţe la o aşa bucăţică.

James pufni.

— Tu n-ai niciun fiu. Iar eu nu-i spun lui Jeremy nimic de genul ăsta. E acum un bărbat în toată firea, poate să hotărască singur ce are de făcut în încurcătura asta. În plus, doar pentru că aşa zice Jason? Nicio şansă.

Anthony râmji.

— În ultima vreme, am avut un noroc chior că am fost prin preajmă la acea tiradă. Ştiu al naibii de bine că nu mi-ai fi spus nimic despre asta.

— Ba sigur că aş fi făcut-o. Nenorocului nu-i stă bine singur.

Nu îl găsiră pe Jeremy acasă, dar, spre deosebire de Jason, James ştiu pe cine să întrebe unde se afla.

— S-a dus s-o caute pe fată, îl informă Artie pe James. Ea a părăsit corabia.

— S-au certat?

— Nu cred. A plecat să-şi găsească o slujbă nouă, aşa zice fata de la bucătărie.

— În ce direcţie l-ai trimis? întrebă James blând.

— Nu l-am trimis. Fata de la bucătărie a făcut-o. I-a spus că fetişcana o să se ducă mai întâi acasă, înainte să caute altă slujbă.

— Şi în ce direcţie mă trimiţi pe mine?

— Nicăieri, îi surprinse Artie cu încăpăţânarea lui. Numai dacă mă luaţi şi pe mine să vă păzesc spatele.

— Cu siguranţă. Nici nu mi-a trecut prin cap altceva. Acum, unde s-a dus să o caute?

— Cea mai rea parte a oraşului la care te poţi gândi. Mahalaua mahalalelor.

*

— Te-ai gândit la un orfelinat, Şiş?

— Nu, mormăi el. Te-ai gândit măcar până la capăt? Ce s-o întâmpla când ideea ta se destramă, ha? Le dai celor

mici speranţe pentru o viaţă mai bună, şi după aia le e smulsă de sub nas când nu putem acoperi costurile. Măcar acu' nu speră la mai mult, deci îs destul de fericiţi cum îs.

Deci el *chiar* se gândise la aşa ceva. Şi ea nu luase în considerare varianta unei nereuşite. Dar el era prea negativist. Cu o asemenea atitudine, sigur că nu ar reuşi.

— Eu am găsit o slujbă bună azi-dimineaţă. Chiar prima la care m-am prezentat.

— Aşadar, care-i ideea?

— Plata e mai mare în zona mai bună din oraş. Dacă tu ai putea face rost de o slujbă în aceeaşi zonă, am putea începe cu orfelinatul acolo. E o parte drăguţă a oraşului, şi fără nobili, majoritatea negustori.

— Las-o baltă! zise el, furios deja. Eu n-am avut niciodată o slujbă adevărată.

— Ba da. Eşti un organizator, un şef, un conducător şi încă o grămadă de alte lucruri pe care le-ai făcut aici de ani buni.

— Ştiu ce ştiu şi nu încerc să mă-ntind mai mult decât mi-e plapuma. Dispari d-aci! Ţelurile tale îs prea mari pentru aci. Singurul mod prin care o să facem un orfelinat o să fie cu ajutor de la stat sau privat.

— Dacă aş putea face rost de ajutorul ăla privat, ai fi dispus să conduci orfelinatul?

— Sigur, tu aranjează-l doar. Şi eu o să ţi-l conduc. Dar apoi tonul tăios fu înapoi când adăugă: Deci acu' ai preteni bogaţi, ai?

El o spuse doar pentru că nu credea că ea are vreo şansă să reuşească. Şi poate că nu avea. Dar nu era ceva la care ea era dispusă să renunţe.

— De fapt, chiar are.

Danny se întoarse şi suspină adânc la vederea lui Jeremy aflat în uşă. El o fixa cu privirea de parcă ar fi vrut să o apuce şi să o scuture bine – sau să o îmbrăţişeze. Însă, în privirea lui era o emoţie atât de intensă încât ea pur şi

simplu nu putea descifra exact ce simţea el. Dar într-un final el îşi dezlipi ochii de la ea pentru a privi gaşca de copii care se adunaseră să se holbeze la un nobil în partea lor de oraş. El îi aruncă unuia dintre ei o monedă, spunând:

— Fii băiat bun şi ai grijă de trăsura mea. Dacă mai e acolo când ies, mai primeşti o monedă. Dacă nu mai e, te ajut să îţi sapi groapa în care o să te bag.

Acest lucru o scoase pe Danny din transă. Ea se grăbi spre uşă.

— N-a vorbit serios, îi spuse ea băiatului care rămăsese pe loc cu gura căscată. Stai doar în trăsură şi ţipă dacă încearcă cineva s-o ia. Apoi ea se îndepărtă din nou de Jeremy înainte să se întoarcă şi să întrebe scorţoasă: Cum m-ai găsit?

— A trebuit să-l fac una cu pământul pe uriaşul acela de la tavernă şi să-l ameninţ că-i smulg inima din piept ca să-mi spună unde se aflau partenerii tăi în crimă.

— Te-ai pus cu el?

— De fapt, nu, dar sună bine, nu-i aşa? spuse Jeremy cu un rânjet ştrengăresc.

Lui Danny nu i se păru amuzant, dar lui Şiş cu siguranţă că da. El izbucni în râs. Jeremy continuă:

— După cum am constatat, banii i-au dat drumul la limbă fără a mai fi nevoie de vreun fel de aplicare a forţei. Loiali oameni mai sunt pe aici, adăugă el sec.

Râsul lui Şiş o atrăsese şi pe Lucy din camera ei. Ea se holbă cu gura căscată la Jeremy înainte de a-i arunca o privire neîncrezătoare lui Danny.

— Pe el l-ai părăsit? Of, Danny, ţi-ai pierdut cumva minţile?

Danny începu să se înroşească, dar Jeremy îi zâmbi strălucitor lui Lucy şi zise:

— Tu trebuie să fii Lucy. Îţi sunt îndatorat şi recunoscător, chiar aşa.

Lucy clipi nedumerită.

— Serios? Pentru ce?

— Pentru că ai protejat-o pe Danny în toată această vreme, până când am putut eu să o găsesc. Mulţumesc. Şi ţie, de asemenea, i se adresă el lui Şiş. Pentru că ai dat-o afară de aici şi astfel m-a putut găsi pe mine.

Danny îşi dădu ochii peste cap. Şiş tuşi. Lucy zise:

— Şiş, hai să admirăm trăsura tipului o vreme, ce zici, şi să-i lăsăm pe ăştia doi între patru ochi?

— Doar o clipă, insistă Danny, dar ei deja se îndreptau spre uşă. Apoi ea îi aruncă o privire furioasă lui Jeremy: De ce-ai venit aici?

— Am venit după pălăria mea, desigur. Te-am avertizat să n-o furi.

Nu asta se aşteptase Danny să audă, şi chiar dacă îşi dădu seama că el o necăjea, se duse furioasă în camera lui Lucy, scormoni după pălărie în bocceaua ei şi se întoarse pentru a o arunca după el. El o ridică de pe jos, se apropie de ea şi i-o dădu înapoi.

— Poftim. Acum ţi-am dat-o, şi de data aceasta poţi s-o păstrezi. Nici nu terminase bine să o spună, că o şi trase în braţele sale, şoptind: Dar pe tine te păstrez eu. Doamne, Danny, nu mă mai face să trăiesc un asemenea chin niciodată.

O strângea atât de puternic încât ea nu putea respira, dar pentru o clipă nici nu îi păsa, şi doar savură sentimentul de a fi în braţele lui. Dar apoi raţiunea se întoarse, şi ea îl împinse la o parte. Jeremy îi dădu drumul, dar nu o lăsă să se mişte suficient de departe ca el să nu o poată apuca din nou într-o secundă.

— N-ar fi trebuit să vii aici, îi spuse ea.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie. Şi aş fi ajuns mai repede, dar oamenilor de pe aici li s-a părut amuzant să-mi dea indicaţii greşite jumătate de zi.

— Oricum nu aş fi fost aici. De-abia m-am întors ca să-mi iau lucrurile să mă duc la noul meu loc de muncă.

— Poţi să uiţi orice nou loc de muncă. Tu vii cu mine acasă, unde îţi e locul.

Danny gemu pentru sine. Nu mai auzise niciodată ceva atât de frumos. „Unde îţi e locul.” Bunule Dumnezeu, ştiuse că va fi foarte greu, dacă el se hotăra să o facă să se răzgândească. Se întoarse şi abia îşi smulse cuvintele.

— Nu-mi schimb părerea, Jeremy. Eu vreau mai mult pentru mine decât eşti tu dispus să-mi oferi.

— Dacă nu ai fi fugit atât de repede…

Ei i se tăie respiraţia şi se întoarse iar pentru a-i tăia vorba:

— N-am fugit. Ţi-am spus exact ceea ce m-ar fi putut reţine, dar tu m-ai ignorat. M-ai lăsat să plec!

Jeremy scoase un sunet nemulţumit.

— M-ai dat pe spate, fată dragă, asta ai făcut, când m-ai cerut aşa în căsătorie. Chiar trebuie să ţii minte că nu mai porţi tu pantalonii. Dacă chiar vrei să ştii, eram complet şocat.

— Pe dracu’ erai. Ştiai ce avea să se întâmple. Nu e de parcă nu te-aş fi avertizat şi înainte care îmi erau ţelurile şi că voi pleca în curând pentru a le împlini.

— Dar în mintea mea, „în curând” al tău era la ani distanţă.

Ea pufni.

— Atunci poate ai tu nevoie de un dicţionar.

— Poate, dar tot ce-am cu adevărat nevoie eşti tu. Vino acasă…

— Nu face asta! reuşi ea să zică, cu lacrimile adunându-i-se în ochi. Pleacă, Jeremy, pur şi simplu pleacă. N-ai ratat nicio ocazie să încerci să mă convingi să rămân, dacă ăsta e motivul pentru care eşti aici. N-a fost să fie, şi tot nu este. Deci pur şi simplu du-te.

— Sunt aici pentru a-mi cere scuze şi pentru a discuta despre căsătorie.

— Cu cine?

— Cu mine, desigur, fată prostuţă.

Ea încercă să îi dea un pumn, ţintindu-i ochiul. Era furioasă. Dar el se feri, exclamând:

— Pe focurile iadului, de ce-ai făcut asta?

— Nu se fac asemenea glume, Jeremy Malory. A fost atât de crud, încât nici nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva. Ieşi. Şi nu mai veni să mă vezi vreodată.

În loc să se conformeze, el o trase din nou spre el, cu putere. Şi braţele lui o cuprinseră cu totul, deci nu mai putu să îşi ia avânt. Nici nu era niciun strop spăşit şi îi spuse pe un ton voios:

— Asta a fost cumva un „da”?

Ea se foia pentru a ajunge din nou la ochiul lui. El chicoti.

— Stai puţin, iubito. Nu aveam de gând să cer în căsătorie pe nimeni, niciodată, deci eram sortit să o dau în bară. Dar tu ar trebui să mă cunoşti suficient de bine încât să ştii că acesta nu este un subiect despre care să fac glume.

Ea se opri. El avea dreptate, nu ar face glume despre acest lucru. Dar ei tot nu îi venea să creadă că el vorbea serios şi trebui să întrebe:

— De ce? Ştiu că tu nu vrei să te căsătoreşti, niciodată. Ai fost foarte clar în această privinţă. Deci de ce-ai lua acum în calcul acest lucru?

— Fiindcă eşti încăpăţânată. Fiindcă este ceea ce-ţi doreşti tu, şi eu doresc să te fac fericită. Fiindcă te iubesc. Fiindcă gândul de a trăi fără tine mă sfâşie, şi mi-aş dori să nu mai am parte de el vreodată. Fiindcă vreau să mă trezesc alături de tine în fiecare dimineaţă, nu numai dacă am noroc. Fiindcă tu eşti tot ce mi-aş putea dori de la o femeie, Danny, deci de ce să nu mă căsătoresc cu tine? Ei bine, asta este întrebarea pe care mi-am pus-o singur, şi acum amândoi ştim răspunsul. Nu mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de tine până când n-am crezut că te-am

pierdut. Mi-aş fi dat seama până la urmă, dar îmi pare bine că am aflat acum, şi nu mai târziu. Deci te vei căsători cu mine şi îmi vei permite să-ţi fiu eu familia?

Ea se lăsă pe spate, privindu-l uimită.

— Chiar vorbeşti serios? Mă iubeşti?

— Mai mult decât pot exprima cuvintele.

Vocea lui Anthony se strecură din spatele lor când el şi James intrară pe uşă.

— Ne-au spus să nu-i întrerupem. Al naibii de jenant să auzi toate dulcegăriile astea, nu?

Jeremy se întoarse, rânjind la tatăl şi la unchiul său.

— Felicitaţi-mă. A fost de acord să se căsătorească cu mine. Dar către Danny şopti: Aşa e, nu?

— Da, şopti ea drept răspuns, de-abia mai încăpându-şi în piele de atâta fericire pură. Cu siguranţă.

— Ei, al naibii să fiu, zise James. Nu cred că această posibilitate i-a trecut prin cap lui Jason în timp ce îşi ţinea discursul. În orice caz, ne rezolvă dilema.

— Care dilemă?

— Jason ştie cine este ea, flăcăule.

— Că vine de aici?

— Nu, cine este ea cu adevărat.

Capitolul 50

Flori de vară târzie acopereau câmpiile de pe marginea drumului prin Somerset. Era departe de Londra, la o zi întreagă de mers călare şi încă o jumătate a dimineţii următoare. Danny nu observă cea mai mare parte a călătoriei. Era atât de ameţită, simţind emoţii contradictorii.

Era fericire. Nu mai trăise niciodată ceva asemănător. Jeremy o iubea. Urma să se însoare cu ea. Îi va împlini toate visurile. Era aproape mai mult decât putea ea să îndure, ar

fi putut să fie, dacă frica nu ar fi ţinut în balans aceste emoţii. Dar frica domina tot restul.

Se temea că nu era adevărat, că Jason Malory se înşela. Îi era frică de faptul că, şi să fie adevărat, mama ei nu ar mai fi în viaţă. Despre ea se ştia că ultima dată trăia în Somerset, pe moşia bunicii ei, dar nimeni nu o văzuse de când se retrăsese acolo, cu cincisprezece ani în urmă. Ar fi putut să fi murit, şi ei să facă această călătorie degeaba. Dar lui Danny îi era, de asemenea, frică de faptul că, dacă Evelyn Hilary era încă în viaţă, ar fi putut să nu o recunoască pe Danny drept fiică a ei. Nu exista nicio dovadă, în afară de o oarecare asemănare. Din ce motiv ar fi dispusă o mare doamnă, fiică de conte, văduvă de baron, să accepte o vagaboandă oarecare drept fiică a ei?

James Malory îi însoţea. El insistase.

— Puştoaica are nevoie de însoţitor, acum că ştim cine este, îi spusese el fiului său.

Lui Jeremy nu îi făcuse plăcere să audă acest lucru, şi Danny ar fi pufnit şi ea dacă nu ar fi fost atât de derutată emoţional. Ei nu ştiau încă cu siguranţă cine era ea, doar presupuneau. Numai pentru că tragedia asociată lui Evelyn Hilary se potrivea cu a ei nu însemna nimic. Putea fi o simplă coincidenţă.

— Doamna nu era acolo când soţul ei, Robert, a fost ucis. Ei veniseră la Londra pentru o vizită scurtă, dar ea a fost chemată înapoi în Somerset. Bunica ei căzuse, sau ceva asemănător. Crimele au ajuns în toate ziarele la acea vreme, se presupunea că au fost comise de un nebun care a intrat prin efracţie în casa lor din Londra şi a fost cuprins de o furie ucigaşă. Soţul ei, Robert, şi mai mulţi servitori au fost omorâţi. Fiica lor şi dădaca ei nu au mai fost văzute niciodată, dar sângele rămas în urmă indica faptul că şi ele două au fost ucise şi apoi luate de la locul faptei. Faptul că aceste două trupuri dispăruseră, dar celelalte fuseseră lăsate pe loc a fost lucrul care a condus la teoria nebunului.

Pur şi simplu nu exista sens sau tipar pentru un asemenea măcel.

— Tu de ce n-ai recunoscut-o? îşi întrebase Jeremy tatăl. Nu erai la Londra în acea perioadă?

— Ei bine, a fost ceva mai degrabă romantic, zise James. Îmi amintesc că am fost dezamăgit că n-am apucat să o cunosc pe Lady Evelyn. Dar după cum a vrut hazardul, ea a avut cel mai scurt sezon dintotdeauna, a participat la o singură petrecere, unde s-a întâmplat să o cunoască şi Jason. Aparent, Robert Hilary o cunoştea deja şi a urmat-o la Londra pentru a-i cere mâna. Ea a acceptat şi s-a întors acasă chiar în ziua următoare. Şi ei s-au instalat pe moşia lui din Hampshire, unde au avut o fiică. Ocazional mai vizitau la Londra, dar nu socializau când veneau în oraş, acesta fiind şi motivul pentru care atât de puţini oameni şi-o amintesc pe Lady Evelyn.

Danny auzi toate acestea doar vag. Le reţinu, dar nu le putea asocia cu persoana ei, nu încă. Frica nu i-o permitea.

Jeremy îi oferea alinare prin simpla lui prezenţă, dar mai mult decât atât, el îşi păstră un braţ în jurul ei pe parcursul întregii călătorii. Fără acest lucru, Danny probabil că s-ar fi prăbuşit. Cu cât se apropiau mai mult de Somerset, cu atât mai tare o paraliza frica. Dacă ar fi gândit limpede, ar fi fugit în direcţia opusă.

Domeniul la care ajunseră în final era magnific, corpul original fiind înalt de trei etaje, cu aripi mai joase în părţi, din piatră cenuşie acoperită de iederă. Era aşezat pe peluze imaculate, presărate ici şi colo cu stejari falnici. Frica lui Danny se înteţi. Nu mai văzuse până atunci o clădire atât de mare în care chiar să locuiască cineva.

Nu au fost lăsaţi să intre. Danny era bucuroasă când auzi acest lucru, şi anume că Lady Hilary nu primea vizitatori, cu niciun motiv. Majordomul era de neclintit. Numele de Malory nu însemna nimic pentru el.

Uşa aproape le fu închisă în nas când Jeremy se enervă şi o trase pe Danny în faţa lui – ea se ascunsese înapoia lui.

— Cred că doamna ar dori să-şi vadă fiica, îi spuse el omului.

Majordomul, un tip ţeapăn, păli din ce în ce mai puternic când o privi pe Danny. În final, spuse cu o voce tremurată:

— Intraţi. Milady este în grădina din spatele casei. Vă voi conduce...

— Doar arată-ne în ce direcţie este, spuse James, încă iritat de purtarea individului.

Ea nu era în grădină. Unul dintre oamenii care munceau acolo îi îndrumă spre iazul din spatele unui pâlc de copaci, spunând că doamna se plimba deseori pe acolo.

Danny stătea în urmă şi trebui să fie trasă de mână după ei. Într-un final, ea pur şi simplu se înţepeni pe picioare. Jeremy se opri, îi ridică faţa spre el, văzu cât de palidă era şi o cuprinse în braţe.

— Nu pot face asta. Du-mă acasă, îl imploră ea.

— De ce îţi este teamă?

— Că o să mă urască. Că nu o să vrea pe cineva ca mine drept fiică. Este prea târziu pentru ca ea şi cu mine să devenim o familie.

— Ştii că aceste lucruri nu sunt adevărate, dar nu vei fi sigură de acest lucru decât dacă vei da ochii cu ea. Şi apoi, adăugă pe un ton tandru: Şi dacă este adevărat – tot mă mai ai pe mine.

Ea se topi în braţele sale. Fericirea ei, care pândea de după frică, ieşi din nou la iveală, învăluind-o, dându-i înapoi o parte din curaj.

Îl lăsă să o conducă prin pâlcul de copaci până pe partea cealaltă, unde James se oprise în aşteptarea lor. Jeremy făcu o încercare să îi distragă atenţia, întrebând-o:

— Nu recunoşti această moşie?

— Nu, nimic. Pare prea mare ca să locuiască cineva aici.

— De fapt, este chiar mică.

— Mincinosule.

— Serios, drăguţă şi confortabilă.

Ea pufni spre el, dar apoi rămase fără suflare. În faţa iazului se întindea un câmp de flori, şi printre ele se plimba o doamnă cu păr auriu platinat.

— Oh, Doamne, este visul meu, Jeremy. Am mai fost aici – cu ea.

El fu nevoit să o tragă iarăşi înainte, căci picioarele ei pur şi simplu nu se mai mişcau. James venea după ei. Nici unul dintre ei nu i-ar fi permis să evite acest lucru.

Doamna mergea încet printre flori, cu spatele la ei. Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu îi văzu, nici nu îi auzi când se apropiară.

Primele cuvinte ale lui James îi smulseră un ţipăt de uimire, şi se întoarse spre ei.

— Lady Evelyn, permiteţi-mi să mă prezint. James Malory, la dispoziţia dumneavoastră. L-aţi cunoscut pe fratele meu Jason cu mulţi ani în urmă.

— Nu-mi amintesc, dar, mai la obiect, eu nu primesc vizitatori. Vă rog să plecaţi, domnule. Îmi deranjaţi nepoftit solitudinea.

Se întoarse şi continuă să meargă. De-abia îl privise pe James, nu îi aruncase nicio privire lui Jeremy şi nici măcar nu o observase pe Danny în spatele acestuia din urmă. Era extrem de hotărâtă să nu primească pe nimeni şi nu întrebă cine erau sau cum trecuseră de majordomul ei.

— Putem pleca acum? şopti Danny cu o voce tremurătoare.

James o auzi.

— Fir-ar să fie, blestemă el încet, apoi strigă după doamna care se îndepărta: N-am bătut tot drumul de la Londra pentru a fi expediaţi direct. Pe mine puteţi să mă

ignoraţi după pofta inimii, dar s-ar putea să doriţi să îi aruncaţi o privire viitoarei mele nurori. Seamănă izbitor de mult… cu dumneavoastră.

Doamna se întoarse din nou cu faţa spre el. Ea nu părea deloc surprinsă de observaţia lui James. În schimb, acum părea de-a dreptul furioasă.

— Nu mă luaţi de proastă, domnule. Vă asigur că acum nu mai sunt atât de credulă. Credeţi că sunteţi primul care vine aici şi încearcă să-mi bage pe gât o fiică, încercând astfel să pună mâna pe moştenirea soţului meu? Prima încercare m-a devastat. La a doua, eram precaută, dar tot îmi doream să cred că mi-am regăsit fiica. După ce-a de-a treia încercare, mi-am pierdut speranţa definitiv. Ştiţi cum este să rămâneţi fără speranţă?

— Nu pot spune că ştiu. Dar n-am venit pentru a vă convinge de ceva. Nu avem nevoie. Fata va fi în curând parte a familiei mele. Noi avem grijă de ai noştri, deci nu are nevoie de nimic de la domnia voastră.

— Atunci ce doriţi?

James ridică din umeri.

— Îmi imaginez că ea şi-ar fi dorit mama înapoi. Dar încep să cred că-i este mai bine fără.

Doamna înţepeni. Danny se răsti la James:

— Nu presupune tu lucruri în locul meu, amice. Şi nici nu o insulta.

James ridică o sprânceană şi îi spuse sec:

— În sfârşit, nu-ţi mai e frică de mine, deci?

Danny roşi, apoi îşi ascunse din nou faţa în spatele lui Jeremy. Acel „noi avem grijă de ai noştri” făcu să-l îndrăgească pe James Malory pentru totdeauna. Chiar nu se mai temea de el. Dar tot nu avea curajul să dea ochii cu mama ei.

Evelyn însă o auzise, şi chiar dacă nu putea vedea mai mult decât fusta lui Danny de după picioarele lui Jeremy, ea îşi îndreptă atenţia asupra lui şi întrebă:

— De ce se ascunde?

— Deoarece este îngrozită că nu o veţi dori, răspunse Jeremy. Şi-a pierdut memoria cu ani în urmă. Doar acum începe să-şi reamintească fragmente.

— Scutiţi-mă, vă rog, zise Evelyn dispreţuitoare. Şi această scuză a mai fost folosită înainte.

Jeremy nu răspunse la asta, ci se întoarse şi îi ridică bărbia lui Danny.

— Faci totul mai rău, să ştii. O să regrete tot ce a spus.

— Sau ne va spune să dispărem.

— Sau aşa. Atunci mergem acasă, ne căsătorim şi ne punem pe făcut copii. Îi zâmbi. Dacă asta este ceea ce ne va spune, iubito, atunci hai să terminăm odată. Amânarea nu va schimba nimic, în niciun fel.

Danny gemu. Desigur, el avea dreptate. Îşi prelungea temerile, şi din cauza lor i se făcea din ce în ce mai rău. Se depărtă de el, văzu expresia furioasă a mamei ei. Se simţi de parcă îi sărise inima din piept.

Dar Evelyn se aşteptase la o nouă dezamăgire, era încă furioasă pe ei toţi pentru că încercau să o înşele. Avu nevoie de o clipă pentru a se uita la Danny, pentru a o vedea cu adevărat şi fu atât de şocată încât nu mai putu vorbi. Se vedea pe ea însăşi cu douăzeci de ani mai tânără, aproape identică, şi pe copilul pe care credea că nu îl va mai vedea niciodată.

Danny se întorsese cu spatele, cu cele mai negre temeri împlinite. Ea îşi puse braţele în jurul lui Jeremy şi îşi ascunse faţa la pieptul lui. I se pusese un nod în gât şi de-abia mai putu rosti:

— Du-mă acasă.

Nu avea să plângă. Refuza să plângă acolo, în faţa lui Evelyn Hilary. Mai târziu…

— Danny!

Se uită înapoi. Mama ei întindea o mână spre ea.

Şocul ei era evident acum. Era palidă ca o fantomă.

— O, Doamne, Danny, chiar eşti tu?

Lacrimile începură să curgă. Danny făcu un pas înspre ea, apoi încă unul, apoi îi alergă pe ultimii, suspinând fără a se mai ascunde atunci şi chiar mai mult când braţele mamei ei o cuprinseră, strivind-o cu propria lor emoţie. Recunoscu mirosul, blândeţea, şi le amintea acum, cât de iubită fusese aici. Era acasă.

Capitolul 51

Era un salon mare, funcţional, curăţat cât era nevoie, dar folosit rareori. Stăteau acolo, Evelyn şi Danny pe canapea, Jeremy pe un scaun în faţa lor. James stătea într-o parte, lângă şemineul gol, doar privind şi făcând observaţii când era necesar – sau nu.

Evelyn ţinea mâna lui Danny într-a ei. Nu îi dăduse drumul de când o luase pentru a-i conduce înapoi în casă. Tot mai izbucnea din când în când în lacrimi, de fiecare dată când o privea pe Danny, de fapt, deci încerca să îl privească în schimb pe Jeremy. Şi Danny mai izbucnea din când în când în lacrimi, şi nu era nevoie de mare lucru pentru asta. Îşi primise mama înapoi. Îşi avea identitatea înapoi, viaţa ei adevărată. Încă mai aştepta să se trezească, tot nu îi venea să creadă că tot ceea ce sperase vreodată se îndeplinise.

Deja povestise ce se întâmplase cu ea până ajunseseră înapoi aici. Evelyn o întrebase acest lucru aproape imediat, voind să afle întreaga poveste. Nu păruse prea surprinsă când auzi povestea.

Explica faptul că nu o găsise pe Danny ea însăşi. Nu se gândise niciodată să caute în adâncul mahalalelor.

— Am crezut că ai murit, spunea Evelyn acum. După

ani de căutări, renunţasem în sfârşit la orice speranţă. Şi apoi au început să apară toate impostoarele acelea. Toate aveau ochii tăi, toate cele trei. Nu semănau în niciun alt fel. Culoarea părului se poate schimba cu timpul, la fel şi înfăţişarea, dar ochii nu. Era evident că fuseseră învăţate de cineva care îmi cunoştea familia bine.

— Câte au fost? întrebă Jeremy.

— Trei. Prima fată avea zece ani, ea m-a păcălit cea mai multă vreme. Au trecut cinci ani până la a doua încercare. Apoi alţi doi înainte de ultima. Aveam senzaţia că vărul lui Robert găsea acele fete şi le învăţa ce să spună. El voia averea şi titlul lui Robert. După ce a încercat să o declare moartă pe Danette, şi nu a reuşit, cred că a încercat să creeze o nouă Danny, una pe care să o poată controla sau de care să se descotorosească, pentru a avea dovezi clare că a murit.

— Chiar mă întrebam în legătură cu acest lucru, recunoscu Jeremy. După cincisprezece ani, ea ar fi trebuit să fie declarată moartă din punct de vedere legal.

— Robert a încercat, şi a fost furios când petiţia lui a fost respinsă. Pe atunci mai trăia bunica mea, şi era o prietenă apropiată a judecătorului.

— El este singura rudă în viaţă a soţului dumneavoastră?

— Da. Era un văr de-al treilea însă, şi ilegitim, motiv pentru care titlul ar fi trecut la copiii lui Danny înainte de a ajunge la el. Dar el l-ar fi primit dacă ar fi reuşit să o declare decedată înainte ca ea să aibă copii. Ai copii? se întoarse ea spre Danny.

Danny se îmbujoră.

— Nu, nu încă.

— Însă în curând, adăugă Jeremy cu un zâmbet.

Evelyn oftă.

— Nu cred că aş putea opri această căsătorie, nu? De-abia ce am regăsit-o şi o voi pierde deja din nou?

— Nu, dar puteţi veni la Londra, să staţi cu noi dacă doriţi, se oferi Jeremy.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, răspunse Evelyn. Însă n-aş putea să deranjez tinerii căsătoriţi. Dar mă voi muta înapoi la Londra, dacă acolo vă veţi instala, pentru a o putea vedea des pe Danny. Am dărâmat casa noastră de acolo şi nu am mai reconstruit-o. Ştiind ce s-a întâmplat acolo... Se opri, străbătută de un fior. Dar acum aş putea să o construiesc din nou. Încă mai am terenul.

— Eu nu am nicio amintire legată de acea casă, zise Danny.

— Acest lucru nu este surprinzător. Era prima ta călătorie la Londra. Am stat acolo numai câteva zile, pe care le-am petrecut în cea mai mare parte la cumpărături sau în parc, unde dădaca ta te-a dus la joacă. Deci n-ai stat prea mult în acea casă înainte de noaptea în care au avut loc crimele. Şi eu aş fi murit în acea noapte, fără îndoială, dacă bunica mea nu şi-ar fi rupt piciorul. Noi două eram foarte apropiate, şi ea era tot ce mai aveam din familie. Părinţii mei muriseră când eu eram mică, şi după aceea m-a crescut bunica. N-am putut sta liniştită până când nu vedeam cu ochii mei dacă se simţea bine.

— Deci tu erai aici când s-a întâmplat?

— Nici nu ajunsesem încă, plecasem din Londra în acea după-amiază. Veştile mi-au parvenit însă aici. Am fost distrusă. Aproape că mi-am pierdut minţile. Robert a fost iubirea vieţii mele. Îl cunoşteam din copilărie. Moşia familiei sale este aici, în apropiere. Eu m-am dus la Londra pentru sezon numai ca să îi forţez mâna. Noi doi eram deja îndrăgostiţi. Numai că lui i-a luat mai multă vreme ca să-şi dea seama. Posibilitatea că Danny a scăpat din măcel a fost singurul lucru de care m-am agăţat în acea perioadă. Dar să nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea a fost un chin în sine.

— Nu mă îndoiesc că Miss Jane m-ar fi adus la tine

dacă nu ar fi murit, zise Danny.

— O, ştiu că asta ar fi făcut. A fost o femeie bună. Ceea ce m-a făcut să-mi fie greu să-mi păstrez speranţa. În final am bănuit că i s-a întâmplat ceva ce a împiedicat-o să o facă. Şi tu erai prea mică pentru a găsi singură drumul înapoi spre casă. Nu mi-am imaginat însă niciodată că ţi-ai pierdut complet memoria.

— A început să-mi revină încet-încet, de când l-am cunoscut pe Jeremy. Mi-am amintit acel parc în care m-am jucat. Mi-am amintit şi prenumele meu, chiar dacă nu mi-a plăcut prea mult.

Evelyn râse.

— Nici nouă. Dar era numele mamei lui Robert, deci am fost obligaţi să ţi-l dăm. Dar nici măcar lui nu-i plăcea în mod deosebit, şi el a fost primul care ţi-a spus Danny.

Danny zâmbi, dar continuă nesigur:

— Şi l-am recunoscut pe bărbatul care a fost răspunzător cu crimele din acea noapte, când m-a găsit şi a încercat din nou să mă omoare.

Evelyn păli.

— Când s-a întâmplat asta?

— De curând. Însă a murit el însuşi în această încercare, deci n-am aflat cine era.

Evelyn oftă.

— Întotdeauna l-am bănuit pe vărul lui Robert. Era singurul care avea ceva de câştigat din moartea lui. Şi întotdeauna l-a urât pe Robert. Dar n-am avut nicio posibilitate să o dovedesc. Şi el nici nu se afla în Londra când s-a întâmplat.

— Nu cumva se întâmplă ca numele lui să fie Lord John Heddings?

— John Heddings, da, dar nu este lord. De unde ştiaţi? Nu l-ai cunoscut niciodată. El nu ne-a vizitat niciodată după ce te-ai născut tu, aşa cum îl ura pe Robert, şi noi nu-i pomeneam niciodată numele. Eu, una, nu l-am întâlnit

decât de câteva ori, înainte de a mă căsători. Puteai să-i simţi duşmănia când se afla în preajma lui Robert. Niciodată n-a încercat să o ascundă.

Jeremy explică:

— Locuia într-un conac din apropierea Londrei şi se dădea drept lord. Evident, nimeni nu s-a deranjat să-i verifice trecutul. Dar este deja de câţiva ani jucător profesionist şi un tâlhar de bijuterii, acestea fiind modurile prin care îşi menţinea stilul de viaţă.

— Şi el a încercat să mă omoare, adăugă Danny. Noi încercam să-l prindem furând, deoarece ştiam că era un hoţ. Dar când m-a văzut, m-a recunoscut, sau mai bine zis te-a recunoscut pe tine în mine, deci a ştiut cine eram. El l-a menţionat pe celălalt bărbat, că iar nu reuşise să scape de mine, că era la fel de incompetent ca acum cincisprezece ani. Jeremy a ajuns la timp pentru a-l opri. Atunci mi-am dat seama că el a fost cel care l-a trimis pe celălalt om acum atâta amar de ani. Însă noi n-am putut s-o dovedim, şi nu ştiam că are şi un motiv.

— Doamne, deci am avut dreptate, zise Evelyn. O să îl dau în judecată!

— O să trebuiască să staţi la rând pentru asta, remarcă James. Datorită tinerilor, este deja arestat pentru furt şi tentativă de omor.

— Atunci mă voi asigura că acuzaţiile sunt schimbate în omor. Nu va scăpa cu aceste lucruri, acum că ştiu cu siguranţă că a plătit pentru a-l omorî pe Robert al meu.

— Fiţi sigură că zilele lui sunt numărate, Lady Evelyn, spuse James. Acum şi familia mea este interesată de aceste lucruri, cu Danny care va fi în curând una de-a voastră.

— A, da, altă reamintire că o voi pierde în curând. Dar până la nuntă, ea va locui cu mine. Presupun că nu veţi fi de acord să amânaţi nunta?

Jeremy deja gemea la observaţia că „va locui cu mine”. Viitoarei sale soacre îi spuse:

— Nu e prea al naibii de probabil.

Evelyn ţâţâi la el. Danny rânji la el, însă, înainte de a-i spune mamei ei:

— Şi eu eram pe cale de a spune că nu prea este al naibii de posibil.

— Deci îl iubeşti? întrebă Evelyn blând.

— O, da, din toată inima.

James îşi dădu ochii peste cap şi zise sec:

— Hai să nu devenim siropoşi înainte de cină, copii. Şi vă rog să ţineţi minte că pe această perioadă vor fi dormitoare separate. Trebuie să iau în serios chestia asta cu supravegheatul, să ştiţi.

Lucru care îl făcu pe Jeremy să ofteze din nou, din toţi rărunchii.

Capitolul 52

Se căsătoriră la mijlocul lui august. Anunţurile fuseseră făcute atât în comitatul lui Evelyn, cât şi la Londra, şocând lumea bună. Chiar dacă se zvonise că Jeremy îi făcea curte frumoasei Langton, nimeni nu crezuse că el chiar se va înhăma la jugul căsătoriei.

Danny află că Regina Eden venea deseori în ajutor când apăreau momente delicate, şi să explici de ce Danny fusese prezentată ca fiind o rudă a lui Kelsey Langton, dar acum era fiica lui Evelyn Hilary era cu siguranţă un moment delicat. Dar Reggie făcu uşor cunoscut faptul că ea uitase să menţioneze că familia Langton o adoptase pe Danny şi o crescuse ca fiică a lor deoarece la acel moment păruse că nu are familie.

A fost o nuntă minunată. După ce crezuse atâţia ani că nu va avea prilejul să organizeze nunta fiicei sale, acum, că avea această ocazie, Evelyn se întrecu pe sine.

Danny fu lăsată să aleagă între o rochie nouă, cu modelul la alegerea ei, şi rochia în care se căsătorise Evelyn. Deoarece nu se gândise niciodată atât de departe, şi de fapt crezând că nu va avea nevoie de o adevărată rochie de mireasă în care să se căsătorească, căci aspiraţiile ei pentru căsătorie nu fuseseră atât de înalte, ea alese rochia mamei sale. Era mult prea frumoasă pentru a o refuza, satin albastru ca gheaţa şi dantelă moale ca mătasea. Şi i se potrivea perfect! Îi luase ceva vreme ca să observe, când se regăsiseră, că mama ei era la fel de înaltă ca ea. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care Evelyn nu îşi dorise un întreg sezon la Londra, şi motivul pentru care plecase imediat după ce Robert îi ceruse mâna. Întotdeauna fusese extrem de conştientă de înălţimea ei neobişnuită. De fapt, Robert nu fusese mai înalt decât ea, deci Danny îşi moştenise înălţimea de la mama ei.

Era ciudat cum relaţia lor s-a dezvoltat pe durata acestor săptămâni înainte de nuntă. Era aproape ca şi cum nu fuseseră niciodată despărţite. Căldura exista, dragostea exista şi nu era nicio ezitare în a o oferi. Şi Evelyn dorea să cunoască fiecare aspect al anilor ce îi fuseseră refuzaţi. Vorbeau ore întregi, uneori până în zori. Râdeau, plângeau. Reveniră din ce în ce mai multe amintiri ai acelor ani de la început pe care Danny îi petrecuse cu părinţii ei. Doamne, era atât de bine că îşi recâştigase mama.

În vreme ce ei îi venea să plesnească de fericire, Jeremy nu se simţea nici pe departe astfel. Lui aproape că i se ceruse de la obraz să plece! I se spusese că doar încurca, că va avea parte de Danny tot restul zilelor sale, că putea să mai aştepte câteva săptămâni; nu, el nu era deloc bucuros. Dar îi trimitea zilnic scrisori, uitând complet că ea nu le putea citi. De fapt, ea avea să afle mai târziu că băiatul care i-o adusese pe prima trebuia să îi spună să le păstreze, şi că urma să i le citească Jeremy după ce se căsătoreau, dar flăcăul fusese atât de ameţit de zâmbetul

lui Danny, încât nu menţionase acest lucru. Deci Danny o pusese pe mama ei să îi citească aceste scrisori în fiecare zi, şi dacă Evelyn se îmbujoră mult din cauza lor, Danny era prea cufundată în ele şi încântată de profunzimea pasiunii lui Jeremy pentru a băga de seamă.

El o iubea, o iubea cu adevărat. Ea se întreba dacă îi va veni vreodată să o creadă. Jeremy era trist din cauza scurtei lor despărţiri, spusese chiar că se ameţise pentru prima dată în viaţă. De fapt, spusese că el se îndoia că o făcuse, dar că tatăl său, doi unchi şi Percy afirmau toţi că o făcuse, deci trebuia să accepte că era o posibilitate.

Evelyn o surprinse pe Danny trimiţând după Şiş şi Lucy, ca şi după copii. Ea trimisese trei trăsuri pentru a-i aduce pe toţi şi nu voia să îi lase să se întoarcă la Londra. Se hotărâse să preia ţelul lui Danny şi să ţină ea însăşi un orfelinat. Robert avea două moşii în apropiere, care îi aparţineau acum lui Danny, şi una dintre ele era perfectă pentru a creşte copii acolo. Şiş îl va conduce, dar sub supravegherea lui Evelyn.

La început, ei nu se înţeleseseră bine. Lui nu îi plăcea ideea de a lucra împreună cu o mare doamnă. Ei îi displăcea faptul că el era cel care îi crescuse fiica. Cei doi s-au repezit multă vreme unul pe celălalt, dar s-au liniştit în sfârşit după ce s-au obişnuit unul cu altul şi s-au înţeles asupra detaliilor.

Servitorii lui Jeremy au fost şi ei invitaţi la nuntă. Până la urmă, erau prietenii lui Danny. Danny se hotărâse să îi ofere lui Claire şansa să îşi schimbe slujba, gândindu-se că ar fi mai fericită să lucreze cu copii. Şi avusese dreptate. Claire a profitat de oportunitate, şi ea şi Şiş s-au înţeles din prima secundă. De obicei, cu Şiş trebuia să te obişnuieşti, dar Claire era mult prea încrezătoare în acea vreme pentru a se lăsa intimidată de el.

Şiş, într-un costum bun, de nuntă, trecuse printr-o transformare remarcabilă. Se şi răsese pentru acest

eveniment, şi era intimidat de propria sa înfăţişare. Danny îşi aminti de ce îl considerase „familie” atâta amar de ani. Deja îl iertase pentru că o gonise, mai ales pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, probabil că nu l-ar mai fi revăzut niciodată pe Jeremy. Şi ea îl uimise rugându-l să o conducă pe cărarea presărată cu flori la altar, pentru a o da lui Jeremy.

Lucy, şi ea în haine noi, elegante, a hohotit în timpul ceremoniei. La fel şi Evelyn. Şi Danny vărsă câteva lacrimi sub vălul ei frumos, dar numai pentru că nu îşi mai încăpea în piele de fericire când spuse jurămintele care o uneau cu Jeremy Malory. Poate că nu se alesese cu soţul respectabil la care se gândise când luase hotărârea să îşi caute unul, dar se alesese cu unul care era mult mai mult decât atât, era cel mai dorit bărbat din Londra, şi acum era doar al ei.

Jeremy nu reuşise să o vadă înainte de nuntă. Sosise în seara de dinainte, dar ea fusese trimisă devreme la culcare şi fusese ocupată cu pregătirile toată dimineaţa ce urmase. Când i se alătură la altar, fu prima oară când o vedea după câteva săptămâni, deci nu fu mare mirarea că sărutul pe care i-l dădu după ce fură declaraţi soţ şi soţie a fost ceva cam lung şi a trebuit să fie întrerupt de numeroase accese de tuse care nu au funcţionat, şi la final de tatăl său, care i-a dat o palmă pe spate pentru a-l felicita. Aproape că i-a dărâmat pe amândoi.

Fiecare Malory îşi făcuse apariţia la nuntă, deci Danny îi cunoscu pe cei pe care nu îi întâlnise încă, inclusiv pe copii, deoarece ea ceruse să li se permită să participe şi ei. Familia Malory era cu mult mai mare decât îşi închipuise, şi ea era una dintre ei acum, ceea ce era o altă dorinţă de-a ei împlinită, cea de a avea o familie numeroasă. De fapt, cu mama ei şi Jeremy, toate speranţele şi visurile ei se îndepliniseră, cu o singură excepţie, pe care i-o aminti lui Jeremy în acea noapte, pe când erau întinşi în imensul pat din casa ei, casa strămoşească a tatălui ei, care acum era a ei până când va avea un fiu suficient de mare pentru a o

revendica, împreună cu titlul de baron care venea împreună cu moşia.

Ei petrecuseră mai multe ore recuperând vremea petrecută despărţiţi. Cearşafurile erau răvăşite. Ea era întinsă la pieptul lui Jeremy, braţele lui ţinând-o strâns. Danny nu era deloc obosită. Şi nici el.

— Va trebui să mai aerisim casa asta puţin. Aerul încă mai este cam stătut, spunea Jeremy.

Danny era de acord.

— A fost curăţată de curând, căci a fost nefolosită în toţi aceşti ani. Apoi se gândi să întrebe: Voiai să locuieşti aici?

— Nu, răspunse el. Dar tu? întrebă el după o pauză lungă.

— Nu, îmi place mai mult casa ta. E mai uşor de curăţat.

El se ridică brusc şi se încruntă la ea.

— Nici să nu îţi treacă prin cap să continui să faci curăţenie în casa aceea, Danny. Vorbesc serios. Zilele tale în care dădeai cu cârpa s-au încheiat.

Ea chicoti la acestea, îl trase înapoi jos pentru a se instala din nou comod.

— Doar te necăjeam. Sunt extrem de conştientă de situaţia mea elevată.

El mormăi:

— E un lucru al naibii de bun că nu ştiam de ea înainte să te cer de nevastă, deoarece probabil că altfel nu te-aş mai fi cerut.

Acum ea se ridică brusc şi întrebă:

— De ce nu?

— Deoarece, dragă, mama ta nici nu m-ar fi lăsat să mă apropii de tine, deci nu aş fi ajuns să te cunosc, nu m-aş fi îndrăgostit de tine şi încă mi-aş fi văzut de distracţiile mele, într-o neştiinţă binecuvântată a faptului că aş fi complet nefericit fără tine.

Danny se gândi o clipă la cele spuse de el şi apoi râse.

— Ea te-ar fi primit cu braţele deschise odată ce te-ar fi cunoscut.

— Nu conta pe asta, iubire. M-ar fi cântărit şi ar fi decis că o canalie ca mine nu era suficient de bună pentru fiica ei. Ai fi putut avea pretenţii la un titlu înalt, să ştii, şi în acest mod gândesc mamele.

— Mi-aş dori să fiu una ca să pot afla.

— Ce una?

— O mamă. Apoi şopti: Vreau un copil, Jeremy, copilul tău.

El gemu, o trase înapoi în braţele sale şi spuse răguşit, înainte de a o săruta:

— Va fi plăcerea mea absolută să îţi împlinesc această dorinţă, Danny, te asigur.

— Deoarece va fi şi plăcerea mea, putem să mai lucrăm puţin la acest aspect astăzi?

— Astăzi, mâine, în fiecare zi, până când te apucă greţurile, fată dragă.

— Nu voi avea greţuri matinale. Mama a spus că nici ea, nici mama ei nu au avut.

— Nu îs trăsătură de familie, e? Măcar ăsta e un lucru pentru care îi pot fi recunoscător mamei tale.

— Nu sunt, zise Danny.

— A?

— Nu sunt trăsătură de familie. Ea radia de încântare. Acum, acesta a fost un sentiment destul de plăcut, să te corectez şi eu pe tine. Apoi ea îl maimuţări: Chiar a fost.

Jeremy izbucni în râs.

Sfârşit